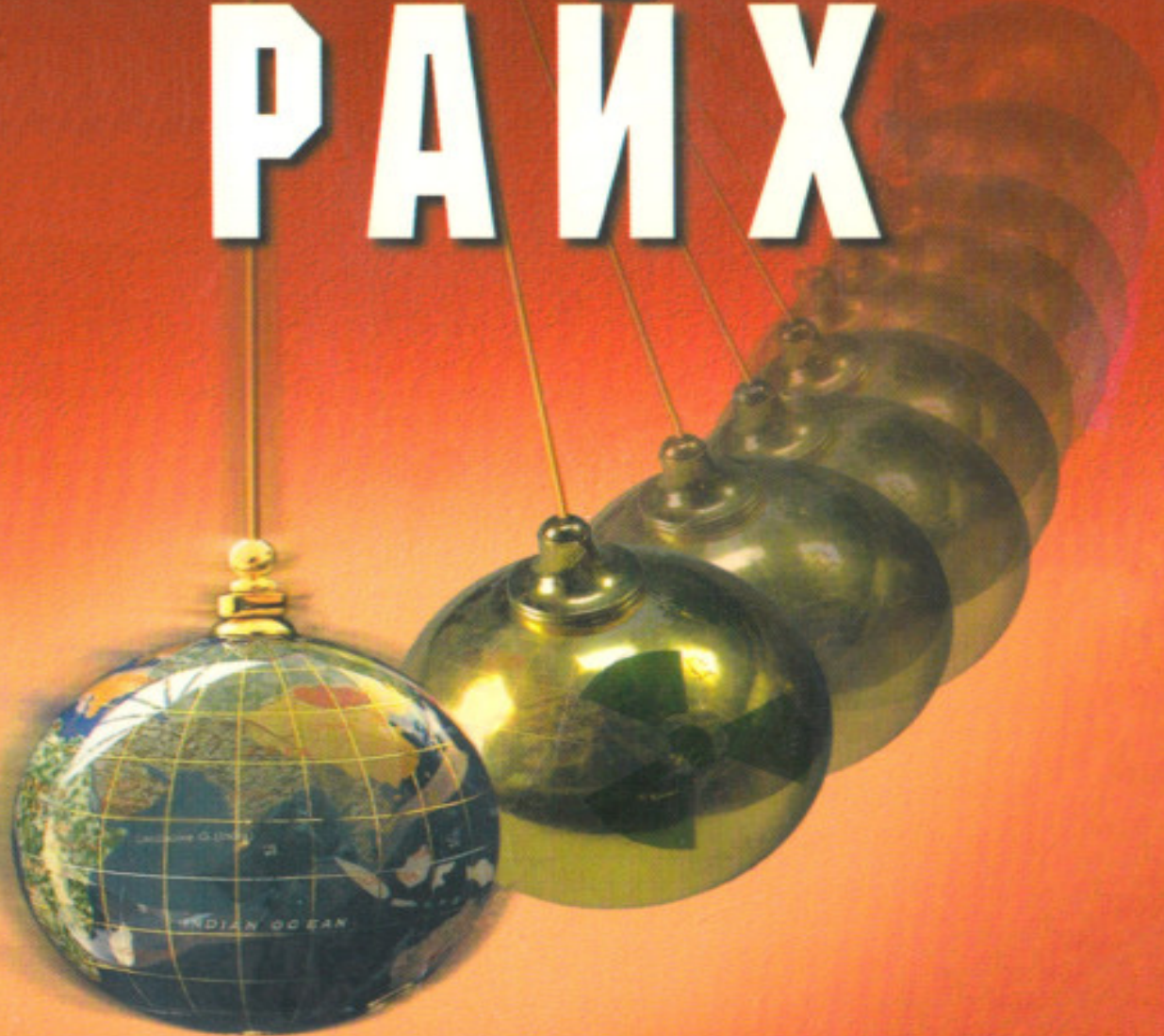

КРИСТОФЪР РАЙХ

ПРАВИЛАТА НА ИЗМАМАТА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

КРИСТОФЪР РАЙХ

ПРАВИЛАТА НА ИЗМАМАТА

Превод: Калина Иванова Кирякова

chitanka.info

Ден след трагичната смърт на съпругата му д-р Джонатан Рансъм получава писмо, адресирано до нея. Вътре той открива багажни квитанции и отива да прибере пратката за Ема. На малката швейцарска гара неочаквано го нападат двама полицаи, които се опитват да вземат чантата.

Последвалата смъртоносна схватка и странните вещи, които д-р Рансъм намира в багажа, го карат да се усъмни, че съпругата му е водила двойствен живот. Защо Ема е имала документи под чужда самоличност? Откъде се е сдобила със сто хиляди франка и ключове за скъпа кола?

Джонатан трябва да намери отговорите на тези въпроси. Неусетно той е въввлечен в света на международния шпионаж, високотехнологичните оръжия и терористичните организации.

На моите дъщери Ноел и Катя, които са радостта на живота ми.

БЛАГОДАРНОСТИ

Много хора отделиха от ценното си време, за да помогнат при написването на тази книга. Искам да благодаря на д-р Дъг Фишър, специален агент към щатския съд в Калифорния, на Андреас Тобиас и Андреас Янка от полицията в кантон Граубюнден, на Юргрид Бюлер от швейцарската Федерална полиция, на Хансюли, който е най-добрият планински водач в Швейцария (горд съм, че сме братовчеди), на Гари Шрьон, Ник Паумгартен, Арнолд де Бьорхграфе и на други агенти от разузнаването, които естествено остават анонимни.

На издателство „Дабълдей“ искам да изкажа благодарността си и своята редакторка Стейси Криймър за ентусиазма и сериозното отношение. Също така благодаря на Бил Томас, Джон Питс, Алисън Рич, Сузане Херц и Джанет Кук. Специални благодарности и на Стив Рубин, наложил еталон за качество в издателската индустрия.

Ще отделя специално внимание на няколко души. Агентът ми Пайн бе до мен във всеки етап от писането на книгата. Изключително съм признателен за неговата отдаденост, конструктивност и най-вече за неизменната подкрепа. Един автор е толкова добър, колкото е добър агентът му, а аз имам късмета да бъда представяван от най-добрия. Благодаря ти, Ричард!

На Елайза Петрини от литературна агенция „Инкуел Мениджмънт“ ключова фигура от екипа, реализирал „Правилата на измамата“. Елайза е прекрасен читател и редактор. Безкрайно съм й благодарен за ценните забележки по ръкописа. Благодаря и на Сюзън Кобсън, Либи О’Нийл, Майкъл Карлайл и Ким Уидърспун от споменатата агенция.

Изпращам и благодарности на Питър Робинсън в Англия. На последно и най-важно място искам да благодаря на моята съпруга Сю и двете ми дъщери Ноел и Катя за любовта и подкрепата им. Вие осмисляте живота ми. Сю първа чете ръкописите ми. Осланям се на преценката й дали една книга се получава, или не. (Честно казано, доверявам й се за всичко.) Може би не ти го казвам често вкъщи,

затога ще ти го напиша тук: „Скъпа, благодаря ти за отделеното време и внимание“.

ПРОЛОГ

Студеният полъх на извилия се над полето вятър понесе пеперудата във въздуха. Удивителното насекомо се стрелкаше насам-натам, издигаше се нагоре, после рязко се спускаше надолу. Красив екземпляр с яркожълти крила, нашарени с черна мрежовидна окраска — напълно различен от останалите в региона. И името му беше необичайно: *Papilio Argus*.

Пеперудата прелетя над охраняемия път, над оградата с високо напрежение и навитата на спирала бодлива тел. Зад оградата се простираше ливада, осеяна с полски цветя — поразително красиви с разнообразието и цветовете си. Никъде наоколо не се виждаха сгради — никакви къщи, плевни или каквито и да било постройки. Единствено купчините прясно разкопана пръст, които едва се забелязваха изпод цветния килим, напомняха за приключилата неотдавна работа.

Въпреки дългото си пътешествие, пеперудата не обърна внимание на цветята. Не потърси благоуханния им прашец и не вкуси от сладкия им нектар. Предпочете да отлети още по-високо, сякаш се хранеше от самия въздух.

Остана си там — искрящо жълто флагче на фона на синьо-зеленото небе. Не кацна да отпочине на някой лавандулов храст. Не пийна от никой от бързеите, които слизаха от суровите, величествени планини и лъкатушеха през плодородните пасища. Всъщност нито веднъж не дръзна да се отдалечи на километър от оградата. Стигаше й да кръжи над пъстрото поле, стрелкайки се назад-напред, ден след ден, нощ след нощ, без храна, без вода, без почивка.

Седмица по-късно от север нахлу свиреп вятър — *nashi*. Фучеше надолу през планинските проходи право към равнината, набираше мощ и помиташе всичко по пътя си. Пеперудата не успя да се пребори с безмилостната му сила. Обиколките й я бяха изтощили и направили уязвима. Извилата се вихрушка я завъртя във въздуха, запокити в земята крехкото й телце и тя повече не помръдна.

Патрулът, охраняващ частния път, забеляза жълто-черния проблясък в пръстта и спря джипа си. Приблужи предпазливо и коленичи във високата до глезените трева. За пръв път срещаше подобна пеперуда. По-голяма от всички, които бе виждал досега. От копринената кожа на твърдите ѝ крила се подаваха нащърбени парченца тънък като хартия метал. Мъхестият гръден кош бе разделен на две половини, съединени помежду си със зелена жичка. Озадачен, мъжът я вдигна от земята и внимателно я разгледа. Както всички, работещи на обекта, той бе преди всичко инженер и по неволя — войник. Това, което видя, го разтърси.

В гръдния ѝ кош имаше батерия в алуминиева обвивка, не по-голяма от зрънце ориз, с прикрепен към нея микровълнов предавател. С нокътя на палеца си обели кожичката на пипалото ѝ и отдолу се показа сноп оптични кабели с дебелината на човешки косъм.

Не, трескаво разсъждаваше той. Не може да бъде. Не и толкова скоро.

Скочи и хукна обратно към джипа. В главата му нахлу порой от тревожни мисли. Търсеше обяснения, но никое от тях не се връзваше. Препъна се в някакъв камък и се просна на земята. Изправи се и продължи да тича към джипа. Всяка минута беше ценна.

Ръката му трепереше, докато се свързваше с командването по радиостанцията.

— Открили са ни.

1.

Джонатан Рансъм почисти леда от скиорската си маска и впери поглед в небето. „Ако стане по-зле — помисли си той, — ще си имаме неприятности“. Снегът валеше все по-силно, ледена вихрушка брулеше лицето му. Познатите скалисти върхове, опасващи долината, се губеха изпод заплашително надвисналите облаци.

Катереше склона приведен, местейки ските една след друга. Залепените под тях подложки — имитация на тюленова кожа — му осигуряваха добро сцепление със снега, а благодарение на ремъците успяваше да поддържа прилично темпо на придвижване.

Беше висок, тридесет и седем годишен мъж с тесен ханш и широки рамене. Плътено прилепнала вълнена шапка скриваше преждевременно посивялата му коса. Скиорска маска предпазваше черните му очи. Виждаха се единствено решително стиснатите му устни и наболата, двудневна брада. Носеше старото си яке на ски патрул. Никога не излизаше в планината без него.

Зад него, облечена в червен анорак и черен скиорски панталон, съпругата му Ема пъхтеше по планинския склон. Движеше се в неравномерно темпо. Правеше по няколко крачки и спираше. Изминали бяха едва половината път, а тя вече изглеждаше на ръба на силите си.

Джонатан обърна ските перпендикулярно на стръмнината и заби щеки в снега.

— Спри там — извика той през свитите си на фуния длани.

Изчака отговор, но жена му явно не го чуваше от рева на вятъра. Навела глава, продължаваше бавно да се изкачва.

Той пое обратно надолу, пристъпвайки странично по склона. Беше стръмен и тесен, ограден от едната страна с отвесна скала, а от другата — с дълбока пропаст. В далечината под тях, кацнало върху планинския хълм, селцето Ароза от швейцарския кантон Граубюнден сякаш им намигаше измежду бръснеция сняг.

— Винаги ли е било толкова трудно? — попита го Ема, когато стигна до нея.

— Последният път ти ме изпревари до върха.

— Ала това беше преди осем години. Остарявам.

— Аха, на трийсет и две си истински динозавър. Изчакай да станеш на моите години, оттам нататък вече е лесно. — Извади бутилка вода от раницата си и ѝ я подаде. — Как се чувстваш?

— Полуумряла — отвърна тя, подпирайки се на щеките си. — Време е да викнем на помощ шерпите.

— Объркала си държавата. Тук имат джуджета. По-умни са, но пък далеч не толкова силни. Ще трябва да се оправяме сами.

— Сигурен ли си?

Джонатан кимна.

— Просто си прегряла. Свали за малко шапката си и пий до насита.

— Да, докторе. Веднага. — Ема смъкна вълнената си шапка и жадно отпи от бутилката.

Джонатан я видя в спомените си отпреди осем години на същата тази планина. Първото им катерене заедно. Той — новоизлюпеният хирург, току-що завърнал се от първото си назначение в Африка от „Лекари без граници“; тя — своенравната английска медицинска сестра, която бе довел оттам със себе си като своя съпруга. Преди да започнат катеренето, я попита дали има опит.

— Малко — отвърна му скромно тя, ала на бърза ръка го разпердушини до върха, демонстрирайки умения на опитен алпинист.

Сега, след като се напи с вода, Ема прокара ръка през буйната си, медночервена коса и въздъхна:

— Така е по-добре.

— Сигурна ли си?

Тя се усмихна, но в лешниковите ѝ очи се четеше умора.

— Съжалявам — отрони Ема.

— За какво?

— За това, че не съм във форма, че забавям темпото ни, че не идвах с теб през последните години...

— Не ставай глупава. Просто се радвам, че си тук.

Ема вдигна устни към лицето му и го целуна.

— Виж — каза той, малко по-сериозно. — Времето се влошава, май е по-добре да се връщаме.

Тя му подхвърли бутилката и възнегодува:

— Не си го и помисляй! Веднъж вече те победих по този склон. Само гледай как ще го направя отново.

— Колко пари си готова да заложиш?

— Ще се обзаложим за нещо по-хубаво.

— А, така ли? — Джонатан отпи от бутилката и се зарадва, че Ема отново се шегува. Откога не ѝ се бе случвало? Повече от шест месеца ли минаха, откакто започнаха пристъпите на главоболие и тя се затваряше в някоя тъмна стая часове наред? Той не се сещаше за точната дата, знаеше само, че се случи преди Париж, а там бяха през юли...

Джонатан дръпна назад ръкава си и прегледа показателите на ръчния си часовник „Суунто“. Надморска височина — 2760 метра. Температура — минус 10 градуса по Целзий. Атмосферно налягане — деветстотин милибара. Ала непрекъснато се понижаваше. Гледаше цифрите и не вярваше на очите си — налягането падаше критично.

— Какво има? — попита Ема.

Джонатан напъха бутилката в раницата си.

— Виелицата тепърва ще се усилва. Трябва да побързаме. Сигурна ли си, че не искаш да се връщаме?

Ема поклати глава. Никаква самонадеяност този път. Само кураж.

— Добре тогава — съгласи се той. — Ти води, а аз ще те следвам. Момент само да оправя ремъците си.

Джонатан коленичи и се вгледа в купчинката сняг, която се свлече към върха на ските му. След секунди върховете им започнаха да вибрират... Той веднага забрави за ремъците си.

Внимателно се изправи. Над рамото му се издигаше северният склон на Фурга — отвесна тристаметрова стена от камък и лед с остър варовиков връх. Преспите, навявани от безспирните ветрове, бяха оформили в основата ѝ широк снежен пояс, който изглеждаше крехък и нестабилен. „Бомба със закъснител“, както казваха планинарите.

Гърлото му пресъхна. Беше опитен алпинист. Катерил бе Алпите, Скалистите планини, а веднъж дори и Хималаите. Имаше доста критични моменти зад гърба си и бе излизал от тях невредим, за

разлика от мнозина. Отлично разбираше кога има истински повод за тревога.

— Усещаш ли? — попита той. — Задава се лавина!

— Чу ли нещо?

— Не. Не още. Но...

Някъде там, над тях, откъм далечните върхове се разнесе гръм... Планината потрепери. Той се сети за снега върху Фурга. Дни наред кучешкият студ го бе вледенявал, превръщайки го в тежаща стотици тонове гигантска плоча. Това, което чу, не беше гръм, а пропукването на плочата и отлепването ѝ от по-стария, хрупкав сняг под нея.

Джонатан впери поглед в планината... Веднъж беше попадал в лавина... Лежа затрупан в продължение на единайсет минути — потънал в мрак, неспособен да помръдне дори пръста си. Беше прекалено премръзнал да усети, че кракът му се е извадил от ставата и се е усукал така, че коляното му е на сантиметри от ухото му. В крайна сметка бе оцелял благодарение на приятел, който видял кръста от емблемата на униформеното му яке секунди преди лавината да го помете.

Минаха десет секунди. Тътенът замря. Вятърът утихна и наоколо се възцари зловеща тишина. Без да говори, той разви намотаното около кръста си въже и завърза края му за талията на Ема. Твърде късно беше да се връщат. Трябваше да се махнат от пътя на връхлитащата лавина. Джонатан обясни на Ема с жестове, че ще се движат към стената и тя трябва да го следва плътно.

— Разбра ли? — изкрещя той.

— Разбрах — отвърна тя, размахвайки ръце сред усиливащата се виелица.

Джонатан насочи ските нагоре и тръгна. Скалната стена се издигаше отвесно, по продължението на склона. Той поддържаше енергично темпо и на всеки няколко крачки се обръщаше, за да се увери, че Ема успява плътно да го следва. Вятърът се усили и задуха на изток. Снегът удряше косо и се сплъстяваше в гънките на дрехите им. Джонатан не усещаше ходилата си. Пръстите на ръцете му изтръпнаха и се вкочаниха. Видимостта намаля от шест на три метра и съвсем скоро вече не виждаше по-далеч от носа си. Единствено паренето в бедрата му подсказваше, че се движи в посока нагоре и встрани от пропастта.

Стигна билото час по-късно. Изтощен, заби ските си в снега и издърпа Ема нагоре. Тя прекрачи ръба и се свлече в ръцете му. Мъчеше да си поеме въздух като изхвърлена на брега риба. Държа я в прегръдките си, докато успокои дишането си и събере сили да се изправи сама.

Тук, в седловината между двата върха, вятърът ги брулеше яростно, мощен като реактивен двигател. Небето обаче се бе прояснило и Джонатан успя за кратко да зърне долината, водеща към селцето Фрауенкирх и отвъд него — към Давос.

Приближи се до ръба и надникна. Надвисналата огромна пряспа се срути в улея между скалите като в асансьорна шахта.

— Тук долу е Роман. Ако успеем да слезем, ще сме в безопасност.

Мястото носеше името Роман — в памет на водача, убит от лавина, докато се спускаше в улея. Ема ококори широко очи. Погледна към Джонатан и поклати глава.

— Прекалено стръмно е.

— Справяли сме се и в по-трудни ситуации.

— Не, Джонатан... погледни наклона. Няма ли друг начин?

— Не и днес. Ем, трябва да се махнем оттук или ще замръзнем до смърт.

Тя се приближи до ръба, надзърна предпазливо, ала в миг се отдръпна назад и сведе глава към гърдите си. После изрече колебливо:

— Какво пък толкова! Стигнаха сме дотук. Да го направим.

— Един скок, бързо завъртане и оттам нататък е проста работа. Както казах, справяли сме се и с по-трудни неща.

Ема кимна, вече малко по-уверено. За момент дори си повярва, че всичко е наред, че изобщо не ги грози замръзване и че с нетърпение очаква да провери издръжливостта си в това почти самоубийствено спускане.

— Добре тогава. — Джонатан свали ските си и обели подложките. Стисна едната от тях като брадва, изсече парче сняг, което стигаше до кръста му, и го бутна през ръба. Ледената буца се хлъзна по наклона и се срути в пропастта. Повлече след себе си малко от преспите, но като цяло склонът остана спокоен.

— Следвай ме — каза той. — Аз ще водя.

Ала Ема застана пред него; върховете на ските ѝ стърчаха над снежния корниз.

— Върни се — нареди той, докато припряно нахлузваше ските си. На лицето ѝ бе изписано онова изражение. Нямахше нужда да я поглежда дори, за да го разбере. Усещаше го. — Нека аз да съм пръв.

— Няма да ти позволя да поемеш цялата тежест.

— Не си го и помисляй дори!

— Ще се видим долу, чу ли?

И преди той да успее да продума, тя се отгласна, затаи дъх и се спусна. Ските ѝ удариха леда със свистене. Приземи се тромаво върху наклона и със светкавична бързина се понесе странично надолу. Водещата ѝ ска леко се килна и заора в снега. Ръцете ѝ стърчаха прекалено високо, изглеждаше напълно загубила контрол. Погледът на Джонатан се стрелна към скалите от двете страни на улея. *Завърти!* — крещеше вътрешният му глас.

Три метра я деляха от тях... два... В следващата секунда тялото ѝ изпълни перфектно завъртане и смени посоката.

Джонатан въздъхна с облекчение.

Ема се спусна косо по наклона и направи още едно безупречно завъртане. Ръцете ѝ се отпуснаха. Тя присви колене, за да овладее неравностите. От умората ѝ не бе останала и следа.

Джонатан вдигна победоносно ръка. Успя! Само след трийсет минути щяха да седят в някое от сепаретата на ресторант „Штафлалп“ във Фрауенкирх с димящи чаши ароматно кафе пред себе си и да обсъждат през смях случилото се, сякаш животът им изобщо не е бил в опасност. След това щяха да се качат в хотела, да скочат в леглото и...

Ема падна при третото завъртане.

Вероятно бе закачила някой камък или беше направила завоя част от секундата по-късно и бе ударила ските си в скалата. Стомахът му се присви. Изпълнен с ужас, гледаше как тялото ѝ се пързала надолу по улея. Тя се мъчеше да забие ръце в снега, ала наклонът бе твърде стръмен и заледен. Пропадаше все по-бързо и по-бързо. Тялото ѝ удари буца и се преметна във въздуха като парцалена кукла. Приземи се и кракът ѝ остана усукан под нея. Снегът наоколо сякаш експлодира. Ските ѝ хвъркнаха във въздуха, а Ема започна да се премята презглава надолу.

Джонатан извика и се хвърли в улея. Спускаше се стремглаво, разперил ръце за равновесие, с изопнато тяло. Гмурна се в облак от ситни снежинки и за момент се изгуби в белотата пред себе си, губейки представа за посоката. Изправи ските и се стрелна напред.

Ема лежеше по корем на дъното на склона, със заровено в снега лице. Джонатан спря, свали ските си и нагази с широки крачки в снега, отчаяно търсейки с поглед дори слабо помръдване на тялото ѝ.

— Ема — тревожно извика той. — Чуваш ли ме?

Свали раницата, коленичи, извърна я и почисти снега от устата и носа ѝ. Постави ръка на гърдите ѝ и усети, че диша. Сърцето ѝ туптеше ритмично. Извади от раницата найлонова торба, в която носеше резервна шапка, ръкавици, очила и капиленова^[1] риза. Нагъна дрехата и я постави под бузата ѝ.

Ема се размърда.

— По дяволите! — промърмори тя.

— Не се движи — нареди той със строгия си глас на лекар. Опипа крака ѝ от бедрото надолу. Изведнъж лицето ѝ се сгърчи от болка.

— Не... спри! — извика тя.

Джонатан отдръпна ръце. На няколко сантиметра над коляното ѝ, изпод панталона, стърчеше нещо остро. Той се вгледа в странната издуптина. Само едно нещо можеше да изглежда по този начин.

— Счупен е, нали? — примигваше Ема срещу него с широко отворени очи. — Не мога да движа пръстите си. Чувствам ги като сноп скъсани кабели. Боли, Джонатан. И то ужасно.

— Успокой се и ми дай да погледна.

С швейцарското си ножче направи малък процеп в скиорския ѝ панталон и внимателно издърпа плата встрани. Парче строшена кост стърчеше от подгизналия ѝ в кръв крак.

— Много ли е зле? — попита Ема.

— Достатъчно — отвърна безгрижно той, сякаш се касаеше за обикновено спукване на костта. Извади пет обезболяващи таблетки и ѝ помогна да ги изпие. После с помощта на лейкопласт от комплекта за първа помощ залепи разреза в скиорския ѝ панталон.

— Най-напред ще шинирам крака ти. Искам да обездвижи костта. Не мърдай.

— За бога, Джонатан, според теб бих ли могла да се изправя?

Той се върна нагоре по склона да вземе ските и щеките ѝ. Постава щеките от двете страни на крака ѝ, отрязва дълго парче въже, завързва пръчките в единия край и го омота около бедрото и глезена ѝ. Коленичи до нея, подаде ѝ кожения си портфейл и ѝ нареди да го захване между зъбите си.

После бавно пристегна въжето, докато щеките изпънаха счупения крак. Ема рязко пое въздух. Той завързва другия му край и завъртя тялото ѝ с краката надолу по наклона. Като приключи, струпа под гърба ѝ купчина сняг, за да я надигне в седнало положение.

— Така по-добре ли е? — попита той.

Ема сбърчи лице и по бузата ѝ се търкулна сълза.

Той сложи ръка на рамото ѝ.

— А сега сме готови да извикаме помощ.

Измъкна двупосочната радиостанция от якето си.

— Спасителна служба Давос — изрече той с гръб към вятъра. — Спешен случай. Ранен скиор от южната страна на Фурга, подножието на Роман. Край.

Никой не отговори.

— Спасителна служба Давос — повтори той. — Спешен случай. Нуждаем се от помощ незабавно. Отговорете.

Отсреща се чу силно пращане. Той опита отново, ала пак не получи отговор.

— Заради времето е — обади се Ема. — Смени канала.

Джонатан се прехвърли на друг канал. Преди години бе работил като инструктор и ски патрул в Алпите и беше настроил радиостанцията на честотите на всички възможни спасителни служби в района — Давос, Ароза и Ленцерхайде — включително полицията, Швейцарски алпийски клуб и REGA — швейцарската въздушна спасителна служба, наричани от скиорите и алпинистите „въздушни линейки“.

— Спасителна служба Ароза. Ранен скиор от южната страна на Фурга. Нуждаем се от помощ незабавно.

Отново никакъв отговор. Разгледа радиостанцията отблизо. Червената лампичка слабо примигваше. Джонатан я удари в крака си. Светлината примигна и угасна.

— Не работи.

— Ама как така? Видях те да я пробваш снощи.

— Тогава си беше наред. — Той включи и изключи апарата няколко пъти, но лампичката така и не светна повече.

— Може ли да е от батериите?

— Не ми се вярва. Вчера сложих нови. — Свали ръкавиците си и отвори апарата. — Кабелите са причината. Връзките към радиопредавателя са прекъснати.

— Свържи ги.

— Не мога. Не и тук. Не съм сигурен дали изобщо бих могъл, дори и да имах инструменти.

Той пусна радиостанцията в раницата си.

— Ами телефонът? — попита Ема.

— Няма смисъл. Тук горе няма никакъв обхват.

— Пробвай — настоя тя.

Екранът на мобилния му телефон показваше липса на сигнал. За всеки случай набра номера на REGA. Безуспешно.

— Нищо. Черна дупка.

Ема го погледна настоятелно и той разбра, че полага усилие да не избухне.

— Трябва да се обадим на някого.

— Не можем...

— Пробвай отново радиостанцията.

— Защо? Казах ти, счупена е.

— Просто го направи!

Джонатан коленичи до нея.

— Виж сега, всичко ще бъде наред — увери я той с възможно най-спокойния си тон. — Ще се спусна със ските и ще доведе помощ. Лавинният предавател ще остане у теб и лесно ще те открия.

— Не можеш да ме оставиш тук. Никога няма да намериш пътя обратно, дори и със сигнала от предавателя. Видимостта е не голяма от пет метра. Ще замръзна. Не можем... *Аз не мога...* — Гласът ѝ изтъня. Отпусна глава в снега и извърна очи, за да прикрие сълзите си. — Почти успях да направя завъртането... последното... просто малко закъснях...

— Чуй ме. Всичко ще бъде наред.

Ема вдигна поглед към него.

— Наистина ли?

Джонатан избърса сълзите от бузата ѝ.

— Обещавам ти — каза той.

Бръкна в раницата си, извади термос и наля на съпругата си чаша горещ чай. После взе ските ѝ и ги заби в снега зад нея под формата на буквата Х, за да се виждат отдалеч. Свали якето си и го метна върху гърдите ѝ, а шапката си нахлупи върху нейната така, че да покрива тила ѝ. Накрая извади от раницата си одеялото за спешни случаи и внимателно го подпъхна под гърба ѝ и около гърдите. На него пишеше „Помощ“ с големи оранжеви флуоресцентни букви. Предвидено бе за въздушни спасителни операции. Днес обаче тук нямаше да дойде хеликоптер.

— Наливай си чай на всеки петнайсет минути — каза той и стисна ръката ѝ. — Не забравяй да се храниш и преди всичко — не заспивай.

Ема кимна. И вкопчи пръсти в дланта му.

— Не забравяй за чая — продължи той. — На всеки петнайсет...

— Млъкни и изчезвай оттук — каза тя. Стисна ръката му за последно и я пусна. — Махай се, преди да си ме изплашил до смърт.

— Ще се върна колкото може по-бързо.

Ема се взираше в очите му.

— И, Джонатан... не гледай така тревожно. Досега не ти се е случвало да не спазиш обещание.

[1] Термоизолираща материя. — Б.пр. ↑

2

Триста километра западно от Давос, на летище „Берн-Белп“ в покрайнините на столицата, снегът не спираше да вали от сутринта. Страховити снегорини „Катерпилар“ боботеха нагоре-надолу по пистите и трупаха встрани планини от събрания сняг.

В западния край на писта 1–4 група мъже стояха плътно един до друг, загледани в небето. Чакаха приземяването на самолет. Бяха тук, за да извършат арест.

Един от полицаите стоеше леко встрани от другите. Маркус Фон Даникен беше нисък, петдесетгодишен мъж, с враждебно излъчване, по войнишки остригана черна коса и вечно намръщена уста. През последните шест години оглавяваше Службата за анализи и сигурност, позната още като САП. Работа на САП беше да пази вътрешната сигурност на държавата от екстремисти, терористи и шпиони. В Съединените щати тази роля се изпълняваше от ФБР, а в Обединеното кралство — от МИ5. В момента Фон Даникен зъзнеше от студ. Надяваше се самолетът да кацне скоро.

— Каква е метеорологичната прогноза? — попита той мъжа до себе си, майор от Гранична охрана.

— Още десет минути и ще затворят летището. Видимостта е скапана.

— Какво става със самолета?

— Единият двигател е извън строя — отвърна майорът.

— Другият е прегрял. Преди малко самолетът предприе заход за кацане.

Фон Даникен впери поглед в небето. В мъглата ниско над пистата проблясваха жълти светлини. Секунди по-късно самолетът се подаде от облака. Машината бе „Гълфстрийм Г-4“; полет от Стокхолм, Швеция. Номерът на опашката му — N415GB — се знаеше от службите за сигурност във всички западни държави. Същият този самолет бе превозвал Абу Омар — радикален мюсюлмански духовник, отвлечен от улиците на Милано през февруари, 2003 — от Италия до

Германия и впоследствие до Египет, където го предали за разпит в ръцете на сънародниците му.

С него бе превозван и арестуваният в Македония немски гражданин от ливански произход Калед ел Масри до затвора „Солт Пит“ във военновъздушна база Баграм близо до Кабул, Афганистан. По-късно се установило, че той всъщност не е същият Калед ел Масри, издирван във връзка с терористична дейност.

Един успех, един провал — такава е съотношението тия дни, помисли си Фон Даникен. Важното е, че все още си в играта.

Гумите на самолета удариха макадамовата настилка на пистата и вдигнаха във въздуха струи вода и парченца лед. Заглушителите бавно укротиха рева на двигателите.

— Самодоволни копелета — обади се слаб, почти мършав мъж, с дълга червена коса и кръгли очила като на университетски преподавател. — Нямам търпение да видя физиономиите им. Крайно време е да им дадем урок. — Казваше се Алфонс Марти, швейцарският министър на правосъдието.

Говореше се, че Марти представял Швейцария в маратона на олимпиадата в Сеул през 1988 г. Пристигнал на стадиона в последния момент с омекнали от жегата крака, клатушкайки се на зигзаг като пияница след тридневен гуляй. Медицинският екип опитал да го спре, но той някак си им се изплъзнал. Секунди след като финиширал, се строполил на земята и незабавно бил откаран в болница. До ден-днешен едни го смятат за герой, а други — за аматьор, преструващ се на професионалист.

— Никакви грешки повече — продължи Марти и стисна лакътя на Фон Даникен. — Репутацията ни е застрашена. Швейцария не позволява подобни неща. Неутрална държава сме. Време е да заемем твърда позиция и да го докажем. Не си ли съгласен?

Фон Даникен имаше достатъчно години зад гърба си и достатъчно мозък в главата си, затова предпочете да замълчи. Вдигна радиостанцията пред устата си.

— Никой да не включва светлините, докато не дам заповед — нареди той.

Скрити зад плътна преграда трийсетина метра по-нататък, няколко полицейски автомобили очакваха сигнал за влизане. Фон Даникен погледна наляво. Друга преграда прикриваше брониран

полицейски автомобил, в който стояха десет тежковъоръжени мъже от Гранична охрана. Фон Даникен беше против демонстрацията на сила, но Марти не искаше и да чуе. Министърът чакаше този ден от доста време.

— Пилотът е поискал разрешение за слизване от самолета — съобщи майорът от Гранична охрана. — От контролната кула го насочват към рампата на митницата.

Фон Даникен и Марти се качиха в лимузина без обозначения и поеха натам. Останалите ги последваха в друга кола. Самолетът зави по пистата и се насочи към рампата. Фон Даникен изчака да спре и нареди:

— До всички екипи. Тръгвайте.

Пулсиращи светлини в синьо и бяло озариха оловносивото небе. Полицейските коли излязоха от прикритие и обградиха самолета. Бронираният автомобил зае позиция; един от войниците приведе в готовност картечна установка 50-ти калибър. Командоси в пълно бойно снаряжение наизскачаха от колите и се наредиха в полукръг около самолета с насочени към вратата му автомати.

Целият този цирк заради някакъв факс, помисли си Фон Даникен, докато слизаше от автомобила. Провери пистолета си, за да се увери, че в патронника няма куршум и предпазителят е сложен.

Три часа по-рано швейцарската подслушвателна сателитна система „Оникс“ прихвана факс от сирийското посолство в Стокхолм до колегите им в Дамаск, съдържащ списък на пътниците от самолет, готвещ се да излети за Близкия изток. На борда имало четирима души — пилота, втория пилот и двама пътници. Единият — служител в американското правителство, а другият — терорист, издирван от полицейските служби на дванайсет западни държави. Новината беше разпространена по командната верига веднага след прихващането ѝ. Копия от документа незабавно бяха изпратени по имейл до Фон Даникен и Марти.

И толкова. Един от поредните случаи на получена и впоследствие замразена информация. Докато обаче от въпросния самолет не бе излъчен радиосигнал до швейцарската Служба за контрол на въздушния трафик, съобщаващ за повреда в двигателя и искане на разрешение за аварийно кацане.

Предната врата на самолета се отвори и от корпуса се спусна стълба. Марти побърза да се качи, следван от Фон Даникен. Пилотът се подаде от вратата. Министърът на правосъдието извади съдебното разпореждане и му го подаде.

— Имаме информация, че превозвате затворник в разрез с Женевската конвенция за правата на човека.

Пилотът хвърли бегъл поглед на документа.

— Информацията ви е грешна. На борда няма никой друг, освен втори пилот и господин Палумбо.

— Не е грешна — отвърна Марти, заобиколи го и влезе вътре. — Територията на Швейцария няма да бъде използвана за провеждането на незаконни отвлечения. Главен инспектор Фон Даникен, претърсете самолета.

Инспекторът тръгна по пътеката към единствения пътник, настанен на една от широките кожени седалки. Беше бял, около четиридесетгодишен, с гладко избръсната глава, широки като на бик рамене и студени сиви очи. Създаваше впечатление на опитен мъж, който умее да пази самообладание. От прозореца му ясно се виждаше полицейската обсада около самолета, ала той не изглеждаше особено разтревожен от този факт.

— Добър ден — поздрави Фон Даникен на сносен английски, но с акцент. — Господин Палумбо?

— А вие кой сте?

Главният инспектор се представи и обясни:

— Имаме причина да подозираме, че на борда на този самолет превозвате затворник на име Валид Гасан. Прав ли съм?

— Не, сър, грешите. — Палумбо кръстоса крака и фон Даникен забеляза, че носи ботуши с твърдо бомбе.

— Значи нямате нищо против да претърсим самолета?

— На швейцарска територия сме. Можете да правите каквото желаете.

Фон Даникен нареди на пътника да остане на мястото си, докато приключи претърсването, и продължи към задната част на самолета. В мивката имаше струпани чинии и чаши — преброи четири комплекта. Пилот. Втори пилот. Палумбо. Някой липсваше. Провери в тоалетната, после отвори капака към багажното отделение в дъното и огледа и там.

— Няма никого — съобщи по радиостанцията на Марти. — Пътническото и багажното отделение са чисти.

— Как така „чисти“? — упорстваше Марти. — Не може да бъде.

— Не е на борда на самолета, освен ако не е натъпкан в някой куфар.

— Продължавай да търсиш.

Главният инспектор направи втори оглед на багажното, проверявайки и за скрити кухни. Не откри нищо, затвори капака и се върна в пътническото отделение.

— Провери ли целия самолет? — попита Марти, застанал със скръстени ръце до капитана.

— От край до край. На борда няма други пътници, освен господин Палумбо.

— Невъзможно. — Марти го погледна с укор. — Имаме доказателство, че пътникът е в самолета.

— И какво е това доказателство? — попита Палумбо.

— Не си играй с мен — предупреди го Марти. — Знаем кой си и за кого работиш.

— Знаете, така ли? Ами в такъв случай, да ви обясня...

— Какво? — наостри уши Марти.

— Човекът, когото търсите... Пуснахме го преди трийсет минути над ония ваши големи планини. Каза, че винаги е искал да види Алпите.

Министърът отрони изумено:

— Не може да бъде!

— Сигурно това е блокирало двигателя. Ако не това, то някоя гъска. — Палумбо погледна през прозореца и поклати глава, видимо развеселен.

Фон Даникен дръпна Марти настрана.

— Излиза, че информацията ни е грешна, господин министър. На борда няма затворник.

Марти погледна назад, побелял от яд. Целият се тресеше от гняв. Кимна на пътника и напусна самолета.

На вратата пазеше командос. Фон Даникен го отпрати с ръка, изчака го да излезе и се обърна към Палумбо.

— Уверен съм, че механиците ни ще отстранят повредата възможно най-скоро. В случай че времето не се подобри и летището

продължава да е затворено, бихте могли да отседнете в хотел „Росли“. Приятен е и е съвсем наблизно. Моля, приемоте извиненията ни за причинените неудобства.

— Приемам ги — отвърна Палумбо.

— А, между другото — каза Фон Даникен, — случайно намерих това на пода. — Той се приближи и пусна нещо малко и твърдо в ръката на служителя от ЦРУ. — Надявам се да ни държите в течение, ако откриете нещо, което ни засяга.

Палумбо изчака Фон Даникен да излезе и отвори дланта си.

Върху нея лежеше откъснат човешки нокът, изцапан с кръв.

3

— Няма я.

Джонатан стоеше на билото на хълма, на двеста метра под подножието на Роман. Вятърът свистеше наоколо, засипваше го с пелена от сняг, после за кратко утихваше. С помощта на бинокъл успя да различи очертанията на кръстосаните ски, буквите П и О, изписани върху одеялото, и оранжевата дръжка на лопатата вляво. Но не виждаше Ема.

Джонатан заряза тримата мъже от планинската спасителна служба в Давос и тръгна да изкачва последния хълм. Бяха минали четири часа, откакто се отправи да търси помощ. Кръстосаните ски бяха затрупани до ремъците, но по раницата ѝ имаше не повече от сантиметър сняг. Той я отвори и забеляза, че сандвичите ги нямаше. Термосът ѝ беше празен. Пусна раницата в краката си. Очертанията на тялото ѝ върху снега все още личаха. Съвсем доскоро е била тук.

Джонатан активира лавинния предавател на кръста си и се завъртя в кръг, търсейки сигнал. Предавателят имаше самонасочващ се механизъм с обхват от сто метра. Апаратът произведе дълъг непрекъснат сигнал — тест функция — и замлъкна. Само леденият вятър ехтеше наоколо...

— Улови ли сигнал? — попита Сеп Стайнер, водач на спасителния отряд, веднага щом Джонатан се появи. Стайнер беше нисък, слаб мъж, с хлътнали бузи и безизразни цепки вместо очи.

— Нищо.

И точно тогава забеляза алената капка кръв в снега. Наведе се да я докосне и видя още една няколко сантиметра по-нататък; после още една.

— Насам — извика Джонатан и махна с ръка към останалите.

— Не ходи натам — предупреди го Стайнер. — Има пукнатина няколко метра по-нататък.

— Пукнатина ли?

— Доста дълбока. Стига до дъното на ледника.

Джонатан присви очи в безуспешен опит да я види през непроницаемата бяла стена.

— Вържете ме. — Той свали ските си, напъха се в осигурителния ремък и закопча въжето за кръста си.

— Внимавай — предупреди го Стайнер, събу ските си и завърза въжето му към своя ремък. — Не искам да изгубим и теб.

Джонатан се обърна и го погледна.

— Още не сме я изгубили.

Отначало капките едва се забелязваха. После ставаха все по-големи и все по-нагъсто, докато накрая се сляха в непрекъснатата линия. Сякаш някой бе пробил кутийка с червен сироп и я бе изливал в снега. Кога точно бе минала Ема отгук, се питаше Джонатан. Преди пет минути? Десет? Наведе се и различи стъпка от здравия ѝ крак и дيريا от влаченето на другия. Отпред в снега се виждаше вдлъбнатина, а в центъра ѝ — зееща дупка.

Мъжът легна по корем, изпълзя напред и освети процепа с фенерчето си. Пред погледа му се простираше бездънна галерия от лед и камък, широка десетина метра. Завъртя се на хълбок и провери предавателя. Цифровият дисплей примигна и изписа числото 98. Деветдесет и осем метра.

— Има ли сигнал? — извика Стайнер. — Долу ли е?

— Да — лаконично отвърна Джонатан. — Когато си готов, кажи!

— Готов съм — потвърди той.

Джонатан разшири процепа с брадвичката си. Голямо парче сняг падна долу и пукнатината зейна насреща му. Провря краката си над отвора и се плъзна назад по корем. Снегът под гърдите му поддаде и той пропадна в тъмната яма, удряйки се в ледените стени, преди въжето да стегне и да го спре.

— Вътре съм.

Започна да се отгласква с крака от стената, слизайки все по-надолу в бездната. Осветена от фенерчето му, тя приличаше на дъвен замък на ледена кралица. Илюзия. Пукнатината непрекъснато се променяше, разширяваше се и се стесняваше, заради постоянното движение на подземните скални слоеве.

На десетина метра дълбочина мъжът забеляза парче плат в черно и бяло върху скална издатина на един хвърлей от себе си. Шапката на Ема. Джонатан се залюля като махало, отгласквайки се от стената, за

да се засили. На третия път направи рискован, почти хоризонтален наклон на тялото, протегна ръка и я сграбчи.

Стиснал шапката в ръка, отново запази равновесие и насочи фенерчето към издатината. Снегът по нея беше отгъпан и облян в кръв. Вече нямаше никакви съмнения какво се е случило. Ема се бе опитала да слезе по склона. При раздвижването счупената кост е срязала бедрената артерия, която снабдява с кръв долните крайници — крака, ходила и пръсти. Като хирург, чудесно знаеше последствията. Без турникет щеше да умре от загуба на кръв.

Провери предавателя. Дисплеят показваше осемдесет и девет метра. Индикаторът за посока сочеше надолу. Зашари с лъча на фенерчето по дъното на цепнатината. Пустота.

— Отпусни още! — извика той.

— Мога да ти дам само двайсет и пет метра. Това е всичко.

Джонатан погледна отвора, изглеждаше ярък като сълза в нощното небе. Изчака да завържат второто въже за първото. Стайнер му даде знак с подръпване и той продължи да се спуска. Развиваше бавно въжето и спираше на всеки три метра, за да освети наоколо и да огледа за препятствия или следа от Ема. Числата върху дисплея ставаха все по-малки — 85, 80, 75... Светлината от горния свят бавно изчезна. Ледените стени сияеха в призрачно синьо. 70... 68... 64... Въжето внезапно се опъна.

— Това е — извика Стайнер.

Джонатан бавно насочи бледия лъч надолу и раздвижи фенерчето напред-назад, сякаш рисуваше с четка по леда. Погледът му улови нещо червено. Скиорското му яке? Премести леко лъча наляво и зърна бакърен проблясък. Косата на Ема... Сърцето му подскочи.

— Трябва ми още въже. Още една дължина.

— Нямаме повече.

— Донесете — нареди той.

— Няма време. Една малка лавина току-що се откъсна от хълма зад нас. Цялата планина може да се срути отгоре ни всеки момент.

Джонатан проследи с поглед лъча на фенерчето. Пред очите му изплува червеното петно. Леко премести светлината вдясно и видя кръста на гърба на скиорското си яке. Бакъреният отблясък идваше от косата на съпругата му.

Ема. Името ѝ заседна в гърлото му.

Вече виждаше контурите на тялото ѝ. Лежеше, просната по очи, с протегната над главата си ръка, сякаш молеше за помощ. Но нещо не бе наред... Ледът около нея изобщо не беше бял, а тъмен. Лежеше в локва от собствената си кръв.

— Тук е — твърдо извика той. — Можем да я стигнем.

— Паднала е от сто метра височина — упорстваше Стайнер. — Няма начин да е оцеляла. Трябва да излезеш. Няма да рискувам живота на четирима души.

— Ема — извика Джонатан. — Аз съм. Ако си добре, мръдни с ръка.

Тялото ѝ остана неподвижно, а гласът му продължаваше да кънти в бездната.

— Тихо — просъска ядосано Стайнер. — Ще погубиш всички ни.

Въжето се разклати. Джонатан се блъсна в стената и се вдигна около метър нагоре. Стайнер го теглеше навън. Заби разярен шиповете на подметката си в леда, извади ножчето си и притисна острието към въжето, на сантиметри от лицето си. Имаше скоби. Имаше брадвичка за лед. Щеше да слезе долу по стената.

Не сваляше очи от тялото. То вече му изглеждаше по-малко и някак странно. Не забеляза промяна в положението му. Нямаше значение дали Стайнер бе прав, когато каза, че падането е станало от високо или е имало препятствия, които са го забавили. Просто имаше прекалено много кръв.

Прибра ножа и освободи шиповете от леда. Въжето пак се размърда и го повдигна още един метър нагоре. Насочи отново светлината към червеното петно на дъното, но то вече не се виждаше. Бе загубил съпругата си от поглед.

— Ема! — извика той с обляно от сълзи лице.

Отговори му само ехото, отеквайки многократно в тъмнината.

4.

Ландровърът профуча по Зеещрасе на път за Цюрих. Зад волана седеше самотен мъж. Небръснат, с тъмни кръгове около очите. Пътуваше вече цяло денонощие. Имаше нужда от храна, душ и легло. Но преди това трябваше да довърши една работа.

Отвори жабката, извади оттам пистолет със заглушител и го сложи на седалката до себе си. Погледна към езерото през прозореца. В далечината се виждаха движещите се светлини на голям кораб, потрепващи в опасна близост до повърхността на водата. В нощ като тази най-добре беше човек да е на сушата.

На следващия светофар зави и подкара колата по тясна, криволичеща уличка. Снегът засипваше фаровете, но той не намали скоростта. Познаваше пътя. Мина оттук няколко часа по-рано. Знаеше картата на района наизуст, заедно с всички възможности за достъп и бягство.

Натисна газта и се озова на широка, равна улица. В редици от двете ѝ страни се издигаха големи, добре поддържани къщи. Наричаха източната част на „Цюрихзее“ *Златния бряг*, заради яркото слънце и луксозните резиденции. Намали скоростта веднага щом забеляза целта. Къщата — точно копие на френско провинциално имение, се издигаше върху наклон, малко по-навътре от улицата. Беше заобиколена от двете страни с покрити от сняг овощни градини.

Паркира двайсетина метра по-надолу, в сянката на величествен бор. Угаси фаровете и се заслуша в бръмченето на двигателя и блъскащия се в прозорците вятър. Извади от якето си кутия от чисто сребро. В нея имаше четири куршума с тънка обвивка и издълбано в бронзовия връх кръстче. С треперещи ръце ги нареди върху таблото. После свали висящото около врата си керамично мускалче и разви капачето му. Започна монотонно да нашепва думи от някакъв древен, отдавна забравен език. По свои сметки бе убил над триста мъже, жени и деца. С молитвата предпазваше душата си от духовете им от

отвъдното. Двайсетте години като наемен убиец го бяха направили суеверен.

Натопи куршумите един по един в гъстата, с остър аромат течност от мускалчето. Първо молитвата, после течността — винаги спазваше този ритуал... Като професионалист, беше наясно, че няма такова понятие като прекалена предпазливост. Нито в този, нито в другия живот. Духна веднъж срещу всеки поотделно и ги напъха в пълнителя. После го плъзна в гнездото и завъртя патронника. Провери дали предпазителят е спуснат, извади от другия си джоб твърда платнена торбичка и я закрепил точно над отвора за изхвърляне на гилзите.

Излезе от колата. Внимателно огледа улицата в двете посоки. Не видя никого. Тази вечер лошото време бе негов съюзник. Всички стояха на топло по къщите си. В 9:30 часа наоколо нямаше жива душа.

Закопча палтото си и закрачи енергично по пътя. Беше стегнат мъж, среден на ръст, с тесни рамене и черна права коса до раменете. Имаше хлътнали бузи, правилен, аристократичен нос и блед, почти мъртвешки цвят на лицето. Отдалече изглеждаше така, сякаш не вървеше, а плавно се носеше над паважа. Точно на тази комбинация от смъртна бледност и неосезаемо присъствие дължеше и работния си псевдоним — Призрака.

Минавайки покрай дома на мишената, успя необезпокояван да огледа картинката, която се виждаше през панорамния прозорец до входната врата. Жена и три деца седяха един до друг на дивана и унесено гледаха телевизия. Забави крачка и се взря в най-малкото от тях — бледо, тъмнокосо момченце, досущ като него, обвило ръчички около майка си. Пулсът му се ускори. Спомените запърхаха в съзнанието му като птица, блъскаща се в стъклото на затворен прозорец.

Извърна очи встрани.

Увери се, че в двете посоки на улицата не се задават коли, прескочи телената ограда пред моравата и зае позиция зад купчината дърва, спретнато подредени до страничната стена на къщата. Приклезна в снега и зачака.

Имаше времена, когато бе част от екип, но никога негов водач. В този случай трябваша двама, които да наблюдават мишената в ресторанта; кола, която да го следва по пътя му към къщи, и екип в

готовност да отведе стрелеца до най-близкото летище или железопътна гара, за да напусне страната незабавно. Стандартна схема на действие.

Но Призрака предпочиташе този начин. Сам в мрака. Агент на смъртта.

Извади от джоба си метална кутийка, натисна някакво копче и я пъкна обратно. Кутийката издаде блокиращ сигнал, който дезактивира механизма за отваряне на гаражната врата. Сега мишената трябваше да слезе от колата, за да я отвори, или да влезе в къщата, за да отключи отвътре.

В далечината се чу кадифеното ръмжене на мощен двигател. Мъжът измъкна пистолета със заглушител от якето си и насочи поглед към мястото, откъдето колата на мишената — последен модел „Ауди А8“ — трябваше да се появи. Блеснаха фарове. Палецът му освободи предпазителя.

Автомобилът се плъзна под светлината на уличната лампа, зави по алеята и спря пред гаража. Моделът и номерът бяха същите. Шофьорската врата се отвори и мишената излезе. Беше висок, едър мъж с червеникава коса и пълни бузи. Инженер някакъв. Семеен човек. Сериозен.

Призрака се надигна. Покри разстоянието до мишената с три бързи скока. Мъжът, видимо разтревожен, го погледна. Защо не работеше гаражната врата? Какъв беше този непознат, появил се от нищото? Призрака прочете въпросите в очите му, вдигна ръка и натисна спусъка. Три куршума се забиха право в лицето му. Гилзите хвъркнаха в торбичката. Мишената се строполи на алеята за автомобили.

Килърът се наведе над тялото. Притисна заглушителя към гърдния му кош и прониза сърцето му с още един изстрел. Тялото подскочи. И тогава забеляза нещо странно върху ревера на мъжа. Приличаше на брошка. Наведе се да погледне отблизо.

Пеперуда.

5.

Маркус Фон Даникен се прибра в дома си малко преди единайсет часа. Под мишница стискаше две рози с дълги дръжки, увити в цветарска хартия. Тръгна през тъмните коридори към кухнята, където светеше само лампата над масата. Остави цветята и захвърли пистолета и портфейла си върху барплота. Потисна една прозявка, отвори вратата на хладилника и извади бутилка бира. На един от рафтовете го чакаха сандвич с шунка, картофена салата и лимонов пай, грижливо опаковани в целофан. Бележка от икономката му напомняше да прибере остатъците обратно в хладилника.

Той метна якето си върху облегалката на един стол, запретна ръкави и изми ръцете си на мивката. Изяде сандвича, а картофената салата и пая прибра дисциплинирано в хладилника, недокоснати.

Фон Даникен живееше сам в масивна дървена вила — алпийски стил — в подножието на хълмовете около Берн. Къщата бе твърде голяма за сам човек. Предаваше се от баща на син в семейството от деветнадесети век до днес. Не му харесваше да бъде сам тук, но още по-малко желание изпитваше да се мести. С годините успя да свикне с празните коридори, надвисналата тишина и тъмните стаи.

Върна се до масата и разви розите от хартията. Внимателно подряза стъблата им и ги сложи във ваза от ръчно духано стъкло — едната от двете, закупени по време на медения му месец от прочутата фабрика в Мурано. Беше се женил веднъж. Тогава имаше дъщеря и още една на път, затова къщата не му се струваше толкова голяма. Въпреки това, съпругата му настояваше да я продадат. Беше адвокат от Женева, смела и енергична жена, безупречен професионалист. Ала той не беше съгласен, считаше къщата за реликва — строга и консервативна като обществото в ония времена. Така и не успяха да разрешат спора си.

Фон Даникен светна лампите в дневната. Над камината имаше снимка на жена му и дъщеря му. Бе загубил двете си руси момичета — Мари-Франс и Стефани — в самолетна катастрофа преди петнайсет

години. Смени розите от предишния ден със свежите и седна в старото си кресло да допие бирата си. Посегна към дистанционното и включи телевизора. За щастие в късните новини не споменаха нищо за проваления арест. Тръгна по каналите и се загледа в някакво предаване за френска литература. Френска или не, литературата не го интересуваше особено, но му хареса водещата — разкошна брюнетка на средна възраст. Спря звука и впери поглед в нея. Страхотно. Вече имаше и компания.

Телевизията му се струваше по-безопасна от истинския живот. През годините бе имал много първи срещи, доста по-малко втори и само две връзки, продължили повече от шест месеца. И двете жени бяха привлекателни, интелигентни и добри в леглото. Нито една обаче не можеше да се сравнява със съпругата му. Веднага щом го осъзнаеше, връзките му тръгнаха към своя край. Не отговаряше на обажданията. Срещите ставаха все по-редки. Или пък най-често ги отлагаше в последния момент заради някой от случаите, по които работеше. И на двете жени не им отне дълго да схванат посланието. Странно, но преживя разделите тежко и доста по-болезнено, отколкото му се щеше да признае.

Мобилният му телефон иззвъня.

— Да?

— Обажда се Видмер, от цюрихската полиция. Имаме проблем. Убийство в Ерленбах. Златния бряг. Професионална работа.

Фон Даникен изпъна гръб и изключи телевизора.

— Но защо аз? Звучи ми като случай за криминалната полиция.

Ала вече бе на крака. Отиде в кухнята и изля студената бира в мивката. Закопча кобура за колана си, облече якето и взе портфейла си.

— Името на жертвата излезе в ИСВС — обясни Видмер. — Файлът беше отбелязан като „секретен“, със забележка, че човекът е бил обект на проучване преди двайсет години.

ИСВС, или Информационна система за вътрешна сигурност, представляваше база данни на Федералната полиция, съдържаща досиетата на над петдесет хиляди души. Те всички бяха предполагаеми терористи, екстремисти или членове на чужди разузнавателни агенции, независимо приятелски или не.

— Кой е късметлията? — попита Фон Даникен и посегна към ключовете за колата си.

— Името му е Ламерс. Холандец. Има разрешително за постоянно пребиваване. Живее тук от петнайсет години. — Видмер пое дъх и напрегнато продължи: — Има и още нещо. Нещо, което трябва да видиш лично.

— След час и половина съм там.

* * *

Фон Даникен взе сто и десет километровото разстояние само за осемдесет и пет минути. Излезе от колата си, внимателно прекоси заледения тротоар и се мушна под плющящата от вятъра полицейска лента. Един от полицаите го забеляза и побърза да го поздрави.

— Добър вечер, сър.

Фон Даникен го потупа по рамото.

— Търся капитан Видмер.

— Там е — отвърна полицаят и посочи към гаража.

Фон Даникен закрачи по алеята за автомобили към подвижните лампи, поставени на местопрестъплението. Редица хилядаватови крушки осветяваха жертвата, сякаш бе на плаж в Сен Тропе. Погледна тялото и извърна поглед.

— Чудесно свършена работа — измърмори той.

Коленичилият до трупа плешив, широкоплещест мъж вдигна очи към него.

— Три куршума в главата, един — в гърдите — каза Валтер Видмер, началник на отдел „Тежки престъпления“ в цюрихската полиция. — Малък калибър. Дум-дум, съдейки по кървавата каша. Не е искал да рискува.

— Още ли смяташ, че е наемен убиец?

— Няма гилзи. Няма свидетели. — Видмер се изправи и сбърчи вежди. — Предполагаме, че стрелецът е блокирал гаражната врата с електронно устройство, за да е сигурен, че Ламерс ще излезе от колата.

Фон Даникен побърза да се върне на улицата. Гледката на размазаната физиономия на жертвата щеше да го преследва дни наред.

Маркус фон Даникен не се занимаваше с убийства и нямаше голям опит с тежки престъпления. Беше стигнал до този пост по друг път. След четири години като пехотен офицер постъпи в отдела за

финансови престъпления към Федерална полиция и оттам започна бавното му издигане. Години наред се занимаваше с разследване на измами, фалшификации и пране на пари — светата троица в швейцарската банкова система. Докато най-последно, преди десет години, направи големия си пробив — назначение като представител на Федерална полиция към швейцарските специални служби, отговарящ за авоарите на жертвите на нацизма.

Заработи рамо до рамо с директорите на най-големите банки в страната, дипломати от много държави и представители на безброй огорчени от нещо организации. И някак все успяваше да открие решение, приемливо за всички заинтересовани страни — швейцарското правителство, швейцарските банки, Световния еврейски конгрес, Белия дом, немското правителство и на последно място, самите недоволни страни. Наградата му не закъсня — прехвърлиха го в Службата за анализи и сигурност, смятана за елитния отдел на Федералната полиция.

— Ами съпругата му? — попита Фон Даникен и посочи към големия прозорец, гледащ точно срещу гаража. — Видяла ли е нещо?

Видмер поклати глава.

— Корава е. Родом е от Молукските острови. Казва, че заедно с децата са гледали телевизия, когато се е случило. Забелязала колата да завива по алеята, но не чула отварянето на гаражната врата, затова излязла да потърси мъжа си. Кълне се, че става въпрос за не повече от две минути. Зададох ѝ обичайните въпроси: „Съпругът ви имал ли е врагове? Получавал ли е някакви заплахи напоследък? Нещо необичайно да се е случило през последните няколко дни?“ Твърди, че всичко е било наред.

— Вярваш ли ѝ?

— Не вярвам на никого — отвърна Видмер.

— Може би господин Ламерс е познавал убиеца? Дали е възможно затова да не е отворил гаража? Може би го е очаквал?

— Едва ли. Намерихме отпечатъци от стъпки до дървата. Предполагам, че убиецът е бил скрит там, докато е чакал. Успя ли да разбереш нещо повече по пътя насам?

— Само това, че белгийската полиция го е държала под седмично наблюдение в Брюксел през 1987 година. Когато Ламерс се преместил в Швейцария, са препратили събраната информация към

нас. Добавили сме го в ИСВС, както е редно. Има и още, но е архивирано и ще ми е под ръка не по-рано от утре сутринта. Мога да ти кажа, че откакто Ламерс се е преместил в Цюрих, се е държал като примерен гражданин. Плащал си е данъците. Не се е забърквал в неприятности. В ИСВС е пълно с хора като него. Сецаш се... Няма нищо нередно около него, все още.

— *Има* нещо нередно. Ела вътре.

Видмер тръгна напред по алеята и влезе в къщата. От фойето се спусна по стълбите, водещи към апартамент с няколко стаи, точно до гаража.

— Един от моите хора искал да ползва тоалетната. Госпожата го изпратила долу, за да не цапа из къщата. Той се объркал и по погрешка влязъл в работилницата.

Фон Даникен мина покрай банята. Вратата ѝ зееше отворена, а лампите светеха.

— Аха, объркал се е! — подсмихна се той.

Видмер включи осветлението в една от стаите в дъното на коридора. Работилницата представляваше истинско бижу от неръждаема стомана. Тезгях от неръждаема стомана, лавица за инструменти от неръждаема стомана; всичко блестеше като ново. Но това далеч не беше неделната работилница на някой аматьор. Тук нямаше триони и чукове. Имаше колекция от инструменти, последна дума на техниката, които явно бяха ползвани от професионалист.

Върху малка масичка лежеше найлонова торбичка с паспорти.

— Какво е това? — попита Фон Даникен.

— Моят човек ги открил в горното чекмедже.

— Сигурно е търсил тоалетна хартия.

Видмер сведе очи, личеше си, че Фон Даникен не беше вчерашен. Полицията бе направил бърз, незаконен обиск на помещението. Веществените доказателства ставаха неприемливи, но какво от това? Ламерс така или иначе нямаше как да седне на подсъдимата скамейка.

— Холандия. Белгия. Нова Зеландия. — Той прехвърли паспортите един по един. — Пътешественик. Твоят човек *случайно* да е намерил нещо друго?

— Под тезгяха — отвърна Видмер. — Господин Ламерс, изглежда, е бил наясно, че има врагове. А, и внимавай. Зареден е.

Фон Даникен коленичи и надникна под долния рафт на тезгяха. Към задната стена беше прикрепен със скоби автомат „Узи“. Пулсът му се ускори.

— Опитай се да разбереш от кого го е купил — каза той, изправи се и събра паспортите. — Имаш ли нещо против да ги задържа?

— Трябва ми подписът ти — рече Видмер.

Фон Даникен му написа разписка върху лист от бележника си и му я подаде.

— Чисти сметки. Сега имаш за какво да разпитваш госпожа Ламерс. Предупреди я, че до двайсет и четири часа ще я депортираме заедно с трите ѝ деца, ако не ни каже всичко, което знае по въпроса за трите паспорта на съпруга си. Да видим колко потайна ще е тогава.

— Това е малко грубо, не мислиш ли? — попита Видмер. — Съпругът ѝ е жертвата, все пак.

Фон Даникен закопча палтото си и се запъти към вратата.

— Жертва? — Лицето му доби хладно изражение. — Човек, притежаващ три паспорта и зареден „Узи“ не може да е жертва. Или е престъпник, или шпионин.

6.

Мракът го обгръщаше от всички страни. Джонатан примигна. Отвори очи, но тъмнината не се разсейваше. Опита да вдигне глава, ала не можеше да я помръдне. Краката и ръцете му също бяха неподвижни. Снегът го притискаше като бетонна плоча. Не можеше да раздвижи дори пръста си.

Някакъв спокоен глас упорито му повтаряше да не мърда. Странно защо, но не усещаше студ. Само гъст, непрогледен мрак. Дишането му се учести. Въздухът му свършваше. Осъзна, че е заровен дълбоко под повърхността и че е невъзможно да успеят да го открият навреме. Дълбоко в него се надигна мощна вълна от страх и заглуши спокойния, разумен глас. Мрак. Лепкав и тежък. Последни глътки въздух. Ужасът го стисна за гърлото. Отвори уста да извика и се нагълта с лед и сняг.

Скочи в леглото като ужилен.

— Ема! — изстена той и протегна ръка към празното място до себе си.

Пак този сън. Така му се искаше да чуе гласа ѝ. Да почувства ръката ѝ върху рамото си. Светна лампата. Върху нейната половина на леглото снежнобялата завивка си стоеше безупречно изпълната. Тъгълчето на нощницата ѝ се подаваше изпод възглавницата.

Няма я.

Тази мисъл бавно започна да прониква в съзнанието му, упорита като приближаваща буря. Дишането му се ускори. Пръстите му започнаха да изтръпват. Нещо остро и студено проряза тялото му и той се преви. Застена, облян в сълзи.

Няма я.

Думите заподскачаха в съзнанието му; добиха образа на тялото ѝ, проснато и изоставено в ледения мрак, и тази гледка не му даваше мира.

Започна бавно да идва на себе си. Дишането му полека се успокои. Ужасът го напусна, но той знаеше, че няма да е задълго.

Усещаше го как се спотайва наблизно и дебне.

Стана и отиде до прозореца. Снегът продължаваше да вали обилно, а бледата светлина на изгрева хвърляше гробовно сияние върху внушителните, тежки облаци. Силуетите на осеяните с алпийски къщи хълмове ставаха все по-отчетливи. На километър зад тях се издигаха величествени върхове, опасващи сгушения в подножието им град.

Отвори балконската врата и излезе навън. Усещаше се единствено ароматът на студ. Застанал до парапета, Джонатан се зае да изучава вчерашния им маршрут. Проследи с поглед пътеката, пълзяща по планинския наклон, през облаци и мъгли, към ледения връх на Фурга, а оттам — към Роман.

Познавам тази планина, а не направих нищо, за да те предпазя от нея.

Познавам тази планина, а те оставих там сама.

Познавам тази планина, а й позволих да те убие.

Тежките мисли го караха да зъзне неудържимо и той влезе обратно в стаята. Изненада се колко подредено е вътре. Осъзнаваше, че е глупаво да мисли как сега, когато нея я няма, и стаята трябва да е променена. Но в същото време не спираше да се чувства предаден от измамното усещане, че всичко около него продължава да изглежда нормално.

Седна зад бюрото и отвори чекмеджето. Слънцезащитен крем, джобно ножче, географски карти, балсам за устни, кърпа за глава, предавател и двупосочната радиостанция лежаха разпръснати на дъното му. Взе радиостанцията и я включи и изключи няколко пъти. Никакъв сигнал.

Една жичка... една нищо и никаква скъсана жичка.

Веднага щом слезе от планината, го бяха откарали в полицейското управление, където го прегледа лекар и го засипаха с въпроси. Име: Джонатан Хобарт Рансъм. Месторождение: Анаполис, Мериленд. Професия: дипломиран хирург. Месторабота: „Лекари без граници“. Националност: американец. Местоживеене: Женева.

После започнаха да го разпитват за Ема. Месторождение: Пензанс, Англия. Родители: починали. Братя и сестри: една сестра, Беатрис. Професия: медицинска сестра, администратор. Човешко същество с будна съвест. Съпруга. Най-добър приятел. Опора.

И още въпроси. За опита му като планинар. За това, че не се е доверил на прогнозата за времето. За падането на Ема и дали е кървяла, когато е тръгнал за помощ. За пропуска му да забележи повредата в радиостанцията, преди да поемат към планината. И накрая, за решението му да продължат изкачването, въпреки усилването на бурята. Искаше да им каже, че не той е взел това решение, а тя. Ема бе отказала да се върнат.

Остави радиото на бюрото и зарея поглед към планината. Върна мислите си назад към момента, когато у него за пръв път пламна искрата на страстта му към катеренето — по време на едно пътуване на семейство Рансъм до Калифорния. Беше деветгодишен. Целта им бе да изкачат връх Уитни — най-високата точка на територията на 48-те континентални щата. По-големите му братя трябваше да тръгнат от портала на Уитни, 2590 метра надморска височина, в пет сутринта, да се качат до върха, на 4420 метра, като се справят с разстоянието от 35 километра в двете посоки за един ден. Джонатан и баща му щяха да повървят с тях няколко километра, а после да спрат за пикник на обяд и да половят пъстърва, докато момчетата се върнат.

Още тогава Джонатан вече бе започнал да проявява признаци на самостоятелност. Като всички деца, които боготворят по-големите си братя, и той нямаше никакво намерение да изостава от тях. Баща му, четиридесетгодишен по онова време, можеше да спира за пикник, щом искаше. Но не и той. Затова, когато Нед Рансъм предложи да си починат и хапнат след шест километра преход, Джонатан хукна напред и отказа да чуе молбите им да се върне. Не спря, докато не стигна върха — 11 километра и 1370 метра надморска височина. Със сто метра преднина от братята си.

Жребият беше хвърлен.

До шестнайсетгодишната му възраст не го интересуваше нищо друго, освен катеренето. Завърши гимназия по-рано, след полагане на приравнителен изпит. Не бързаше да отива в колеж. През летата работеше като водач при изкачвания на връх Маккинли, а зимата обикаляше пистите като ски патрул. Всеки спестен цент отиваше за следващата му експедиция. Списъкът му от покорени цели набъбваше: Северната стена на Айгер, Аконкагуа, К2 по Меджик Лайн — и то без кислородна бутилка. Правеше го заради тръпката. Харесваше му да живее на ръба.

Точно тогава осъзна един свой недостатък, който се коренеше в почти неестествената му сила и съвсем естествения му бунтарски дух — подчертана, нарастваща склонност към юмручен бой. Баровете на планинските курорти, както навсякъде другаде, бяха пълни с фукльовци и подлеци. Джонатан старателно си избираше най-гръмогласния от групата. Някого, който сам си го търсеше и беше в неговата категория. Поръчваше си един бърбън за кураж и започваше да се заяжда. Ако извадеше късмет, до пет минути се озоваваше в някоя задна уличка заедно със спаринг-партньора си.

Боевете бяха свирепи и кратки. Той беше хитър противник; веднага усещаше слабостите на другия. Първо обикаляше в кръг минута — две, стараейки се да избягва юрушките схватки и непохватните сблъсъци, характерни за аматьорските разпри. После нападеше. Един рязък удар в челюстта, един в стомаха и още един странично в главата. В повечето случаи това стигаше. Гордеше се със своята пестеливост.

Знаеше, че тази му черта е опасна и дори саморазрушителна. Знаеше също, че го прави заради страстта си към риска. Вече избираше все по-силни от него мъже и все по-опасни места за бой. Започна да губи. Но въпреки това, не можеше да спре. Когато се катереше, винаги търсеше неизследвани маршрути. Копнееше за невъзможното. Стремеше се да отиде все по-високо, все по-далеч, все по-бързо.

Ала един ден всичко свърши. Боят, желанието да постигне невъзможното, нуждата да рискува живота си, за да се чувства жив... Всичко се изпари просто ей така. Прибра екипировката си и реши, че тази част от живота му е приключила.

Хората говореха, че било заради лавината. Казваха, че се е уплашил. Ала грешаха. Той не се бе отказал, просто намери нова тръпка. Откри я не на вертикалната стена, а на бетонната магистрала.

Беше на двайсет и една, когато в неделна вечер се прибираще в Аспен след уикенда. Беше ходил на свободно катерене по Ейнджълс Ландинг — шестстотинметров блок червена скала в Национален парк „Зион“. Както обикновено, движението по планинските пътища беше кошмар. Стар „Форд Бронко“, на няколко коли разстояние пред него, се опита да изпревари огромен камион. Фордът бе грохнал и отчайващо бавен. Попадна под колелата на още по-грамадно чудовище, идващо по

насрещното платно. Шофьорът загина намясто. Момичето до него бе все още живо, когато Джонатан пристигна. Четиринайсетгодишна, не повече. Измъкна я от колата и я сложи да легне на земята. Скоростният лост бе пробил гръдния ѝ кош и от раната бликаше кръв като от спукан пожарен кран. Разчитайки единствено на повърхностните знания от обучението си за ски патрул, Джонатан натъпка юмрука си в отвора на раната, притискайки разкъсаната артерия, за да спре кръвотечението. Момичето беше в съзнание през цялото време. Не издаде дори звук. Просто го гледаше втренчено, застанал над нея с напъхана между ребрата ѝ ръка до идването на линейката.

През всички онези дълги минути, Джонатан усещаше биенето на сърцето ѝ... Усещаше буквално самия орган, туптящ до ръката му.

Върховната тръпка.

Напусна работата си следващата седмица и се записа в колеж, за да учи медицина.

Мислите му се върнаха в настоящето. Извърна поглед от прозореца и се загледа в нощното шкафче на Ема. Стоеше си така, както го бе оставила. Отворена бутилка минерална вода. Очила за четене, подпрени върху купчина любовни романи. „Ти не разбираш“ — беше му казала веднъж, опитвайки се да му обясни защо е толкова обсебена от историите за мускулисти шотландци и пътуващи във времето морски разбойници, които спасяваха попаднали в беда девойки и живееха в замъци на брега на морето. Харесваше ги заради тяхната предсказуемост, заради гарантирания щастлив край. Действаха ѝ като противоотрова в напрегнатата ѝ работа, където щастливият край беше рядкост и далеч не толкова предсказуем.

Накрая той спря поглед върху угълчето нежносиня материя, подаващо се изпод възглавницата ѝ. Седна на леглото, измъкна нощницата на Ема оттам и я притисна до лицето си. Износеният плат беше мек и ухаеше на ванилия и сандалово дърво. Заля го вълна от спомени... Сякаш усещаше твърдите, гладки мускули по дължината на гърба ѝ, топлината, която излъчваше шията ѝ. Желанието, което запалваше у него престорено свенливата ѝ усмивка, надничаща изпод разпръснатата по лицето ѝ коса...

„Да...“, казваше предизвикателно Ема.

Джонатан пусна нощницата ѝ върху скута си. Всичко това вече го нямаше. Прониза го мъчителен копнеж. Толкова мощен, че

заплашваше да премине в паника от дълбоката, неутешима загуба.

Погледна пак нощницата ѝ и дишането му се успокои. Не беше готов да се сбогува. Сгъна я и я напъха обратно под възглавницата. Искаше му се да усеща присъствието ѝ до себе си още малко...

7.

Управлението на Службата за анализи и сигурност се намираше в модерна сграда от стомана и стъкло на Нусбаумщрасе в Берн. Служителите в швейцарското контраразузнаване наброяваха по-малко от двеста души. Работата им се състоеше главно в събиране и анализ на информация. Включваше наблюдение на регистрираните агенти от чужди правителства, пребиваващи в Берн, и проследяване на съобщенията към страната, които се считаха за подозрителни.

Ала само трийсет от служителите се занимаваха с по-активна дейност — ежедневно проучване и инфилтриране в екстремистки групировки, действащи на швейцарска територия, включително чужди терористични ядра. Бяха малка група с добре организиран начин на работа.

Маркус фон Даникен пристигна точно в седем сутринта и веднага се залови за работа. Вдигна телефона и набра вътрешен номер. Отсреща се обади жена:

— Шмид. ИСВС.

Фон Даникен се представи.

— Трябва ми цялата ни налична информация за лице от списъка ни за наблюдение. Казва се Тео Ламерс. Спешно е.

— Да, сър. Ще я изпратя незабавно — докладваха му мигновено.

Минута по-късно компютърът му сигнализира за току-що получен имейл. Фон Даникен с радост установи, че съдържа очаквания от ИСВС файл. Това беше доклад с информацията, прехвърлена към тях от белгийската полиция.

Теодор Албрехт Ламерс, роден в Ротердам през 1961 година. Защитил докторат по машинно инженерство в университета в Утрехт. Местил се от работа на работа в няколко посредствени фирми в Амстердам и Хага. Привлякъл вниманието на властите през 1987 година, докато работел като сътрудник на Джералд Бул, американски оръжеен конструктор. По това време Бул се трудел над създаването на „супер оръжие“ за Саддам Хюсеин. Носело кодово име „Вавилон“ и

всъщност представлявало гигантско артилерийско оръдие, способно да изпрати снаряд на стотици километри с убийствена точност. Работата на Бул за диктатора от Близкия изток не беше тайна за никого. Въпреки това, той и сътрудниците му — в това число Тео Ламерс, били взети под наблюдението на белгийската полиция.

Фон Даникен и сам знаеше продължението на историята. Джералд Бул бе убит през 1990 година с пет куршума в тила от килър, дебнешц във фойето на апартамента му в Брюксел. В началото се смяташе, че убийството е станало по поръчка на Мосад, израелската разузнавателна служба. Тази хипотеза обаче се оказа погрешна. По онова време израелците поддържали далечни, но топли взаимоотношения с Бул. Като вероятни купувачи са били нетърпеливи да узнаят върху какво точно е работел в момента. Именно заради това е бил убит от иракчаните. Щом проектът „Вавилон“ бил завършен, Саддам Хюсеин не искал Бул да разкрива подробности за него на никого, най-малко на израелците.

Фон Даникен затвори имейла, изправи се и застана до прозореца. Утрото беше сиво и мрачно; от ниските, плътни облаци се сипеше мокър сняг. Отвън се виждаше паркингът, а зад него — недовършена административна сграда, с щъкащи по етажите строителни работници, въпреки лошото време.

Ами Ламерс? Той се зачуди. Какви ли ги е вършил, щом му се е налагало да държи автомат в работилницата си и куп различни паспорти подръка? И щом зад бараката за дърва в двора му го е дебнел наемен убиец?

Фон Даникен се върна на бюрото си. Отгоре лежаха няколко досиета: „Летища и имиграция“; „Антитероризъм — вътрешен“; „Антитероризъм — международен“ и „Незаконна търговия“. Прехвърли набързо съдържанието им и остави „Антитероризъм — международен“ за края.

Папката съдържаше телеграфни съобщения от международни служби за сигурност. През 1971 година, разтревожен от големия брой престъпления по политически подбуди, директорът на швейцарската разузнавателна служба спомогнал за създаването на конфедерация от западноевропейски полицейски кадри, отговорни за вътрешната сигурност в своите държави. Организацията станала известна като

„Клуб Берн“. След 11-ти септември променили името си на „Група Анти терор“.

Най-горният доклад беше от шведската служба за сигурност и съобщаваше, че Валид Гасан, подозиран екстремист (Швеция не одобряваше думата „терорист“.), е бил засечен в Стокхолм. По-нататък се казваше, че Гасан се смята за главния заподозрян за бомбения атентат в хотел „Шератон“ в Аман, Йордания, както и за няколко неуспешни опита за нападение. Обръщаха се към тях с молба незабавно да препращат всяка информация, отнасяща се до Гасан или негови съучастници, към шведската разузнавателна служба.

Докладът беше точен, но непълен.

Валид Гасан беше минал през Швейцария през януари. След получено сведение от свой информатор от джамията в Женева, Фон Даникен бе изпратил екип да го проследи и арестува. Въпреки че Швейцария не одобряваше това, издадено от Интерпол разпореждане, даваше пълномощия на Фон Даникен да го задържи. Съдбата обаче явно бе на страната на Гасан и терористът успя да напусне страната, а на Фон Даникен не му оставаше нищо друго, освен да подаде сигнал за местонахождението му.

Замисли се за нокътя, който намери в самолета... Може пък докладите му за дейността на Гасан да са свършили някаква работа. Нямаше представа обаче дали терористът е бил отвлечен от улиците на Стокхолм, или от някой друг европейски град. Нека Филип Палумбо, шеф на Специалния наказателен отдел към ЦРУ, уведоми швейцарците за настоящото местонахождение на Гасан, ако изобщо сметне за целесъобразно...

Фон Даникен слезе по стълбите до втория етаж, прекоси дългия хладен коридор, застлан със сив килим, и застана пред последната врата вдясно. На табелката пишеше ОКДС — Отдел за координация на документи за самоличност.

ОКДС се занимаваше с набавянето на образци от документи за самоличност от всички държави по света. В претъпканите им шкафове имаше поне по едно копие от всеки паспорт, свидетелство за правоуправление, акт за раждане и всички останали документи, издавани понастоящем в повече от двеста държави в цял свят.

Фон Даникен отвори вратата и надникна.

— Макс, зает ли си?

Макс Зайлер ръководеше ОКДС. Беше нисък, синеок мъж с широки гърди и оредяваща руса коса.

— Очаквах да наминеш — каза той и вдигна глава от бюрото си.
— Разбрах, че не си скучал тази нощ.

Фон Даникен му разказа за случилото се.

— Открихме това в дома на жертвата — обясни той и му подаде трите паспорта.

Зайлер внимателно ги огледа.

— Агент ли е бил?

— Агент, трафикант, мошеник... Все някое от трите.

Зайлер взе червения паспорт. На корицата имаше герб със златна корона и надпис: *Koninkrijk der Nederlanden*.

— Този ли е истинският?

— В разрешителното му за постоянно пребиваване е отбелязана холандска националност. В ИСВС е под наблюдение след дипломирането му от холандски университет. Съмнявам се да е бил вербуван преди осемнайсетгодишна възраст. Но въпреки това искам пълно проучване. Пусни всички паспорти за проверка през Идентигейт, а после се разрови за съпътстващи документи и се свържи с органите, които са ги издали.

Съпътстващите документи включваха карти за социално осигуряване и актове за раждане — правителството ги издаваше като потвърждение за действителността на нечия самоличност.

Зайлер се присегна и разчисти един стол от струпаните отгоре му бумажки: италиански свидетелства за правоуправление, немски карти за медицинска застраховка, английски актове за раждане. Всичките фалшиви.

— Джулс Гай, роден през 1962 година в Брюксел — прочете на глас той, след като отвори белгийския паспорт. Разлисти страниците, за да разгледа печатите от пътувания извън страната, върна се пак на първата страница и я пхна под светлината на ултравиолетовата лампа на бюрото си. Появи се блед образ на белгийския кралски дворец.

— Реактивното мастило изглежда наред — отбеляза Фон Даникен.

— Новите белгийски паспорти са добри. Този тук има пет белега за защита от фалшификация. Лазерно гравирани снимка на притежателя; воден знак с образа на Алберт II; оптично променливо

изображение на Белгия, сменящо цвета си от зелено към синьо, в зависимост от зрителния ъгъл, и два микрочипа. На пръв поглед смятам, че е истински.

— Искаш да кажеш, като истински?

— Не. Искам да кажа, че е истински паспорт. Официално издаден от съответните органи.

— Сигурен ли си? — Скептицизмът на Фон Даникен се коренеше в дългия му професионален опит. Белгийските паспорти бяха фолксвагените в търговията с фалшиви документи. Евтини, сигурни и лесни за намиране. От 1990 година насам бяха откраднати над 19 000 паспорта от белгийски консулства, посолства, кметства и дипломатически пратки по цял свят. Държавата пилееше паспортите си така, както някои хора губеха ключовете си.

— Можем да проверим. — Зайлер влезе с паролата си в компютъра и вкара номера на паспорта в Идентигейт, база данни на швейцарската полиция с регистрирани над два милиона откраднати и подправени паспорта от цял свят. — Белгийците редовно губят личните си документи, но за сметка на това са съвестни и незабавно ги обявяват в полицията за откраднати — каза той. — Ако е задигнат, ще разберем веднага.

Минута по-късно на лицето му се изписа искрена изненада.

— Нищо. За белгийците този паспорт е истински.

— Сигурен ли си, че не е фалшифициран?

— Убеден съм. Фотографиите са врязани в самата хартия. Физически е невъзможно Ламерс да е подменил снимката на собственика със своя.

— Мога ли да ползвам телефона ти?

— Разбира се.

Фон Даникен набра номера на свой познат от Отдела за лични документи към белгийската Федерална полиция.

— Франк, имам един ваш паспорт на бюрото си. Принадлежи на човек, който е убит снощи. Ако не бях сигурен, че документът е фалшификат, щях да се закълна, че е истински. — Той продиктува името и номера.

— Истински е — потвърди Франк Винсент почти незабавно. — Номерът е в системата.

— Странна работа. Въпросният мъж фигурира при нас като Ламерс, холандски гражданин. Има разрешително за постоянно пребиваване в Швейцария. Направи ми услуга и проучи подробно този Джулс Гай. Колкото се може по-назад във времето. Искам да знам дали е чучело, или истински.

— Ще ми трябва малко време. Довечера става ли?

— Преди обяд ще е още по-добре. И още нещо — искам адреса, на който сте изпратили паспорта.

Фон Даникен остави слушалката. Макс Зайлер разглеждаше новозеландския паспорт. Същата работа — не беше подправян и номерът му не излезе в нито една база данни за откраднати документи.

Фон Даникен погледна часовника си. В Окланд беше 17:30 часа вечерта. Реши да звънне в новозеландското посолство в Париж, за по-сигурно. Заради десетчасовата разлика, повечето служебни справки постъпваха там. Той набра номера и получи същия отговор — паспортът беше истински. Според новозеландските власти, притежателят му — Майкъл Карингтън, живеещ в Крайстчърч, на „Виктория Лейн“ 24 — беше гражданин с неопетнена репутация. Официално — КН. Криминално непроявен.

Поиска проучване на съпътстващите документи. Увериха го, че ще го направят незабавно.

— Какво мислиш? — попита Фон Даникен, след като затвори.

Зайлер вдигна рамене.

— Трудно ми е да кажа. Два истински паспорта със снимката на твоята жертва. Има само един отговор, не е ли така? Гай и Карингтън са измислица. Изключваме възможността да е някой бизнесмен мошеник. Изглежда си имаш работа с нелегален.

„Нелегален“ беше определение за обучен правителствен агент, действащ тайно на чужда територия без покровителството на собствената си държава. Шпионин под дълбоко прикритие.

Фон Даникен кимна и се качи в офиса си обезпокоен. За последните седем години се сблъскваше с подобен случай за пръв път. Оставаха само два въпроса. За кого работеше Ламерс? С какво се бе занимавал в Швейцария, та е трябвало да плати за това с живота си?

8.

Още в седем сутринта повредата в левия турбореактивен двигател на „Гълфстрийм Г-4“, с номер на опашката N4150GB, бе окончателно отстранена и самолетът започна подготовка за излитане от летище „Берн-Белп“. Въпреки препоръката на Маркус Фон Даникен да отседне в хотел, Филип Палумбо остана на борда и спа на кушетка в дъното на пътническото отделение.

Щом самолетът започна заход от терминала, Палумбо стана и се мушна през тесния капак, водещ към багажното отделение в дъното — тясно помещение със скосен таван, без прозорци. Куфарите бяха струпани в единия ъгъл. Бутна ги встрани, коленичи и плъзна назад един от панелите, прикриващ твърда дръжка от неръждаема стомана. Дръпна я рязко и отвори капак, под който зейна кухня — метър на два — оборудвана с матрак и колани за връзване.

Вътре лежеше слаб, мургав мъж, облечен в парашутен костюм, с белезници на ръцете и краката, свързани с верига. Брадата му беше избръсната. Черната му коса — подстригана късо, по военен устав. И памперсът беше по устав. Всичко това се правеше за обезличаване на затворника — трябваше да се почувства безсилен и уязвим.

Изглеждаше млад. Носеше очила с телени рамки — вероятно студент или компютърен програмист. Казваше се Валид Гасан. Беше на трийсет и една години, терорист по призвание. Имаше тайни контакти с „Ислямски джихад“, „Хизбула“ и като всеки уважаващ себе си ислямски фанатик — Ал Кайда...

Палумбо изправи затворника на крака и го заведе в пътническото отделение, където го бутна да седне и закопча колана около кръста му. Зае се да намаже с „Меркурохром“ раните по пръстите на ръцете му. Гасан прежали три от десетте си нокътя, преди Палумбо да се откаже да го разпитва.

— Къде ме водите? — попита той.

Палумбо не отговори. Наведе се, разкопча веригата от краката му и започна да масажира изтръпналите прасци на затворника. Не искаше

Гасан да получи дълбока венозна тромбоза и да предаде богу дух, преди да са успели да изстискат от него каквото им трябваше.

— Аз съм американски гражданин — продължаваше да упорства Гасан. — Имам права. Къде ме водите? Настоявам да ми отговорите.

При този род извънредни задържания се бе наложила една максима. Ако ЦРУ искаха да разпитват някого, го изпращаха в Йордания. Ако смятаха да го измъчват, го изпращаха в Сирия. Ако възнамеряваха да го затрият от лицето на земята, го пращаха в Египет.

— Приеми го като изненада, Хаджи.

— Името ми не е Хаджи.

— Правилно — отбеляза Палумбо със заплашителна нотка в гласа. — Знаеш ли какво? Ти нямаш име. За света ти вече не съществува. — Щракна с пръсти пред носа му. — Току-що се изпари във въздуха.

Палумбо закопча колана си и в следващия момент самолетът се отлепи от пистата. Екранът в предната част на помещението показваше движението му върху картата на света, както и данни за скоростта, външната температура и предполагаем час на пристигане. След няколко минути в посока север, машината се наклони наляво, докато носът ѝ се насочи на юг-югоизток. Към Средиземно море.

— Давам ти още един шанс — предупреди Палумбо. — Можеш да говориш сега или после. Бъди сигурен, че първата опция е за предпочитане.

Гасан стрелна към него плахите си тъмни очи.

— Нямам нищо за казване.

Палумбо въздъхна и поклати глава. Поредният тежък случай.

— А експлозивите, които взе от Германия? Да започнем оттам.

— Не знам за какво говориш.

— Разбира се, че не знаеш.

Той погледна Гасан в лицето и си представи ужасните неща, които бе вършил — отнетите животи, почернените семейства... После се замисли за това, което го чакаше, когато кацнеха.

След четири часа господин Валид Гасан щеше да си получи заслуженото. Дори още отгоре.

9.

На вратата се почука.

— *Moment, bitte* — Джонатан навлече износен пуловер без ръкави върху дънките си, нахлузи чифт мокасини и се запъти към вратата.

В коридора стоеше управителят на хотела.

— Позволете ми да изразя искрените съболезнования на целия персонал — каза той. — Ако има нещо, което можем да направим за вас...

— Благодаря — прекъсна го Джонатан. — Нямам нужда от нищо.

Управителят кимна, но вместо да си тръгне, измъкна от якето си жълтеникав плик и му го подаде.

— Пристигна по пощата. За съпругата ви.

Джонатан пое плика и го обърна към светлината. Беше адресиран до Ема Рансъм, хотел „Белвю“, Постщрасе, Ароза. Буквите бяха едри, изписани старателно и четливо. Мъжки почерк, несъзнателно си помисли Джонатан. На обратната страна нямаше име и адрес на изпращача.

— С един ден закъснение, за жалост — обясни мъжът. — Екипът, работещ по разширяването на железопътния тунел от Сан Петер до Молинас, предизвика лавина и релсите бяха затрупани. Обясних го на мисис Рансъм. Беше много разстроена. Моля да ме извините.

— Говорили сте с Ема за това?

— Да, в събота, преди вечеря.

— Значи тя е очаквала това писмо?

— Спомена с половин уста, че става въпрос за рожден ден. Накара ме да обеща, че ще ѝ го пазя.

Рожден ден? Джонатан щеше да стане на трийсет и осем на 13-ти март, след повече от месец. Той благодари, затвори вратата и тръгна към спалнята, разглеждайки плика. Ема Рансъм. Хотел „Белвю“.

Постцресе. Ароза. Пощенската марка беше зацапана. Датата се четеше, но името на града, от който писмото е било изпратено, беше размазано. Започваше с А, но можеше и да е Л. Втората буква беше „с“ или „о“, или пък „е“. Третата — „п“ или „д“.

Отказа се да го разчита, нямаше смисъл.

Седна на ръба на леглото и понечи да разкъса плика, ала забеляза синята марка за експресна пратка и спря. Значи писмото е пуснато в петък и е трябвало да бъде доставено на другия ден. Погледна отново гърба му — наистина нямаше адрес на изпращача...

Откога я подозираше? Шест месеца, година? Дали след пътуването ѝ до Париж, или е имало знаци и по-рано? Намеци, които е трябвало да забележи, но е пропуснал от прекомерна заетост.

Наистина я обичаше лудо, макар тази дума да звучеше толкова плашещо. Внушаваше представа за лекомислие, опасност, моментно увлечение — нищо общо с чувствата му към Ема. В основата на любовта му към нея стоеше абсолютната липса на колебание. Още щом я видя, беше сигурен, че това е тя. Дяволитата ѝ усмивка, която казваше: „Ти си ловец, аз съм дивеч“. Буйната ѝ, медночервена коса, която тя отказваше да укроти. Скъсаните ѝ дънки, които плачеха за нови. Предизвикателният ѝ поглед. *Има по-важни неща, Джонатан, от това да си сплета плитки и да облека спретнатата рокля.* Ема сякаш бе специално създадена да му бъде по мярка. Той не криеше нищо от нея, както и тя.

Да, обичаше я лудо. Но не и сляпо.

През последните няколко месеца Ема видимо започна да губи интерес към работата си. Обичайните четиринайсет часа дневно намаляха на дванайсет, после на осем. Като регионален директор на „Лекари без граници“, Ема се занимаваше с координирането и логистиката на помощните кампании за Близкия изток. Организираще наемането и обучаването на персонал и доброволци, надзираше изпращането на доставки, контактуваше с правителствени агенции и отговаряше за финансирането, необходимо за поддържането и функционирането на организацията. Беше напрегната работа. Така че в началото той отдаде промененото ѝ поведение на натрупаната умора. Ема обичаше да се нагърбва с много неща, палеше се до нажежаване. Нормално беше да почувства нужда от почивка.

Ала имаше и други знаци... Започна да я мъчи главоболие, да се отдава на самотни разходки и да изпада в периоди на дълго мълчание. Джонатан усещаше отчуждението помежду им с всеки изминал ден.

Всичко това бе започнало след Париж...

Мъжът претегли плика в дланта си — не тежеше изобщо. Предположи, че съдържа само един лист. Обърна писмото и отново се загледа в празните редове за адреса на изпращача. Швейцарец, който не пише името си на гърба на плика, си е почти предател. Това беше национална обида — все едно да нарушиш банкова тайна или да откраднеш рецептата за млечен шоколад „Линд“.

Ако не е предател, тогава какъв е?

От радиото се разнесоха четири последователни пиукания. Натрапчив глас с английски акцент обяви:

— Часът е дванадесет на обяд по Гринуич. Слушате световната емисия „Новини“ на Би Би Си. С вас е...

Ала в съзнанието на Джонатан говореше друг настоятелен глас: „Отвори го веднага и приключвай с това“.

Не беше сигурен дали има желание да надникне в плика. Ема не беше между живите, след нея оставаха само спомените му. Не искаше да ги опетнява. Загледа се в писмото и мислите му отпътуваха към единственото място, на което не искаше да се връща никога. Към Париж...

Ема замина за града през един уикенд. Щеше да отседне при приятелка, да се отдаде на културни мероприятия, да похапне кроасани и да разгледа новата изложба на Шагал.

Париж... Там, където Ема изчезна за два дни и две noci и дори най-отчаяните му съобщения не успяха да я открият.

Париж...

* * *

Джонатан спи в палатката си, легнал по очи на походното си легло, само по долно бельо. В три през нощта жегата е все тъй мъчителна. Лятото е горещо, дори по тежките стандарти на блискоизточния климат. Живее и работи в долината Бекаа от месеци и е привикнал да спи, целият плувнал в пот.

Леглото до него е празно. Ема е на едноседмично пътуване до Европа. Четири дни в управлението на агенцията в Женева и три дни в Париж, при най-добрата си приятелка, Симон, за една вихрена обиколка из града на светлината. Един следобед в „Жо дьо Пом“^[1], една вечер наслада за сетивата с шоуто „Звук и светлина“ във Версай. Нетърпелива и жизнерадостна, Ема е планирала всяка минута от времето си.

Джонатан се събужда от шум на двигатели. Нощта ехти от приближаващия тътен на механизирано нашествие. Той надига глава от възглавницата си. Изстрел разцепва тъмнината.

Скача от леглото и изтичва навън. Рашид, млад палестинец, стои пред болницата, препречил входа с разперени ръце. Два опръскани с кал пикапа „Тойота“ са паркирани наблизо. От тонколоните им гърми музика. Жална мелодия, съпроводена от убийствен ритъм, като удари на ковашки чук. Отряд въоръжени униформени мъже обгражда момчето; започват да го ръчкат с картечниците си и да му крещат да отключи вратите. Джонатан си проправя път измежду тях.

— Какво искате? — пита ги той на приличен арабски.

— Ти ли командваш тук? — интересува се водачът. Той е блед младеж на около двацет години с проскубана брада и котешки очи. — Ти ли си докторът?

— Аз съм — отвръща Джонатан.

— Трябват ни лекарства. Кажете на момчето да се разкара.

— Няма да стане! — крещи сърдито петнайсетгодишният Рашид. Заради възрастта си е изключително самоуверен. Непрекъснато е до Джонатан и Ема от самото им пристигане. Той е негов идол и наставник, светец покровител, безценен пример за подражание. Рашид иска да учи медицина; ако не за друго, то поне да лекува многобройните си роднини. Привързан е и към болницата, и към работещите в нея.

— Моля ви — казва Джонатан с подкупваща усмивка. — Позволете ми да помогна. Ти ли си болен? Или някой от хората ти?

— Баща ми — отвръща водачът на пасмината. — Сърцето му. Нуждае се от лекарство.

— Доведи го тук — казва Джонатан. — Ще се радваме да го приемем. — Забелязва безжизнения му поглед, отнесената му усмивка. Пиян ли е? Или надрусан? С какво? Ракия? Хашиш? Метамфетамини?

— Няма време.

— Водил ли си го в болницата в Меза Ал Шариф? Ако баща ти има сърдечно заболяване, препоръчвам му да отиде в Бейрут.

Но Бейрут е на осем часа път с кола, а пътят до Меза Ал Шариф е непроходим заради наводненията.

— Далеч е — казва водачът и изблъсква Рашид настрана. Рашид също го блъсва. Преди Джонатан да успее да реагира и да предупреди момчето да си трае, водачът вдига пушката си и застрелва Рашид с един куршум в лицето.

— Баща ми се нуждае от нитроглицерин за сърцето си — казва той и прекрачва тялото. — А ние — посочва той към хората си — се нуждаем от нещо за душата.

Джонатан поглежда към проснатото тяло на Рашид и му става ясно, че вече не може да му помогне. Пуска цялата паплач в амбулаторията. Настъпва хаос. Алчни ръце грабят от рафтовете наличния морфин, викодин и кодеин. Шкафчетата се опразват за нула време. Мъжете му пожелават благословията на Мохамед, мятат се в пикапите и изчезват.

Джонатан веднага посяга към телефона и отчаяно се надява да се свърже с Париж. Ема трябва да хване първия полет до Женева и незабавно да отиде в управлението на „Лекари без граници“. Той ще им звънне предварително, за да уговори паричен превод, който тя да донесе със себе си, за да възстановят лекарствените запаси.

В Ливан е три и половина. Значи в Париж е малко след полунощ. Звъни в хотел „Три корони“, но тя не вдига. Мобилният ѝ телефон е извън обхват. Обажда се отново в хотела и настоява да занесат съобщение до стаята ѝ. Но Ема не е там — нито тази нощ, нито на сутринта. Нито на другия ден следобед, когато Джонатан вече е отишъл в Бейрут и е дал всичките си спестявания, за да купи нужните лекарства на черния пазар.

Жена му е изчезнала.

Всяко търпение си има граници. За жалост, Джонатан разбира, че и доверието не е вечно. В шест часа на другата сутрин той за пореден път звъни в хотела и търси управителя.

— Сигурен ли сте, че сте занесли съобщенията в точната стая? — упорства той.

— *Monsieur Ransom*, уверявам ви, че е така. Лично аз оставих последната бележка.

— Бихте ли проверили дали жена ми е в стаята си?

— Но разбира се. Ще прехвърля разговора на мобилния си телефон. Ако е там, ще говорите с нея незабавно.

Джонатан сякаш се превръща в призрак, който придружава управителя до третия етаж. Чува в слушалката как вратите на старомодния асансьор се хлопват при затварянето; стъпките по килима в коридора; рязкото почукване по вратата.

— *Bonjour, Madame*. Казвам се Анри Готие. Управител на хотела. Бих искал да знам дали сте добре.

Никой не отговаря. Готие изчаква малко и влиза в стаята.

— *Monsieur Ransom*? — казва вежливо французинът. — Всички съобщения са тук.

— Как така?

— Лежат си на пода. Нито едно не е отваряно. Всъщност от жена ви няма и следа.

— Не ви разбирам.

— Леглото не е докосвано. Няма куфари или каквито и да било лични вещи. — Готие се поколебава, а Джонатан веднага си го представя как вдига безпомощно рамене. — Стаята не е обитавана изобщо.

* * *

Джонатан разкъса плика. Вътре имаше само един лист хартия. Празен. Без име. Без адрес. Нищичко. Обърна плика надолу и го изтръска. В дланта му паднаха два картонени талона. Еднакви по форма и размер. Перфорирани от едната страна, като откъснати отнякъде. По средата на всеки от тях имаше шестцифрен номер, отпечатан в червено мастило. На пръв поглед — някаква разписка. Подобна на квитанция от гардероб. В долния десен ъгъл имаше нещо, написано с много дребен шрифт.

SBB.

Schweizerische Bundesbahn.

Швейцарските железници.
Талоните бяха багажни квитанции.

[1] Музей в Париж. — Б.пр. ↑

10.

Маркус Фон Даникен се връщаше в Цюрих за втори път през последните дванайсет часа. Над входа го посрещна табела — „Роботика“ АД — с високи около метър букви в яркосиньо. Според досието му, Тео Ламерс бе основал компанията през 1994 година и беше неин едноличен собственик и изпълнителен директор. За предмет на дейност бе посочено мъглявото определение „машинни части“.

На рецепцията стоеше сериозна жена с делови вид, кръстосала ръце зад гърба си, като в очакване на генерал на парадно шествие.

— Микаела Менц — представи се тя и се приближи към него с широки, войнишки крачки. Беше облечена в строг костюм в две части и носеше късата си кестенява коса разделена на път встрани. Визитката ѝ поясняваше, че е защитила докторат по машинно инженерство. С отличие.

Фон Даникен, от своя страна, ѝ представи картата си за самоличност и закоравялата си усмивка. Сега бяха квит.

— Все още сме в шок — каза Менц и го поведе към кабинета си. — Никой от нас не проумява защо някой би пожелал смъртта на господин Ламерс. Беше чудесен човек.

— Няма причина да се съмнявам в това — отвърна Фон Даникен. — Всъщност затова съм тук. Нетърпеливи сме да разкрием убиеца точно колкото и вие. Всичко, за което се сетите, ще ни бъде от огромна полза.

Менц го въведе в малкия си, спретнато обзаведен кабинет. Никакви снимки на семейни членове, любовници или приятели. Фон Даникен я определи като омъжена за работата си жена и осъзна, че вероятно се е поболяла от тревога. Не толкова заради Ламерс, колкото заради бизнеса и за това кой ще го управлява след смъртта му.

— Мислите ли, че е възможно да е дело на някой колега? — попита тя, видимо разстроена. — Някой от чужбина, да речем?

— Нищо не мога да кажа на този етап. Нямам право да коментирам случая в процеса на разследването. Предлагам да

започнем с компанията. С какво точно се занимавате?

Жената придърпа стола си по-близо до бюрото.

— Навигационни системи. За въздушно, подводно и мобилно терминално позициониране. — Забеляза обърканото му изражение и добави: — Правим устройства, които определят точното местоположение на самолети, кораби и автомобили.

— Нещо като GPS ли? — заинтересува се Фон Даникен. Ала явно направи грешно предположение, ако съдеше по смръщването ѝ.

— Не искаме да разчитаме на сателитни спътници. Наскоро патентовяхме нова наземна навигационна система за самолети по технология, наречена „интеграция на датчици“. Устройството комбинира измервания от инерционни навигационни системи, цифрови географски карти и радарни висотомери. Чрез регистриране на измененията във височината на земните обекти и траекторията на самолета във въздуха, при съпоставянето им върху цифрова географска карта, сме в състояние да определим точното местоположение на самолета до милиметри.

— Кой купува такъв тип устройства?

— Имаме много клиенти. „Боинг“, „Дженерал Електрик“, „Еърбъс“ и други.

Фон Даникен вдигна вежди, впечатлен.

— Значи на вас трябва да благодаря за това, че самолетът ми няма да се разбие в някоя планина?

— Не само на нас... но, един вид, да.

Той се приведе по-близо, сякаш за да ѝ сподели тайна.

— Предполагам, че изобретението ви се използва и за военни цели. Съществува ли интерес от производители на военни самолети, на ракети с лазерно насочване? Такъв род неща?

— Никакъв.

— Но някои от компаниите, които споменахте, имат доста мащабно производство и за нуждите на отбраната, не е ли така?

— Може и да имат, но не и като наши клиенти. Има други компании, които произвеждат военни навигационни системи.

Чувствителният слух на Фон Даникен долови в отговорите ѝ малко повече острота. Ламерс, в крайна сметка, бе включен в списъка за наблюдение заради участието си в производство на големи

артилерийски оръжия, включително „супер оръжието“ по поръчка на Саддам Хюсеин.

— Ще се изненадате ли, ако ви кажа, че в зората на кариерата си господин Ламерс е проектирал артилерийски оръжия? — попита Фон Даникен.

— Той беше забележителен човек — поясни Менц. — Предполагам, че се е интересува от много неща, които не е споделял с мен. Мога да заявя единствено, че като компания, никога не сме се занимавали с каквито и да било оръжия. — Тя сбърчи вежди. — Защо? Смятате ли, че това има нещо общо със смъртта му?

— На този етап, всичко би могло да е от значение.

— Разбирам. — Менц извърна поглед и той усети, че обмисля думите му. Изражението ѝ се смекчи. Тя закри лицето си с ръце и изхлипа. — Моля да ме извините. Смъртта на Тео дълбоко ме разстрои.

Фон Даникен се зае да драска нещо в бележника си. Далеч не бе инспектор Мегре, но Микаела Менц очевидно казваше истината. Или поне не е имала представа, ако Ламерс е бил замесен в нещо нередно. Изчака я да се поуспокои и попита:

— Господин Ламерс пътуваше ли служебно?

— Дали е пътувал? Господи, да! — отвърна тя и избърса сълзите си. — Постоянно контролираше монтажната дейност, приемаше поръчки, ухажваше клиентите...

— В кои държави пътуваше основно?

— Деветдесет процента от продажбите ни са в рамките на Европа. Непрекъснато сновеше между Дюселдорф, Париж, Милано и Лондон. Главно в промишлените им райони.

— А в Близкия изток? Сирия? Дубай?

— Никога.

— Не сте ли работили с Израел или Египет?

— Абсолютно никога.

— Кой се занимаваше с резервациите на пътуванията му?

— Той, предполагам.

— Искате да кажете, че господин Ламерс не е имал секретарка, която да върши това вместо него? Да запазва самолетни билети, хотели, коли под наем... Служебните пътувания изискват сериозна подготовка.

— Не искаше и да чуе за секретарка. Тео не обичаше да стои със скръстени ръце. Правеше резервациите по интернет.

Фон Даникен записа информацията в бележника си. Частта за скръстените ръце мина покрай ушите му. Ламерс просто е бил потаен човек. Не е искал да му надзъртат над рамото, докато резервира полет на името на Джулс Гай или някой от другите му псевдоними.

— Доктор Менц — попита той с нещо като усмивка. — Дали бих могъл да надникна в кабинета му? Ще ми помогне да добия по-добра представа за него.

— Не мисля, че идеята е добра.

Фон Даникен вече превишаваше пълномощията си. Не носеше съдебно разпореждане със себе си. Според закона, нямаше никакво право да слухти наоколо.

— Искам да направя всичко възможно, за да заловя убиеца му — каза той с предизвикателен поглед. — А вие?

Микаела Менц стана от бюрото си и му кимна да я последва. Кабинетът на Ламерс беше точно до нейния. Еднакво оскъден по площ и обзавеждане. Погледът на Фон Даникен незабавно бе привлечен от любопитен предмет, изложен върху един шкаф. Висок около половин метър механизъм, изработен от някаква полупрозрачна пластмаса, с V-образна форма.

— А това някое от вашите произведения ли е? — попита той.

— Това е ЛМУ — отвърна доктор Менц. — Летателно микроустройство.

— Ще позволите ли? — Той посегна към уреда. Менц кимна и мъжът го пое в ръце. Тежеше по-малко от килограм. Крилата бяха изключително твърди, а в същото време — изненадващо гъвкави. — Това нещо лети ли наистина?

— Разбира се — настръхна тя, сякаш обидена от въпроса му. — Има петдесет километра обхват и максимална скорост над четиристотин километра в час.

— Невъзможно! — възкликна Фон Даникен с престорен ентузиазъм. — И го е построил тук? — Менц кимна одобрително.

— Със собствените си ръце в нашата лаборатория за научни изследвания и разработки. Това е най-малкият модел, който е правил. Много се гордееше с него.

Фон Даникен запамети всяка една нейна дума. Обхват: петдесет километра. Скорост: четиристотин километра в час. Построен със собствените му ръце... Най-малкият му модел. Което значеше, че има и други. Загледа се внимателно в странния летателен апарат. Без съмнение се управляваше от навигационна система, точна до сантиметри.

— Възнамерявали ли сте да започнете масово производство на този модел? Като играчка например?

Както и очакваше, Менц се наежи при произнасянето на думата. Пристъпи напред и пое дистанционно управляемия апарат от ръцете му.

— ЛМУ не е играчка. Това е най-лекото по рода си летателно средство в света. За ваша информация, направено е по поръчка за много важен клиент.

— Мога ли да попитам за кого?

— Боя се, че това е поверителна информация, но гарантирам, че е компания, която няма нищо общо с военните. Точно обратното всъщност. Познавате името много добре. Поръчката е изключително голяма чест за нас.

— Ще ми окажете огромна помощ, ако ми съобщите кой е този клиент.

Менц поклати глава.

— Не виждам как това би помогнало за разкриването на убиеца на Тео.

Фон Даникен елегантно отстъпи. Благодарил я за отделеното време и помоли да му звъни по всяко време, ако се сети за нещо друго. Запъти се към колата си. „Роботика“ остана зад гърба му, но той не мислеше за работи. Мислеше си за ЛМУ. Микаела Менц беше права — това не беше играчка.

Беше проект на оръжие.

11.

Джонатан крачеше надолу по улицата, подминавайки разхождащите се минувачи. Пръстите му мачкаха пъхнатите в джоба му багажни квитанции. За какво ли бяха? Ски оборудване? Допълнителни зимни дрехи? След като ги получи, звънна в офиса на Ема, но никой от колегите ѝ не помнеше да ѝ е изпращал нещо.

Ако не са те, тогава кой? — чудеше се той. И защо нямаше обяснителна бележка, да не говорим за обратен адрес? Тези въпроси не му даваха мира. Но най-вече се питаше защо Ема е искала да ги скрие от него.

Постъпваше уютно криволичеше надолу по планинския хълм. От двете ѝ страни се кипреха магазини, кафенета и хотели. По традиция, първата седмица на февруари в Швейцария се считаше за „ски седмица“ и съвпаднаше с училищната ваканция. Семейства от Сен Гален до Женева масово хукваха към планината. Днес обаче силният снеговалеж и поривистите ветрове бяха затворили всички лифтове, включително и Луфтзайлбан. Тротоарите гъмжаха от народ. Достъпът до планината беше отрязан. Както за Джонатан, така и за всеки друг.

Минавайки покрай витрината на *Uhren und Schmuck*, той спря на място. В средата, между лъскавите ръчни часовници, стоеше изложена старомодна метеорологична станция: термометър, хидрометър и барометър в едно. Стоеше си на същото място, както и преди осем години, по време на първото им пътуване с Ема в планината. Уредът беше с размери на любителско радио и се състоеше от три диаграми, отбелязващи атмосферните условия. В центъра му имаше светеща в червено крушка, което значеше, че налягането на барометъра пада. Лошото време щеше да се задържи. Скоро нямаше да спре да вали.

Джонатан се наведе към стъклото, за да прочете показанията. За последните трийсет и шест часа температурата беше паднала от три градуса по Целзий до минус единадесет. Относителната влажност

беше хвъркнала до небесата, а атмосферното налягане се бе сринало от хиляда милибара на седемстотин, колкото показваше в момента.

Защо не проверихте прогнозата за времето? — беше попитал полицаят предишната вечер.

Мислите му се върнаха обратно в планината, наред снега, вятъра и смразяващия кръвта студ. Отново почувства ръката си около кръста на Ема в момента, когато тя прекрачи ръба на последния хребет и се срути в прегръдката му. Спомни си ликуващото ѝ изражение; бликащото от очите ѝ чувство на гордост и непоклатимата ѝ увереност, че заедно могат всичко.

— Джонатан!

Някой го викаше по име. Дрезгав глас с френски акцент. Не му обърна внимание. Остана загледан като хипнотизиран в червената лампичка. Ема *провери* прогнозата! Ала твърдо решена да направи изкачването, бе пропуснала да му съобщи за влошаването на времето.

Тогава усети ръката върху рамото си.

— Ама че работа! — обади се същият глас с френски акцент. — Сама ли трябва да издирвам комитета по собственото си посрещане?

Джонатан се обърна и застана лице в лице с висока, привлекателна жена с къдрава кестенява коса.

— Симон... ти успя!

Симон Ноаре пусна сака си на земята и притисна Джонатан в прегръдката си.

— Съжалявам.

Мъжът също я прегърна, притвори очи и стисна зъби. Колкото и да се съпротивляваше, не успя да надвие вълнението, което го завладя при вида на познатото лице. След минута Симон го пусна и се дръпна назад да го огледа.

— Е? — попита тя. — Как се справяш?

— Добре — каза той. — Всъщност не много... Не знам. По-скоро съм като изтръпнал.

— Изглеждаш отвратително. Спрял си да се бръснеш, да се къпеш и да ядеш, нали? Това не е добре.

Той се насили да се усмихне и разтърка бузата си.

— Не ми се яде...

— Ще се наложи да направим нещо по въпроса.

— Както решиш — каза той.

Симон го погледна настоятелно право в очите.

— Както реша ли?

Джонатан пое дълбоко дъх.

— Да, Симон, ще направим нещо по въпроса.

— Така е по-добре. — Тя скръсти ръце и поклати глава, сякаш говореше на някого от своите четвъртокласници.

Симон Ноаре бе египтянка по рождение, францужойка по брак и учителка по професия. Съвсем наскоро навършила четиридесет, тя изглеждаше с десет години по-млада — предимство, което дължеше на арабските си гени. Ливанската ѝ кръв личеше в надиплените до раменете ѝ коси — черни и буйни като водите на Нил... Прозираше и в тъмните ѝ недоверчиви очи, чиято изразителност се подсилваше от щедро количество спирала за мигли. На рамото ѝ висеше скъпа кожена чанта. Тя бръкна вътре и извади цигара „Голоаз“, една от около шейсетте, които изпушваше ежедневно. Точно на тях дължеше тембъра на гласа си, стържещ като старата грамофонна плоча на Жак Брел, която редовно мъкнеше със себе си от град на град.

— Благодаря ти, че дойде — каза той. — Имах нужда от някого до себе си... Някого, който познава Ема.

Симон отвори уста да каже нещо, после спря, отмести поглед встрани и хвърли цигарата на земята.

— През целия път с влака дотук си повтарях, че няма да плача — каза тя. — Напомнях си непрекъснато, че ти имаш нужда от силно присъствие до себе си. Някого, който да ти дава кураж. Да се грижи за теб. Но както винаги, силният си ти. Виж ме само, цивря като бебе.

От ъгълчетата на очите ѝ се стичаха сълзи, размазващи спиралата по лицето ѝ. Джонатан извади салфетка от джоба си и избърса черните вадички от бузите ѝ...

— Пол ти изпраца съболезнования — обади се тя, подсмърчайки. — Тази седмица е в Давос. Нали си е голяма клечка, ще държи реч за корупцията в Африка. Изключително оригинална тема, няма що. Помоли да ти предам, че ужасно съжалява, задето не може да дойде.

Пол беше съпругът на Симон. Амбициозен френски икономист, издигнал се високо в йерархията на Световната банка.

— Всичко е наред. Знам, че ако можеше, щеше да дойде.

— Не е наред и аз му го казах. Напоследък всички сме се превърнали в роби на болните си амбиции.

Симон хвърли поглед на отражението си във витрината и стреснато сбърчи вежди.

— *Mais merde*^[1]. Сега и аз изглеждам отвратително. Страхотна двойка сме.

Семействата Рансъм и Ноаре се бяха запознали две години по-рано в Бейрут. Обитаваха съседни апартаменти по време на назначението на Джонатан от „Лекари без граници“. Тогава Симон преподаваше в американското училище в Бейрут. Когато разбра, че Ема се занимава с благотворителност, използва връзките си и осигури евтина квартира под наем за „мисията“, както Ема и колегите ѝ наричаха работата си. Този мил жест ѝ спечели вечната признателност на Ема.

Назначението на Джонатан в щаба на „Лекари без граници“ в Женева бе посрещнато с радост, поне от жените. (Местенето ужасяваше Джонатан... и то основателно, както после се оказа.) Пол Ноаре трябваше да се върне на работа в Женева две седмици преди него. Семейство Ноаре отново се притекоха на помощ на Джонатан и Ема, като им намериха апартамент на прилична цена в тузарския им квартал в Колони. Двете двойки вечеряха заедно всеки път, когато графиците им го позволяваха. Правеха пържоли на скара в дома на Рансъм, а у Ноаре готвеха задушено пиле в червено вино. Както Ема обичаше да казва — неравностойна сделка.

Джонатан взе сака на Симон.

— Ела с мен — каза той и тръгна надолу по улицата.

— Хотелът не е ли в обратната посока?

— Така е, но ние отиваме на железопътната гара.

Симон се забърза да го настигне.

— Нямах търпение да се отървеш от мен ли?

— Не, просто трябва да проверя нещо. — Той вдигна талоните пред очите ѝ.

— Какво е това? — попита тя.

— Приличат ми на багажни квитанции. Пристигнаха вчера по пощата в адресиран до Ема плик. Вътре имаше само празен лист хартия. Без подпис. Без бележка. Единствено тези талони.

Симон ги издърпа от ръката му.

— *SBB. Schweizerische Bundesbahn.* Очаквала ли е някакъв багаж?

— Това искам да разбера.

— Кой ги е изпратил?

— Нямам представа. Никъде няма име. — Той взе обратно талоните. — Мислиш ли, че може да е от някой неин приятел?

— Няма как да знам.

— Ти беше с нея в Париж.

— Да, бях. Е, и?

Джонатан се поколеба.

— Наложих ми се спешно да се свържа с нея по работа, докато вие двете бяхте там. Два дни опитвах безуспешно. Разтревожих се. Каза ми, че останала в твоята хотелска стая и изобщо не е ползвала нейната.

И тогава съмненията му намериха своето обяснение. Безпочвените подозрения посред бял ден му се сториха дребни и незначителни.

— И ти не ѝ повярва? — Симон сложи укорително ръка на рамото му. — Точно така си беше. Бяхме заедно през цялото време. Нашият уикенд „по женски“ — сладките приказки започват едва след полунощ, знаеш го, нали? Ема си беше такава. Всичко или нищо. Познаваш я. — Симон тъжно се усмихна, не толкова на спомена, колкото в опит да разсее тревогата му. — Никога не ти е изневерявала. Не беше такъв тип.

— А този багаж? Нищо ли не ти е споменавала? Планирала ли е някакво пътуване? Като изненада, да речем?

— Светкавично сафари ли?

— Нещо такова...

„Светкавично сафари“ наричаха екскурзиите на Ема за попълване на запасите. Поне веднъж месечно хукваше без предупреждение нанякъде, за да набави кръв от група А, пеницилин или дори само витамин С. Всичко, от най-елементарното до най-необходимото.

Симон поклати глава.

— Може би е поръчала нещо? Обади ли се в офиса ѝ?

Джонатан потвърди, че се е обаждал, но оттам никой нищо не ѝ е изпращал.

— Ами на твоето място не бих се тревожила — каза Симон, хвана го под ръка и продължиха надолу по улицата.

След централната поща завиха наляво, покрай Оберзее — малко езеро, сега заледено, оградено с въжета до слягането на пресния сняг. Железопътната гара беше пуста. Два влака обслужваха Ароза на всеки час. Първият, който откарваше пътниците надолу към Чур, тръгваше три минути след всеки кръгъл час. Вторият се движеше в обратна посока и пристигаше пет минути след тръгването на първия.

Джонатан се запъти към гишето за багаж. Служителят взе квитанциите и след минута му ги върна.

— Не е тук — поклати глава той.

Джонатан зашари с поглед по десетките куфари и чанти, складирани върху лабиринт от железни рафтове.

— Сигурен ли сте, че проверихте всичко?

— Идете в билетния център при управителя на гарата. Той може да ви каже дали багажът е в системата.

Билетният център бе също толкова пуст. Джонатан застана на гишето и пхна талоните под прозорчето.

— Няма го тук — съобщи управителят на гарата, вперил поглед в монитора пред себе си. — Багажът е в Ландкарт. Пристигна преди два дни.

Ландкарт беше малко градче по линията Цюрих — Чур, по-известно като крайна спирка за пътуващите както към Клостерс — любимо място за британските туристи, така и към модерния ски курорт Давос.

— Знаете ли откъде е бил изпратен? — попита Джонатан.

— И двете чанти са изпратени от Аскона. Натоварени са на влака за Цюрих в 13:57. Оттук са прехвърлени за Ландкарт.

Аскона се намиреше на швейцарската граница с Италия. Привлекателната туристическа дестинация беше на осеяния със странноприемници бряг на Лаго Маджоре. Джонатан нямаше приятели там, ала Ема очевидно имаше.

Симон се наведе към гишето.

— Можете ли да ни кажете кой точно е изпратил багажа?

Човекът поклати глава.

— Нямам достъп до подобна информация от този терминал.

— А кой има? — попита тя.

— Единствено изпращащата гара в Аскона.

Джонатан посегна към портфейла си, ала Симон го перна през ръката и пъхна кредитната си карта в отвора на гишето.

— Два билета за Ландкарт — каза тя. — Първа класа.

[1] Дявол да го вземе! (фр.) — Б.пр. ↑

12.

Мястото се наричаше Ал Азабар. Там се помещаваше палестинският клон на *Фар Фалестин* — отдел на сирийското военно разузнаване. Филип Палумбо влезе в сградата и потръпна от тежката миризма на амоняк, която го блъсна от коридора.

Не идваше тук за пръв път, но така и не свикна с лютивата воня и неприветливата обстановка. Циментов под. Циментови стени. Снимки на президента Башир Ал Асад (наричан от сънародниците си Доктора, заради образованието си на офталмолог) и покойния му баща Хафез Ал Асад бяха единствената украса наоколо. В центъра на помещението имаше бюро, зад което седеше униформен служител. В краката му дремеше немска овчарка. Щом видя Палумбо, мъжът стана и козирува.

— Добре дошли отново, сър.

Палумбо го подмина, без да отговори. За протокола него го нямаше тук. При евентуална проверка, съществуваха необорими доказателства, че кракът му не е стъпвал на сирийска земя.

Филип Палумбо се отправи към Специалния наказателен отдел на ЦРУ. На хартия, въпросното звено спадаше към Отдела за антитероризъм. Реално обаче съществуваше като самостоятелна единица и Палумбо докладваше направо на заместник-директора на управлението — адмирал Джеймс Лафивър, втория по важност човек в йерархията на Агенцията.

Работата на Палумбо беше проста. Да открива заподозрените терористи и да ги отвлеча за разпит. За целта имаше на разположение три реактивни самолета; екип от агенти, готови да поемат към всяка една от четирите посоки на света с един час предизвестие; както и неписаната благословия на адмирал Лафивър и стоящия зад гърба му президент на Съединените щати. С едно-единствено условие — да не допуска да бъде заловен. А това, без съмнение, си беше нож с две остриета...

Самолетът се приземи в Дамаск в 13:55 часа местно време. Първото, което направи, бе да предаде затворника в ръцете на

сирийските власти. Подписаните от него документи в три екземпляра превърнаха затворник 88891Z в повереник на сирийската наказателна система. Валид Гасан бе прекратил съществуването си някъде над Средиземно море. Официално се водеше за „безследно изчезнал“.

Спретнат мъж с делови вид, облечен в колосана маслинозелена униформа, се появи от ярко осветения коридор. Казваше се полковник Меджид Малуф — или полковник Майк, както настояваше да го наричат. Той щеше да води разпита.

Полковник Майк бе непривлекателен мъж с изпито лице, осеяно с дълбоки белези от шарка. Посрещна американеца с целувка по двете бузи, прегръдка и ръкостискане — поздрав, мощен като меча прегръдка. Двата се оттеглиха в кабинета му, където Палумбо прекара един час в обсъждане на подробностите около случая, наблягайки на празните места, които Гасан тепърва трябваше да попълни.

Сириецът запали цигара и заби поглед в записките си.

— Предполагаме време?

— Считай го за сериозно надвиснала заплаха — отвърна Палумбо. — Вероятно до дни. Две седмици най-много.

— Трябва да се действа бързо значи.

— Боя се, че да.

Сириецът махна с пръст парченце тютюн, залепнало на езика му.

— Имаме ли време да доведем роднини?

Доказано успешен похват при разпит бе присъствието на майка или сестра на заподозрения. Само представата за физическо насилие върху някоя от тях водеше до пълни самопризнания в болшинството от случаите.

— В никакъв случай — отвърна Палумбо. — Трябва ни нещо с незабавен резултат.

Сириецът вдигна рамене.

— Разбрано, приятелю мой.

Официално Сирия все още фигурираше в списъка на Съединените щати на „държави — спонсори на тероризъм“, въпреки че не беше директно свързвана с никакви терористични действия от 1986 година насам. Дори заклеяваше всякакви опити на местни групировки за атаки на сирийска земя или срещу западни обекти. Ала Сирия предоставяше „пасивна подкрепа“ на различни екстремистки

групировки с искания за независимост на Палестина. „Ислямски джихад“ бяха разположили щаба си в Дамаск, а „Хамас“ и „Народен фронт за освобождение на Палестина“ също поддържаха клонове в града.

Въпреки това, наред с масовото незначитане на човешките права в страната, американското правителство разглеждаше сирийците като партньори във войната срещу терора. След 11-ти септември сирийският президент бе предоставил на САЩ информация относно местопребиваването на някои от членовете на Ал Кайда и бе заклеймил атаките. По време на войната в Ирак сирийските военни положиха усилия да спрат потока от незаконно преминаващи границата въстаници към Ирак. Като държава с вековна диктатура, Сирия не желаше революцията на ислямските фундаменталисти да помете целия арабски свят. От нея се искаше единствено да гледа отстрани бушуващата гражданска война в Ирак и да кротува. Прояви на екстремизъм нямаше да се толерират.

Килията за разпити беше тясна, усойна стая, с решетки на прозореца и отводнителен канал по средата на пода. Мъж от охраната вкара затворника вътре. Минута по-късно друг довлече дървен училищен чин, от онези, при които столът и плотът за писане са свързани. Накараха Гасан да седне. Охраната махна черната качулка от главата му.

— Е, господин Гасан — започна полковник Майк на арабски. — Добре дошли в Дамаск. Ако сътрудничите и отговаряте на въпросите ни, престоят ви тук ще е кратък и ще ви върнем обратно под опеката на американските ни приятели. Разбирате ли ме?

Гасан не отговори.

— Желаете ли цигара? Вода? Нещо друго?

— Да си го начукаш! — измърмори Гасан, но перченето му се изпари след нервните му погледи през рамо.

Полковник Майк даде знак на охраната и двамата мъже му се нахвърлиха. Единият изви лявата ръка зад гърба му, а другият опъна дясната, стовари коляно над лакътя му и простря дланта му върху масата. Пръстите му потръпнаха като ударени от електрически ток.

— Аз съм американски гражданин — крещеше Гасан, докато се гърчеше в опит да се освободи. — Имам права. Пуснете ме незабавно. Искам да се обадя на адвокат. Настоявам да бъда върнат в родината си.

Полковник Майк извади от горния си джоб ножче със седефена дръжка и махна калъфа му. Внимателно плъзна кутрето на Гасан встриани и пъхна между него и безименния пръст коркова тапа, за да не мърда.

— Настоявам да се срещна с посланика! Нямате право! Аз съм американски гражданин. Не можете...

Полковник Майк допря острието до основата на пръста му и го отсече като морков. Гасан изпищя пронизително. После още по-силно, когато Майк притисна напоена с дезинфекционен разтвор превръзка към раната.

Палумбо безизразно наблюдаваше.

— И така, приятелю. — Полковник Майк приклепна и се надвеси над Гасан. — На 10-ти януари си бил в Лайпциг. Срещнал си се с Дмитрий Шевченко, оръжеен търговец, който е разполагал с петдесет килограма пластичен експлозив. О, ти си изненадан! Не бъди, приятелю. Добре знаем за какво става въпрос. Колегите ти в Германия бяха доста разговорливи. Безсмислено е да мълчиш. Излишна тревога, излишна болка. Нали знаеш какво казват? „В крайна сметка, рано или късно, всички проговарят“. Хайде, хабиби, нека се държим цивилизовано.

Гасан направи гримаса, вперил очи в раната си.

Полковник Майк въздъхна и продължи:

— Платил си на Шевченко десет хиляди долара и си натоварил стоката в бял микробус „Фолксваген“. Толкова знаем. Останалото ще ни го разкажеш. А именно, на кого си доставил експлозивите и за какво ще бъдат използвани? Обещавам ти, че няма да си тръгнеш оттук, преди да си ми отговорил. А ако възнамеряваш да ме излъжеш, длъжен съм да добавя, че ще изчакаме да разберем дали казваш истината. Е, да започваме. На кого предаде експлозивите?

Палумбо с интерес разглеждаше обувките си. Това бе моментът, в който обикновено лъсваше характерът на човека.

Гасан се изплю в лицето на полковника.

Боец значи...

Палумбо излезе от килията. Време беше за кафе. Очертаваше се дълга нощ.

13.

От часовника на железопътната гара в Ландкарт се провесваха ледени висулки. Джонатан и Симон крачеха по перона, навели глави срещу брулеция вятър. Група скиори се трупаха около багажното депо и навъсено проверяваха екипировката си. Днес нямаше да се спускат. Джонатан се нареди на опашката, потупвайки нетърпеливо крака си със стиснатите в ръка квитанции.

— Обади ли се на близките на Ема? — напомни му Симон.

— Тя има само сестра, Беатрис. Живее в Берн.

— И работи като архитект? Мислех, че Ема не я харесва?

— Така е, но Беа е единствената ѝ роднина. Знаеш как е. Това е една от причините Ема да иска да дойдем в Швейцария. Звъннах ѝ тази сутрин, но се включи телефонен секретар. Не можах да оставя съобщение, че Ема е... Просто не можах.

— Поне трябва да има опело в църква...

— Ще направим, след като вземем тялото.

— Кога ще е това?

— До няколко дни, може би... Зависи кога ще можем да се качим в планината.

— Къде смяташ да го организираш? Тук или в Англия?

— В Англия, предполагам.

Опашката се придвижи крачка напред.

— Ами братята ти? — попита Симон.

— Ще им се обадя, когато мога да кажа нещо конкретно. Не съм в настроение за съболезнования.

Опашката напредна и Джонатан се озова срещу служителя на гишето. Подаде му квитанциите. След малко човекът се върна и остави пред него черна пътна чанта и средно голям правоъгълен пакет, увит в обикновена кафява хартия.

Черната чанта беше изработена от мека телешка кожа, от закопчалката ѝ висеше златен катинар. Изглеждаше доста скъпа на вид... Чанта за уикенд, която да метнеш на предната седалка в рейндж

ровъра си. Нямаше етикет с име. Само разписка, прикрепена към дръжката.

Премести поглед върху пакета. Кутия за риза, разсеяно си помисли той. Пристегната с връв, отново само с придружаваща разписка, без име. Взе пакета в ръце и се изненада колко е лек. Извади джобното си ножче, нетърпелив да среже канапа.

— Това ли очакваше? — попита Симон. — Искам да кажа, на Ема ли са?

— Би трябвало — кратко отвърна Джонатан. — Някой ги е изпратил за нея.

— Следващият, моля — извика служителят над рамото му.

Опашката се придвижи напред. Човекът зад Джонатан го избута и застана на гишето. Швейцарско възпитание. Той прибра джобното си ножче, събра багажа и тръгна по перона, оглеждайки се за удобно място, където да го разгледа на спокойствие. С изненада откри, че бюфетът на гарата е претъпкан и пред вратата се вие опашка от хора, чакащи за маса.

— Следващият влак обратно към Чур е след 40 минути — обяви Симон, загледана в мониторите с разписанието.

— Отсреща на улицата има кафене. Искаш ли да почакаме там?

— Защо не? — съгласи се Джонатан. — Може пък там да е по-спокойно.

Изчакаха преминаващите коли и тръгнаха да пресичат улицата. Точно преди да стъпят на тротоара, зад завоя изсвириха гумите на сребриста лимузина.

— Внимавай! — Джонатан стисна Симон за лакътя и я дръпна към себе си.

Колата рязко зави и гумите ѝ спряха на бордюра. Предната броня закова на крачка от тях. Предните врати се отвориха едновременно. Отвътре излязоха двама мъже и се запътиха към тях. Джонатан местеше поглед от единия към другия. Човекът, който слезе от шофьорската врата, беше нисък и мускулест. Носеше кожено яке и плътни слънчеви очила. Беше късо подстриган, почти до кожа, а бузите му бяха набраздени с белези от акне.

Другият бе по-висок и по-едър, облечен с дънки и вълнено поло. Имаше руса, почти до бяло коса и очи, толкова тесни, че цветът им не се виждаше.

Мъжете приближаваха бързо и изглеждаха агресивни. Очевидно бе, че мишената им е точно Джонатан Рансъм. Преди да успее да реагира — да предупреди Симон или да вдигне ръка, за да се предпази, — русият мъж с пуловера заби юмрук в лицето му. Джонатан падна на коляно и изпусна чантата и пакета на земята.

— Джонатан... боже мой! — ахна Симон и отстъпи назад.

Русият се наведе над Джонатан и докопа чантата от телешка кожа и кафявия пакет.

— Хайде — кимна той към партньора си.

Ако бяха тръгнали незабавно, Джонатан нямаше да успее да реагира. Лицето му пулсираше неудържимо. Зрението му се замъгли; усещаше вкус на кръв в устата си. Зад гърба си имаше достатъчно разпри и сбивания. Знаеше кога да отвърне на удара и кога е по-добре да отстъпи.

Ала точно тогава ниско подстриганият събори Симон на земята. Тя нададе вик и нещо в този писък събра целия ужас от събитията през последните двайсет и четири часа — началото на бурята, падането на Ема, проснатото ѝ на дъното на процепа тяло... Джонатан усети как болката в сърцето му го разкъсва, по-силна от всякога.

Преди да успее да се замисли, скочи на крака и хукна към русия мъж, дето стискаше нещата на Ема в ръцете си. Джонатан си ги искаше обратно. Извика и скочи на гърба му. Преметна ръка под брадичката му, заклещи врата му и се опита да го събори. Мъжът заби лакът в ребрата му и светкавично стовари юмрук в челюстта му. Джонатан се свлече на земята, задъхан и треперещ.

Русият метна черната чанта в колата. Изглежда нападателя си с презрителен победоносен поглед и понечи да го ритне в лицето.

Ала този път Джонатан беше подготвен. Отби подметката му с една ръка, сграбчи крака му и рязко усука глезена му. Нападателят се просна на земята и Джонатан се озова върху него, налагайки го безпощадно с юмруци в лицето. Хрущялът изпука и ноздрите му се обляха с кръв.

В този момент другият вече заобикаляше предния капак на колата. Беше с половин педя по-нисък, с отпуснати рамене и уродлив врат. Налетя като бик на корида. Джонатан скочи на крака, зае боксьорска поза и зачака нападателят да го приближи. После замахна с два бързи удара. Мъжът ги отби с лекота. Сграбчи Джонатан за якето и

го просна по гръб на предния капак, притискайки с една ръка китката му, а с другата — гърлото му.

Джонатан се бореше за въздух. Замахна със свободната си ръка към мъжа, ала ударите му бяха слаби и почти безполезни. Отказа се. Докопа автомобилната антена и се опита да се откопчи от нападателя си. Антената се отчупи и увисна между пръстите му.

Пред погледа му надвисна нечия сянка. Симон, стиснала камък в ръка, замахна и удари мъжа.

— Спри! — извика тя. — Пусни го!

Мъжът я зашлеви през лицето Симон залитна и главата ѝ се удари в паважа с глухо тупване.

Секунда по-късно ръката отново стисна гърлото на Джонатан, този път още по-здраво.

Очите му виждаха единствено намръщеното, издълбано от белези лице, надвесено на сантиметри от неговото. Вонята на бира, лук и цигари го задушаваше. Нападателят му го издърпа надолу по капака и вкопчи като стоманени клещи и двете си ръце около шията му. Джонатан усещаше, че се задушава.

Вече не се опитваше да избяга, а просто да оцелее. Налагаше се да убие нападателя си. Започваше да губи съзнание и насочи мисълта си към Ема. Видя очертанията на тялото ѝ върху леда. Сама. Изоставена. Знаеше, че вината е негова и не може да я остави там. Трябваше да се качи в планината и да я докара в града.

Мисълта за това го наелектризира. Пръстите му здраво стиснаха антената. Трескаво заопипва надвесеното лице над него, търсейки точката, която му трябваше. С последни сили успя да се надигне и яростно замахна. Заби антената до дъно.

Натискът върху гърлото му внезапно отслабна...

Мъжът се олюля настрани. Завъртя се в кръг като обезумял. Очилата му увиснаха на ухото, от което стърчеше парче от антената. Направи няколко безуспешни опита да я хване, ала пръстите му не се подчиняваха.

Без да изпуска мъжа от поглед, Джонатан се свлече замаян от капака. Като лекар, веднага му стана ясно, че острието на антената е пробило тъпанчето, забило се е в малкия мозък и е оплело двигателните рефлексии, автономната нервна система и бог знае още какво.

Нападателят му се свлече на колене и брадичката му опря в гърдите. Притихна с отворени очи, като играчка с изтощени батерии.

Симон се изправи на крака. Едната страна на лицето ѝ бе зачервена и подута.

— Мъртъв ли е?

Джонатан сложи пръст на шията му и кимна. Изправи се, откърти с крак парче лед и го притисна към бузата ѝ.

— Кой е той? — попита тя.

— Нямам представа. За пръв път ги виждам и двамата.

Под разкопчаното яке, върху колана на мъжа се виждаше сребърна значка, а до нея — пистолет. Джонатан коленичи, за да разгледа значката. В горната ѝ част бяха гравирани думите: *Полицейско управление Граубюнден*. Стомахът му се сви. Бръкна във вътрешния джоб и извади карта за самоличност. *Старши полицай Оскар Щудер*. Снимката съвпаднаше.

— Ченге. — Джонатан подхвърли картата към Симон.

— Бягай — прошепна тя. — Изчезвай оттук.

— Не мога. Трябва да разкажа на полицията какво се случи.

— *Тези тук са полицията.*

Джонатан сякаш не можеше да проумее този факт.

— Но какво точно правеха? Не обелиха и дума.

— Не знам и не ме интересува — отвърна Симон. — Израснах в страна, където никой няма доверие на ченгетата. Прибраха баща ми и чичо ми без каквото и да било обяснение. Знам на какво е способна полицията.

— Глупости, тук не е Египет... — възрази той.

— Е, и? Тази значка да не би да е фалшива?

— Не знам... Тоест, няма значение. Не е редно. Не мога да избягам. Човекът е мъртъв. Аз го убих. Просто не мога да...

— Ти, там! *Amerikaner*. Не мърдай от мястото си. — На няколко метра встрани от тях, стоеше на четири крака едрият рус мъж. За разлика от позата му, гласът му звучеше доста стабилно. В ръката си държеше насочен към тях пистолет.

Amerikaner, замисли се Джонатан. За пръв път виждаше този мъж. Откъде можеше да знае, че е американец?

Русият се прицели и натисна спусъка. Нищо. Погледна объркано пистолета и се опита да махне предпазителя.

Джонатан отмести поглед от Симон към трупа на улицата, после към окървавения мъж, държащ ги на мушка с оръжието си.

— Влизай в колата! — изкрещя той. — Веднага!

Шофьорската врата зееше отворена. Скочи зад волана и запали двигателя. Симон се стовари на седалката до него с разширени от ужас очи и хлопна вратата.

Част от секундата по-късно задният прозорец се пръсна на парчета, посипвайки ги с натрошени стъкла.

Симон изпищя. Джонатан включи на задна скорост и натисна газта. Колата блъсна стрелеца и го запокити на тротоара.

Джонатан натисна рязко спирачките и включи на първа. Отпусна съединителя и колата отпраши надолу по улицата.

След минута вече бяха извън града и се носеха със сто и осемдесет километра в час по магистралата.

14.

Маркус фон Даникен стоеше под външната козирка на кафене „Стернголд“ на Белвюплац, притиснал мобилен телефон до ухото си.

— Да, Франк — каза той на висок глас, опитвайки се да надвика шумните посетители наоколо. — Нещо ново около паспорта?

Беше един часът обедно време. Силният вятър свистеше над езерото и вдигаше вихрушка от прясно натрупалия сняг.

— Интересен въпрос — отвърна Франк Винсент от белгийската Федерална полиция. — Я ми кажи, Маркус, има ли нещо за Ламерс, което да си забравил да споменеш? Някаква връзка с нас?

— Каква връзка по-точно? — попита Фон Даникен.

— С Белгия...

— Не. Ламерс е работил в Брюксел една-две години, но това е било през 1987, преди двайсет години. Кажи ми какво откри?

Винсент изсумтя разочаровано.

— Проследихме истинския притежател на паспорта, Джулс Гай. Открихме заявлението му и намерихме домашен адрес, акт за раждане, дори данъчна справка. Бизнесмен от международна величина, ако те интересува. Притежава дузина компании, пръснати в целия свят. Занимава се с облекла. Пътува доста из Дубай, Делхи, Хонконг...

Фон Даникен се замисли за многобройните печати в паспортите на Ламерс.

— Значи такъв човек съществува?

— О, да — отвърна Винсент многозначително. — И то с жена, с деца, с къща на авеню „Тервурен“. Съществува, и още как.

— Какво намекваш? Че Ламерс е водил двойствен живот? Едно семейство в Цюрих, едно в Брюксел?

— Не, това поне е сигурно. Ламерс и Гай определено са две различни лица.

Чак тогава Фон Даникен долови клаксон на кола в слушалката.

— Франк, откъде се обаждаш?

— От телефонна кабина. Единствената останала в Брюксел.

— Телефонна кабина ли? Какво, по дяволите, правиш там?

— Пазя си гърба.

— Франк, откри ли Гай, или не?

— Разбира се, че го открих. — Винсент замълча и тонът му омекна. — Паспортът на Гай е дубликат. Загубил е оригиналния по време на пътуване и незабавно е трябвало да направи нов. Така се е озовал в посолството ни в Аман.

— Какво е правил там?

— Посетил е фабрика за платове. Всичко е законно. Звъннах на момчетата в посолството и те се сетиха за случая. Всъщност спокойно мога да кажа, че никога няма да го забравят.

Фон Даникен притисна слушалката по-близо до ухото си, напрягайки се да чува Винсент сред шума от минаващите автомобили. Чудеше се какво толкова запомнящо се може да има в преиздаването на един паспорт.

— Станало е преди две години, през август — продължи Винсент. — Гай се появява в посолството и съобщава, че паспортът му е откраднат от хотелската му стая, заедно с портфейла му и още някои вещи. Представил шофьорската си книжка като удостоверение за самоличност. Приятен човек, по думите на всички. Незабавно му бил издаден нов паспорт. Две седмици по-късно в канавка били открити телата на европейски гражданин и съпругата му. От местната жандармерия докладвали, че двойката е била убита от бандити, но не може да се твърди със сигурност. Били са мъртви от доста време. Може би месеци. Можеш да си представиш състоянието на трупове в оная жегга, да не говорим за пустинните чакали и мухите. Крадци обрели всичките им лични вещи, така че било невъзможно да бъдат идентифицирани. В края на краищата полицията проследила колата под наем и така стигнали до някакъв малък хотел. Замъкнали управителя в моргата и той потвърдил, че трупове са били гости на хотела му. Разпознал ризата на мъжа. Според него човекът бил Гай.

— Но не са успели да го докажат...

— Успели са, и още как. Семейството му поискало ДНК тест. Отнело три месеца, но в крайна сметка управителят се оказал прав. Със сигурност бил Гай.

— Искаш да кажеш, че Ламерс е бил онзи, който е подал заявление за нов паспорт?

— Ти ми кажи. Метър и осемдесет висок, осемдесет и пет килограма, светла към посивяла коса, синеок?

Фон Даникен мислено си припомни проснатия в снега труп.

— Доста съвпадения...

— Знаеш ли какво си мисля, Маркус? Онзи случай в пустинята...
Онова също е било дело на професионалист.

Имаше нещо обаче, което Фон Даникен още не можеше да си обясни.

— Но това е станало преди повече от година. Вие със сигурност сте блокирали паспорта.

— Разбира се. И то незабавно.

— Къде е проблемът тогава? Защо ми звъниш от монетен телефон?

— Защото месец по-късно някой го е деблокирал.

— Кой? — наостри уши Фон Даникен.

Отреща настъпи мълчание. Някъде там, по оживения брюкселски булевард се разнесе клаксон на камион.

— Някой високо по етажите, Маркус. Много високо...

15.

— Копелета! Негодници! — Симон Ноаре удряше ядосано по таблото с всяка ругатня. — Той се опитваше да те убие! Защо?

— Не знам — замислено отвърна Джонатан. Не спираше да трепери, въпреки горещата струя въздух от климатика. Образът на полицая, опитващ се неумело да измъкне стърчащата от ухото си антена, не излизаше от съзнанието му.

— Трябва да се сетиш! — настояваше Симон.

— Искаха багажа. За друго не мога да се сетя. Когато оказах съпротива, човекът загуби самообладание.

— Заради едни чанти? Трябва да има и нещо друго! Със сигурност...

— Какво очакваш да ти кажа? — прекъсна я Джонатан. — Никога през живота си не съм виждал тези хора. Изплашен съм точно колкото теб. Няма полза да се караме. Трябва да решим какво да правим.

Симон притихна.

— Извинявай — каза тя и потъна в седалката си. — Прав си. И двамата сме изплашени. Не исках да...

— Знам, че не си искала. Да помълчим малко, да се поуспокоим и после ще видим какво ще правим.

Бяха спрели високо в планината, на борова поляна с изглед към града. В далечината под тях, на не повече от два-три километра разстояние, в района на железопътната гара проблясваха рояк светлини. Джонатан преброи десет полицейски коли и две линейки.

Мушна показалеца си в идеално кръглата дупка, пробита от куршума в таблото.

— Ония двамата там... Единият е мъртъв, а другият е тежко ранен. Не мога просто да гледам отстрани. Трябва да обясня какво се случи. Цялата тази работа е някаква грешка, ще го разберат... Сигурно са ме объркали с някого.

— Виждаш ли дупката в таблото, Джон? От полицейски куршум е. И изведнъж ти хрумва да се предадеш в ръцете им? — ядоса се Симон.

— Имам ли избор? До този момент всяко ченге в кантона, а може би и в цялата страна, има описание и на двама ни. Висок американец с прошарена коса, придружаван от тъмнокоса жена, пътуват в сребристо BMW петица. До час ще имат и имената ни... Или поне моето. Лесно ще ни открият.

— И какво смяташ да им кажеш? Че всичко е станало при самозащита? И думичка няма да повярват. — Симон взе да рови в чантата си за цигара. — *Pourri*, Джон. Знаеш ли какво означава? Гнила работа, мръсна. Тези полицаи не бяха стока. — Стисна запалката с две ръце, за да не трепери.

Джонатан разгърна кожената подвързия на картата за самоличност. Оскар Щудер. Полицай. Районно управление Граубюнден. И тогава забеляза, че колата не приличаше на обикновена полицейска патрулка. Нямахше двупосочна радиостанция, нито компютър. Липсваше дори поставка за оръжие. Цареше подозрителна чистота, по стелките нямаше и пращинка, не се виждаха празни картонени чаши от кафе... Според показанията на контролното табло, колата беше на две хиляди километра. В страничния джоб на вратата имаше някакви документи. Договор за ползване на автомобил под наем, издаден на името на Оскар Щудер. Колата е била наета същата сутрин в десет часа за период от едно денонощие.

Pourri. Отлично знаеше значението на думата.

Намерението му да ходи в полицията се изпари.

Остави документите обратно.

— Те знаеха, че съм американец — каза. — Чакали са ме.

Симон кимна и потърси погледа му. Очите ѝ преливаха от тревога, също като неговите.

Джонатан се извърна към кожената чанта и опакованата кутия.

— Отвори ги — каза тя. — Да разберем какво толкова има вътре.

* * *

Той посегна първо към пакета. Срязва връвта с швейцарското си ножче. Разви хартията и отдолу се показва луксозна, лъскава черна кутия. В горния десен ъгъл имаше златна релефна щампа с името на дизайнера.

— *Vogner* — отбеляза Симон. — Сигурно е подарък.

— Така изглежда — недоверчиво отвърна Джонатан и отрязва панделката около кутията.

Vogner изработваха скъпи дрехи за богаташи, за да са топло облечени, ала в същото време и елегантни по време на почивките си в Алпите. Миналия октомври, докато пътуваха до Шамони, двамата с Ема бяха надникнали на шега в един от техните магазини. Денят беше слънчев, спомни си Джонатан; един уикенд точно в началото на зимата, когато студът във въздуха започва да хапе.

— Избери си нещо — му бе прошепнала Ема, докато разглеждаха наоколо. Бяха нахлули в тила на „врага“ — суетните богаташи.

Джонатан посочи един тъмносив пуловер.

— Ето това.

— Твой е.

— Наистина ли? — Играта им започваше да му харесва.

— Отива ти. Ще го вземем — обърна се тя към продавачката.

— Сериозно ли? — възкликна той изненадано.

Ема хвана ръката му.

— Имам тайни спестявания — прошепна в ухото му тя.

— Нима мадам е крила пари, спечелени от „Монопол“, в кутия за обувки?

Вместо да отвърне, Ема продължи да разговаря с продавачката така, сякаш него го нямаше.

— Най-големият размер. Опаковайте го, ако обичате. Подарък е за съпруга ми. — Шеговитата нотка в гласа ѝ изчезна. В погледа ѝ — също.

— Ема, хайде — подкани я той притеснено. — Достатъчно. Да се махаме отгук.

— Не — заяви тя. — Заслужаваш го. Длъжница съм ти.

— За какво?

— Тайна.

В този момент Джонатан мярна цената върху етикета и след като едва не припадна, побърза да я избута от магазина. Навън и двамата избухнаха в смях. После Ема му хвърли смразяващ поглед, който му казваше, че е извършил грях и изкуплението му е в нейни ръце.

Джонатан си спомни изражението на лицето ѝ, докато махаше капака на кутията.

Тънката като паяжина хартия покриваше тъмна на цвят дреха. Джонатан посегна и докосна материята. Бе забравил колко е мека.

— Разкошен е — обади се Симон.

Беше пуловерът от Шамони. Семпъл, тъмносив, елегантен и с добра изработка, но на пръв поглед, нищо особено — точно по негов вкус. Прокара пръсти по яката му. Плътен кашмир. Най-меката материя на света. Струваше хиляда и шестстотин долара. Половин месечна заплата.

Имам тайни спестявания.

Това ли бе подаръкът за рожден ден, за който спомена управителят на „Белвю“?

Джонатан прибра пуловера обратно в кутията. Салдото на чековата сметка на семейство Рансъм в момента възлизаше на около петнайсет хиляди швейцарски франка — около дванайсет хиляди долара. Без да броим неплатената сметка в хотела.

Остави кутията настрана и взе кожената чанта в скута си. Обзе го тревожното чувство, че не е редно да вижда съдържанието ѝ, така както не трябваше да отваря и писмото, адресирано до Ема. Който подслушва до затворена врата, няма да чуе нищо добро за себе си, обичаше да казва майка му. Но за Джонатан „добро“ и „лошо“ вече не съществуваха. Имаше само „честност“ и „измама“. Вече бе тръгнал по следата на багажните квитанции и нямаше как да зареже чантата. Представи си как отваря шарена руска матрьошка и отвътре излизат една след друга еднаквите дървени фигурки.

На закопчалката висеше здрав позлатен катинар. Хвърли поглед към Симон и тя кимна. Джонатан заби острието на ножчето в кожата и я разпори.

Първото нещо, което видя, беше торба с цип. В нея имаше комплект ключове за „Мерцедес Бенц“ и начертана на ръка карта, с отбелязано квадратче с надпис „Гара“, а до него — правоъгълник с надпис „Паркинг“ и знакът Х, написан с мастило в противоположната

му страна. Дали се отнасяше до гарата в Ландкарт? В Швейцария имаше много гари.

Под ключовете лежеше тъмносиньо сако от креп, заедно с подходящ за него панталон и блуза в цвят слонова кост. Елегантни дрехи, каквито носеха младите ръководни кадри в Лондон и Франкфурт. Онези жени, които виждате да крачат наперено на висок ток по летищата, с мобилен телефон на ухото и чанта за лаптоп, праметната през рамо. Към дрехите имаше черен дантелен сутиен и бикини. Нищо делово няма в тях, помисли си Джонатан и ги вдигна с два пръста. Целта им бе да впечатляват коренно различна клиентела.

Следваше несесер с принадлежности за грим. Джонатан разрови съдържанието му. Спирала. Молив за очи. Червило. Фон дьо тен, руж и — мили боже — комплект изкуствени мигли. Имаше и парфюм. *Tender Poison* на „Диор“.

А Ема, сети се той, бе заклет почитател на *Devon Dawn by Asprey*. В подкрепа на родното, като истинска английска роза.

Под всички тубички, кутийки и бурканчета откри сатенена торбичка, завързана с елегантен златист шнур. Дръпна го — недотам елегантно — и надникна вътре. Истинска пиратска плячка — плътна гривна „Картие“ с изумруд; обеци с диаманти и златна огърлица. Не разбираше от бижута, но имаше вкус за качествени неща, а тези тук бяха точно такива.

Вдигна поглед и видя изненадата в очите на Симон. Сякаш прочете мислите ѝ. *Тяхната Ема не носеше делови костюми. Никога не се перчеше с алено червило на устните. Не си слагаше изкуствени мигли и не се пръскаше с „Tender Poison“. И със сигурност не притежаваше бижута на стойност стотици хиляди долари. Все едно ровеше във вещите на свършено различна жена.*

Симон разглеждаше някакъв пръстен от торбичката.

— Е. А. К. — каза тя. — Познаваш ли някого с тези инициали?

— Не. Защо питаш?

— Погледни от вътрешната страна. — Пръстенът представляваше златна венчална халка с гравирани надпис Е. А. К. 2-8-01. — Ето чия е торбичката за бижута — каза тя.

— На госпожа Е. А. К., омъжила се на втори август 2001 година. Вероятно приятелка на Ема.

Джонатан запрехвърля наум имената на познатите си, започващи с Е. Сети се за Ед и Етиен, но дантелените бикини едва ли биха им станали. Дамският списък бе още по-кратък — включваше единствено Еванджелина Ларсен, лекар от Дания, с която бяха работили заедно преди четири години.

На дъното на торбичката лежеше последната част от съдържанието ѝ — дамски ръчен часовник „Ролекс“ от хром и злато, инкрустиран с диаманти. За Джонатан вече нямаше съмнение, че тази чанта не принадлежи на съпругата му. Ролексът олицетворяваше цялата световна несправедливост според тях. Ема залагаше на „Касио“ — предпочитана марка от хокейни играчи, морски пехотинци и хора с „чувство за дълг“, занимаващи се с благотворителност.

В пътната чанта имаше още чифт обувки, 36-ти номер, размерът на Ема. Знаеше го със сигурност, защото тя често се оплакваше, че трудно си намира толкова малък номер. Той продължи да вади дамски чорапи, кутийка ментови бонбони, модерни очила с рамки от черупка на костенурка в калъф...

Джонатан пребърка вътрешността на чантата. Напипа нещо твърдо, с правоъгълна форма, напъхано в скрит страничен джоб. Отвори ципа и — както и предполагаше — измъкна оттам портфейл от крокодилска кожа.

Ала преди да го отвори, отново се сети за пръстена... Една омъжена жена не сваляше венчалната си халка, освен когато се къпе или плува, и то невинаги. Така че идеята да я остави в пътна чанта, качена като пощенска пратка на някакъв влак, беше просто немислима.

В отделенията за кредитни карти на портфейла имаше „Юрокард“, „Кредит Суис“ за банкомат, „Америкън Експрес“ и „Рейнбоу“, която предоставяше на приносителя безплатно ползване на обществения транспорт в кантон Цуг в рамките на една година.

— Ева Крюгер — прочете на глас името на притежателя на картата. Е. А. К. — Говори ли ти нещо?

Симон поклати глава.

— Сигурно е някоя позната на Ема. Радвам се, че ти ще ѝ се обадиш, за да ѝ кажеш какво направи с разкошната ѝ чанта, а не аз.

Ала Джонатан не промълви и дума. Сякаш изобщо не я слушаше. Задълбочено проучваше съдържанието на портфейла. Вътре имаше

хиляда швейцарски франка и петстотин евро в брой. В джобчето за монети откри четири франка и петдесет рапена.

Изправи се рязко в седалката си. Нещо липсваше. Нещо, което Ева Крюгер, почтена притежателка на „Мерцедес Бенц“, нямаше как да не носи в чантата си. Трескаво разрови портфейла. Сърцето му яростно блъскаше в гърдите, ала точната му ръка на хирург дори не трепна, докато методично прехвърляше кредитни карти и банкноти, надничайки и в последното ъгълче.

Откри шофьорската книжка на Ева Крюгер, напъхана зад кредитните карти. Извади я и впери поглед в снимката. Привлекателна жена с плътни устни и лъскава кестенява коса, опъната силно назад; елегантни очила с рамки от черупка на костенурка прикриваха големите ѝ кехлибарени очи.

— Какво има? — попита Симон. — Изглеждаш така, сякаш си видял призрак.

Джонатан не можеше да отрони и дума. Огромна тежест притискаше гърдите му и го задушаваше. Присви очи и отново погледна снимката.

Под тежкия грим и яркото червило като на проститутка го гледаше Ема...

Той отвори вратата и излезе. Направи няколко крачки, спря и се подпря на едно дърво. Беше му трудно да се движи и се държеше така, сякаш светът току-що се бе срутил под краката му. Насили се да извика в съзнанието си образа на суровата жена с гладко опъната назад коса и елегантни очила, вперила нагъл поглед във фотообектива.

Ева Крюгер.

Подозрението, че Ема му изневерява, вече му се струваше досадно. Направо безобидна мисъл... Ала всичко останало... Фалшива шофьорска книжка, фалшиво име, цял един паралелен живот... Просто не можеше да го проумее.

Симон излезе от колата и застана до него.

— Трябва да има разумно обяснение. Изчакай да се върнем в Женева. Там ще разберем.

— Само часовникът струва десет хиляди франка. Ами останалите бижута? Дрехите? Гримът? Кажете ми, Симон, колко разумно може да е обяснението, за което говориш?

Тя замълча.

— Аз... нямам представа.

Той сведе поглед към якето си и видя петно от засъхвала кръв. Не знаеше дали е негова, или на полицаия. Но въпреки това, гледката го изпълни с отвращение. Трескаво изхлузи якето и го захвърли върху капака на колата. Студът го блъсна мигновено.

— Подай ми пуловера, ако обичаш.

Симон донесе кашмирения пуловер от колата.

От гънките му падна някакъв плик и тупна тежко в снега. Джонатан погледна Симон изненадано, наведе се и го вдигна. Не беше надписан, но тежеше доста. Веднага се сети какво може да има вътре. Отвори го. Наистина бяха много пари... В банкноти по хиляда франка. Прясно напечатани и твърди като копирна хартия.

— Боже мили! — хлъцна Симон. — Колко са?

— Сто — отвърна той, след като преброи цялата пачка.

— Сто какво?

— Сто хиляди швейцарски франка.

Имам тайни спестявания.

— Сигурно се шегуваш. — Симон избухна в истеричен, писклив смях, сякаш бе на косъм от нервна криза.

— Сега вече знаем — каза Джонатан, вцепенен от огромната сума пари.

— Какво знаем? — попита Симон.

— Защо полицаите искаха да вземат багажа.

Той прибра парите обратно в плика и го пхна в джоба си.

Оставаше да се изясни как са знаели, че чантите са в Ландкарт и най-важното, поне за Джонатан — защо точно Ема е трябвало да получи всичките тези пари.

Леденият вятър разклати клоните на дърветата и събори на земята натрупалия по тях сняг. Джонатан потрепери и побърза да нахлузи пуловера. Дрехата се опъна на гърдите и раменете му, а ръкавите му стигаха половин педя над китката.

Пуловерът очевидно не беше за него.

16.

— Чете ли пресата? — попита министърът на правосъдието Алфонс Марти веднага щом Фон Даникен влезе в кабинета му. — „Нойе Цюрхер Цайтунг“. „Трибюн де Женев“. „Тагес Анцайгер“. — Грабна купчината листчета с телефонни съобщения и ги смачка на топка. — Всички вестници в страната искат да знаят какво точно се е случило на летището вчера.

Фон Даникен свали палтото си и го преметна през ръка.

— Какво им отговори?

Марти запрати хартиената топка в кошчето.

— „Без коментар“. Какво друго можех да кажа?

Кабинетът, разположен на четвъртия етаж на федералния дворец Бундесхаус, действително можеше да се мери по пищност с царски палат. Високи тавани със златни декорации; картини, изобразяващи възнесянето на Христос към рая; полиран дървен под, покрит с ориенталски килими, и махагоново писалище, огромно като олтара на свети Петър. На стената висеше очукано дървено разпятие, в доказателство на това, че Марти е просто един най-обикновен човек.

— Е? — започна Марти. — Кога излетяха?

— Веднага щом поправиха двигателя — отвърна Фон Даникен. — Малко след седем тази сутрин. Пилотът е регистрирал Атина като крайна дестинация.

— Поредната лопата лайна, която американците очакват да преглътнем с усмивка. На тази тяхна практика да отвличат престъпници от европейски държави трябва да се сложи край. Смятам това да бъде крайгълен камък в политиката на този кабинет. Рано или късно някой ще се раздрънка пред пресата и ще ме разпънат на кръст. — Марти печално поклати глава. — Затворникът беше на борда на самолета. Убеден съм в това. „Оникс“ не лъже.

„Оникс“ разполагаше с триста антени, подредени в бойна готовност високо в планината над град Лойк в долината Роне. Те улавяха всички цивилни и военни сигнали, които сновяха между равен

брой сателити, разположени в геосинхронна орбита над земята. Алгоритмично базиран софтуер анализираше съобщенията, разбиваме ги на „ключови думи“ и ги сортираше по важност. Някои от тези важни думи бяха: ФБР, „разузнаване“ и „затворник“. В 04:55 часа вчера сутринта „Оникс“ се натъква на златна жила.

— Снощи прегледах разпечатката от прихванатия сигнал — продължи Марти. — Имена. Маршрут. Всичко е документирано. — Той плъзна по масата кожена папка. Фон Даникен я взе и заразглежда съдържанието ѝ. Вътре имаше копие от факс, изпратен от сирийското посолство в Стокхолм до Сирийското разузнавателно управление в Дамаск, озаглавен „Пътнически манифест. Транспортиране на затворник № 767“. Списъкът включваше имената на пилота и втория пилот, плюс две познати имена — Филип Палумбо и Валид Гасан.

— Обърни внимание на часа, Маркус. Манифестът е изпратен след излитането на самолета. Гасан е бил на борда. Изобщо не вярвам, че Палумбо го е хвърлил над Алпите. Знаеш ли какво си мисля? Някой е подшушнал на господин Палумбо, че възнамеряваме да претърсим самолета. Искам да започнеш разследване по случая.

— Само няколко от нас имаха копия от прихванатия сигнал. Ти, аз, заместниците ни и естествено, техниците от станцията в Лойк.

— Именно.

— Претърсихме самолета из основи — каза Фон Даникен и остави обратно папката върху писалището. — Нямахме и следа от затворника.

— По-точно, ти го претърси. — Изцъклените му сини очи го пронизваха.

— Струва ми се, че и ти беше там.

— Значи спокойно можем да изключим нас двамата — усмихна се Марти и извади развалените си зъби на показ. — Това ще улесни работата ти при разследването. Очаквам от теб да ми докладваш ежедневно. — Той чукна по папката с кокалчетата на пръстите си в знак, че въпросът е приключен. — Е? Какво друго? Секретарката ти каза, че си попаднал на нещо по случая със снощното убийство в Ерленбах. Защо ти е притрябвало разрешително за обиск?

Фон Даникен се поколеба, очаквайки Марти да му предложи да седне. Такава покана обаче не последва и той се впусна да му разказва всичко, което бе разбрал за Ламерс, включително за проектирането на

артилерийски оръжия в миналото му и за настоящите му разработки на ЛМУ. Накрая сподели подозрението си, че холандецът е част от някаква голяма организирана мрежа и за да го провери, му е нужно разрешително за обиск в „Роботика“ АД.

— Това ли е всичко? — попита Марти. — В съдебно разпореждане за обиск не мога да впиша „подозрително миниатюрно самолетче“. Това е правен документ. Трябва ми основателна причина.

— По мое мнение Ламерс е представлявал заплаха за националната сигурност.

— Как по-точно? Човекът е мъртъв. Само защото си видял модел на самолет... Даже не и модел на самолет, ами някакъв чифт крила.

Фон Даникен се опита да се усмихне, за да прикрие надигацията се в него яд.

— Не става въпрос само за устройството, сър, а за цялостната картинка. Ламерс си е кротувал от доста време. В миналото си е играл с лошите и един ден, най-неочаквано, е екзекутиран пред прага на собствената си къща. Убеден съм, че има нещо гнило. Или ще го разберем, или ще го отхвърлим. Нищо чудно да открием доказателствата в кабинета му.

— Голи предположения — изсумтя Марти.

— Човекът криеше „Узи“ в работилницата си, заедно с куп превъзходно фалшифицирани паспорти, откраднати от граждани, живеещи или пребиваващи за кратко в Близкия изток. Това не са голи предположения.

Малко преди да влезе в кабинета на Марти, Фон Даникен бе получил обаждане от новозеландското посолство във Франция. Уведомиха го, че паспортът, намерен в колата на Ламерс, е бил откраднат от болница в Истанбул. Оказало се, че истинският притежател на паспорта е с парализирани крайници и е прикован на легло от три години. Дори не знаел, че паспортът му липсва. Ламерс приложил същия номер като в Йордания и се представил за бизнесмен, загубил паспорта си.

— Има само една причина някой да иска да открадне белгийски или новозеландски паспорт — продължи Фон Даникен. — Лесен достъп до Близкия изток. Особено до държави с ограничение за пътувания — Йемен, Иран, Ирак. Този вид дейност изисква не само финансиране, но също и инфраструктура, и дяволски сериозно

търчане. Ламерс е бил уплашен. Очаквал го е. Определено има нещо гнило.

— Голи предположения — повтори Марти. — „Уплашен“ не е основателна причина да издавам разпореждане за обиск в законно регистрирана швейцарска компания. Става въпрос за корпорация, а не за обикновен гражданин.

Фон Даникен сведе поглед и се насили да преброи до пет.

— Между другото, сър, официалното название на въпросния апарат е „летателно микроустройство“. Наричат го още и „търтей“.

— Наречи го и „комар на стероиди“, ако щеш — подскочи Марти. — Пак няма да подпиша разпореждане. Ако пък толкова ти се прави обиск, пусни си молба при разследващ съдия в Цюрих. Ако той прецени, че съществува достатъчно сериозно основание да разпорежи обиск, аз няма да ти трябвам.

— Това ще отнеме поне седмица.

— Е, и?

— А ако над Швейцария е надвиснала заплаха?

— О, божичко, нека не изпадаме в истерии!

Зад писалището на Марти висеше негова снимка от олимпийския стадион, запечатала образа му в края на катастрофалния му маратон. Дори на застиналия фотографски кадър изглеждаше така, сякаш продължава да се клатушка. Очевидно бе повърнал върху себе си, докато е тичал. Фон Даникен се зачуди кой нормален човек би извадил на показ себе си в най-лошия и най-унизителен момент от живота си.

— Ако смяташ, че съществува такава заплаха, тогава ми дай някакво доказателство — посмекчи тона Марти. — Спомена, че Ламерс е участвал в проекти за артилерийски оръжия. Хубаво. Покажи ми тогава някакво сериозно пушкало. Това разпореждане няма да потъне в някоя папка. Моята глава е в торбата и не мога да се подписвам наляво-надясно. Да пукна, ако ти позволя да действащ прибързано и да гърмиш патрони заради голи догадки.

Голи догадки? До това ли се свеждаха трийсет години професионален опит? Фон Даникен изгледа продължително Марти. Хълтналите му бузи. Твърде модерната му дълга коса, боядисана с твърде модерна къна. Ако речеше, можеше да тикне в затвора и кутия солени бисквити. Нарочно упорстваше, връщаше си го заради провала със самолета на ЦРУ.

— А какво ще кажеш за автомата в работилницата му? — попита Фон Даникен. — А за паспортите? Нормално ли ти се струва?

— Ти сам го каза. Бил е уплашен. Предчувствал го е. Сами по себе си тези факти не ни дават право да нахлуваме в личното му пространство.

— Човекът е мъртъв. Той вече няма лично пространство.

— Не ми се прави на остроумен и не се хващай за думата!

— Не дай боже да ядосаме някого — изпъшка Фон Даникен.

Той уважаваше конституцията като всеки гражданин. През цялата си кариера се бе съобразявал с нея до последната буква. Но полицейската работа се бе променила рязко през последните десетина години. Като антитерорист, трябваше да спре престъплението, преди да се е случило. Луксът да събират доказателства след деянието и да ги представят на съдията отдавна не съществуваше. Много често единственото доказателство, на което можеше да се опре, бяха опитът и интуицията, придобити след трийсет години работа.

Фон Даникен застана до прозореца и се загледа отвъд река Ааре. Сумракът бе превърнал небето в бойно поле надвисналите над покривите облаци. След кратко заптие снегът се сипеше отново, а свирепият вятър политаше снежинките в бесен водовъртеж.

— Забрави за съдебното разпореждане — каза най-после Марти.

Сетне стана, заобиколи писалището и стисна ръката му.

— Радвам се, че започваш да мислиш разумно — с облекчение въздъхна Фон Даникен, обърна се и се запъти към вратата. — Трябва да тръгвам.

— Чакай малко... Какво смяташ да правиш с онова самолетче ЛМУ?

Фон Даникен вдигна рамене, сякаш му бе все едно.

— Нищо... — отвърна той.

Лъжеше.

17.

Джонатан отмести поглед от входа на железопътната гара в Ландкарт към паркинга от другата страна на улицата. Последен модел мерцедес лимузина стоеше в центъра на третата редица, точно на обозначеното място в картата от чантата на Ева Крюгер. За наблюдателен пункт бе избрал входа на затворен ресторант на около петдесет метра по-нагоре по улицата.

Обикаляше около гарата вече двайсет минути. На всеки половин час пристигаха влакове от Чур и Цюрих и тогава тротоарът се изпълваше с пътници. В района на паркинга влизаха и излизаха коли. После всичко утихваше до пристигането на следващия влак. През цялото това време Джонатан не забеляза нито един полицаи наоколо. Но все пак нямаше как да знае дали някой не наблюдава паркинга. При всички положения бе решил, че Симон е напълно права. Ченгетата, които искаха да откраднат багажа на Ема, бяха престъпници.

В шест без пет вечерното задръстване по улиците беше в разгара си. Фаровете на автомобилите преминаваха покрай него като ослепително парадно шествие. Той потропваше с ботуши в опит да се постопли. Бе оставил Симон в края на града, въпреки бурните ѝ протести. Някои неща изискваха работа в екип, други — точно обратното. Това тук, без съмнение, трябваше да свърши сам. Загърнат в якето си, Джонатан не сваляше поглед от мерцедеса.

Вземи писмото.

Покажи квитанциите.

Приеми пратката.

Провери в картата местоположението на паркирания автомобил.

Преоблечи се. Приглади косата си назад. Не забравяй венчалната халка.

Прескочи от единия си живот в другия.

Предай пуловера и плика със стоте хиляди франка.

Но къде? Кога? На кого? И най-вбесяващият от всички въпроси — защо?

Стисна ключовете за колата между пръстите си и се замисли за Ема. Измъчваше го само един въпрос — кога съпругата ти е твоя съпруга?

И когато не е твоя съпруга, коя е?

* * *

Доктор Джонатан Рансъм — възпитаник на Югозападния медицински институт в Болдър, филиал на университета в Колорадо; главен специалист по хирургия в болницата „Слоун Кетъринг“, Ню Йорк, и аспирант от Университетската болница в Оксфорд със специалност Реконструктивна хирургия. Стои на пистата на летището в Монровия, Либерия, докато слизащите от самолета пътници го подминават. В осем сутринта слънцето пъпли нагоре по сърдитото оранжево небе. Вече е горещо и влажно; въздухът е наситен с тежка миризма на самолетно гориво и морска сол. От групата чернокожи, струпани покрай високата ограда на пистата, се разнасят викове. Мощно „ра-та-та-та“ от картечница отеква твърде наблизко.

Няма място за притеснение, увериха го, преди да замине. Бойните действия се водят извън града.

Джонатан тръгва към сградата за паспортен контрол, подминавайки два подпухнали трупа, захвърлени до оградата — майка и дъщеря, съдейки по прегръдката им. Въпреки че заради мухите е трудно да се каже със сигурност.

— Ти ли си Рансъм?

Очукан военен джип спира до него. Млада жена със слънчев загар и буйна медночервена коса, прибрана на конска опашка, стиска огромния волан.

— Ей? — крещи тя, за да надвика грохота на самолетните двигатели. — Ти ли си доктор Рансъм? Качвай се. Ще те спася от целия този цирк.

Джонатан мята сака си на задната седалка.

— Мислех, че сраженията се водят извън града — едва отронва той.

— Това не са сражения. Това е „диалог“. Не четеш ли вестници? — Непознатата му протяга ръка. — Ема Роуз се казвам, приятно ми е.

После поемат из най-отвратителните квартали, които някога е виждал. Долепени една до друга десететажни сгради — като зид, ширнал се на километри край пътя. Градът рязко свършва и започва полето — спокойно и тучно, в контраст с шумния, грозен пейзаж отпреди малко.

— Първо назначение ли ти е? — пита тя. — Винаги пращат новобранци.

— Защо така?

Ема не отговаря. По лицето ѝ пробягва усмивката на Мона Лиза. Болницата се помещава в някаква съборетина, разположена до обраснало с мангрови дървета мочурище. Десетки жени и деца лежат наред тревата в червената кал, заобикаляща грозната сграда. Очевидно е, че много от тях са ранени, някои — тежко. Мълчанието им те удря като плесник в лицето.

— Имаме такова струпуване веднъж на няколко дни — казва Ема и спира джипа зад болницата. — Нападения с минохвъргачки. Слава богу, повечето рани са повърхностни.

Джонатан хвърля поглед към едно от налягалите момчета, от прасеца му стърчи голямо парче шрапнел. „Повърхностни“ означава, че няма да умре от кръвозагуба.

Нисък брадясал мъж с кървясали очи посреща приятелски Рансъм. Доктор Делакроа от Лион.

— Добре че самолетът нямаше закъснение — казва той и бърше ръце в омазаната си с кръв тениска. — Момичето във втора операция е твое. Отсякла си е дясната ръка.

— Отсякла?

— Нали се сецаш? — Делакроа прави жест, имитиращ падане на гилотина. — С мачете.

— Къде да се подготвя за операция? — пита Джонатан.

— Да се подготвиш за операция ли? — Делакроа хвърля отегчен поглед към Ема. — Можеш да си изплакнеш ръцете в тоалетната. Там има и ръкавици. Не ги хвърляй. Ползваме ги многократно.

* * *

След края на първия си работен ден Джонатан стои на спечената пръст пред полевата болница, която служи и за тераса, и за рецепция, и за чакалня. В полунощ въздухът лепне от жегата, изпълнен с крясъци на маймуни и откъслечни оръжейни гърмежи.

— Кафе? — Ема му подава чаша. Изглежда различна. По-слаба, някак по-дребна и не толкова наежена.

— Нямаме нулева група — казва Джонатан. — Загубихме двама пациенти, защото нямахме достатъчно кръв.

— Все пак успя да спасиш няколко.

— Да, но... — поклаща съкрушен глава. — Всеки ден ли е така?

— През ден.

Ред е на Джонатан да замълчи в отговор.

Ема го поглежда замислено.

— По-възрастните не искат да идват — обажда се тя след малко.

— Моля?

— Нали питаше защо пращат само новобранци. Затова. След време става твърде тежко. Влияе ти. Съсипва те. По-възрастните не могат да се справят. Казват, че ако гледката на толкова много мъртви хора спре да ти прави впечатление, значи си започнал да умираш по малко.

— Така е.

— Видях, че си учил в Оксфорд — продължава Ема приятелски. — Аз учих в „Св. Хилда“. Сравнителни политически системи.

— Искаш да кажеш, че не си лекар?

— Божичко, не! Имам и диплома за медицинска сестра, но тук се занимавам с организацията. Логистика и прочие. Ако някога забележиш, че имаме достатъчно кръв, можеш да благодариш на мен.

— Не исках да те засегна... — започва да се извинява Джонатан.

— Разбира се, че не го каза нарочно.

— Не бях сигурен дали си англичанка, съдейки по акцента. Да не би да си от Шотландия или може би Централна Европа? Прага или там някъде...

— О, не! Аз съм от Югозападна Англия. Корнуол, този район. Вярно е, че говорим малко странно. Пензанс. Чувал ли си го?

— Пензанс? В известна степен. — Джонатан поема въздух и с риск да стане за смях, издува гърди и започва да рецитира мелодично:

*За мен математиката е наука понятна,
решавам уравнения — и прости, и квадратни.
Биномни теореми, щом сполети ме муза,
запомням и пресмятам квадрат от хипотенуза.*

Тя мълчи и той добавя:

— Гилбърт и Съливан. Комедийната опера „Пиратите от Пензанс“? Не ми казвай, че не си чувала за Модерния генерал-майор.

Ема внезапно избухва в смях.

— Разбира се, ала човек просто не очаква да му го изрецитират наред дивата африканска пустош. Господи! Почитател, а?

— Не аз. Баща ми. Беше дипломат. Живели сме къде ли не — Швейцария, Италия, Испания... Ала където и да се местехме, той не пропускаше представление. Знаеше тази песен на английски, немски и френски.

В далечината се чува енергичен ритъм. Бас на електрическа китара. Ема обръща глава по посока на музиката.

— Клуб „Мутайга“. Страхотна дискотека.

— Клуб „Мутайга“ е в Найроби. Гледал съм „Отвъд Африка“.

— И аз — прошепва тя и се надига на пръсти. — Не казвай на никого, че съм откраднала името оттам. Идваш ли?

— На дискотека ли? — Той поклаща глава. — На крак съм от доста време, направо съм скапан.

— Е, и? — Ема хваща ръката му и го повежда към източника на ритмичната музика.

Джонатан се съпротивлява.

— Наистина благодаря, но искам да поспя.

— В момента говори старото ти „аз“.

— Старото ми „аз“?

— На главен специализант, който няма време за забавления, защото е улисан да печели награди и стипендии. — Тя го повлече за ръката. — Не ме гледай така. Казах ти, че работя като администратор. Видях документите ти. Искаш ли един съвет? Старото ти „аз“... дето се съсипва от работа. Забрави за него. Няма да издържи и седмица. Това е Африка. Тук всеки започва нов живот.

* * *

По-късно, след много танци, бира и пеене с пълно гърло, Ема го повежда навън към пущинака, далеч от оглушителната музика и навалищата. Тръгват по тясна пътечка между тропическите дървета, виеща се като драскотина в мрака, и излизат на равно сечище. Над тях се разнася кръсък на маймуна, после всичко утихва. Тя се обръща към него с разпиляна по лицето коса и го поглежда в очите.

— Отдавна те чакам — казва небрежно Ема, протяга ръка към колана му и го придърпва към себе си.

И Джонатан я чака отдавна... Завладява го само за ден. Той я целува, а тя му отвърща. Прокарва ръка под блузата ѝ, плъзва я по гладката ѝ влажна кожа и обгръща с план гърдата ѝ. Тя захапва устната му и се притиска към него.

— Аз съм добро момиче, Джонатан. Познах те още щом те видях.

Разкопчава ризата му и я изхлузва от раменете. Дланта ѝ гали гърдите му и се плъзва надолу. Ема отстъпва назад, съблича тениската си през главата и изритва дънетете си встрани. Жадният му поглед я изпълва с наслада.

— Как го разбра? — пита той и притиска тялото ѝ до своето.

— Също както и ти.

Джонатан се отпуска по гръб на тревата, а тя се намества върху него. Лунната светлина танцува в бакърените ѝ коси. Дърветата поклатат клони. Далечен смях разцепва тишината.

* * *

Влакът от Чур пристигна, а минута след него и този от Цюрих. Пътниците започнаха да се трупат на тротоара пред спирката. Сега или никога — Джонатан излезе от входа и притича през улицата. Прескочи оградата на паркинга и пое по централната пътека. Ако някой наблюдаваше гарата, щеше да види и него. Висок около 190 см бял мъж, облечен в ново тъмносиньо яке, в комплект със скиорска шапка,

ниско нахлупена до очите, прикриваща гъстата му, леко чуплива, прошарена коса.

Недей да бързаш, повтаряше си той, насилвайки се да забави крачка.

Извади ключовете от джоба си и отключи колата дистанционно. Имаше усещането, че всичко е изпипано до последната подробност. Точно както Ема обичаше. Автомобилът изпиука. Не се оглеждай, каза си той. Колата е на Ема, значи е и твоя. Модел S-600. Цвят — черен диамант. Всяка съпруга на хирург е родена да кара такава.

Седна зад волана и затвори вратата. Докосна скоростния лост и моторът изръмжа. Джонатан подскочи в седалката и удари главата си в тавана. По дяволите, измърмори, осъзнавайки, че е натиснал бутона за запалване, разположен на върха на скоростния лост. Последен писък в автоматичните функции. Облегна се назад, като едва си поемаше дъх. Съвсем скоро, реши той, колите ще се управляват сами.

Огледа с интерес безупречното купе и вдъхна дълбоко миризмата на нова кожа. Не просто мерцедес, а последен модел чисто нова лимузина в цялата си девствена прелест. Цена — астрономическа. Не толкова кола, колкото храм на лукса. Машина от класа.

Настани се, намести седалката, огледалата и сложи предпазния колан. Включи на задна скорост и натисна газта. Моторът бръмчеше едва чуто, а гумите се плъзгаха по заледената настилка, сякаш се носеха върху облак.

Ала изведнъж той почувства внезапен порив на неоправдана омраза към возилото. Не просто защото беше доказателство, че Ема го лъже, а понеже олицетворяваше начин на живот, който не го привличаше. Повечето от специалистите по хирургия в „Слоун Кетъринг“ си мечтаеха на глас за кабинет на Парк Авеню и къща в Хемптънс. И щяха да ги имат — работеха здраво и ги заслужаваха. Просто за Джонатан медицината не беше средство за постигане на някаква цел. Медицината бе самата цел. Категорично не желаше да съдят за него по имуществото му. По вещи като тази кола. Важни бяха делата. Доктор Джонатан Рансъм обичаше да се грижи за другите.

Излезе от мястото си в редицата и потегли към изхода. Автомобилите на главния път свистяха покрай него и в двете посоки. Пешеходците бързаха да пресичат. Пред фаровете на мерцедеса застана някакъв мъж. Засенчи очи с ръка и впери поглед през предното

стъкло. Полицай. Без съмнение... Джонатан пусна волана и зачака мъжът да извади пистолета си и да извика: „Излез от колата! Арестуван си“.

Ала в следващия момент непознатият вече го нямаше — един от многото пътници, бързащи да се приберат у дома.

Движението утихна. Джонатан зави наляво и подкара автомобила по улицата, далеч от железопътната гара. Четири пресечки по-нататък спря, свали прозореца и извика:

— Качвай се.

Симон се настани на седалката до него. Сгуши се в палето си и се огледа.

— На Ема ли е? — попита.

— Предполагам.

Джонатан се качи на магистралата и пое на изток. Крайпътната табела гласеше: „Чур — 25 км“.

Симон сбърчи вежди:

— Къде отиваш?

— Обратно в хотела. Трябва да разберем кой е изпратил багажа.

18.

— Увеличи температурата.

Човекът от охраната завъртя копчето, регулиращо газовите горелки. Сини пламъци зашариха по дъното на огромния бакърен казан. Термометърът показваше 60°C. Стрелката тръгна нагоре.

Наричаха го *Чайника* — изобретение от началото на XVII век. Високо метър и половина и пак толкова широко, използвано в обществените перални в Алепо по времето, когато Сирия била провинция на Османската империя. Стрелката се покачи на 65°C. Потопен до раменете в бързо нагриващата се вода, Гасан започна да ритя като обезумял. Не смееше да стъпи на дъното от страх да не изгори ходилата си.

Стрелката сочеше 71°C.

Нощта беше дълга. Гасан се държеше изключително мъжки. Гърчеше се от болка, ала и дума не обелваше за това на кого е доставил петдесетте килограма пластичен експлозив. Полковник Майк отдавна не изглеждаше спретнат и чист. Мустаците му лъщяха от пот. Злокобността на помещението се просмукваше в порите му.

— Увеличи още.

Водата в котела забълбука. Гасан започна да вика. Но не молитви или молби към Аллах. Бълваше проклетия по адрес на Запада, кълнеше президента, псуваше ФБР и ЦРУ. Не беше фанатик. Беше терорист по призвание. Бунтар с една-единствена кауза — да разрушава.

Филип Палумбо седеше на един стол в ъгъла. Изглеждаше отегчен от жалките писъци. Съчувствието му към отрепки като Гасан се бе изпарило някъде по времето, когато работеше по случая с бомбените атаки на остров Бали. Четиридесет убити — мъже, жени и деца, наслаждаващи се на екзотичната си почивка. И още сто ранени. А за какво? Поредното безсмислено отмъщение спрямо Запада. Според Палумбо всеки човек имаше договор с обществото да се отнася честно

към ближния и да спазва законите. Нарушиш ли го, излизаш извън границите на честната игра и — край на залаганията.

Гасан искаше да убива невинни хора, а Палумбо възнамеряваше да го спре. Загрява водата в казана и купонът започва.

— Да се върнем пак отначало — рече полковник Майк с вбесяващо спокоен тон. — На 10-ти януари си се срещнал с Дмитрий Шевченко в Лайпциг. Натоварил си пластичните експлозиви в бял микробус „Фолксваген“. Къде отиде след това? Трябвало е да ги предадеш на някого. Не вярвам да си имал желание да ги задържиш по-дълго от необходимото. Ти си умник, имаш голям опит. Кажи ми какво стана после? Смятам даже да ти помогна. Предал си експлозивите на крайния потребител. Искам името му. Започнеш ли да говориш, веднага слагам край на тази гадост. Да ти призная, не мога да спя добре след подобни изпълнения.

Задаваше едни и същи въпроси вече десет часа.

Отвън кучетата виеха срещу кръглата луна. Голям камион премина покрай сградата и грохотът от двигателя му разтреса стените.

Гасан отвори уста, ала размисли, стисна устни и оброчи глава на гърдите си. От гърлото му изригна вик и отеква между стените на стаята.

— Още по-горещо — нареди полковник Майк.

Пламъкът се усили. Стрелката достигна 82°C.

— Какъв е планът им? Коя е мишената? Трябва ми място, дата, час — сипеше полковникът безмилостните си въпроси. Човек или е роден да прави това, или не. Майк изтезаваше хора със същата лекота, с каквато жокей язди кон.

88°C.

— Нека ти кажа какво ще се случи. Първо ще се откъсне онази ти работа. Ще се пръсне като сварена наденица. После стомахът ти ще се издуе отвътре и дробовете ти ще заврат. Я си погледни ръцете. Плътта ти започва да капе. Тъжното е, че всичко това става твърде бавно — редеше с равен глас полковникът.

Гасан изцъкли очи и отново започна да нарежда колко са несправедливи към него.

— На кого предаде експлозивите? Името му! Как точно ще ги използват?

93°C.

— Добре! — изкрещя Гасан. — Ще ви кажа. Изкарайте ме оттук! Моля ви!

— Какво ще ми кажеш?

— Всичко! Всичко, което знам! Името му. Извадете ме!

Полковник Майк даде знак на човека от охраната, контролиращ горелките. Приблужи се до казана и челото му веднага плувна в пот от горещината.

— Кой е крайният потребител?

Гасан назова някакво име, което Палумбо чуваше за пръв път.

— Лично му ги доставих. Плати ми двайсет хиляди долара.

— Къде точно ги занесе?

— Женева. Паркингът на летището. Четвърти етаж.

Бентът се скъса. Гасан започна да говори, бълвайки информация като спукан водопровод. Имена, псевдоними, скривалища, пароли... Едва смогваше.

Палумбо записа всичко на лента. Излезе от стаята и прослуша информацията отново. Пет минути по-късно се върна.

— Някои от имената са верни, но имаме още доста работа.

— Какво предлагаш? — попита полковник Майк. — Да продължим ли с въпросите към нашия изтъкнат гост?

— О, да! — отвърна Палумбо. — Господин Гасан е в този бизнес отдавна. Тепърва ще има да си говорим.

Полковник Майк кимна към охраната.

— Увеличи температурата.

19.

Джонатан стигна в Ароза за час и половина. Паркира в края на Постцрасе, срещу хотел „Клум“, триста метра по-нагоре от „Белвю“. Симон пушеше, отпусната на седалката до него.

— Няма причина да оставаш — каза той. — По-добре е да се разделим. Сам ще се оправям с това.

— Искам да остана — отвърна тя, загледана през прозореца.

— Прибери се вкъщи. Вече изпълни дълга си. Държа ръката ми, когато имах нужда. Но не мога да нося отговорност за теб.

Предложението му очевидно я дразнеше.

— Никой не те кара да го правиш — отсече тя. — Оцелявала съм и без твоя помощ, благодаря за загрижеността.

— Какво смяташ да кажеш на Пол?

— Ще му обясня, че помагам на приятел.

— Чудно ще прозвучи в телефонен разговор от затвора. Забъркваш се в големи неприятности.

Симон се обърна към него и го погледна в очите. Бузата ѝ бе морава на цвят от удара на полицаая. Синината ярко контрастираше с иначе безупречното ѝ излъчване.

— А ти какво смяташ, че правиш? Ще ми кажеш ли, Джонатан?

Той се бе зарекъл, че ще обмисля добре всяка една своя стъпка. Знаеше, че е преследван, ала го плашеше не порцията — било почтената ѝ разновидност или престъпната. Страхуваше се от истината.

— Още не съм съвсем сигурен — призна той след кратко колебание.

Симон се надигна в седалката си.

— Колко братя имаш?

Въпросът ѝ го завари неподготвен.

— Двама. И една сестра. Защо?

— Ако това се случваше на някого от тях, би ли си отишъл вкъщи?

— Не — отвърна той.

— Аз нямам братя или сестри — продължи Симон. — Омъжена съм за човек, който се отнася към работата си като към любовница. Имам само децата си, които ходят на училище, и Ема. Объркана съм също като теб от цялата тази история. Ако има нещо, което бих могла да направя, за да ти помогна, ще го сторя. Разбирам загрижеността ти и я оценявам. Утре ще отида в Давос, за да се видя с Пол. Сигурна съм, че дотогава ще сме разплели загадката. Но ако се наложи да се разправяме с полицията, ще бъда до теб.

Джонатан усети, че няма да успее да я разубеди. Не можеше да отрече, че присъствието ѝ щеше да бъде от полза, ако се наложеше да дава показания. Преподаваше в престижно училище в Женева, а мъжът ѝ бе уважаван икономист.

Пресегна се и дръпна цигарата от устата ѝ.

— Добре, печелиш. Но ако смяташ да оставаш, трябва да спреш да пушиш тази гадост. Ще повърна.

Симон веднага извади друга цигара от чантата си.

— Тръгвай, ще те чакам тук. — Наведе се и го целуна по бузата. — Внимавай.

* * *

Джонатан забързано крачеше надолу по улицата с приведена глава. Вятърът запращаше снега в лицето му с такава сила, че трябваше да предпазва с ръка очите си, за да вижда къде стъпва. Свърна по една от пресечките на Постщрасе, после пое по пътека, минаваща напъряко през Арленвалд — гората, застилаща по-ниския склон на планината. Тук вятърът духаше по-слабо и той ускори крачка.

Далеч от уличното осветление, пътеката ставаше все по-тъмна. От двете ѝ страни се виеха високи борови дървета и стройни брези. От дясната му страна се издигаше стръмен хълм. Няколко минути по-късно видя задната част на хотела и пое надолу по стръмния баир, проправяйки си път през високия до коленете сняг.

Спря в края на гората и затърси с поглед стаята си. Четвърти етаж. Тъгълът откъм фасадата. На хълма в близост до сградата

стърчеше вековен бор, протегнал клони в удобна близост до балконите на трети и четвърти етаж.

Усети косъмчетата по тила си да настръхват. Обърна се рязко, уверен, че някой го наблюдава. Огледа гората и чу крясък на сова, скрита нависоко в клоните на някое дърво. Ниският гърлен звук го накара да потрепери. Озърна се още веднъж, ала не видя никого.

С пет бързи скока взе разстоянието до бора. Хвана се за един от клоните и започна да се катери. Десетина метра по-нагоре успя да преметне крак през един дебел клон. Балконът се намираще на една ръка разстояние, а ъгълът на наклона бе толкова остър, че ако не успееше, щеше да падне в снега от три метра височина. Увисна от клона и се залюля, докато успя да стъпи на парапета. Сетне рязко скочи на терасата.

Зад спуснатите завеси светеше. Балконската врата бе леко открената. Пристъпи напред, ала точно в този момент завесите се раздвижиха и вратата се отвори навътре. Мярна се мъж в костюм, който стискаше бравата и разговаряше с някаква жена. Джонатан мигновено се отдръпна и се прехвърли през парапета. Държеше се единствено на пръсти — като прилеп, както казваха алпинистите — и сантиметър по сантиметър започна да се мести към съседния балкон. Парапетът бе заледен и непоносимо студен.

Мъжът погледна надолу — двайсетина метра до алеята за автомобили, ако имаше късмет, и още толкова до улицата. Пръстите му изтръпнаха. Повтаряше си, че не е по-различно от катерене по гранитна стена. Само дете никога не беше ходил на свободно катерене посред зима. Бавно, сантиметър по сантиметър, успя да стигне до съседната тераса и с пъшкане се прехвърли през парапета.

Все още задъхан, натисна бравата на балконската врата. Беше отключена, точно както я остави сутринта. Лампите не светеха. Пристъпи навътре и изчака, докато очите му свикнат с тъмнината. Личеше си, че е минала камериерка. И двете легла бяха оправени. Във въздуха се носеше аромат на препарат за полиране на мебели. И все пак не можеше да се отърве от чувството, че нещо не е наред...

Приблужи се до леглото. Нощницата на Ема си стоеше под възглавницата. Книгите ѝ — подредени в спретната купчина на нощното шкафче. Взе най-горната, наричаше се „Тайни от миналото“. Нищо особено като заглавие, но му се струваше, че Ема още не беше

разлиствала страниците ѝ. Тази, която четеше, бе най-отдолу на купчината.

Джонатан отиде в коридора и отвори дрешника. Прегледа нещата на Ема, чекмедже по чекмедже. Опитваше се да открие някаква следа, която да му помогне да разплете загадката. Но след като нямаше представа с какво се е занимавала, как можеше да знае какво да търси?

Затвори дрешника и погледна отгоре, където стояха куфарите им. Повдигна се на пръсти и свали по-големия от двата. Този на Ема — „Самсонайт“ с твърд корпус, подобен на онези, които се ползваха от стюардесите. Остави го на пода и застина.

Изобщо не беше слагал куфара на Ема отгоре. Нейният беше отдолу, под неговия — по-малък и не толкова стабилен.

Явно някой беше идвал в стаята...

Остана неподвижен около минута, наострил уши. Всеки удар на сърцето му сякаш забиваше пирон в гърдите му. Ала освен това, не успя да чуе нищо друго. Взе куфара, занесе го до леглото и го отвори.

Поредната изненада. Хастарът на капака беше запрятан в края точно като найлонов джоб от албум за снимки. Не беше срязан или повреден по някакъв начин. Вгледа се по-внимателно и откри, че се закопчава с цип. На бледата лунна светлина различи правоъгълна вдлъбнатина с формата и размера на папка. Отделение за укриване на документи от зоркия поглед на митнически инспектор, да речем.

Затвори куфара и го върна обратно на мястото му. Чантата ѝ за ръчен багаж стоеше под бюрото. Не от черна телешка кожа, а най-обикновена универсална раница, износена от прекомерна употреба. Отвори външния джоб и с облекчение установи, че портфейлът ѝ си беше на мястото. Заедно с документите ѝ за самоличност и осемдесет и седем франка в брой. Кредитните ѝ карти също си стояха там. Отвори джобчето за монети и забеляза няколко франка, фиба за коса и ментови бонбончета „Тик-так“.

Прокара ръка по дъното на раницата и напипа някаква гривна. Ема я носеше от време на време. Светлосиня, от пресован каучук, подобна на гривните „Лайвстронг“, популяризирани от Ланс Армстронг, седемкратния победител от „Тур дьо Франс“.

Три четвърти от гривната беше тънка, но частта, която пада под китката, бе осезаемо по-дебела на пипане. Прокара пръст по издутината. Вътре имаше нещо твърдо, с правоъгълна форма. Повъртя

гривната в ръцете си и се сети, че се отваря. От закопчалката се показва USB преносима памет. Устройство за прехвърляне на файлове от един компютър в друг. Не знаеше, че Ема има такава. Непрекъснато ползваше джобния си компютър, но рядко вадеше лаптопа си от офиса. Закопча гривната и я нахлузи на китката си.

Долови приближаващи се стъпки по коридора. Остави раницата на пода и започна да рови в бюрото. Карти, пощенски картички, компасът му, писалки... Стъпките отеква все по-близо.

— Оттук, господин полицай. Стаята е в дъното на коридора.

Разпозна гласа на управителя. Ключът се завъртя в бравата. Джонатан отвори средното чекмедже и видя кафяв тефтер с кожена подвързия. Напъха го в раницата и се втурна към терасата.

Вратата се отвори. В стаята нахлу светлина от коридора.

— Значи полицаят е мъртъв? — попита управителят на хотела.

Без да поглежда назад, Джонатан изхвърча от стаята и скочи от терасата.

* * *

— Били са тук — изпухтя Джонатан и се метна в мерцедеса. — Някой е претърсил...

Погледна към седалката до себе си. Симон я нямаше. Чантата ѝ също. Тръгнала си е, помисли си той. Дошла е на себе си и си е плюла на петите, преди да е станало късно. Джонатан се наведе към таблото, все още задъхан. Погледна към стартера. Ключовете също ги нямаше. Сепнато се обърна и огледа задната седалка. Нямаше следа и от чантата на Ема, и от кутията с пуловера. Симон беше взела всичко със себе си.

Облегна се назад, объркан и изморен. Погледна към дебелия кожен тефтер в скута си. Отвори го и плъзна поглед по списъка с имена, адреси и телефонни номера. Добро начало, помисли си той.

Вратата се отвори и Симон Ноаре се настани до него.

— Къде беше? — попита той.

Тя се облегна назад.

— Разходих се по улицата. За твое сведение, исках да изпуша една цигара.

— Къде са нещата на Ема?

— Прибрах ги в багажника, в случай че някой от двамата ни реши да си полегне.

Джонатан кимна поуспокоен.

— Извинявай. Не исках да съм рязък — уморено рече той. — Но тъкмо разбрах, че са били тук, в хотелската ни стая. Преровили са я цялата. Но са пипали чисто, не може да им се отрече. Замалко да не забележа.

Симон го гледаше втренчено.

— Какво ми говориш? Чакай малко, кой е бил там, полицията?

— Не. Или поне не истинската полиция.

Разказа ѝ за куфара и за скритото отделение в капака му.

— Само нейния куфар ли? — попита Симон. — Какво са търсили?

— Не знам.

— Мисли, Джон. Какво може да е имало вътре?

Джонатан не отговори. Нямаше никаква представа.

— Да тръгваме. Може да са наоколо.

— Спокойно — тихо каза Симон. — Няма никого. Погледни.

Той погледна през задното стъкло. Улицата бе пуста. Бурята бе прогонила всички по домовете им. Облегна се назад и притвори очи.

— Добре — промърмори. — Всичко е наред.

— Разбира се — успокои го Симон.

— Чух гласове в коридора. Мисля, че управителят на хотела отваряше на полицията. Говореха за ченгето в Ландкарт. Открили са ме.

— Засега си в безопасност. Това е най-важното. — Симон кимна към бележника в скута му. — А това какво е?

— Адресникът на Ема. Трябва да разберем кого е познавала в Аскона. Ако е познавала човека, който е пратил багажа, името му трябва да е тук.

— Нека да видя — помоли Симон.

Джонатан ѝ подаде кожения тефтер. Беше дебел колкото библия и двойно по-тежък. Ема обичаше да казва, че вътре е целият ѝ живот. Симон го положи в скута си и го разтвори с религиозна тържественост. На първа страница стоеше името на Ема. Под него имаше списък с адреси. Последният бе на Авеню дьо Колонже в Женева. Преди него —

„Ру Сен Жан“ в Бейрут; Бежански лагер на ООН в Дарфур, Судан. Списъкът продължаваше като пътна карта на минал и бъдещ живот.

— Колко ли имена има тук всъщност? — попита Симон.

— Абсолютно всичките ѝ познати. Без изключение.

Заедно прелистиха страниците. От А до Я. Търсеха адрес в района на кантон Тичино. Аскона. Локарно. Лутало. Телефонен номер с код 078. Откриха имена от всяко кътче на земното кълбо — Тасмания, Патагония, Лапландия, Гренландия, Сингапур и Сибир... Но от Аскона нямаше и следа.

Половин час по-късно Симон остави бележника на таблото.

Ема нямаше нито един познат в най-южната провинция на Швейцария. Аскона я нямаше в списъка.

Джонатан пребърка джобовете си и извади отрязъците от багажните квитанции.

— Все още разполагаме с това — каза той. — Чиновникът поясни, че името на подателя е вписано в регистъра на изпращащата гара.

— Не мисля, че швейцарците охотно дават подобна информация. Ще трябва да представиш документ за самоличност.

— Вероятно си права. — Джонатан подаде квитанциите на Симон и запали двигателя.

— Къде отиваме?

— Как мислиш? — попита той, погледна назад и излезе на пътя.

Симон се намести в седалката и приглади косата си зад ушите.

— Но Ема не е познавала никого там. Нямаме никаква представа какво търсим. Какво можем да се надяваме да открием?

Джонатан насочи колата надолу по улицата и настъпи газта.

— Знам как да разбере кой е изпратил багажа до Ема.

20.

Пет минути преди полунощ на товарната рампа зад сградата на „Роботика“ АД в промишлената зона на Цюрих спря микробус без номера. Отвътре излязоха четирима мъже. Носеха тъмни дрехи, ниско нахлупени шапки, хирургически ръкавици и обувки с каучукови подметки. Водачът им — най-ниският от всички — хлопна веднъж по вратата и микробусът потегли.

Мъжът се покатери на платформата и застана пред преградата от гофрирана стомана. В ръката си стискаше два ключа. С единия дезактивира алармената система, а с другия отвори служебния вход. Мъжете се шмугнаха един по един в тъмната сграда.

— Разполагаме със седемнайсет минути до следващата обиколка на охраната — каза главен инспектор Маркус фон Даникен и затвори вратата. — Действайте бързо, внимавайте какво пипате и в никакъв случай не изнасяйте нищо от сградата. Помнете — няма ни тук.

Мъжете извадиха фенерчета от якетата си и се запътиха по коридора. Фон Даникен водеше със себе си Миер от Логистика и поддръжка, Кублер от Специалните служби и Крайчек от Десантен отряд. Всички бяха наясно с обстоятелствата около операцията. Отлично знаеха, че ако бъдат заловени, ги грози незабавно уволнение и реална опасност от влизане в затвора. Заради лоялността си към Фон Даникен бяха готови да поемат този риск.

Миер от Логистика се бе свързал с охранителната фирма, за да получи графика на нощния пазач и ключовете за влизане в сградата. Швейцарската индустрия от години съдействаше на Федералната полиция.

Кублер пусна останалите пред себе си и извади от чана си правоъгълно устройство, подобно на обемист и тежък мобилен телефон. Протегна го пред себе си и бавно тръгна по коридора, без да отделя поглед от пулсиращата хистограма върху екрана. Изведнъж спря на място и натисна червения бутон под палеца си. Хистограмата

изчезна. На нейно място се появи надпис АМ-241. Погледна нагоре. Точно над главата му имаше детектор за дим.

Устройството в ръката му представляваше сензор за експлозивни и радиация. Надписът АМ-241 не го тревожеше — америций 241 бе минерал, използван при детекторите за дим. Търсеше нещо малко повълнуващо. Продължи надолу по коридора, размахвайки пред себе си сензора за радиация като иманяр с лескова пръчка в ръка. Мястото изглеждаше чисто. Засега.

Фон Даникен нямаше ключ за кабинета на Тео Ламерс. Въпреки желанието си за съдействие, охранителната фирма не можеше да им предостави нещо, до което ѝ беше отказан достъп — личното пространство на изпълнителния директор бе забранена територия. Миер разстла комплект шперцове и инструменти на пода и се залови за работа. Като бивш преподавател в районната полицейска академия, отвори ключалката само за трийсет секунди.

Фон Даникен зашари с фенерчето из кабинета. ЛМУ си стоеше на шкафа, където го бе видял последния път. Пое го в ръце и го огледа от всички страни. Изумително — толкова малко устройство да се движи с такава висока скорост. Но най-много го интересуваше предназначението му — било то за мирни или други цели.

Върна го обратно и му направи няколко снимки с цифровия си фотоапарат. После се приближи към писалището на Ламерс. За негова изненада, чекмеджетата бяха отключени. Пребърка ги едно по едно, като вадеше папките и документите на мъртвия им собственик върху бюрото и ги снимаше. Повечето приличаха на кореспонденция с клиенти, служебни записки и сметки. Не откри нищо, което да загатва защо този човек е имал нужда от три фалшиви паспорта и зареден автомат в дома си.

Тук е животът му за пред обществото, каза си Фон Даникен. Веселата страна на нещата.

— Дванайсет минути — прошепна Крайчек, застанал до откритата врата на кабинета. Крайчек беше силовият елемент в групата и фактът, че носеше „Хеклер & Кох МР-5“ в ръка, го доказваше.

Графикът на ангажиментите...

Фон Даникен го забеляза съвсем случайно до снимката на Ламерс със съпругата и децата му. Взе бележника с кожена подвързия

и го разлисти. Записките му бяха сбити, почти кодирани, предимно отметки за срещи с отбелязани името на компанията и неин представител. Погледна последната от всички, отбелязана в деня на смъртта му. Вечеря в 19:00 часа в Ресторанте Емилио с някой си Г. Б. До името имаше телефонен номер.

Фон Даникен снима страницата.

Нямаше повече работа в кабинета и заедно с Миер се отправиха към рецепцията. Встрани от нея, зад летяща врата, се намираше фабриката.

— Къде е работилницата му? — попита Миер, докато двамата си проправяха път между работни маси на колелца.

— Откъде да знам? Казаха ми само, че там Ламерс е построил ЛМУ.

Миер спря и го улови за ръката.

— Но си сигурен, че е тук, нали така?

— Логично е. — Фон Даникен не се сецаше сътрудничката на Ламерс изрично да е посочвала, че работилницата се намира в сградата.

— Логично ли? — ядоса се Миер. — Рискувам пенсията си заради това.

В дъното на помещението се виждаше преградено със стени пространство в ъгъла. Върху стоманената врата висеше табела „Вход забранен“.

— Логично погледнато, съм убеден, че я открихме — каза Фон Даникен.

Миер коленичи и извади фенерчето си.

— Залостена е здраво като Националната банка — измърмори той.

— Можеш ли да я отвориш? — попита Фон Даникен.

Миер му хвърли смразяващ поглед.

— Логично погледнато, не виждам защо да не мога.

Миер извади инструментите си и започна да ги изпробва един по един в ключалката. Фон Даникен стоеше наблизо, а сърцето му блъскаше в гърдите толкова силно, че можеха да го чуят в Австрия. Не му допаднаше този метод на работа. Първо, влизане с взлом без съдебно разпореждане, а сега — ровичкане в нечие лично пространство. Какво го бе прихванало? Изобщо не си падаше по такива авантюри и се

гордееше с това. За своите петдесет години се чувстваше твърде стар да прави първия си опит в подобна нелегална дейност.

— Девет минути — разнесе се в слушалката му невъзмутимият глас на Крайчек.

Кублер тъкмо влизаше във фабриката с детектора си за радиация. Насочи го надясно и на екрана се изписа СЗН6N606, а до него — циклотриметилентринитрамин. Разпозна названието, но предпочиташе търговското му наименование — RDX. Май щеше да се окаже, че не са били тук напразно.

— Осем минути — обяви Крайчек.

Коленичил на пода, Миер въртеше два шперца с ловкостта на магьосник.

— Готово — каза той.

Резето изщрака и вратата се отвори.

Фон Даникен пристъпи вътре. Лъчът на фенерчето попадна върху тезгях с разхвърляни по него електрически инструменти, клещи, отвертки, кабели и парчета метал. Ето че я откриха — работилницата на Тео Ламерс...

Фон Даникен включи осветлението. Помещението представляваше по-мащабно копие на домашната му работилница в Ерленбах. В двата края на стаята имаше чертожни маси с разхвърляни върху тях технически скици и планове. На пода бяха струпани най-различни кашони. Съдейки по надписите им, съдържаха електрическо оборудване.

На стената до него бе закрепен чертеж на някакъв летателен апарат. Фон Даникен се повдигна на пръсти, за да погледне техническите характеристики. Дължина — два метра. Разстояние между крайните точки на крилата — четири и половина метра. Това не беше ЛМУ, а нещо доста по-сериозно. Чертежът го определяше като „търтей“: дистанционно управляван летателен апарат за преминаване над вражеска територия с възможност — по всяка вероятност — да изстрелва ракетни снаряди. Косата му настръхна при тази мисъл...

До ъгъла на чертежа бе забодена снимка на завършен модел. Изглеждаше *огромен*. Великолепно изпълнение. До него стоеше някакъв мъж. Тъмна коса. Тъмен цвят на лицето. Свали фотографията и я разгледа отблизо. От датата в ъгъла ставаше ясно, че е направена

преди седмица. Обърна я, на гърба имаше надпис — Т. Л. и П. Е., и дата. Т. Л. беше Ламерс. Кой обаче бе П. Е.?

— Четири минути — каза Крайчек.

Фон Даникен и Миер загрижено се спогледаха и продължиха с претърсването. Миер започна да тършува в кашоните, а Фон Даникен се зарови в скиците върху чертожните маси.

— Две минути.

Тогава Фон Даникен се сети за инициалите от бележника на Ламерс. Г. Б. Погледна пак гърба на снимката. Инициалите не бяха П. Е., а Г. Б. Намери снимката от въпросната страница на бележника във фотоапарата, увеличи я и погледна телефонния номер до инициалите Г. Б. Код 078. Тичино, най-южният кантон на Швейцария. Там се намираха градовете Лугано, Локарно и Аскона. Първата истинска следа, на която попадеше.

Кублер стоеше на вратата. Приблужи се безмълвно и застана до тях, вперил поглед в екрана на детектора за радиация.

— RDX — каза той. — Това нещо е навсякъде.

Инициалите нямаха нужда от обяснение. RDX — Royal Demolition Explosive, добре известен на силите на реда, внимаващи се с антитероризъм. Разработен за пръв път от англичаните преди Втората световна война, RDX бе основната съставка в различни видове пластичен експлозив и възпламеняващия заряд, използван за всички ядрени оръжия.

Фон Даникен се встрещи. „Търтей“, компания-производител на съвършено точни навигационни системи, а сега и пластични експлозиви.

— Но тук не ги намерихме — възкликна той. — Къде може да са скрити?

— В момента не са тук. Откривам само следи. Пресни при това.

— Можеш ли да прецениш кога за последно са били в сградата?

Кублер втренчи поглед в екрана.

— Съдейки по нивото на разпад, бих казал двамайсет и четири часа.

Преди вечерята на Ламерс с Г. Б.

— Шейсет секунди — обяви Крайчек. — Колата на пазача е на три пресечки оттук и приближава.

— Да изчезваме! — нареди Фон Даникен, докато ожесточено правеше последни снимки на чертежите.

Кублер изхвърча от работилницата. След него хукна Миер. Фон Даникен ги последва. Посегна да изгаси осветлението и точно тогава го видя.

Малкото братче.

В дъното на стаята, на рафта под тезгяха, се виждаше умалено копие на изложеното в кабинета на Ламерс ЛМУ. Може би два пъти по-малко — дълго около двайсетина сантиметра и също толкова високо. Крилата обаче имаха друга форма — почти триъгълна. Забеляза, че са закрепени за нещо като панта в центъра и можеха да се движат нагоре-надолу като криле на птица.

Поколеба се за част от секундата, пресегна се и сграбчи миниатюрното устройство. Тежеше не повече от половин килограм.

„Това нещо лети ли? — бе попитал той Микаела Менц при следобедното си посещение.“

„Разбира се — възмутено бе отвърнала тя. — Изстрелваме го от товарната платформа.“

Фон Даникен забеляза, че долната част на крилата бе покрита с някаква лека, разтеглива материя в яркожълт цвят с характерни черни петна.

Миер подаде глава през вратата.

— По дяволите, човече, какво правиш? Трябва да изчезваме оттук!

Фон Даникен вдигна пред себе си миниатюрното устройство.

— Я виж.

— Остави го! — просъска в отговор Миер. — За какъв дявол ти е притрябвала пеперуда играчка?

21.

Прозорците на „Флимелен“ — стара ловна хижа в гористото селце Себастиансдорф в покрайнините на Виена — светеха отдалече. Построена като убежище за император Франц Йозеф в края на Първата световна война, хижата сякаш беше последвала собственика си в гроба. Стояла изоставена и неподдържана цели четири десетилетия. С изпочупените си прозорци, с изтръгнатите за подпалки врати, с откънатите от основите ѝ камъни за построяване на други, не толкова величествени домове, постройката изглеждаше като оглозгана до кокал от самата гора.

Докато най-после, през 1965 година, се преродила наново. Ден след ден пристигали работници и бавно възстановявали грохналия ѝ скелет. Поставили прозорци, монтирали здрави врати. Надолу по пътя бил вдигнат охранителен пункт. Нуждаейки се от усамотено убежище за обсъждане на въпроси от най-поверително естество, нова организация обявила „Флимелен“ за своя собственост. Не правителствена, а създадена от мнозина, отдадени на идеята за предотвратяване на военна катастрофа.

Около дългата маса в големия салон се бяха разположили четирима мъже и една жена. Начело седеше суров, сдържан мъж от блискоизточно потекло, с посивял перчем и безупречно оформени мустаци. Носеше тесни очила като на учен, и действително притежаваше степени по право и дипломация от университети в Кайро и Ню Йорк. Въпреки че приближаваше полунощ и останалите отдавна бяха свалили вратовръзките и разкопчаха яките на ризите си, той продължаваше да носи сако и безупречен възел. Отнасяше се към поста си с изключителна сериозност. Заради постиженията си бе награден с Нобелова награда за мир. Малко хора можеха да се похвалят, че съдбата на цял свят зависи от тях, без да ги сметнат за високомерни лъжци. Той бе един от тях.

Казваше се Мохамед ел Барадей — председател на Международната агенция за атомна енергия.

— Не може да бъде — рече Ел Барадей, забил показалец в доклада пред себе си.

— Опасявам се, че няма никакво съмнение — каза седналият до него Юри Куликов, руснак с безизразно лице, оглавяващ отдела за ядрена енергия към МААЕ.

— Но как е възможно? — Ел Барадей огледа насядалите около масата хора. — Ако е така, значи сме претърпели сериозен провал.

— Шаблонна измама — каза Куликов. — Панаирджийска класика. От години съсредоточаваме проучванията си в една насока, докато те тайно работят в друга.

Останалите присъстващи се нареждаха във висшите редици на „секретариата“ — щабът, който управляваше МААЕ. Сред тях бе Онигучи — японец, оглавяващ отдела за Ядрена наука и приложения; Брант — австрийка, единствената жена в групата, която се занимаваше с техническата част; Куликов и накрая — Пеконен, лишен от емоции финландец, който управляваше Защита и сигурност, най-известния отдел на МААЕ.

— Точността на данните е гарантирана — обади се Пеконен. — Сензорът е оборудван с чип от ново поколение, способен да открива сигнатури от гама-лъчи десет пъти по-прецизно от предишния модел.

Ел Барадей не притежаваше голям научен опит, но благодарение на двайсетте години работа в МААЕ във Виена бе добре запознат с основните принципи на ядрената физика. Радиоактивните материали, като уран или плутоний, излъчваха уникални сигнатури. При точното им измерване можеше да се определи на каква възраст е радиоактивният материал и до каква степен е обогатен. Но най-важното — поне според събралата се около масата група — разбираше се за какво щеше да се използва.

В естествената си форма уранът не можеше да предизвика ядрена реакция. Трябваше да се обогати със специален изотоп — уран-235. Най-разпространеният начин за това бе чрез преработка на уранов хексафлуорид в специална, бързо въртяща се стоманена центрофуга. Всеки оборот на центрофугата го обогатяваше все повече и повече. За ускоряване на процеса се използваха свързани една с друга центрофуги, така че газът да „прелива“ от едната в другата. Успешната тактика бе проста — с колкото повече центрофуги разполагаш, толкова по-бързо ще обогатиш урана.

За нуждите на атомните централи радиоактивният минерал се обогатяваше до трийсет процента. При използването му като ядрен материал — способен да предизвика ядрена реакция — бе необходимо да се достигне ниво от деветдесет и три процента. Докладът пред Ел Барадей съобщаваше за сигнатури от гама-лъчи, достигащи поразителните деветдесет и шест процента.

— Пеперудата кръжа над обекта в продължение на седем дни — продължи Пеконен. — За цялото това време успя да ни изпрати хиляди атмосферни измервания. Няма как всички да са били грешни.

— Но тези показатели са прекалено високи — упорстваше Ел Барадей. — Как са успявали да го крият от нас толкова дълго време?

— Новото съоръжение е построено дълбоко под земята и е маскирано като подземен резервоар.

— Щом е толкова добре укрито, как сме успели да го открием?

Пеконен се приведе напред. Русият му перчем ярко контрастираше на фона на червендалестото му лице.

— До нас достигна слух относно местоположението му, благодарение на член от американската делегация в Организацията на обединените нации. Идва от източник по високите етажи в правителството на Иран. Американците са сметнали, че ние бихме могли да го потвърдим или опровергаем. Изпратихме наш екип в съседна държава, на 160 километра южно от въпросното място. Оттам пуснахме пеперудата и незабелязано проведохме наблюдението.

— Всъщност излиза, че сте извършили това без мое одобрение и в пълно нарушение на принципите ни. А именно — да извършваме наблюденията си единствено с разрешението и съдействието на домакините ни.

Пеконен кимна.

— Браво — каза Ел Барадей. — Американците знаят ли вече за тези разкрития?

— Не, сър.

— Нека си остане така. — Ел Барадей огледа насядалите около масата свои сътрудници. — Преди една година стигнахме до заключението, че Иран притежава петстотин центрофуги, достатъчни за обогатяване до шейсет процента на не повече от половин килограм уран. Твърде далеч от нивото, превръщащо го в оръжие. И сега

изведнъж — това! Колко точно центрофуги са нужни за достигане на производство от такъв калибър?

— Над петдесет хиляди — отвърна Онигучи от Ядрена наука.

— И откъде биха могли да се снабдят с толкова голямо количество? Тук не става въпрос за щайга крадени *I-Pod*-и. Говорим за цял самолет, натъпкан с най-стриктно наблюдаваната и контролирана машинария в света.

— Ясно е, че са внесени контрабандно — каза Пеконен.

— Ясно е — повтори Ел Барадей. — Но от кого? Откъде? Разполагам с четиристотин инспектори, чиято работа е да са нащрек точно за такъв тип неща. Допреди пет минути смятах, че са най-добрите в тази област. — Свали очилата си и ги остави на масата. — И така? Какво количество оръжеен уран можем да смятаме, че притежаваха в момента?

Пеконен тревожно погледна към председателя.

— Сър, стигнахме до заключението, че Република Иран понастоящем разполага с не по-малко от сто килограма обогатен уран-235.

— Сто? И колко бомби могат да се направят от него?

Финландецът преглътна мъчително.

— Четири. А може би и пет.

Мохамед Ел Барадей отново намести очилата си. Четири, пет... Със същия успех можеше да каже и хиляда.

— Докато не получим независима експертна оценка на тези данни, никой от тук присъстващите няма да коментира въпросните разкрития при никакви обстоятелства.

— Но не трябва ли да споделим с... — започна Мили Брант, австрийката.

— Нито дума — отсече Ел Барадей. — Нито на американците, нито на колегите ни във Виена. Настоявам за пълна дискретност. Последното, от което имаме нужда, е да се случи нещо непредвидено, преди да сме успели да потвърдим разкритията.

— Но, сър, ние сме длъжни да го направим — продължи тя.

— Знам това много добре. Достатъчно ясен ли бях?

Мили Брант кимна в знак на съгласие, ала погледът ѝ казваше друго.

— Срещата е закрыта — обяви Ел Барадей и изчака всички да се оттеглят, заслушан в блъскането на вятъра по прозорците.

Измъчван от мислите си, чу как вратата се хлопна и гласовете утихнаха.

Най-после остана сам.

Събра длани и впери поглед в нощното небе. Не беше религиозен човек, но несъзнателно преплете пръсти за молитва. Ако някаква част от доклада излезеше извън тези четири стени, последствията щяха да бъдат незабавни и опустошителни.

— Господ да ни е на помощ. На всички ни — прошепна той. — Чака ни война.

22.

Пилотът завърши стандартната проверка преди полет и прокара ръка по крилата на самолета. Резервоарите за гориво бяха заредени. Антифризът — допълнен. Птицата бе готова да излети. Закрачи по пистата, подритвайки камъчетата върху настилката.

Тази нощ предстоеше последният пробен полет. Задължително бе репетицията да протече по абсолютно същия начин, както и в самия дългоочакван ден. Многократните повторения водеха до прецизност, а прецизността — до успех. Научи това правило по трудния начин. Тялото му носеше белезите на собственото му невежество. Запъти се обратно към самолета, удари два пъти за късмет по крилото и влезе вътре.

Много години изминаха от последната му въздушна бойна мисия. Тогава беше млад, безразсъден хубавец. Пияница и женкар. Странеше от праведния път. Хвърли поглед към отражението си в огледалото. Вече не бе нито млад, нито безразсъден. Бог му бе свидетел, че и от хубостта му нямаше и следа.

Погледнеше ли се, веднага се сецаше... Спомените му за онова изоставено място винаги дебнеха наблизко. Бяха като вечно спотайващо се видение, забулено в огън, страх и чувство за вина. Спомни си онази нощ в пустинята. Приповдигнатото настроение, предчувствието за победа. Увереността, че Бог е на тяхна страна. На страната на правоверните. Гласовете им още отекваха в ушите му. На неговите приятели. Другари. Братя.

Тогава внезапно ги връхлетя хабуб — огромен облак пустинен пясък. Мощната вихрушка помиташе всичко по пътя си. Обгърна ги като плътна пелена, потапяйки ги в хаос и безмилостно опустошение.

Мисията приключи в пламъци. Осем души изгоряха до въглен. Петима други — тежко ранени. Той бе един от тях. Получи изгаряния трета степен, покриващи седемдесет процента от тялото му.

В дните след случилото се — безкрайно дългите дни, изпълнени с болка и съмнения — проумя, че неслучайно е бил пощаден. Даваше

му се втори шанс. Белезите щяха да му напомнят, че този втори шанс му е даден от Него. Всевишният му бе отнел физическата хубост, ала в замяна го бе дарил с духовно просветление. Яви му се и му показа пътя. Избра го за свой личен слуга. Миропомаза го. В името на една цел, която беше близо...

Пилотът изгаряше за Всевишния. Живееше единствено за Неговото завръщане.

Събра членовете на екипажа в пилотската кабина. Хванаха се за ръце.

— О, Всемогъщи повелителю, чуй молбите ми и ускори явяването на последния Си довереник — избрания, съвършения и непорочния. Онзи, който ще изпълни този свят със справедливост и покой.

Кръгът се разпадна. Всички заеха местата си.

Пилотът с трепет приближи до контролния пулт. Много неща се бяха променили от последната му бойна мисия. Вместо редица копчета и прибори, пред него имаше шест монитора с плосък екран, излъчващи основните показатели за състоянието на самолета. Седна на пилотското място и се огледа. Ръката му стисна ръчката за управление. Раздвижи пръсти, за да усети по-добре допира.

— Проверка на системите, завършена — обяви единият от техниците. — Връзка с кулата, потвърдена. Сателитна връзка, установена. Видео, работи.

— Прието. — Пилотът запали двигателя.

Контролният пулт светна в зелено. Единственият турбореактивен двигател завъртя и плавно увеличи оборотите, докато се подготвяше за излитане.

Часът беше два след полунощ. Навън бе непрогледен мрак. Високо в планината, където се провеждаше пробният полет, не се виждаше нито една светлинка. Пилотът не отделяше поглед от светещия в зелено екран в средата на таблото, където инфрачервената камера, монтирана на носа на самолета изпращаше картина от пистата. Поглед към света като през лимонадена бутилка.

— Искам разрешение за излитане.

— Разрешение, дадено. Успешен полет. *Allahu Akbar*. Бог е велик.

Пилотът плъзна щурвала напред. Отпусна спирачката и самолетът бавно потегли по макадамовата настилка. Когато набра

скорост, завъртя предния колесник нагоре и самолетът се вдигна във въздуха.

Пилотът погледна показанията на наземния радар. Долината бе оградена от планини, някои от които достигаха височина от четири хиляди метра. Теренът не бе от най-подходящите, но осигуряваше нещо много важно — уединение. Увеличи скоростта и изравни елероните. Самолетът се подчиняваше с лекота и изпълняваше командите му с кратко забавяне. Предприе десен вираж и усети, че се накланя.

— Пристъпвам към изпълнение на Тест 1 — обяви той, след като направи пълна обиколка над долината.

Пилотът насочи поглед към радара. След секунда на екрана му се появи светеща точка. Целта се намираще на шест километра разстояние и приближаваше. Натисна контактния бутон и обозначи светещата точка като „Алфа 1“. Бордовият компютър начерта траекторията до целта.

— Насочвам се към целта. Контакт след две минути и десет секунди.

— Две минути и десет секунди — потвърди Наземен контрол.

Пилотът изправи самолета точно срещу целта. Светещата точка се премести в центъра на монитора. Намираще се само на километър от него и на двеста метра отдолу.

Точно тогава самолетът навлезе в облак. Пилотът загуби видимост. Погледна към втория монитор за инфрачервено наблюдение. Нямаше топлинна индикация. Рязък порив на вятъра насочи носа надолу. Разнесе се предупредителен сигнал. Обзе го паника. Точно като онази нощ в пустинята преди много години. Сякаш отново бе в лапите на хауб, устремената към небето вихрушка от пясък. Погледът му подскачаше от единия монитор към другия.

Довери се на контролния пулт. Основното правило на пилота.

Помнеше сблъсъка. Подгизналите му от гориво дрехи, втория пилот, обхванат в пламъци, ужасната миризма на горяща плът... Собствената му плът.

Довери се на контролния пулт.

Този път му говореше нечий друг глас, спокоен и уверен. *Осланяй се на мен, каза.*

Дръпна лоста за управление към себе си и плъзна щурвала напред. Носът се повдигна и самолетът излезе от облака. В нощното небе над него блещукаха звезди. Пулсът му започна да се успокоява, но по гърба му течеше струйка леденостудена пот.

Отново зае позиция зад целта. На разстояние петстотин метра подготви капсулата за изстрелване. Мишената се появи в полезрението му, мержелееща се насреща му като огромен кит. Увеличи скоростта и се приготви да атакува.

Три... Две... Едно...

Самолетът удари целта. Обозначената с „Алфа 1“ на монитора светеща точка изчезна.

— Пряко попадение. Целта е унищожена — обяви наземен контрол. — Тест 1 — успешен.

Чуха се радостните възгласи на екипажа. Този път целта бе компютърна симулация.

Пилотът направи кръг над долината и плавно приземи самолета. Излезе от пилотската кабина, прекоси контролната зала и дръпна завесите на огромния прозорец. Отвън на пистата стоеше „търтеят“, който бе управлявал дистанционно. Група мъже тъкмо започваха да го разглобяват.

Пилотът сведе поглед и Му отправи своята благодарност.

Следващият път всичко щеше да е истинско.

23.

Часовникът показваше 4:41 сутринта, когато Джонатан отби колата и изгаси двигателя. Дъждът плющеше по предното стъкло. В мъглата пред него се издигаше триетажна сграда от камък и теракота.

— Затворено е — констатира Симон. — Няма никого.

Джонатан посочи към един от прозорците на втория етаж, където се виждаха въженца за простиране на пране.

— Управителят на гарата живее горе — поясни той, после протегна длан и попита: — У теб ли е?

Симон измъкна картата за самоличност на Оскар Щудер от чантата си.

— Ами ако не ти повярва?

— В пет сутринта на вратата му хлопа полицай. Последното нещо, което може да му хрумне, е да се усъмни в самоличността му. Така или иначе, не мога да развявам този документ посред бял ден, освен ако не сложа двайсет кила отгоре, не си обръсна главата и не си счупя носа няколко пъти. Я погледни. Какво виждаш? — Джонатан вдигна картата до лицето си. Симон се дръпна назад, присви очи и се наведе напред, докато фокусира миниатюрната снимка. Джонатан ѝ даде три секунди и хлопна кожения калъф. — Е?

— Прекалено тъмно е. Нищо не можах да забележа.

— Именно.

Симон обаче продължи да задава въпроси:

— Откъде си толкова сигурен, че ще откриеш нещо?

Джонатан извади багажните квитанции от джоба си и ги пъкна в калъфа на личната карта.

— Никой не изпраща толкова много пари, без да остави възможност да си ги получи обратно.

Тя поклати глава. Скръстила ръце, без следа от предишната ѝ напереност на готов за съдействие съучастник, изглеждаше някак по-дребна и по-стара.

— Джон, наистина смятам, че трябва да почакаме.

— Седни зад волана. Ако не се върна до петнайсет минути, тръгвай.

Отвори вратата и потъна в дъжда.

* * *

— *Si?*

Небръснат мъж в бархетна пижама и сънен поглед откряхна входната врата. Джонатан вдигна полицейската значка пред очите му.

— Синьор Орсини — започна той на чудесен италиански. — Полицейско управление Граубюнден. Нуждаем се от помощта ви.

Орсини дръпна документа за самоличност от ръката му, доближи го до лицето си и присви очи.

— Толкова ли не можете да почакате до сутринта? — попита той, местейки поглед от снимката към човека пред себе си.

— Вече е сутрин — каза Джонатан и дръпна обратно картата си. Приблужи се към вратата, принуждавайки началника на гарата да отстъпи навътре в дома си. — Убиха колега полицаи. Партньорът ми всъщност. Може да сте чули за това по новините.

Изчака Орсини да каже нещо за снимката, ала по лицето му се четеше единствено раздражение.

— Не, не съм — отвърна той. — Никой не се е обаждал да ме уведоми.

Джонатан продължи безцеремонно, сякаш му бе все едно кой се е обаждал и кой — не.

— Преди няколко часа установихме, че заподозреният за убийството е изпратил някакъв багаж от тази гара. Разполагаме с багажните квитанции. Трябва ни името на човека, който ги е изпратил оттук.

— Имате ли писмено разрешение? — попита Орсини.

— Не, разбира се. Нямаше време. Убиецът се е запътил насам.

Новината изобщо не трогна Орсини.

— Къде е Марио? Лейтенант Конти?

— Помоли да дойда направо тук.

Орсини се замисли, подсмръкна шумно и дръпна нагоре долнището на пижамата си.

— Изчакайте ме минутка. — Вратата се затвори.

Появи се малко по-късно сресан, с измито лице, облепя в сив панталон и синьо униформено сако. Джонатан излезе с него извън сградата и го последва до билетното гише.

Не след дълго Орсини вече тракаше по клавиатурата на компютъра, стиснал квитанциите в ръка.

— Да видим... Пратка до Ландкарт... Багажът е получен вчера следобед. *Basta!* Твърде късно е. Щом пратката се приеме от получателя, файлът автоматично се изтрива. Не мога да ви помогна.

Примиреното изражение на Орсини вбеси Джонатан.

— Няма ли друг файл, в който да фигурира името му? — настоя той. — Когато е плащал, да речем? Тук става въпрос за убийство, а не за откраднатата дамска чанта. Намерете ми името! — кресна той и стовари длан върху бюрото.

Орсини подскочи на мястото си и след малко вече тракаше по клавиатурата като обезумял.

— Платил е в брой... трябвало е да попълни разписка... момент... — Изправи се, мина покрай Джонатан и застана пред редица шкафове за документи. Започна нервно да си тананика и да вади завързани на пачки квитанции, оглеждаше ги и ги подмяташе на масата до себе си. Изведнъж забучи пръст в една от тях.

— Ето го!

Джонатан надникна над рамото му.

— Как се казва?

— Готфрид Блиц. Вила „Принчипеса“. Виа делла Нона — победоносно обяви Орсини, забил поглед в разписката. — Е, доволен ли сте сега, господин полицаи?

Обърна се, ала в офиса нямаше никого.

Джонатан беше изчезнал.

24.

Маркус фон Даникен нервно крачеше из залата за пътници на летище „Берн-Белп“. На пистата стоеше хеликоптер „Сикорски SR-51“; екипажът тъкмо приключваше с размразяването на витлата му. От кулата за управление на полетите съобщиха, че времето над Алпите започва да се изяснява. Разполагаха с около шейсет минути да прелетят над планината към Тичино, преди да връхлети следващият атмосферен фронт и отново да раздели страната на северна и южна половина.

Фон Даникен изобщо не обичаше да лети, но тази сутрин просто нямаше избор. На северния вход на тунела „Сен Готар“ се бе преобърнал голям камион и задръстването се точеше цели двацет и пет километра назад.

По уредбата се разнесе съобщение, че хеликоптерът е готов за излитане. Фон Даникен с неохота напусна топлата чакалня, последван от Миер и Крайчек.

— Колко ще отнеме? — обърна се той към пилота.

— Час и половина... Ако времето се задържи такова — отвърна той и им предложи да си вземат торбички за повръщане.

Фон Даникен здраво закопча колана си. Погледна към бялата хартиена торбичка в скута си и измърмори кратка молитва.

В 9:06 часа хеликоптерът се приземи на писта в покрайнините на Аскона. Бурен насрещен вятър го бе подмятал като перце. Пилотът на два пъти попита Фон Даникен дали желае да се върнат, но той само успяваше да поклати глава. По-лошо от гаденето бе единствено подозрението, че точно в този момент Блиц вероятно си стяга багажа, готов да офейка през италианската граница.

Оказа се, че телефонният номер от бележника за срещи на Ламерс се води на името на някой си Готфрид Блиц, с адресна регистрация вила „Принчипеса“ в Аскона. Местната полиция бе уведомена за предстоящото пристигане на Фон Даникен.

Инструкциите гласяха, че никой, при никакви обстоятелства, не бива да прави опит да търси или арестува заподозрения.

Двигателят изръмжа за последно и утихна. Витлата се подчиниха на собствената си тежест и застинаха във въздуха. Фон Даникен стъпи на твърда земя и едва устоя на внезапното си желание да коленичи и разцелува макадамовата настилка. Каквото и да ставаше, на връщане щеше да пътува с автомобил.

Лейтенант Марио Конти, началник на полицейското управление в Тичино, стоеше в края на пистата за хеликоптери.

— Ще ви откарам до къщата на Блиц — каза той. — Сътрудникът ви вече е там.

Фон Даникен се запъти към чакащия наблизко автомобил. Ушите му още пищяха от шума в хеликоптера и не беше сигурен дали е чул добре.

— Сътрудникът ми ли? Това са моите хора — господин Миер и господин Крайчек. Никой друг от подчинените ми не работи по случая.

— Но как така? Тази сутрин ми се обади синьор Орсини, управителят на железопътната гара. Каза, че го е посетил някакъв полицаи, който го е разпитвал за пратката. Предположих, че работи по същия случай.

— За каква точно пратка става въпрос? — ококори очи Фон Даникен.

— За чантите, изпратени до Ландкарт — обясни Конти. — Човекът е уведомил синьор Орсини, че принадлежат на заподозрения за убийството на онзи полицаи вчера.

— Аз не разследвам убийството на полицаия в Ландкарт. И не съм изпращал никого да разговаря с управителя на гарата.

Конти поклати глава с пребледняло лице.

— Но този полицаи... Той се е идентифицирал. Значи сте сигурен, че не работите заедно?

Фон Даникен прескочи въпроса му и направо попита:

— Какво точно искаше този човек?

— Името и адреса на изпращача на въпросните чанти.

Фон Даникен ускори крачка.

— И името му е...?

— Блиц — отвърна началникът на полицията, почти тичайки след него. — Същият, когото и вие търсите. Живее в Аскона. Всичко

наред ли е?

Фон Даникен отвори пътническата врата на колата.

— За колко време се стига до къщата му?

— Двайсет минути.

— Искам да ни закараш за десет.

25.

Мъглата се стелеше от горите, забулили вековните сгради и си проправяше път по тесните калдъръмени улички. Човекът, известен в професионалните си среди като Призрака, шофираше из тихия курортен град Аскона. На няколко пъти му се наложи да намали скоростта и почти да спре, тъй като мъглата ставаше толкова гъста, че пътят изобщо не се виждаше.

Тази мъгла го преследваше навсякъде...

Мъгливо бе и когато пристигнаха войниците, спомни си той, докато продължаваше да пъпли към хълмистите околности на града по тесните пътища, с наредени от двете им страни вили и добре поддържани градини. Беше гъста нощна мъгла, затиснала планинската равнина където семейството му отглеждаше кафе; мъгла, лукава и криволичеща като смъртоносна змия...

Принудиха го да гледа, когато войниците измъкнаха родителите му от леглото им, извлякоха ги навън, съблякоха дрехите им и ги накараха да легнат голи в калта. После изведоха сестрите му, дори и Тереза, която още нямаше пет години. Той стискаше очи, но нямаше как да заглуши писъците им, мъчителните звуци от отчаяната им борба да се измъкнат, докато не им останаха сили да се борят.

Когато войниците приключиха гаврата си, застреляха момичетата в стомаха. Някои влязоха в къщата и намериха уискито на баща му. Стояха на терасата, пиеха и се смееха, докато сестрите му една по една се преселваха на оня свят.

Беше само на седем години и умираше от страх. Командирът тикна един пистолет в ръката му и го завлече до родителите му. Заставиха ги да коленичат. Командирът стисна ръчичката му в своята, вдигна я и положи кръста на момчето върху спусъка. После се наведе и прошепна в ухото му, че ако иска да живее, трябва да ги застреля. Два изстрела прокънтяха един след друг. Майка му и баща му се строполиха в калта. Момчето бе натиснало спусъка.

След това, без капка колебание или страх, насочи оръжието към себе си.

Оцеля като по чудо.

Впечатлен от тази смела проява на мъжество, командирът взе решение. Вместо да го оставя при трупите на родителите му, сестрите и кучето му — проснати в калта за урок на селяните заради мъдрото им решение да упражнят правото си да гласуват, — командирът отведе момчето със себе си. Хирурзи извадиха куршума, пробил челюстта му. Зъболекари оправиха изпочупените му зъби. След операциите бе записан в частно училище, където се прояви като старателен ученик. За всичко плащаше правителството. Защото се подготвяше един много специален „проект“.

Момчето имаше отлични оценки по всички предмети. Освен майчиния си език, научи френски, английски и немски. В часовете по физкултура се проявяваше като доста пъргав в краката. Странеше от отборните спортове и наблюдаваше на индивидуалните тренировки по плуване, тенис и бягане.

Командирът го навестяваше всяка седмица. Двамата похапваха сладки и пиеха чай в местната кафе-сладкарница. В началото момчето често се оплакваше от кошмари. Всяка нощ в съня му идваха родителите му и го молеха да пощади живота им. Образите им бяха толкова живи и натрапчиви, че го преследваха и наяве. Командирът го посъветва да не се тревожи, защото всички войници имали подобни кошмари. С времето връзката помежду им укрепна. Момчето започна да се отнася към по-възрастния мъж като към баща, да се привързва към него. Ала кошмарите не изчезнаха.

Появиха се и проблемите му в училище.

Първият от тях бе свързан с общуването. Дали защото не можеше, или защото не искаше, момчето просто отказваше да контактува нормално със съучениците си. Беше вежлив и отзивчив, но... до определена граница. Излъчването му винаги си оставаше ледено. Нямаше приятели, нито пък желание да има. Хранеше се сам. След тренировките на спортната площадка незабавно се прибираше в стаята си, където старателно пишеше домашните си. През почивните дни или играеше тенис с някой от малкото си познати, отказвайки всички покани да ходи където и да било след това, или стоеше в стаята си и се упражняваше за часовете по чужд език.

Всичко това изглеждаше странно, още повече че момчето растеше като привлекателен младеж — имаше фини, добре изразени аристократични черти, почти незабележимо загатващи майчината му индианска кръв. Освен това притежаваше един особен чар, присъщ на естествените лидери. Най-популярните момчета непрекъснато търсеха компанията му, ала той винаги отказваше. Отхвърлените покани доведоха до подигравки. Започнаха да му лепят етикети — странен, смахнат, изрод. Той им отвърщаше със свирепост, твърде необичайна за крехката му възраст. Откри, че е много добър в юмручния бой и му доставяше удоволствие да пребива до кръв противника си. Мълвата плъзна бързо — той бе саможивец и предпочиташе да не го закачат.

Второто провинение — най-сериозното, според училищните схващания — бе нежеланието му да участва в богослужения. Училището изповядваше католическата вяра и за учениците бе задължително да посещават дневните литургии. Момчето заемаше мястото си на църковните пейки, ала нито се молеше, нито пееше химни. Когато коленичеше пред олтара, отказваше да приеме тялото и кръвта на своя бог Исус Христос. Веднъж, когато отецът опита насила да пъкне причастието в устата му, момчето ухапа пръстите му до кръв. Тогава учителите забелязаха, че е започнал да изучава езика на предците си по майчина линия, и подразбраха, че изрича молитви към езическо божество на същия този забранен език.

Уведомиха командира за всичко това. Но вместо да се обезсърчи от развитието на своя „проект“, той остана доволен. Имал нужда от личности с пречистено от преструвки съзнание. Особено пък от някого, който по външност и образование притежава всички качества на благороден човек. Мъж, който с лекота би могъл да се движи из най-високите кръгове на обществото и да бъде канен на най-недостъпните им събирания.

Той бе идеалният наемен убиец...

* * *

След около минута „идеалният наемен убиец“ прекоси града и навлезе в подножието на хълмовете в околностите. От двете страни на тесните улички се редяха селски къщи от камък с добре поддържани

градини. Зави по Виа делла Нона и лесно откри вила „Принчипеса“. Подмина я и паркира на километър след нея, в дъното на пуста улица без изход. Там изпълни ритуала си. Свали мускалчето от врата си и натопи куршумите в кехлибарената течност, духвайки лекичко срещу всеки от тях. Междувременно шепнеше молитвата си.

Когато приключи, излезе от колата и отвори багажника. Облече си мек пуловер, дъждобран и накрая нахлупи яркочервена шапка с надпис „Ферари“. Хората забелязваха шапката, но никога лицето. Събу мокасините си и нахлузи чифт туристически обувки. За да приключи маскировката си, преметна на раменете си спортна раница. Швейцарците обожаваха разходките в планината. Затвори багажника, напъха пистолета в колана си и тръгна надолу по улицата.

Бе изминал стотина метра, когато забеляза тъмнокок мъж, който водеше три дакела, да излиза от входната врата на вила „Принчипеса“. Човекът тръгна право към него. Бе синеок, над петдесетте, облечен в тъмносин пуловер. Мишената.

Призрака приближи усмихнато.

— Добро утро — дружески поздрави той. Рядко му се удаваше случай да заговаря тези, които бе нает да убие. Затова с радост се възползва от тази възможност. С годините си бе изградил своя философия за смъртта и съдбата и му бе любопитно да разбере дали този човек има представа, че краят на дните му е съвсем близо.

— Добро — отвърна Готфрид Блиц.

— Ще позволите ли? — Призрака се наведе да погали кучетата и те с охота започнаха да ближат ръцете му.

Блиц приклепна и взе да ги почесва по главата и врата.

— Децата ми — усмихнато обясни той. — Гретел, Изолде и Елоаз.

— Три дъщерички. Грижат ли се добре за татко си? — полюбопитства Призрака.

— Много се стараят. Поддържат ме в добро здраве.

— Какво друго вършат дечицата?

Двамата мъже стояха на сантиметри един от друг. Килърът се вгледа в очите на Блиц. Усети безпокойството му. Не страх, а по-скоро предпазливост. Задържа погледа си върху него достатъчно дълго, за да го убеди, че не представлява заплаха. Той не го усеща, размишляваше Призрака. Не знае какво му е писано.

Наемният убиец кимна небрежно, изправи се и продължи пътя си. За да се увери, че Блиц се движи в обратна посока, надзърна небрежно назад. Срещата им го бе разтревожила. Човекът действително беше нервен, ала изобщо не подозираше, че краят му приближава. Душата му нямаше и представа какво я чака.

Призрака с мъка потисна внезапно завладелия го страх. Нищо не го ужасяваше повече от перспективата да умре неочаквано и без предупреждение.

Зави зад ъгъла и тичешком изкачи стръмнината. Излезе на черен път, дълъг петдесетина метра, който водеше към улицата. Тръгна по него и започна да брои къщите. Стигна до четвъртата в редицата, прескочи ниската ограда и без да бърза, се запъти към задния вход на вилата. Огледа се, за да разбере дали го следят нечии любопитни очи. Доволен, че никой не го наблюдава, той похлопа силно два пъти. Дланта му лежеше върху дръжката на пистолета, с един куршум в цевта и още три в патронника, за по-сигурно.

Забеляза, че къщата няма алармена система. Малко дръзко от страна на собственика, но в същото време, приятна изненада. Докосна вратата с пръсти, за да усети вибрациите. Къщата беше тиха. Блиц все още се разхождаше.

Секунди по-късно Призрака вече бе вътре.

26.

Мили Брант не можеше да заспи. Мяташе се в леглото в дома си в Йозефщат — модерен квартал на Виена — и не мислеше за нищо друго, освен за проклетата заповед, издадена от Мохамед ел Барадей на спешното заседание шест часа по-рано. *Деветдесет и шест процента наситеност... сто килограма... достатъчни за четири или пет бомби.* Думите я преследваха като лош спомен. Ала изражението на лицето на Ел Барадей бе още по-потискащо. Терзание, гняв и безсилие — събрани в едно, прикриваха едно-единствено според нея чувство — за капитулация. Бъдещето бе предрешено. Светът вървеше към война. Отново.

Надигна се рязко. Дишаше бързо и изпи на един дъх чашата с вода до леглото си. Стана безшумно, погледна към съпруга си и се запъти по коридора към кабинета си. Влезе, завъртя ключа след себе си и седна зад бюрото. Обзе я решителност. Спря да мисли и започна да действа. „Това е мой дълг“, каза си тя.

С твърда ръка вдигна слушалката. Изненада се, че все още помни номера, който я бяха накарали да наизусти преди толкова години — „само за спешни случаи“. Телефонът извънтя веднъж, после още веднъж... Зачака и осъзна, че животът ѝ се променя коренно точно в тази минута. Вече не бе заместник-директорът на техническия отдел в Международната агенция по атомна енергия. От този момент нататък тя бе патриот и в известна степен — шпионин. За пръв път през живота си изпитваше толкова силна вяра в себе си.

— Да — чу се отсреща.

— Обажда се Милисент Брант. Трябва да говоря с Ханс относно *Royal Lippizanners*^[1].

— Останете на линия. — Мили на практика чуваше как мъжът отсреща ровичка във файловете или записките си, или каквото там проверяват специалистите от разузнаването, когато с тях се свърже агент.

„Агент“, разбира се, не беше точната дума. Но пък и Милисент Брант не беше истинското ѝ име. Казваше се Людмила Нилскова, родена в Киев. По-малката дъщеря на твърде пряк за времето си еврейски химик. Той беше емигрирал нелегално в Йерусалим, а оттам в Австрия, преди повече от трийсет години. Като възпитаник на австрийски училища, тя говореше немски като роден език и притежаваше австрийски паспорт, но въпреки това, никога не забравяше държавата, която приюти семейството ѝ след бягството им от Съветския съюз. Малко след като започна работа в МААЕ, по телефона ѝ се обади някакъв мъж, който твърдеше, че е стар познат на семейството. Името не ѝ говореше нищо, ала веднага разпозна акцента.

Срещнаха се в дискретен ресторант близо до двореца Белведере, далеч от местоработата ѝ. Вечеряха като приятели, без да разговарят за нищо конкретно. Малко политика, малко култура. Оказа се, че семейният познат (когото тя всъщност не познавала) знае доста неща за нея — за страстта ѝ към ездата, за любовта ѝ към Моцарт и дори за месечните сбирки с групата за изучаване на библията.

В края на вечерята той я попита дали би могла да му направи услуга. В главата ѝ незабавно се включи сигнал за тревога. Той леко докосна ръката ѝ, за да я успокои. Била го разбрала погрешно. Не искал нищо веднага. Нищо неприлично. Нищо, заради което би могла да загуби работата си. Точно обратното, трябвало на всяка цена да запази поста си. Единственото, за което настоявал, било да бъде нащрек и веднага да го уведоми, ако научи нещо, което да застрашава сигурността на новата ѝ родина.

Остави ѝ телефонен номер и едно изречение-парола, в случай че реши да му се обади. Помоли я да ги запомни и я накара да ги повтаря, докато не наизусти десетцифрения телефонен номер и паролата безупречно. Когато приключи с тази работа, той отново възвърна безгрижното си настроение. Прегърна я и сърдечно ѝ благодари.

В таксито, на път за вкъщи, Милисент Брант — родена като Людмила Нилскова — почувства в гърдите си непознато досега усещане. Смесица от страх, мрачно предчувствие и трепетна възбуда. Беше приета в редиците на ръководни кадри, чиновници, бюрократи и специалисти в най-различни области на живота — заклели се във

вярност към държавата Израел. Те бяха поели грижата да ѝ помагат по всички възможни начини...

В телефонната слушалка прозвуча същият рязък глас:

— Ханс ще ви чака на панорамната площадка „Глориет“ в двореца Шонбрун в десет сутринта. Носете със себе си вестник „Виенер Таг благ“ и се постарайте надписът да се вижда.

— Да — каза тя. — Разбира се.

Ала отсреща бяха затворили.

Мили Брант постави слушалката върху апарата. Ето че спази обещанието си — официално се бе превърнала в *саян*.

Приятел.

[1] Световноизвестен спектакъл с участието на расови жребци от благородната порода Липизанер. — Б.пр. ↑

27.

Готфрид Блиц пусна трите дакела пред себе си в къщата. Затвори вратата зад гърба си и застана неподвижно, ослушвайки се за тревожен лай. Чувствителните носове на кучетата бяха по-сигурни от всяка електронна охранителна система. Не чу нищо и се запъти към всекидневната. Кучетата лежаха върху мраморния под, все още задъхани след изморителната си сутрешна разходка.

Блиц приближи до прозореца, открехна завесата и се загледа навън. Улицата бе пуста. Нямаше и следа от пешеходеца, когото срещна преди малко. Имаше навика да запомня лица и бе убеден, че мургавият мъж със спортна фигура не живее в този район. Говореше безупречен италиански, но не съвсем като местен. Кой беше тогава? Турист, решил да се разходи из околните хълмове? В такова време? Освен това туристическите пътеки бяха в обратна посока, в другия край на пътя.

Блиц вдигна поглед към притъмняващото небе. Още нямаше девет часа, а сякаш започваше да се смрачава. Заваля. Заслуша се в засилващите се удари на дъждовните капки по прозореца. Потрепери от студ и пусна дантеленото перде върху прозореца.

Смъртта на Ламерс го бе изплашила. Във вестниците пишеше, че убиецът го е чакал в дома му. Съществуваха предположения, че е дело на професионалист и че Ламерс вероятно е имал вземане-даване с организираната престъпност. Блиц знаеше, че не е точно така. А щом Ламерс е бил изложен на риск, съвсем скоро и него можеше да го сполети същото. По всяко друго време би зарязал всичко и би изчезнал на минутата. „Готфрид Блиц“ се намираше в смъртна опасност.

Ала точно сега обстоятелствата бяха различни.

Планът беше доведен до крайната фаза. Пилотът беше в страната. Последният пробен полет на „гъртея“ протече великолепно. Подготовката на операцията беше приключила. Атаката, на практика, можеше вече да е факт...

И изведнъж — тази бъркотия в Ландкарт. Единият — мъртъв, другият — ранен.

Блиц загриза устната си. Не беше убеден, че е разумно да изпраща чантите по влак, но в крайна сметка се оказа, че няма друг избор. Не просто заради недостатъчния брой хора — Дивизията разполагаше само със седем агенти за държава, — а най-вече заради риска. На този етап бе твърде опасно пратката да се връчи лично.

Досега не бе имал проблеми с швейцарските пощи, въпреки че му стана ясно, че е допуснал грешка, слагайки името си върху разписката. От Финансов отдел настояха да го направи. Не искаха парите да се изпращат без подател, в случай че нещо се обърка. В Оперативен отдел смятаха същото. Парите са ключ, бяха казали. Първото нещо, което ще търсят. Хвърляне на трохи по следата, така разсъждаваха. Трябва да водиш полицията за носа, ако искаш да открият нещо. А всички следи водеха към него. Към Готфрид Блиц.

Още не можеше да изкара Тео Ламерс от мислите си. Професионална работа. Убиецът го е причаквал в дома му. Побиха го тръпки. Това можеше да значи само едно — някой отвън бе проникнал в мрежата.

Пусна си музика. Вагнер, както винаги. Колкото съседите да разберат, че си е вкъщи и денят не е по-различен от останалите.

Приятелите и познатите му го знаеха като Готфрид Блиц, богат немски бизнесмен, един от хилядите, заселили се в южната част на Швейцария заради по-мекия климат и средиземноморския въздух. Караше последен модел мерцедес. Всяка година посещаваше фестивала, посветен на музиката на Вагнер в Байройт. В неделя сутрин хер Блиц ходеше на църква като всички добри християни.

Съвършено прикритие.

Блиц отиде в кабинета си, седна зад бюрото и свали пистолета от колана си. Прибра го в горното чекмедже, включи лаптопа си и отвори списъка си с отметки. *Нов пуловер „Vogner“ за П. Дж. СИФ, акредитиви за Х. Х. 100 хиляди в брой.* Тихичко подсвирна. Още сто хиляди швейцарски франка. Тези нямаше да минат незабелязано покрай Финансов отдел. От друга страна, сумата бледнееше в сравнение с изхарченото досега. Двеста милиона франка за откупуване на контролния пакет от компанията в Цуг. Още шейсет милиона за финансиране на доставките с оборудването. Само подкупите за П. Дж.

възлизаха на двайсет милиона франка, без да броим мерцедеса с всичките му специални екстри. Довърши заявката за паричен превод и я изпрати с електронна поща до Финансов отдел.

Наостри уши и погледна към вратата. Косъмчетата по ръцете му настръхнаха.

— Ало? — извика той. — Има ли някого там?

Никакъв отговор. Домът бе прекалено тих. Защо кучетата не лаеха?

— Гретел? Изолде?

Надигна се от стола си, напрягайки се да долови драскането от лапите им по мраморния под. От дневната се чуваше единствено Вагнер — тропот на тимпани, като далечен гръм, вопъл на тевтонска девойка, оплакваща своя принц... Къде бяха кучетата?

Въздухът зад него се раздвижи. Усети нечие присъствие, тъмно и студено.

В душата му дълбоко отекна сигнал за тревога.

Погледна първо към чекмеджето с пистолета, после към компютъра.

Избери едното.

Трийсетте години подготовка надделяха. Мисията винаги бе на първо място. Протегна пръсти към клавиатурата, написа команда „Унищожи“ и изтри информацията от твърдия диск на лаптопа.

Чу шумолене зад себе си. Нещо студено и твърдо притисна слепоочието му.

После видя светлина. Внезапен, ужасяващ, мигновен проблясък.

И толкова.

28.

Вила „Принчипеса“ се издигаше в края на тясна чакълеста уличка. Сградата представляваше реставрирана селска къща от осемнадесети век с плъзнал по стените бръшлян и сандъчета със здравец, накацали по прозорците на втория етаж. Ниска стена от камък и хоросан ограждаше скритата за външни погледи розова градина пред входната врата. В девет сутринта дъждът се изливаше като из ведро, силен и безмилостен като водопад.

Симон закопча палтото си и приглади косата си.

— Значи смяташ просто ей така да го попитаме? Ами ако каже, че не е изпращал никакви чанти? Какво ще правим тогава?

— Защо да отрича? — възрази Джонатан. — Щом разбере, че Ема е мъртва, ще е доволен да си прибере колата обратно.

— А парите?

— И тях. — Той отвори жабката и измъкна оттам натъпкания плик. — Цяла нощ мислих за това... Какво си е била наумила Ема?

Симон го слушаше с интерес.

— Ема често се възмущаваше, че помощта с лекарствата много пъти не достига до тези, за които е предназначена — продължи той. — Това я вбесяваше. Точно така става в работата ни. Ако доставката не се конфискува от правителството, ще я откраднат на митницата и после ще се опитат да ни я продадат на двойно по-висока цена. Ако получим и седемдесет процента от това, което е изпратено, сме много доволни. Нищо чудно да изляза прав. Погледни само тази къща. Сигурно струва купища пари. Предполагам, че този Блиц ръководи някоя от големите фармацевтични компании. Двамата са планирали нещо. Да подкупят някого. Ема винаги смяташе, че това което прави, не е достатъчно.

— И ти очакваш Блиц да ти разкаже всичко?

— Сто хиляди франка спокойно могат да купят нечие съдействие.

— Или нечие мълчание. Струва ми се, че пропускаш нещо. Не ти ли е хрумвало, че точно Блиц може да е изпратил полицаите?

— Не се връзва. За да го направи, трябва да е знаел за инцидента с Ема, а това е невъзможно. Как ти се струва? Изпраца ѝ чантите, а после насъсква по петите ѝ ченгетата, за да ги вземат обратно веднага след като ги е получила? Няма начин. Не е Блиц, някой друг е.

— Някой, който е знаел за нещастния случай с Ема?

— Или някой, който е чакал пратката от самото начало.

Джонатан излезе от колата и мина през портата от ковано желязо. Симон го настигна. Под звънеца имаше табелка с името на Готфрид Блиц. Джонатан натисна копчето и отвътре се разнесе звън като от училищен звънец. Никой не отвори. Той порови в джоба си, измъкна ментовите бонбони, които бе взел от чантата на Ева Крюгер и лапна един.

— Искаш ли?

Симон поклати глава.

Джонатан допря ухо до вратата. Отвътре се носеше класическа музика. Той отново натисна звънеца. Когато никой не му отвори, праметна крак през парапета и надникна през фасадния прозорец. Три дакела спяха върху мраморния под. С периферното си зрение улови някаква сянка, която бързо изчезна.

— Господин Блиц — извика той. — Трябва да говоря с вас. Моля ви, отворете.

Той погледна отново към кучетата. Този път по-внимателно. Животните не помръдваха. Бяха прекалено неподвижни за опитното му лекарско око. Загледа се в телата им. Като че ли не дишаха. Едното от тях лежеше с неестествено килната встрани глава, а езикът му се подаваше от ъгълчето на устата.

Джонатан натисна бравата, ала беше заключено.

— Какво правиш? — попита Симон. — Не можеш просто така да влезеш.

Джонатан започна да блъска по вратата.

— Господин Блиц! Името ми е Рансъм. Мисля, че познавате съпругата ми Ема. Моля ви, отворете. Става въпрос за пратката. У мен е. Също и парите.

В този момент в къщата се затръшна врата.

— Продължавай да чукаш — каза той и хукна надолу по стълбите.

— Къде отиваш? — извика Симон.

— Ще заобиколя отзад. Нещо не е наред.

— Чакай...

Джонатан заобиколи къщата и излезе на пътеката в задния двор. Някъде зад него Симон продължаваше да вика, умолявайки го да спре, ала той не ѝ обърна внимание.

Задната врата беше отворена. От уредбата се носеше музика. *Полетът на валкириите*. Влезе вътре и се озова в малка кухня. Бързо я прекоси, мръщейки се на всяко проскърцване на паркета. Имаше нещо нередно в цялата обстановка, ала вместо да се уплаши, усети прилив на сила. Беше нащрек и готов за бой. Излезе от кухнята и прекоси всекидневната.

Кучетата лежаха до входната врата. Никое от тях не помръдна при влизането му. Наведе се и ги огледа. Дакелите бяха мъртви, със счупени вратове. Изправи се. Дишането му се ускори, а сърцето му блъскаше в гърдите.

Изкачи стълбите към втория етаж. Нещо го теглеше нататък... Някакъв звук, който идеше отблизо... Продължи надолу по коридора. Отвори вратата вляво. Банята за гости зейна празна. Звукът ставаше все по-ясен — тежко, неритмично хриптене...

Усети миризма на барут и очите му се насълзиха.

Надникна в кабинета.

— О, господи — извика той и се втурна вътре.

Върху бюрото лежеше прострян по очи мъж. Бореше се за въздух с отворена уста. Най-вероятно беше Блиц. На слепоочието му зееше малка дупка, оброчена с барут. Самоубийство? Джонатан отстъпи назад и се огледа, но никъде не съзря пистолет. Припомни си сянката, която мярна през прозореца на всекидневната. Това беше убийство.

Мъжът погледна към вратата, чудейки се дали убиецът е все още в къщата и дали самият той не е в опасност. Прогони тази мисъл и започна да говори на Блиц. Обясни му, че е съпруг на Ема. Каза му да се държи и му обеща, че ще направи всичко възможно да го спаси.

Повдигна го от бюрото възможно най-внимателно и го положи на земята. Увери се, че дихателните пътища са добре отворени и нищо не възпрепятства дишането. Наклони главата му настрани и огледа изходната рана. Виждаше доста такива. Голям калибър. Кух връх. Не таеше големи надежди за оцеляването на Блиц. Все пак точно в този момент човекът още дишаше. Нищо друго нямаше значение.

Джонатан изтича до всекидневната, намери телефона и набра номера на Бърза помощ. Операторът го попита какво се е случило и той обясни: „Опасно за живота нараняване на главата с обилна кръвозагуба“. Осъзна, че говори на английски и побърза да го повтори на италиански.

— Джон, какво има? Какво се е случило тук? — Симон стоеше на вратата на всекидневната, с изписана върху лицето ѝ тревога. — Каква е тая кръв по ръцете ти?

— Надолу по коридора има баня. Натопи няколко хавлии в гореща вода и ми го донеси.

— Хавлии? Защо...

— Побързай!

Джонатан се върна в кабинета и коленичи до Блиц. Не можеше да направи кой знае колко до идването на линейката, освен да поддържа биенето на сърцето му. Зениците на Блиц бяха разширени и той дишаше повърхностно. Джонатан хвана китката му, ала не успя да намери пулс. Започна изкуствено дишане. Три притискания на гръдния кош, после две вдишвания. Симон връхлетя в стаята. При вида на Блиц изпищя и изпусна хавлиите на пода.

— Обадих се на Бърза помощ — каза той. — Всеки момент трябва да са тук. Сложи хавлиите до главата му.

— Но защо? — тя ги вдигна неохотно и ги постави на пода до Джонатан. Изправи се бързо и залитна при вида на подгизналия в кръв килим. — Мъртъв ли е?

— Не, още не е. Ако успея да поддържам сърцето му до идването на линейката, има надежда.

Джонатан долепи ухо до гърдите на Блиц. Нямахше сърдечна дейност. Дишането също бе спряло. Вдигна поглед към Симон и поклати глава.

— Кой го е направил? — попита тя.

— Стори ми се, че видях нещо... Някаква сянка... Чух затръшването на врата. Сигурно убиецът е избягал.

— Полицията ще пристигне всеки момент. Трябва да изчезваме.

Джонатан се изправи. Изведнъж светлината стана твърде ярка и той неволно присви очи. Пое си дъх, очаквайки да го връхлети тъгата, неизбежната спътница на смъртта. Ала не усети нищо подобно. Даже

напротив, чувстваше се бодър, почти щастлив и изпълнен с прекалено голяма енергия за човек, който не е мигнал цяла нощ.

Прокара ръка през косата си и усети, че цялото му тяло настръхва. Сетивата му се изостриха — зрение, допир, слух... Усещаше устата си суха и някак лепкава. Погледна се в огледалото на стената. Очите му го пронизваха укорително, с почти напълно разширени зеници.

Странното му усещане се засилваше и той разпозна симптомите — висококачествен амфетамин с някаква специална добавка за изостряне на сетивата.

Измъкна „ментовите бонбони“ от джоба си. Колко ли бе сдъвкал в последния час?

— Хайде, Джонатан, тръгвай. — Симон го сграбчи за ръката и се опита да го избута през вратата, но той се изскубна.

— Дай ми една минута — каза, обмисляйки ситуацията. — Няма да изляза, докато не разбера поне нещичко за този човек.

— Но, Джонатан...

— Чу ли какво ти говоря? — отреза я той. — Не можем все да се крием. — Пое си дъх, опитвайки се да се успокои и да прогони безумния глас от главата си. — Блиц е познавал Ема, работели са заедно. Това е единствената ни възможност да разберем какво точно са правели.

На бюрото стоеше отворен лаптоп. Върху екрана му бушуваше вихрушка от миниатюрни точки. Джонатан натисна няколко клавиша, ала образът не се изчисти. Насочи вниманието си към бюрото. Отвори горното чекмедже и погледът му се натъкна на полуавтоматичен „Зигзауер“, любимият пистолет на военните от Третия свят. Освен него, вътре имаше куп хартийки, писалки и моливи. Изсипа всичко върху бюрото и започна да ровичка. Бележки с имена и телефонни номера, сметки, рекламни кибрити...

Чекмеджето за папки беше заключено. Опита се да го разбие с нож за отваряне на писма, ала счупи острието и се отказа. Огледа се и забеляза кутии за входяща и изходяща кореспонденция върху шкафа зад бюрото. Започна да прехвърля листите. На един от тях пишеше ЦИАД, а отдолу пълното име на компанията — „Цуг Индустириал“ АД. Съобщение от Ханс Хофман до Ева Крюгер, с копие до Готфрид Блиц. Относно Проект ТАР.

Ева Крюгер.

Ето го неговото доказателство — черно на бяло. Сякаш трупът с куршум в мозъка не бе достатъчен.

Съобщението гласеше следното:

Изпълнението се предвижда за края на първото тримесечие. Последната доставка до клиента ще се осъществи на 10.02. Разглобяването на цялата производствена апаратура да бъде завършено до 13.02.

— Чувам сирена — умоляваше го Симон. — Джонатан, да се махаме оттук.

— Изчакай още секунда — рече той и продължи да рови.

Под съобщението лежаха няколко бледожълти плика.

В първия от тях намери три снимки на Ема, паспортен размер, подобни на онази от шофьорската книжка. В друг плик имаше снимки на блед рус мъж, горе-долу на възрастта на Джонатан. На гърба им пишеше Хофман със същия едър почерк като на адресирания до Ема плик. Впери поглед в мъжа от снимката. *Ханс Хофман*. Изпращачът на съобщението за Ева Крюгер.

— Прикритие — измърмори Джонатан, припомняйки си една от най-често срещаните думи в шпионските романи, които четеше като момче. Всичко е прикритие. Ема, която всъщност не е Ема. Амфетамините, които изглеждат като ментови бонбони.

Погледна към проснатия на пода труп. Ами Блиц? Ако и той се преструваше, кой бе в действителност?

Джонатан потръпна, осъзнавайки мащабите на измамата. Това не беше еднократно хитруване. Ема не подкупваше африкански здравни министри, нито пък купуваше лекарства на черния пазар. Тук ставаше въпрос за нещо много по-голямо, от съвсем различна величина. Царството на хапчетата против умора и на фалшивите хора с фалшиви шофьорски книжки.

— Джонатан, моля те!

Сирените се чуваха съвсем наблизко. Полицейските коли бързо приближаваха. Той събра документите от бюрото и ги натъпка в коженото куфарче, оставено до шкафа.

— Тръгвай, Симон, излез през задния вход. Идвам веднага.

— Побързай!

Джонатан стоеше до вратата и се заслушваше. Сирените вече се чуваха пред къщата. Възбудени гласове се смесваха с плющенето на дъжда. Вместо да тръгне, той се втурна към бюрото на Блиц и отвори горното чекмедже. Впери поглед в пистолета, измъкна го и го напъха в колана си.

В коридора забави крачка и погледна към улицата. До бордюра бяха спрели патрулни коли, а полицаи с оръжие в ръка бързаха към къщата. По чакълестата алея ги водеше нисък, решителен мъж, облечен в черно палто.

Полиция? А къде е линейката, която повиках?

Въпросите ставаха прекалено много...

Джонатан хукна към задната врата и настигна Симон в двора. Сграбчи я за ръката и я повлече през градината.

— Къде отиваме? — едва успя да попита тя. — Колата е в противоположна посока.

— Забрави, по-късно може да я вземем.

Пресякоха черния път, без да спират, и продължиха нагоре по хълма. Без да обръща внимание на вятъра и дъжда, нито на високия до кръста храсталак, Джонатан проправяше път към билото. Симон пухтеше задъхано и ругаеше, но някак успяваше да върви плътно след него. Когато той най-послед погледна назад, двамата вече бяха изминали около километър от вилата.

— Не мога повече — изпъшка Симон, борейки се за въздух. — Трябва малко да си почина.

Джонатан сякаш чу гласа на Ема.

За момент му се стори, че я вижда, облечена в червено и черно, изправена в подножието на хълма.

Стисна ръката на Симон и отново я повлече.

— Хайде — каза той. — Да побързаме.

Притисна куфарчето към гърдите си, обърна се и продължи нагоре.

29.

Мили Брант крачеше енергично по заснежената пътека, опасана от двете страни с висок, безупречно подкастрен жив плет. При други обстоятелства можеше и да изпита удоволствие от разходката сред красивите градини в двореца Шонбрун. Необятният, великолепно поддържан парк свидетелстваше за една по-ранна епоха, когато кралската власт е била безгранична. За добро или зло...

За пръв път посети дворецовите градини малко след пристигането си от Израел. Прекара целия ден заедно с родителите и сестра си в разходки из целия парк и нагоре по хълма, водещ към огромната панорамна площадка „Глориет“, построена през 1775 г. от император Йозеф и съпругата му Мария-Тереза. Двете момичета бяха амбициозни още тогава. Мили мечтаеше да стане известен съдия. Сестра ѝ Тови смяташе да се отдаде на дипломатическа кариера. В сравнение с Мили, Тови постигаше цедите си по-бързо. На двайсет и пет години вече живееше в Израел и работеше като говорител на израелското Външно министерство. Омъжена и майка на малко момиченце, тя редовно се появяваше във вечерните новини.

Ала една вечер Тови и съпругът ѝ решили да се насладят на вечеря от морски специалитети. Отседнали в един от многото приятни ресторанти край брега на морето в Тел Авив. Празнувало ѝ се, защото няколко дни по-рано лекарят ѝ ги уведоми, че е бременна с второто им дете.

Осъзнавайки, че скоро няма да им се удаде подобна възможност, решили да отидат да потанцуват в „Теди Зи“, дискотека на открито. Някъде около полунощ в дискотеката нахълтал красив мургав младеж на име Насер Брим и си проправил път към центъра на дансинга. Никой не обърнал внимание, че вълненото сако, което носел, било твърде неуместно за знойната пролетна вечер.

По-късно полицията установила, че Тови е стояла точно до младежа-камикадзе, когато той взривил прикрепената на колана си бомба. Пластичен експлозив С-4, омотан заедно с хиляди пирони,

гайки и болтове. Единствената част от тялото на Тови, която успели да открият, била главата ѝ.

Жертвите от атентата наброявали шестнайсет млади мъже и жени. Други двама загубили зрението си. Трети останал без двете си ръце. Четвърти бил парализиран от врата надолу. Никой не преброил и погубения живот в утробата на Тови.

— Мис Брант — обади се зад гърба ѝ дълбок глас с явно доловим акцент.

Мили се обърна и видя на няколко крачки от себе си слаб, интелигентно изглеждащ и усмихнат мъж.

— Виждам, че носите вестника. Похвално е, че се придържате към инструкциите ни.

Той я подкани с жест да го улови под ръка и двамата тръгнаха да се разхождат сред пустия парк досущ като съпруг и съпруга. Докато вървяха, Мили му разказа за спешното съвещание в покрайнините на Виена, състояло се предишната вечер, и за информацията, предоставена на присъстващите от Мохамед ел Барадей.

— Обогатен до деветдесет и шест процента. Сигурна ли сте в това?

Мили отговори утвърдително.

— Какви са шансовете за грешка в измерванията?

— Не се е случвало досега. Съжалявам за тази новина, ала считам за свой дълг да ви уведомя...

— „Дългът на всеки поданик е дълг и на краля, но душата на всеки поданик е негова собствена“. Никой не споделя мнението ми, но аз съм убеден, че Шекспир е бил евреин. — Мъжът спря, обърна се към нея и едва забележимо се усмихна. — Не е приятно да предадеш нечие доверие.

Мили остана загледана след високата, слаба фигура, отдалечаваща се между красиво оформените, покрити със сняг храсти. Изви се остър вятър и свистенето му внезапно я изпълни с чувство за самота. Надяваше се да ѝ каже, че е постъпила правилно. Очакваше да чуе реч за това как смята да предприеме незабавни действия и как тя, Мили Брант, е спасила хиляди човешки животи, ала той просто си тръгна.

На раздяла само я помоли да се обади на същия номер, в случай че научи нещо ново.

Тръгна си, без дори да благодари.

30.

— *Той ли е?*

Фон Даникен сравни окървавената физиономия в краката си със снимката на застаналия до „гъртея“ Готфрид Блиц.

— Ти ми кажи — отвърна и подаде фотографията на Курт Миер. После побърза да извърне поглед встрани, преди да е повърнал.

— Същият пуловер. Същите очи. Той е. — Миер приклепна до трупа и започна да го изучава с опитното око на специалист. — Седял е на стола, когато е бил убит, после преместен на пода. Предполагам, че килърът е произвел изстрела от нивото на кръста си и дулото е сочело надолу. Съдя по това, че мозъкът на Блиц е размазан по цялото бюро и стената.

Миер извади автоматичната си писалка и посочи с нея обгорената от барута кожа.

— Обърни внимание на точиците в пръстена около раната. Стрелецът е стоял на трийсетина сантиметра от него, когато е натиснал спусъка. Блиц изобщо не е усетил присъствието му. Работел е на лаптопа си до момента на изстрела.

Нещо в думите на Миер прикова вниманието на Фон Даникен.

— Я върни малко назад, Курт. Какво имаш предвид с това „преместен на пода“? Да не би да твърдиш, че убиецът го е застрелял, а после го е положил на килима? Той ли е донесъл и хавлиите?

— Все някой го е направил. Със сигурност не е господин Блиц. — Миер докосна купчината хавлии до трупа. — Още са топли.

Мъжете тревожно се спогледаха.

От улицата се разнесе вой на приближаваща се сирена. Чу се затръшване на врати и суматоха в коридора. В кабинета влязоха двама медици.

— Доста бързичко — възкликна Фон Даникен по повод почти незабавното пристигане на линейката.

— Вие ли се обадохте? — попита единият. — Диспечерът каза, че е звъннал американец.

— Американец ли? — Фон Даникен изненадано погледна към Миер. — Преди колко време се е обадил този американец?

— Преди дванайсет минути. В 9:06.

— Той е бил — каза Миер. — Рансъм.

Фон Даникен кимна и погледна часовника си. По пътя насам бе звъннал на синьор Орсини, управителят на гарата. Помоли го да опише мъжа, който го бе търсил сутринта, представяйки се за полицаи, за да получи информация за изпращача на някакви чанти до Ландкарт. После се обади в полицейското управление в Граубюнден, за да му дадат подробности около убийството на техен полицай предишния ден, също в Ландкарт. Описанието, което даде Орсини, съвпаднаше напълно с това очевидец на престъплението. Полицията в Ландкарт разполагаше дори и с име — доктор Джонатан Рансъм. Американец. А съпругата на Рансъм бе загинала два дни по-рано при злополука в планината в района на Давос.

— Ако се е обадил Рансъм — каза той на Миер, — това обяснява наличието на хавлиите. Той е лекар.

Лейтенант Конти, който внимателно слушаше разговора им, разпери ръце встрани, типично по италиански, и попита:

— Но ако Рансъм е застрелял Блиц, защо му е трябвало да вика линейка след това, за да спасява живота му?

Фон Даникен и Миер отново се спогледаха. Никой от двамата не искаше да търси отговор на този въпрос точно сега.

Фон Даникен приближи до бюрото и натисна няколко клавиша върху клавиатурата на лаптопа. Екранът показваше някаква цветна цапаница. Още нещо, което предизвикваше въпроси. Блиц на повреден компютър ли е работел, когато е бил застрелян? Или нарочно го е съсипал, с цел никой да не попадне на информацията от твърдия диск?

Започна да отваря чекмеджетата на писалището едно по едно. В горните две нямаше нищо интересно — няколко хартийки, тиксо и писалки. Най-долното беше заключено, но очевидно никой се бе опитвал да го отваря. Огледа се и забеляза кутиите за документи върху шкафа до стената. Побърза да ги пребърка и разочаровано установи, че и там нямаше нищо.

Точно тогава пристигнаха криминалистите. Всички ненужно присъстващи бяха помолени да напуснат стаята. Миер се промъкна покрай Фон Даникен в коридора и му прошепна, че отива да вземе

„уредата за подушване на маргаритки“, както наричаше детектора за експлозивни и радиация. Докато криминалистите се суетяха из къщата, Фон Даникен се качи на горния етаж и се запъти към спалнята на Готфрид Блиц. Не мислеше толкова за жертвата, колкото за вероятния стрелец. Търсеше някаква улика, която да му подсказва защо убиец на полицаи, чиято съпруга е загинала при злополука в планината, толкова спешно е трябвало да посети Блиц.

* * *

Не успя да открие нищо в спалнята на Блиц. На нощното шкафче имаше купчина немски клюкарски списания; в скрина — единствено спретнато сгънати дрехи; банята беше претърпкана с парфюми, козметични продукти за коса и най-различни лекарства. Никъде нямаше и следа обаче, която да загатва за връзката на Блиц с „търтея“ или за това как е планирал да го използва.

Фон Даникен седна на леглото и се загледа през прозореца. Хрумна му, че вече се оформяха две групи, които някак се противопоставяха една на друга. От една страна — Ламерс и Блиц, а от друга — тези, които ги искаха мъртви. Начинът, по който бяха извършени убийствата, в комбинация с „търтея“ и наличието на RDX, ясно показваха намесата на разузнаването.

Тази вероятност го изпълваше с чувство на гняв. Ако някоя разузнавателна агенция притежаваше достатъчно информация за заговор със замесени в него „търтея“ и RDX и е предприела решителни мерки за осуетяването му, защо тогава не са го уведомили...

Насочи мислите си към доктор Джонатан Рансъм, който очевидно бе извикал линейката. Според началника на гарата, Рансъм на всяка цена е искал да разбере името на човека, изпратил чантите до Ландкарт в началото на седмицата. В такъв случай, логично погледнато, той не е познавал Блиц. Как тогава е успял да се сдобие с багажните квитанции?

Ако допуснеше, че Рансъм и Блиц са действали заедно — и всъщност са се познавали — всичко си идваше на мястото. Рансъм е взел пратката, полицията го е спряла веднага след това, той се е

паникьосал, убил е единия полицаи и е ранил другия в стремежа си да се измъкне по-бързо. Осъзнавайки, че е разкрит, незабавно е заминал за Аскона, за да получи по-нататъшни инструкции от ръководителя си. Фактът, че не е знаел адреса на Блиц, можеше да се обясни с едно основно правило в шпионажа — сегментиране на информацията, или — простичко казано — знаеш само толкова, колкото ти е нужно. Затова е потърсил Орсини.

Ами съпругата? Англичанката, загинала при безумното катерене в планината? Може ли Рансъм да я е убил, в случай че е разбрала за тайната му мисия?

Фон Даникен се намръщи. Опитваше се да се хване за сламка. Сътворяваше безпочвени сюжети. Стана и се запъти към стълбите. Искаше му се да разбере какво толкова е имало в чантите, та да принуди Рансъм да прибегне до убийство. Вероятността да узнае това беше нищожна, поне в близко време. Вторият полицаи от Ландкарт лежеше в кома и прогнозите за възстановяването му не бяха твърде оптимистични.

Телефонът му иззвъня и прекъсна размишленията му.

Обаждаше се Миер и звучеше разтревожен.

— Ела в гаража. Побързай.

31.

Гаражът се намираше встрани от къщата и в него се влизаше през отделен вход. В единия му край стоеше последен модел мерцедес лимузина. Съседното място беше празно, но пресните петна от моторно масло и следите от кални гуми сочеха, че друга кола — джип или микробус, съдейки по разстоянието помежду им — е била паркирана тук съвсем наскоро.

Миер заобиколи автомобила и се приближи до вградения шкаф в дъното на гаража. Отвори го и се отдръпна, за да покаже съдържанието му на Фон Даникен.

— Същото ли е, за което си мисля? — възкликна Фон Даникен. Върху рафтовете стояха наредени пакети в бяла найлонова опаковка, омотани с тиксо, в групи по пет броя.

— Двайсет килограма „Семтекс“, все още във фабричната си опаковка. Лесно ще проверим откъде е.

Пластичните експлозиви се маркираха със специален химичен реактив, който определяше не само производния, но и серийния номер. Тази практика даваше възможност за проследяване на експлозивите и поне на теория, ограничаваше незаконното им разпространение.

— Вземи един — нареди Фон Даникен.

Миер се поколеба за секунда, после измъкна един от пакетите и го подхвърли на Крайчек, който бързо го напъха във вътрешния джоб на палтото си. Като вещественно доказателство, експлозивите по закон принадлежаха на полицията в Тичино, но на Фон Даникен не му се занимаваше да пуска молба, а после да ги чака поне седмица, докато опишат уликите. Пластичните експлозиви не бяха паспорти.

— Провери ли колата? — попита Фон Даникен.

— Само багажника. Чист е.

Фон Даникен се качи в мерцедеса и започна да ровичка наред. Регистрацията на превозното средство се водеше на името на Блиц. Шофьорската му книжка беше пъхната в страничния джоб на вратата. Извади я и в скута му падна парче синя хартия.

Плик. От онези старомодни пощенски пликове от тънка хартия с надпис „Въздушна поща“. Погледна почерка и сърцето му подскочи... Арабски букви; избледняло синьо мастило от автоматична писалка. На пощенската марка пишеше „Дубай, ОАЕ, 10.12.85“.

Отвори го. Самото писмо също бе написано на арабски. Една страница с оформен изящен почерк. Дори лазерен принтер не би се справил по-добре. Не разбираше и дума, но това нямаше значение. Пъхнатата вътре избеляла фотография казваше всичко, което го интересуваше.

В обектива се виждаше едър млад войник, облечен в зелена униформа, пристегнатата в кръста с кожен колан, нахлупил огромна по размер офицерска шапка. До него стояха майка му и баща му; и тримата — с гордо ухилени физиономии. Фон Даникен никога не бе ходил в Иран, но знаеше как изглежда аятолах Рухола Хомейни, така че когато на заден план видя огромния негов портрет, заемащ цяла четириетажна сграда, разбра, че снимката е правена в Техеран. Вниманието му остана приковано от лицето на военния и най-вече от особените му сини очи. Поглед на фанатик, помисли си той.

Мобилният му телефон иззвъня. Погледна към екрана. Неизвестен номер.

— Фон Даникен на телефона.

— Маркус, обажда се братовчед ти от Америка.

Фон Даникен връчи плика на Миер и му поръча да открие някого, който говори арабски. После излезе от гаража и отново притисна слушалката до ухото си.

— Проблемите със самолетния двигател са вече зад гърба ти, предполагам.

— Да, всичко е наред.

— Радвам се да го чуя.

— Разпитахме Валид Гасан.

— Така и предполагам. — Фон Даникен се зачуди къде точно го бяха скрили в самолета. — Кога го заловихте?

— Преди пет дни в Стокхолм. Един от информаторите ни разбрал, че Гасан се е снабдил с пластичен експлозив от Лайпциг. Изпратихме екип да го спипа, но той се беше отървал от стоката, преди да успеем да го арестуваме.

— „Семтекс“?

— Откъде знаеш? Взел го е от онази украинска отрепка Шевченко.

— Сигурен ли си?

— Да кажем, че си поговорихме приятелски и той реши да разкрие душата си пред Всевишния.

Фон Даникен не се нуждаеше от повече подробности.

— Гасан е действал като посредник — продължи Палумбо. — Предал е експлозивите на някой си Махмуд Китаб. Проверихме името в Лангли и Интерпол, но не излезе нищо. Както и да е, въпросното лице Китаб е качил стоката в бял товарен микробус „Фолксваген“ с швейцарски номер. Не знаем какъв точно.

Фон Даникен стоеше до ъгъла на гаража. Докато слушаше, забеляза, че от колоната, разделяща двете паркоместа в гаража, се бе откъртило парченце бетон. На същото място ясно се виждаше и струйка бяла боя.

— Бял микробус? Сигурен ли си за цвета?

— Така твърди нашият човек. Името Китаб говори ли ти нещо?

— Нищичко. — Фон Даникен с мъка прикриваше тревогата в гласа си. — Разбрахте ли нещо друго за този Китаб... Телефон, адрес, описание?

— Телефонният му номер е от СИМ карта на френски мобилен оператор. Обърнахме се към „Франс Телеком“ с молба да го проучат. Задействали сме същата процедура и за всички входящи и изходящи обаждания, регистрирани в телефона на Гасан. Още не сме попаднали на нищо, свързано с адреса на Китаб или местонахождението му в момента, но имаме негово описание. Мъж на около петдесет години, с тъмна коса и стегната фигура. Среден на ръст, изискан на вид, добре облечен. От онези, но със сини очи.

От онези, тоест арабин.

Фон Даникен погледна снимката на Блиц. Тъмна коса. Среден ръст. Изискан. И разбира се, кристалносините очи.

Миер се върна, повел със себе си един полицаи. Фон Даникен помоли Палумбо да изчака за момент и се обърна към него:

— Успяхте ли да прочетете писмото?

Полицаят кимна и обясни, че е бележка до родителите му, описваща ежедневието му. Добави, че не се споменава за никаква незаконна дейност.

Фон Даникен попиваше всяка негова дума.

— А името? Можете ли да ми кажете до кого е адресирано?

— Да, разбира се — полицаят произнесе името.

Естествено, помисли си Фон Даникен. В тази игра нямаше нищо случайно.

— Още ли си на телефона, Маркус? — попита Палумбо.

— Тук съм. Слушам те.

— Излиза, че въпросният Китаб подготвя нещо на ваша територия — обясни Палумбо. — Обаждам ти се, за да сте нащрек.

— Нащрек сме.

— Какво значи „нащрек сме“? — Палумбо звучеше раздразнен. — Нали току-що каза, че никога не си чувал за него?

— Всъщност, точно в този момент се намирам в дома му.

— Искаш да кажеш, че сте знаели за подготовката на операцията?

— Доста по-заплетено е. Китаб е мъртъв.

— Как така? Имам предвид... Страхотно! Божичко, това е чудесна новина. Бях се разтревожил по едно време. Мислех си, че този негодник сериозно ще ви изправи на нокти. Открихте ли и експлозивите?

— Да.

— Всичките петдесет кила? Слава богу. Размина ви се на косъм.

Фон Даникен се втурна в гаража. Преброи пакетите с експлозив. Четири вързопа по пет пакета. Двайсет килограма, не повече.

— Кое ни се е разминало на косъм, Фил? Какво е подготвял Китаб?

— Мислех, че вие... — Връзката се накъса и гласът на Палумбо заглъхна между серия от пукания. — ... откаченото шибано копеле.

— Не те чувам добре. Мога ли да те избира на стационарен телефон?

— Не става. В движение съм.

Фон Даникен излезе от гаража и застана под дъжда с надеждата да улови по-силен сигнал.

— Попитах те кое ни се е разминало на косъм.

— Тъкмо ти казвах какво ни разказа Гасан. Шибаната иранска откачалка Китаб е възнамерявал да разбие самолет на територията на Швейцария.

32.

Израел изпреварваше Швейцария с три часа времева разлика. Ала вместо дъжд и сняг, в небето над еврейската държава прежуряше ярко слънце. Живакът в термометрите пълзеше към 38°C, а бреговете на Източното Средиземноморие изнемогваха под горещия задух на ранната пролет.

На петнайсетина километра северно от Тел Авив, в хълмистия крайбрежен град Херзлия, на втория етаж на института за разузнаване и специални операции, по-известен като Мосад — израелското тайно разузнаване — се провеждаше спешно заседание. Присъстваха ръководителите на най-важните отдели на организацията. „Събирания“ — който организираше разузнавателните съвещания; „Политическа дейност и съгласуване“ — отговорни за връзките с чужди разузнавателни агенции, и „Специални операции“, наричан още „Метсада“, който ръководеше тъмната страна на дейността — планиране на екзекуции, саботаж и отвличания, освен всичко останало.

— Откога разполагат със съоръжение в Чалус? — попита дебелият, твърде непривлекателен мъж, кръстосващ единия край на стаята. — Доколкото знам, обогатяват уран в Натанз и Есфахан. — Носеше къс ръкав и с оредяващата си черна коса, опънато лице и изпъкнали като на влечуго очи, можеше спокойно да мине както за четиридесет, така и за седемдесетгодишен. Непокколебимата му решителност обаче не можеше да бъде поставена под никакво съмнение. Казваше се Зви Хирш и през последните седем години стоеше начело на Мосад.

— На картите не откриваме нищо. Нито на сателитните изображения. Нищичко — обясни ръководителят на „Събирания“. — Били са доста хитри. Успели са да запазят обекта в пълна тайна.

— Успели са, няма спор — мрачно отрони Зви Хирш. — Колко центрофуги са им нужни за преработката на такова количество уран? Говорим за сто килограма в рамките на по-малко от две години.

— За толкова кратък период? Поне петдесет хиляди.

— А колко са компаниите, произвеждащи необходимото оборудване за този тип работа?

— По-малко от сто — отвърна шефът на „Събирания“.

— Износът е под строго наблюдение и контрол.

— Не ще и дума — сухо рече Хирш.

— Несъмнено са се сдобили с нужните технологии извън стандартния канален път — намеси се ръководителят на „Метсада“. Беше мургав, сух като пръчка мъж, с хрисим глас като на човек, който не би посегнал и на муха.

— Най-вероятно от производители на стоки с възможна двойна употреба.

— Обясни ми го на иврит, ако обичаш — настоя Хирш.

— Стоки, произведени за цивилни нужди, които могат да се използват и за военни цели. В този случай може да става въпрос за оборудване, необходимо при процеса на обогатяване на горива. За високооборотни центрофуги, продавани на млекозаводи за обработка на млечни продукти, които със същия успех могат се използват и за отделяне на уранов хексафлуорид. За топлообменници, създадени за нуждите на стоманодобива, които стават и за охлаждане на реактори. Тези стоки не се нуждаят от разрешителни за износ или сертификат за краен потребител. Един вид, операция под „фалшив флаг“.

— Мислех, че ние владеем пазара в това отношение. — Хирш скръсти ръце. — Добре, имат стоката. Могат ли да я вкарат тук?

— Преди два месеца тестваха успешно балистична ракета „Шахаб-4“.

— Колко време след изстрелването ще ни удари?

— Най-много един час.

— Можем ли да я свалим? — попита Хирш.

— На теория сме в безопасност като в майчина прегръдка.

Израел разчиташе на двойна въздушна защита от нападение с далекобойни ракети. „Ароу-2“ — за прихващане на ракети земя-въздух и модернизиранията система за противоракетна отбрана „Пейтриът“, станала печално известна с безсилието си срещу ракетите „Скъд“ в първата война с Ирак. И двете отбранителни системи страдаха от един и същ проблем. Задействаха се едва когато поразяващата ракета се

доближеше на сто километра от целта — тоест, минути преди удара. Нито една от тях не беше изпробвана в действие.

— А нещо, което да се промъкне под радара? Имат ли крилати ракети?

— Това са слухове.

— Да се надяваме — каза Хирш. — Каква е прецизността на „Шахаб“?

Думата взе мъжът от „Политическа дейност и съгласуване“:

— Прецизността ѝ е нещо, за което могат да се тревожат Германия, Франция и Съединените щати. Нас не ни топли. Ракетата нанася фатални поражения в радиус от осемдесет километра около удара. Щом са успели нелегално да внесат в страната петдесет хиляди центрофуги и да построят свръхмодерна инсталация за обогатяване на уран, без никой да разбере за това, няма да се изненадам, ако са постигнали напредък и в тази област.

— Е? — каза Хирш, разтривайки дебелия си, гладки ръце. — Какво се очаква от нас? Да вдигнем ръце и да се предадем? Това ли искат от нас персийските ни другарчета? Да не би да си мислят, че ще си стоим безучастно, докато те подготвят ракетите си, способни да сринат градовете ни из основи?

Като бивш генерал-майор от израелските отбранителни сили, той бе напълно наясно с прогнозите от евентуално ядрено нападение на израелска земя. Страната заемаше площ с големина петстотин на двеста и петдесет километра. Деветдесет процента от населението обаче бе струпано около Йерусалим и Тел Авив, които се намираха само на петдесетина километра един от друг. Евентуална ядрена атака срещу който и да било от двата града щеше не само да изтреби огромна част от народа, а и да срине със земята цялата инфраструктура на държавата. Радиоактивният облак щеше да нанесе непоправими поражения върху природата за години напред.

Простичко казано, оцелелите евреи масово щяха да напуснат страната, за да търсят спасение по света. Нова диаспора.

Никой от присъстващите не отговори.

— След един час имам среща с министър-председателя — продължи Хирш. — Бих искал да мога да го уверя, че не са ни хванали неподготвени. Предполагам, че ще го интересува отговорът на един-единствен въпрос. Ще ни атакуват ли?

Мъжът от „Събирания“ присви устни.

— Президентът на Иран вярва в апокалиптичния свършек на света, така както е посочено в Корана. Приел е за своя лична мисия да ускори завръщането на Дванадесетия имам, известен като Махди, законния наследник на пророка Мохамед. Коранът казва, че завръщането му ще бъде предшествано от сблъсък между силите на доброто и злото, след който ще последва период на продължителна война, политически катаклизми и кръвопролития. В края на този период Махди ще поведе народите към ера на световен мир. Първо обаче трябва да унищожи Израел.

— Страхотно — възкликна Хирш. — Напомни ми да не те търся за добри новини следващия път.

— Има и още. Неудържимият стремеж на президента да се сдобие с пълен контрол над властта е изключително успешен. Уволнил е стотици държавни ръководители в областта на образованието, медицината и дипломатията, които не споделят убежденията му, и ги е заменил със свои приближени от Републиканската гвардия. За капак на всичко е назначил негов човек за върховен религиозен лидер на страната. Преди шест месеца амбициите на президента можеха да бъдат обуздавани от висшето духовенство. Ала не и сега. Този новият, аятолах Разди, е направо за освидетелстване. Бърка се в делата на Мохамед не на шега. Определено не е с всичкия си.

— Искаш да знаеш дали ще натисне спусъка? — попита шефът на „Метсада“. — Мисля, че всички сме наясно с отговора.

Мъжът от „Събирания“ кимна.

— Президентът влечи Иран обратно към ерата на Мохамед. Неведнъж е декларирал публично, че самият Пророк му е проговорил и го е уведомил да очакват завръщането Му само след две години. Едната му ръка е на Корана, а другата — на спусъка.

— Не може вечно да държи програмата в тайна. — В гласа на шефа на „Метсада“ се долавяше зловна нотка. — Добре знае, че щом слухът стигне до нас, ще предприемем незабавни действия.

— Освен ако той не ни изпревари. — Хирш се стовари на стола си и изпъшка. — Сякаш събитията от март 1936 година се повтарят отново.

— Какво искаш да кажеш?

— Тогава Хитлер изпратил войските си в Ринеланд да завземат обратно територията, присъединена към Франция след Първата световна война. Войниците му били зле обучени и с жалко въоръжение. Някои дори нямали патрони за пушките си. Командирът им носел две заповеди в джоба си. Трябвало да отвори едната, ако французите окажат съпротива, а другата — ако не го направят. Французите посрещнали германските нашественици гостоприемно и дори се отнесли с тях като към освободители. Командирът отворил заповедта. В нея пишело да завладее територията и да раздаде на жителите немски знамена. Събитието станало повратен момент в историята. До онзи момент Хитлер бил смятан за дребей и празнодумец. След завземането на Ринеланд взел да приема себе си по-сериозно. Така направила и останалата част от света.

— Извинявай, Зви — прекъсна го ръководителят на „Събирания“. — Какво пишело в другата заповед?

— В другата заповед ли? — усмихна се тъжно Зви Хирш. — В случай на съпротива, командирът трябвало да отстъпи незабавно и да отведе войниците обратно в казармите. С две думи, нареждали му да си плюе на петите при първия намек за сблъсък. Срамът за страната щял да бъде огромен. Правителството щяло да падне. С един изстрел на френска пушка, Хитлер щял да бъде изгонен от кабинета.

— Смяташ, че трябва да им се противопоставим ли?

Хирш извърна глава и се загледа през прозореца.

— Не мисля, че този път ще се получи толкова лесно.

33.

Джонатан приседна до стената и обхвана с ръце коленете си. В малка ниша на отсрещния ъгъл имаше ваза с пресни цветя, а над нея висеше очукано желязно разпятие. Планинският заслон беше построен от Швейцарски алпийски клуб и с изградените си от камък и хоросан стени и под приличаше на пещера. От мястото си Джонатан имаше ясна видимост към всички околни пътеки. Една от тях идват от изток и следваше извивката на хълма. Друга тръгваше от езерото и криволичеше зигзагообразно нагоре, а трета се виеше към заслона от запад. Отвъд подножието на планината, зад стръмните хълмове, удавени под поройния дъжд, сивият полумесец на езерото Лаго Маджоре се сливаше с хоризонта.

Симон лежеше по гръб върху грубата настилка на пода с подгизнали от дъжда дрехи и едва си поемаше дъх.

— Виждаш ли някого? — задъхано изрече тя. — Следят ли ни?

— Не — отвърна Джонатан. — Навън няма никого.

— Сигурен ли си?

Той утвърдително кимна.

— Слава богу — изпъшка тя и се надигна да седне. — Дойде ми твърде много... — Притисна глава между дланите си. — Ужасяваща гледка. Този мъж... Блиц... Не бях виждала прострелян човек досега. Какво смяташ да правим?

— Не знам още.

Симон рязко обърна глава към него, сякаш осенена от внезапна идея.

— Сетих се — възкликна тя. — Ще се разкараме от тази планина, ще вземем автобус до Лугано и ще намерим къде изсушим. После ще ти купим нови дрехи. Костюм или там нещо представително. Ще те подстрижем и ще боядисаме косата ти. После ще те качим на влака за Милано. Ето това ще направим.

— Ще ми трябва паспорт обаче — забеляза иронично Джонатан. — По възможност такъв, в който да няма името и снимката ми.

— Добре, забрави за влака тогава. Ще изчакаме малко и ще се върнем за колата. Ще прекосим границата. Пускат всички без проблем. Едва ли ще спрат за проверка banker в мерцедес. Ще дойда с теб.

В очите ѝ се четеше страх. „Исусе — помисли си Джонатан, — ако и аз изглеждам толкова изплашен, здравата сме загазили“.

— И после какво? — попита той. — Да продължаваме да се крием? — Изправи се на крака и вдигна ръка в посока към вилата на Блиц. — Помисли малко. Полицията знае всичко за изпълнението ми на железопътната гара. Отпечатъците ми са навсякъде из кабинета на Блиц. За тях аз съм убиецът, Симон. Аз съм човекът, натиснал спусъка. Ако е имало някаква възможност да ги убедя, че това, което се случи вчера, е било при самозащита, вече съм я пропуснал.

— Точно затова трябва да напуснеш страната.

— Това няма да оправи кашата, в която сме се забъркали.

— Но ще си жив. Ще си в безопасност.

— Колко време? Няма да спрат да ме издирват само защото съм прекосил границата. Ще пратят снимката ми из цяла Европа.

Джонатан скръсти ръце и се опита да си представи какво би станало, ако действително напусне страната, и за пореден път стигна до задънена улица. Не виждаше изход, а и не му бе присъщо да обръща гръб на трудностите. През годините бе успявал да изкатери невъзможни върхове при невъзможни условия. С времето се убеди, че няма невъзможни неща, стига да не се откажеш да опитваш. Не със сила, а с постоянство.

Когато беше млад, нахален и безочлив, често казваше, че е против отстъплението и считаше това за основно правило. Благодарение на тази си упоритост успя да завърши колежа и медицинския институт за седем години и успешно да практикува полева медицина, когато колегите му, един по един, се отказваха.

— Появят се за кратко и изчезнат — ядосваше се Ема след едно-две уискита. — Страхливци. Сърцата им са колкото на мишка.

Гласът ѝ звучеше в главата му толкова ясно, сякаш седеше до него. Усети внезапно парене в очите. Така му се искаше да хване ръката ѝ в своята. Копнееше за нейната сила.

Симон го изгледа изпитателно.

— Какво, по дяволите, става? — попита тя.

— Какво имаш предвид?

— В какво се е забъркало нашето момиче?

— Не знам.

— Нищичко ли не ти е споменавала? — изуми се Симон. — Как е могла да запази нещо такова в тайна? Сигурно си имал някакви съмнения. Затова не спираш да ровиш... Защо продължаваш да преследваш духа ѝ? Кажи ми истината, Джонатан. Заедно ли бяхте...? Чувала съм за двойки, които се занимават с такъв вид дейност като екип.

— Какъв вид дейност по-точно?

Симон се поколеба и поклати глава объркано.

— Не знам как да го нарека. Шпиониране. Тайни агенти. Не мислиш ли, че за това става въпрос? Фалшивата шофьорска книжка. Мъжете, които те преследваха заради чантите. Всички онези пари. Сто хиляди франка. Блиц не е бил убит от някой крадец, нали?

— Не — отвърна той. — Не мисля.

Отговорът му като че ли потвърди най-лошите ѝ подозрения. Раменете ѝ се отпуснаха, сякаш притиснати от тежестта на обвиненията ѝ.

Джонатан прекоси помещението и приседна до нея.

— Нямам представа в какво е била забъркана Ема — тихо изрече той. — А така ми се иска да знаех.

Симон задържа погледа си върху него.

— Не съм сигурна дали да ти вярвам.

Джонатан извърна глава настрани и разтърка лицето си, отчаяно търсейки решение.

— И сега? — попита той след кратко мълчание. — Какво смяташ да правиш?

— Аз? Казах ти. Ще отидем в Лугано заедно и ще ти купим нови дрехи. После ще променим външния ти вид. А след това двамата ще...

— Симон, спри! Не можеш да останеш с мен. Нещата излязоха извън контрол.

— Очакваш да изчезна ли?

— Щом слезем от планината, ще се разделим. Ти ще заминеш за Давос, за да се видиш с Пол, и ще изтриеш от съзнанието си цялата тази случка.

— А ти?

Джонатан вече беше взел решение.

— Аз ще открия с какво се е занимавала Ема.

— Но защо? Какъв е смисълът? Трябва да помислиш и за себе си.

— Точно това правя? Не виждаш ли?

Симон кимна и извади цигара от чантата си. Запали я и издиша дима. Джонатан забеляза, че ръцете ѝ вече не трепереха.

— Позволи ми поне да ти избира дрехи — каза тя. — Преди да тръгна...

Той я прегърна през рамото.

— Това поне може. Сега да видим какво ще открием в нещата, които взех от кабинета.

Отвори куфарчето на Блиц и започна да рови в документите, които събра набързо от бюрото му. Подаде ги на Симон, а тя ги прехвърли един по един и ги напъха обратно в куфарчето. Листчета, свързани с домакинство то... Не съдържаха нищо, което да хвърля светлина по въпроса кой е Блиц и за кого работи.

В една от страничните прегради Джонатан откри джобен компютър — телефон, текстов процесор, имейл и интернет браузър в едно. Натисна бутона за включване. Екранът светна и апаратът се активира в телефонна функция. Забеляза получено ново съобщение. Опита да го отвори, ала изискваше парола. Избра 1-1-1-1, после пробва 7-7-7-7. Невъзможен достъп. Изруга под носа си.

— Какво е това? — премести се по-близо до него Симон и се вгледа в екрана.

— Джобният компютър на Блиц. Всичко е с парола. Нямам достъп нито до имейла, нито до текстовия процесор. Просто не мога да вляза в софтуера. Ти как си избираш пароли?

— Зависи. Имам различни пароли за различните си регистрации. Преди използвах рождената дата на майка ми, после името на улицата, на която израснах в Александрия. Напоследък ползвам предимно 1-2-3-4 или понякога 1-23-45. За по-лесно.

Джонатан имаше само една парола. Рождената дата на Ема. 111277.

Изведнъж се сети за гривната, която откри в раницата на Ема. Свали я от ръката си, отвори я и пъхна преносимата памет в USB входа на джобния компютър. На екрана се появи надпис TAP. Докосна го и отново се появи надпис, изискващ парола.

— По дяволите!

— Твое ли е? — попита Симон и кимна към устройството, прикрепено към гривната.

— На Ема. Намерих го в багажа ѝ, когато се върнах в хотела. Иска парола. — Джонатан пробва рождената дата на Ема, после своята. След това опита с новия ПИН код на дебитната им карта, после с предишния. После със сватбената им дата. Не ставаше. Накрая се отказа.

ТАР.

— Видях това име в едно съобщение до Ева Крюгер — посочи към екрана той. — Мисля, че беше нещо за затварянето или разглобяването му.

— Пишеше ли кога?

— 10-ти февруари. Това е в понеделник.

— Какво правиш? — попита Симон.

Джонатан разрови документите и откри въпросното съобщение, написано на бланка с логото на ЦИАД, отнасящо се до някакъв проект ТАР.

— Ще се обадя да ги питам за това.

— На кого?

— На ЦИАД или както там се нарича компанията, за която е работел Блиц.

Симон направи непохватен опит да издърпа джобния компютър от ръцете му.

— Не, Джонатан, недей. Ще си навлечеш още повече неприятности.

— Повече от това? — Джонатан се изправи и се запъти към другия край на помещението.

Активира телефона и в слушалката се чу сигнал за свободна линия. Добре че той поне не изискваше парола. Набра номера, изписан в логото на бланката. Отсреща вдигнаха след третото извъняване.

— Добър ден. „Цуг Индустриал“. С кого да ви свържа? — запита млад женски глас с изключително професионално звучене.

— Ева Крюгер, ако обичате.

— За кого да съобщя?

Обажда се съпругът ѝ всъщност, помисли си Джонатан. Нямахте подготвен отговор, защото не очакваше, че такава компания действително съществува.

— Приятел — изрече той след кратко колебание.

— Мога ли да попитам за името ви, господине?

— Шмид — отвърна Джонатан. Първото най-близко име До Смит, което му хрумна.

— Един момент. — Чу се сигнал за прехвърляне на разтвора и отсреща се включи гласово съобщение: „Това е телефонният секретар на Ева. В момента не съм в кабинета си. Оставете името и телефонния си номер се обадя при първа възможност. Ако желаете да разговаряте със сътрудничката ми Барбара Хуг, натиснете бутона «звезда».“

Безупречен швейцарски немски с характерния носов изговор. Нямаше никакво съмнение, че тази Ема Крюгер е швейцарка.

Само дето гласът бе на Ема.

Тя се запъваше на определени думи, а други изобщо отказваше да произнася, дори животът ѝ да зависеше от това. Ема, която, освен приличния си „училищен френски“, както тя го наричаше, не разбираше и дума от нито един език, различен от този, който говореха в английския кралски двор.

Джонатан натисна бутона „звезда“. Да, желаете да разговаря с Барбара Хуг. Искате да я попитате дали това бе истинското ѝ име, или го използваше само във връзка с операции, изискващи изкуствени мигли, дантелено бельо и най-вече, пликове, натъпкани с чисто нови банкноти.

Няколко секунди по-късно се включи гласовата поща на госпожица Хуг с кратко съобщение. Джонатан затвори преди сигнала.

Веднага след това натисна бутона за повторно избиране. Момичето от централата вдигна и Джонатан от ново се представи с името Шмид. Вече и той си имаше псевдоним.

— Бих искал да разговарям с началника на госпожа Крюгер — каза той. Все пак жената имаше венчална халка. — Спешно е.

— Опасявам се, че в момента е зает.

— Не се и съмнявам — грубо отвърна Джонатан. В един от пликите бе открил паспортни снимки на Ева и някакъв мъж на име Хофман. — Свържете ме с господин Хофман.

Последва светкавично прехвърляне и отсреща се чу мъжки глас.

— Господин Шмид? На телефона е Ханс Хофман. Госпожа Крюгер е извън страната. За какво искахте да говорите с нея?

— За ТАР.

Мълчание. Очевидно и за Хофман му трябваше парола. После, за негова изненада, гласът продължи:

— Да? Какво за ТАР?

— Не мисля, че ще успеете да приключите проекта до 10-ти.

— Господин Шмид, опасявам се, че не мога да обсъждам работата си с непознати.

— Аз не съм непознат. Казах ви, че съм приятел на Ева. Освен това, не разчитайте и на Готфрид Блиц. — Джонатан очакваше да чуе отново последната реплика на Хофман, ала в слушалката цареше мъртво мълчание. — Познавате го, нали? Изпратили сте му съобщение неотдавна.

— Да — колебливо отвърна Хофман. — Та какво за господин Блиц?

— Мъртъв е.

— Моля?

— Тази сутрин са му видели сметката. Влезли са в къщата и са му пръснали черепа.

— Кой се обажда? — попита Хофман.

— Вече се представих. Казвам се Шмид.

— Откъде знаете всичко това за господин Блиц? — разтревожено попита Хофман.

— Бях там. Видях го — обясни Джонатан.

— Това е невъзможно — презрително отвърна мъжът, все още уверен, че става въпрос за груба шега.

— Изпратете някого в дома му, ако не ми вярвате. Полицията е вече там. Обадете му се и ще се уверите.

— Ще го направя. Незабавно. А сега ще ми кажете ли кой всъщност се обажда?

— Вижте номера ми.

Настъпи тишина, последвана от рязко поемане на въздух.

— Кой се обажда? Какво си сторил на Блиц?

Джонатан затвори. Отсега нататък той щеше да задава въпросите.

34.

В съответствие с правилата, отнасящи се до всички убийства, тялото на Теодор Ламерс — изпълнителен директор на „Роботика“ АД, холандски гражданин, заподозрян в шпионаж за неизвестна държава и жертва на професионален убиец — беше прехвърлено в моргата на Университетска болница за пълна аутопсия. Процедурата беше извършена от доктор Ервин Роде, главен патолог на кантон Цюрих.

Роде бе шейсетгодишен мъж, дребен като елф, с воднисти сини очи и побеляла коса. В този случай причината за смъртта е ясна, помисли си той, докато оглеждаше раните. Ако изстрелите в главата не са успели да убият жертвата, то този в гърдите със сигурност е бил смъртоносен. Кръглата черна дупка от куршум се намираше точно над сърцето.

В Цюрих, а и в цяла Швейцария, убийства ставаха сравнително рядко — шейсет и седем за цялата страна през изминалата година. По-малко, отколкото регистрираните в американския град Сан Диего, обитаван от около един милион жители, или една седма от населението на Швейцария. Двайсет от тях бяха престъпници, станали жертва на други престъпници. Такъв случай обаче Роде срещаше за пръв път от доста години насам.

Той избра скалпел. Направи хоризонтален разрез в горния край на челото и продължи по обиколката на главата. Обели кожата назад (половината към лицето, другата половина към тила) и с електрически трион отрязва горната част на черепа. Разкри се неприятна картинка.

Изстрелите бяха изтърбушили мозъка почти напълно. Изрови няколко парчета деформирано олово и ги пусна в легена от дясната си страна. Куршуми „дум-дум“ с кух връх, които се взривяват след проникване в тялото. Извади още едно парче метал и застина. Странна работа, помисли си той. Вместо нормален розов оттенък като на здрава тъкан, участъкът около късчето куршум имаше отблъскващо кафяв цвят. Такова оцветяване обикновено свидетелстваше за некроза —

умиране на група клетки, тъкани или органи, причинено от външни фактори като инфекция, възпаление или отравяне.

Роде изрязва парченце от малкия мозък и го пхна в торбичка за лабораторно изследване. Остави асистента си да отвори черепа и се захвана с раната в гръдния кош. Куршумът леко се бе сплескал при удара със сърцето, но иначе си беше цял. Лесно успя да го извади. Придърпа подвилата лампа над главата си и се наведе да огледа органа. Сърцето имаше наситен, здравословен тъмночервен цвят, с изключение на тъканта около раната. Там мускулът имаше същия противен кафяв оттенък, какъвто забеляза и при мозъка.

Роде изрязва бучка тъкан и я разгледа на светлината. Без съмнение, случай на напреднала некроза. Запази и това парченце за лабораторно изследване.

Взе двете торбички, съблече лекарската си престилка и припряно излезе от операционната.

Две минути по-късно нахълта в лабораторията по съдебна медицина.

— Трябва да използвам масовия спектрометър с газов хроматограф.

По куршума имаше нещо, което умъртвяваше плътта.

* * *

C31-N42-K2-O6.

Ервин Роде не свалеше поглед от формулата върху дисплея на масовия спектрометър, изчаквайки машината да я разшифрова. Изминаха десет секунди и на екрана все още нямаше нищо. Спектрометърът, който можеше да разпознае над 64 000 субстанции, в момента се затрудняваше. Вторият опит за анализ на тъканта даде същия резултат. Роде поклати глава. За пръв път от двайсет години машината отказваше да му помогне.

Записа си формулата на лист хартия и се върна в кабинета си. Нямаше съмнение, че е някакъв вид токсин или отрова, но какъв точно? Роде опита да разгадае формулата с помощта на собствения си компютър, ала отново удари на камък и безпомощно се облегна на стола си.

Имаше само един човек, който със сигурност щеше да знае отговора.

Разлисти адресника си и набра международен телефонен номер. Код 0044 за Англия, 171 за Лондон. Следващите четири цифри — за Скотланд Ярд.

— Уикс — чу се в слушалката студен глас с британски акцент.

Роде побърза да се представи и спомена, че е присъствал на една от лекциите на Уикс на тема „Нови технологии в съдебната криминалистика“. Уикс очевидно нямаше излишно време за любезности:

— Казвайте какво има.

Роде му разказа накратко за аутопсията на Ламерс и неуспеха на масовия спектрометър да разпознае веществото, причиняващо некроза на тъканите.

— Дайте формулата — прекъсна го Уикс. — Останалото оставете на мен.

Роде я продиктува. Когато малко след това Уикс заговори по телефона, в тона му нямаше и следа от първоначалната му арогантност.

— Откъде казахте, че са взети пробите за анализ?

— Около огнестрелни рани в областта на главата и гърдите.

— Интересно — отвърна Уикс.

— Да не би да сте успели да откриете субстанцията?

— Разбира се. Веществото се нарича батрахотоксин.

Роде призна, че никога не беше чувал за този вид токсин.

— Обяснимо е. По вашия край няма как да попаднете на него — каза Уикс. — Идва от гръцкото „батрахос“, което значи „жаба“.

— Жабешка отрова ли?

— *Genus Dendrobates* — отровни жаби от вида Дърволаз. Тези опасни дяволи са големи колкото човешки палец. Срещат се в тропическите гори на Централна Америка и Западна Колумбия. Никарагуа, Ел Салвадор, Коста Рика. Батрахотоксинът е една от най-смъртоносните отрови в света. Сто микрограма — колкото две кристалчета сол — са достатъчни да умъртвят седемдесеткилограмов човек. Единствената регистрирана употреба на отбрана, освен от самите жаби като средство за самозащита разбира се, е от местните

индианци. Те намазват с нея върховете на стрелите си, когато ходят на лов.

— Значи куршумът е бил покрит с нея. Но защо?

Вместо да отговори, Уикс на свой ред зададе въпрос.

— Вашите хора разполагат ли с някаква информация за убиеца?
Още не е арестуван, нали?

— Не.

— Така и предполагам. Убеден съм, че е професионалист.

Роде потвърди, че полицията подозира същото.

Уикс се изкашля и гласът му прозвуча заговорнически:

— Това ми напомня за нещо, на което станах свидетел, докато служих в Кралските военноморски сили. Случи се в Ел Салвадор преди доста време. Някъде през 1981–82 година. Бяхме прехвърлени там от Белиз за съвместни учения с янките. Тогава в страната бушуваха размирици. Всеки се бореше за власт. Комунисти, фашисти, че дори и демократи. По поръчение на правителството, навсякъде бяха плъзнали Отрядите на смъртта, за да избиват опозицията. Хладнокръвни убийства на всяка крачка. Някои от войниците бяха индианци и изобщо не ги радваше това, което ги караха да правят. Те са суеверна пасмина. Вярват в духове и в отвъдното. Шамани, магьосници — каквото се сетиш. Имаха един ритуал, с който се предпазваха от духовете на мъжете и жените, които изстребваха. За да са сигурни, че няма да ги преследват, потапяха куршумите си в отрова. Един вид, убиваха душата, преди да напусне тялото.

— Това е ужасно — възкликна Роде.

— Знаете кой обучава тези отряди, нали? — попита Уикс.

— В какъв смисъл „обучава“?

— Научил ги е на занаята им. Пратил ги е на бойното поле. Дал им е задача.

— Нямам представа — отвърна Роде.

— Янките. „Компанията“. Те самите се наричаха тогава. Ако искате да откриете вашия убиец, точно оттам трябва да се почне.

— От „Компанията“? Имате предвид ЦРУ?

— Точно така. Пасмина мръсни копелета.

Уикс затвори, без да се сбогува.

Ервин Роде бавно седна на стола си. Имаше нужда от малко време, за да осмисли чутото. Отровни куршуми. Наемни убийци.

Такива неща в Швейцария просто не се случваха.

С известна неохота посегна към телефона и набра личния номер на главен инспектор Маркус фон Даникен.

35.

— Няма начин да го свалиш — каза бригаден генерал Клод Шабер, командир на 3-ти боен отряд на швейцарските военновъздушни сили. — Турбовитловите са достатъчно здрави, но развиват едва двеста километра в час, а този мъник има реактивен двигател в опашката. Откажи се.

— Не става ли с ракетен снаряд? — изсумтя Алфонс Марти, забил поглед в чертежа на „търтея“, или — както го наричаше Шабер — „безпилотен летателен апарат“. — Или пък „Стингър“? Ти сам каза, че е с реактивен двигател. Значи има топлинно излъчване.

Шабер и Марти стояха до заседателната маса в кабинета на Фон Даникен на Нусбаумщрасе. Часът беше почти пет следобед. Шабер, дипломиран електроинженер и пилот на изстребител „F/A-18 Хорнет“ с шейсет хиляди летателни часа зад гърба си, бе извикан по спешност от базата си в Пайерн, за да изнесе бърза образователна лекция по въпроса за свалянето на безпилотни летателни апарати. Слаб, със светла коса и ситни бръчици около очите, все още облечен в пилотската си униформа, Клод Шабер приличаше на един истински авиатор.

— Топлинното излъчване не е достатъчно — спокойно обясни Шабер. — Не бива да забравяш, че говорим за малък реактивен двигател. Разстоянието между крайните точки на крилата е четири метра. Корпусът е само два метра и половина на петдесет сантиметра. Трудно може да се нарече мишена, когато се движи с петстотин километра в час. Стандартните радарни на Въздушен контрол умишлено са настроени да пропускат малки обекти като птички и летящи гъски. А това тук е създадено да бъде незабележимо. Почти няма прави ръбове. Изпускателните тръби са под задните перки. Готов съм да се обзаложа, че сребрилата обвивка на корпуса е АРП.

— Какво е АРП? — попита Марти, сякаш това нещо бе създадено специално, за да го дразни.

— Антирадарно покритие. Металният отенък го прави трудно забележим и с просто око. — Шабер приключи с огледа на чертежите и се обърна към Фон Даникен. — Съжалявам, Маркус, но цивилен радар никога няма да го види. Нямах късмет.

Фон Даникен се отпусна на един стол и прокара пръсти през косата си. За последния един час научи дяволски интересни неща за усъвършенстването и употребата на „търтеите“ като военни оръжия.

Израелските военновъздушни сили първи използвали безпилотни летателни апарати през 90-те, които пускали през северната си граница с Ливан. По онова време „търтеят“ не бил нищо повече от дистанционно управляема играчка, с прикрепена в долната си част камера за правене на снимки на вражеска територия. Последните модели можеха да се похвалят с петнайсет метра разстояние между крайните точки на крилата, пренасяха ракети „въздух-земя“ „Хелфайър“ и се пилотираха чрез сателит от „оператори“, намиращи се в сигурни бункери на хиляди километри разстояние.

— Имате ли някаква представа каква е целта? — попита Шабер.

— Самолет — отвърна Фон Даникен. — Най-вероятно тук, в Швейцария.

— А някакви предположения къде по-точно? Цюрих Женева, Базел-Мулхаус?

— Никакви. — Фон Даникен се изкашля. Натрупаното изтощение от последните няколко дни си казваше думата. Тъмни кръгове опасваха очите му и изглеждаше прегърбен дори на стола. — Кажете ми, генерале, от какъв тип писта се нуждае това нещо, за да излети?

— От двеста метра прав път — отвърна Шабер. — „Търтей“ с такива размери може да се разопакова от кашона и да излети във въздуха в рамките на пет минути.

Фон Даникен си припомни посещението си в „Роботика“ АД — компанията на Ламерс — и изпълненото с гордост описание на технологията за интеграция на датчици, даваща възможност за едновременно използване на данни от различни източници. Доколкото разбираше, пилотът — или „операторът“ — всъщност можеше да се намира чак в Бразилия или в която и да било друга точка на света.

— Има ли някаква възможност за блокиране на сигнала? — попита Фон Даникен.

— Най-добре е да откриете местоположението на наземната станция, която е едното от трите звена в цялата схема. Другите две са сателитът и самият „търтей“ — обясни Шабер.

— Колко е голяма наземната станция?

— Зависи. Но ако пилотът разчита на видеосигнал от камери на борда на „търтея“, ще има нужда от видеомонитори, радар, постоянен енергиен източник и сателитна връзка без смущения.

— Може ли станцията да бъде подвижна? — заинтересува се Фон Даникен. — Апаратура, която може да се побере в микробус, да речем?

— Определено не — заяви Шабер. — Инсталацията трябва със сигурност да е стационарна. Иначе пилотът няма да разполага с достатъчно мощност да изпрати сигнала на далечно разстояние. Казахте, че възнамеряват да свалят самолет. Този безпилотен летателен апарат няма нужните размери, за да носи ракети „въздух–въздух“. Ако пък възнамеряват — които и да са те — да сблъскат самия „търтей“ със самолета, трябва да имат добра видимост към целта. Никак не е лесно да управляваш тези машинки само с камера и радар.

— Не мога да кажа със сигурност — отвърна Фон Даникен, — но съществува вероятност да бъдат използвани пластични експлозиви.

— Ето — оживи се Шабер, — сега поне знаем каква е целта на външната капсула. Предположих, че е за допълнителна авиационна радиоелектроника.

— Каква е тази външна капсула?

Шабер посочи с химикалката си обозначената на чертежа овална кухня, която сякаш висеше от носа на „търтея“.

— Може да побере товар с максимално тегло трийсет килограма.

Фон Даникен едва чуто изпъшка. От гаража на Блиц липсваха точно трийсет пакета „Семтекс“.

— Това количество достатъчно ли е да свали самолет? — попита Марти.

— Повече от достатъчно — отвърна Шабер. — Бомбата, която свали полет 103 на „Пан Ам“ над Локърби, се е побрала в касетофон. Половин килограм С-4 е бил достатъчен да пробие дупка с размери два на четири метра в „Боинг-747“. На височина десет хиляди метра

самолетът е бил обречен. Само си представи „търтей“, който се движи с огромна скорост и е натоварен с петдесет пъти по-голям заряд.

Марти пребледня като платно.

— Тревогите ви обаче не свършват дотук — продължи бригаден генерал Клод Шабер.

— Как така? — присви очи Фон Даникен.

— С това количество заряд самият „търтей“ се превръща в ракетен снаряд. Не е задължително да чака самолетът да излети, за да избие всички на борда. Със същия успех може да унищожи целта още на земята. Детонацията ще възпламени горивните резервоари в крилата. Експлозията и шрапнелите ще предизвикат верижна реакция и ще вдигнат във въздуха всички околни самолети в радиус от двеста метра. — Шабер се намръщи и разтри врата си с ръка. — Господа, опасявам се, че по всяка вероятност ще загубите цялото летище.

* * *

Фон Даникен стоеше облегнат на ръба на заседателната маса със скръстени ръце, а Марти кръстосваше неспокойно напред-назад. Бяха сами в стаята. Шабер си беше тръгнал пет минути по-рано.

— Редно е да алармираме съответните власти — каза Фон Даникен. — Смятам, че ти си този, който трябва да го направи.

Списъкът бе дълъг — Федералната служба за гражданска авиация, Федералната служба за сигурност, полицейските управления в Цюрих, Берн, Базел и Лугано. А така също и аналогичните им звена във Франция, Германия и Италия, над чието въздушно пространство би могъл да премине „търтеят“. Те щяха да преценят дали да уведомят авиокомпаниите.

— Съгласен съм, но смятам, че на този етап е твърде рано — възрази Марти. — Знаем ли за какво точно нападение става въпрос?

— Не обсъждахме ли тъкмо това досега? — изгледа го уморено Фон Даникен.

— Да, но аз имам предвид подробностите. Знаем ли ден, час или поне място? Всичко, което ни е известно до момента, са бръщолевенията на някакъв терорист и дори не искам да си представям на какъв натиск е бил подложен, за да си отвори устата.

Гласът на Марти звучеше благоразумно, като на търпелив родител, който упреква непослушното си дете. Тонът на Фон Даникен не беше по-различен:

— Гасан може и да е бил притиснат, но това което е казал, излезе вярно. Наистина е доставил петдесет килограма „Семтекс“ на Готфрид Блиц, известен още като Махмуд Китаб. Освен това имаме снимка, от която става ясно, че Блиц е — или е бил — ирански военен. Смятам, че Ламерс е конструирал „търтея“ за Блиц. Като прибавим и признанието на Гасан, че Блиц се е готвел да свали швейцарски пътнически самолет. Мисля, че имаме достатъчно сериозна причина да уведомим властите.

— Съгласен съм, ала и Ламерс, и Блиц са мъртви — рече Марти. — Нищо чудно и останалите членове на тяхната групичка — не, чакай, как ги наричаха — тяхната „клетка“, да са се преселили на оня свят. Ако питаш мен, някой вече се е заел да свърши нашата работа.

Фон Даникен се сети за петънцата бяла боя в гаража на Блиц и за липсващото количество „Семтекс“. А следите от гуми спокойно биха могли да бъдат на микробуса „Фолксваген“, използван за транспортирането на експлозивите.

— Замесени са и други. Това е мащабна операция, за която са нужни повече от двама души.

— Може и така да е, Маркус. Не мога да отрека, че нещо се готви. Но това, което ми даваш, не е достатъчно. Ще се обадя в управленията на гражданската авиация и после какво? Да не би да очакваш, че ще отложат всичките си полети до Швейцария? Или че ще ги пренасочат към Мюнхен, Щутгарт и Милано и ще превозят дотук пътниците с влакове и автобуси? Ами ако заплахата се отнасяше за някой от тунелите? Щяхме ли да затворим Сан Бернадино и Готар? Разбира се, че не.

Фон Даникен пронизваше Марти с поглед.

— Ще имаме нужда от подкрепата на местните полицейски управления — каза той след кратко мълчание, преструвайки се, че не е чул и дума от казаното. — Ще обиколим всички къщи в радиус десет километра от летищата. После ще...

— Ти не чу ли какво каза генералът? — прекъсна го Марти със същия влудяващо благоразумен тон. — „Търтеят“ може да бъде

изстрелян отвсякъде. Може да свали самолет във Франция, Германия... или дори в Африка, както стана ясно. Моля те, Маркус!

Фон Даникен заби нокти в дланта си. Дори се насили да се усмихне, само и само да не избухне. Това не можеше да се случва наистина, повтаряше си наум той. Марти изобщо не проумяваше сериозността на заплахата.

— Та, както вече казах, ще започнем претърсването къща по къща. Обещавам ти, че ще бъде проведено много дискретно. Ще тръгнем първо от Цюрих и Женева — изрече непоколебимо той.

— И колко полицаи ще са нужни, според теб, за това начинание? — улови се главата Марти.

— Няколкостотин.

— А? Няколкостотин дискретни полицаи, които ще пристъпват на пръсти, няма да споделят и думичка защо им се налага да напуснат жените и децата си посред нощ и ще тръгнат да чукат по хорските врати, за да търсят заредена бомба.

— Не да търсят бомба — прекъсна го Фон Даникен. — Ще разговарят с гражданите и ще се интересуват дали са забелязали нещо подозрително. Ще маскираме операцията като издирване на изчезнало дете.

— Дискретни полицаи. Любезни въпроси. До утре сутрин половината държава ще е наясно какво точно правим, а до вечерта и останалата половина ще разбере от новините, че на територията на страната се подвизават терористи, които възнамеряват да свалят пътнически самолет... А ние не можем да направим нищичко, за да им попречим.

— Точно така — каза Фон Даникен. — На територията на страната наистина се подвизава терористична клетка с точно такива намерения.

Започваше да губи. Усещаше, че спорът му се изплъзва като изтичащ между пръстите пясък.

Марти му хвърли укорителен поглед.

— Имаш ли представа каква паника ще предизвикаш? — попита той. — Като нищо може да затвориш целия въздушен трафик за Централна Европа. Това не е бомба, скрита в нечий куфар. Представи си колко ще ни струва в икономическо отношение. Да не говорим пък за репутацията на страната ни...

— Трябва да разположим екипи с ракети „Стингър“ по покривите на летищата и да поставим противовъздушни батареи около пистите — продължи невъзмутимо Фон Даникен и зачака поредния изблик на недоволство от страна на Марти. Ала министърът на правосъдието запази мълчание. Седна на стола си и склочи ръце на тила си. Малко след това поклати глава и Фон Даникен разбра, че разговорът им бе приключил. Той бе загубил. Нещо по-лошо — усещаше, че в думите на Марти има някаква истина.

— Съжالياвам, Маркус — каза Марти. — Преди да предприемем каквото и да било, ще са ни нужни доста по-сериозни потвърждения за този заговор. Ако този Блиц, или Китаб... или както там му е името... е имал съучастници, твоята задача ще бъде да ги откриеш, заедно с липсващите двайсет килограма пластичен експлозив и белия микробус. Ако искаш от мен да блокирам живота на цялата държава, трябва да ми представиш реално доказателство за подготовка на заговор за взривяване на пътнически самолет на швейцарска територия. Нямам намерение да парализирам цялата страна само заради едно признание, изтръгнато от твоите приятелчета в ЦРУ.

— Ами Рансъм?

— Какво за него? — рязко попита Марти, изправи се и тръгна към вратата. — Той е заподозрян в убийство. Остави властите в кантона да се оправят с него.

— Очаквам да разбера дали раненият полицаи е излязъл от кома. Надавам се, че той би могъл да хвърли някаква светлина по въпроса за необичайния интерес на Рансъм към онзи багаж.

— Не се занимавай. Преди един час ме уведомиха, че полицаят е починал от раните си. Вече търсят Рансъм за две убийства.

Фон Даникен се почувства така, сякаш му бяха забили нож в гърба.

— Но той е ключът към...

В погледа на Марти проблесна искра и лицето му пламна. Едва сдържаше дълго потискания си гняв.

— Не, инспекторе, ключът към това разследване е онзи микробус и хората, които искат да свалят самолет на швейцарска земя. Забрави за Рансъм. Това е заповед.

36.

Микробусът се движеше бавно по тъмните улици на притихналия квартал. Цветът му вече не беше бял. Няколко дни по-рано бе преобоядисан в черно, а от двете му страни се четеше името на измислена фирма за доставка на храна. Рекламираният телефонен номер съществуваше и ако някой решеше да го използва, щеше да получи професионално обслужване. Швейцарските номера бяха заменени с немски, с регистрация в Щутгарт, голям провинциален град в близост до границата.

Зад волана седеше пилотът. Стараеше се да поддържа скоростта под ограничението. Спираше дисциплинирано на всеки знак „Стоп“. Светлините на автомобила бяха прилежно проверени и приведени в изправност. Заковаваше спирачки пред светофарите още на жълт сигнал и нямаше нищо против да чака. В никакъв случай не можеше да си позволи да рискува и да привлече вниманието на полицията. Една проверка на металните кутии, складирани в багажника, щеше да се окаже катастрофална. В целия план имаше само едно слабо място и то бе точно това — необходимостта от превозването на „търтея“ по градските улици без предпазни мерки.

Микробусът прекоси кварталите Оерликон, Глатбруг и Опфикон и се отправи към покрайнините на Цюрих. Скоро къщите и жилищните блокове на големия град останаха далеч зад него, а пътят по стръмен наклон през рядка борова гора. След няколко минути дърветата оредяха, микробусът изкачи билото и се озова сред широк, побелял от сняг парк. Тук пътят свършваше и пилотът насочи автомобила по широка, асфалтирана алея през парка, дълга около километър.

Усещаше как гумите поднасят по леда, дори при ниска скорост. Напразно се безпокоеше. Местото отговаряше на всичките му изисквания. Алеята — или пистата както предпочиташе да я нарича — беше права като изпънат конец. Нямаше дървета, които да пречат на излитането. След няколко дни ледът така или иначе щеше да се е

стопил. Метеорологичната прогноза обещавахе слънце и повишаване на температурите в района до петък.

Пилотът продължи до края на алеята и в дъното сви по закътана отбивка. Гаражната врата беше отворена, а паважът отпред — почистен от снега и леда. Секунди след като паркира микробуса в заслона, вратата зад него се затвори.

Излезе навън през страничната врата, нетърпелив да се раздвижи след продължителното шофиране. Докато вървеше към парка, във въздуха се разнесе мощно, оглушително бучене. Шумът ставаше все по-силен. Вдигна поглед към нощното небе и видя търбуха на голям самолет, преминаващ на не повече от триста метра над главата му. „Еърбъс А-380“, новият двуетажен турбореактивен пътнически превозвач, побиращ шестстотин души на борда си. Самолетът бавно започна да набира височина сред величествения вой на двигателите си. Пилотът успя да различи емблемата на опашката му. Пурпурни орхидея и думата *Thai*, изписана отдолу. Полетът за Банкок в 21:30 часа.

Пилотът остана загледан в небето, докато самолетът се скри зад облаците, после се обърна и погледна зад себе си. В равнината под него се простираше малко градче в рамките на големия град. Множество мигащи светлини рисуваха очертанията на бетонни писти, пътнически терминали от стомана и стъкло и просторни хангари, заобиколени от снежни поля.

Летището на Цюрих.

Прекрасна гледка.

37.

— Отпусни главата си назад — каза Симон, докато нанасяше боята върху чистата му, мокра коса. — Първо ще я оставим да подейства, после ще я изплакнем, а накрая ще те подстрижем. Сицилианско черно. Няма да се познаеш.

— Това е последната ми грижа.

Настанен на табуретка, Джонатан наведе глава назад към умивалника и притвори очи. Силните пръсти на Симон разнесоха боята по цялата му глава и започнаха да масажират слепоочията, темето и тила му.

Действието на амфетамините бе преминало отдавна. От неконтролируемата лудост, която го принуди да нахлуе в дома на Блиц и която сякаш диктуваше лютите думи, изречени в телефонния разговор с Ханс Хофман от ЦИАД, остана само неясен, далечен спомен. Чувстваше се изтощен; кожата му още пламтеше след горещия душ. Ръцете на Симон енергично разтриваха черепа му в основата на тила. Пое дълбоко дъх и за пръв път от двайсет и четири часа насам си позволи да се отпусне...

Изчакаха в заслона до ранния следобед, после слязоха до магистралата и се качиха на автобуса за Лугано. Градът със сто хиляди жители се простираше край брега на едноименното езеро, на трийсет километра в източна посока. Джонатан се скри в някакъв киносалон, а Симон обиколи магазините, за да купи нови дрехи и за двамата. После тръгнаха пеш към крайните квартали на града, за да намерят къде да пренощуват.

Отседнаха в „Алберго дел Лаго“ — малък семеен хотел, облицован в теракота, разположен в покрайнините на Лугано, с изглед към езерото. Разполагаше с двайсет стаи и пицария на партера, за да оправдае двете си звезди. Използваха паспорта и кредитната карта на Симон и се регистрираха като господин и госпожа Пол Ноаре. Вместо куфари, носеха торби с покупки, пълни с дрехи, тоалетни принадлежности и вечеря от магазин за деликатеси, състояща се от

печено пиле и пържени картофи. В очите на околните изглеждаха като влюбена двойка, оттегляща се в хотелската си стая след дълга разходка из града.

— Готово — обяви Симон и свали латексовите ръкавици. — След петнайсет минути косата ти ще бъде черна като на Елизабет Тейлър.

— Не знаех, че е сицилианка.

Симон го перна през рамото.

— Не ми се прави на умник. Сега стой така, без да мърдаш.

Сгъна една хавлиена кърпа и покри с нея очите му, за да попречи на боята да потече надолу. В следващия момент вече разтърсваше рамото му, за да го събуди.

— Трябва да те изплакна.

Тя дръпна кърпата от очите му и той примигна на яркото осветление в банята.

— Заспал съм за минута.

— По-скоро за двацет.

Симон завъртя крана, изчака да потече топлата вода и отми боята. После отрязва всичките му къдрици с купената за целта ножица.

— Изправи се и дай да те погледна.

Джонатан се надигна от стола.

— Имам още мъничко работа — рече Симон и посегна към самобръсначката. Гладко избръсна врата му, после прокара по кожата му натопена в топла вода кърпа, за да обере останалите косъмчета. Подпря брадичката му с пръстите на едната си ръка, а с другата започна да оформя прическата му, докато не остана напълно доволна от вида му. Накрая хвана раменете му и го завъртя на стола, за да може да види резултата от работата ѝ в огледалото.

— Готово — каза тя. — Познаваш ли този човек?

— Направо се плаша — едва отрони Джонатан.

— Очаквах малко по-различен коментар.

Мъжът в огледалото изглеждаше с десет години по-млад. Приличаше на дипломат — съкровената мечта на баща му, — готов да отмъкне правата за добив на полезни изкопаеми от някоя държава в Третия свят. Или на хирург с кабинет на Парк Авеню, владеещ до съвършенство изкуството на фалшивите комплименти. Сърбяха го пръстите да разроши косата си. Усмихна се и зъбите му проблеснаха

под ярката светлина на лампите. „Нямам вид на търговец на употребявани автомобили“, помисли си той.

— Не приличам много на Елизабет Тейлър — въздъхна Джонатан, като излезе от банята. — Но на Винс Вон, определено.

— Копие си на Брад Пит.

— Неговата коса е руса.

— На кого му пука? Няма да имам претенции за цвета, стига да ми падне.

Джонатан влезе в спалнята и взе торбата с новите си дрехи. Сложи я на леглото и извади отвътре палтото и тъмносиния костюм. Телевизорът работеше.

Говорителят съобщаваше на италиански, че и вторият полицаи от нападението в Ландкарт предишния ден е починал и че издирването на американския лекар, заподозрян в извършване на престъплението, вече се води и в кантона Тичино, където рано сутринта е бил открит трупа на немски бизнесмен. Джонатан седна и се заслуша. Чу името си два пъти. *Dottore* Джонатан Рансъм. Слава богу, нямаше снимка.

Започна прогнозата за времето, ала Джонатан вече не слушаше. Мислеше си за телевизора на рецепцията, по който течеше анонсът за водещите новини във вечерната емисия, докато се регистрираха, и за портиера, чийто наблюдателен поглед не пропускаше нищо. Ако издирването се водеше и в Тичино, значи полицията трябва да се е свързала с всеки хотел в района. Може би бяха разпространили името и описанието му по факс и нищо чудно вече да знаеха, че се движи в компанията на жена.

Той отвори балконската врата и излезе навън под дъжда. В далечината, покрай езерото, забеляза проблясващи в синьо и бяло светлини на полицейски автомобил. На стотина метра зад него се движеше още един.

Остана загледан в тях, докато мислеше, че портиерът във фойето нямаше никаква причина да го подозира. Ала светлинките приближаваха под дъжда и той усети, че идват точно към „Алберго дел Лаго“. За него.

— Симон, трябва да тръгваме! — извика Джонатан. — Полицията идва насам!

Симон подаде глава от вратата на банята.

— Полицията ли?

— Имаше репортаж по новините... Портиерът от фойето. Сигурно той е повикал ченгетата.

— Джонатан, успокой се... Какво има?

— Разбрали са за нас, че пътуваме заедно... Полицията ще пристигне всеки момент. Трябва да изчезваме!

Навлече набързо дрехите, купени от нея същия следобед. Бяла официална риза, тъмносин костюм, кашмирено палто и чифт обувки с връзки. Зърна отражението си в огледалото — костюмът; лъскавата черна коса, безупречно сресана на път встрани.

Ами Ема? Какво щеше да си помисли тя? Той беше врагът. Дяволът, пременен в тъмен костюм. Видът му го отблъскваше. Отново излезе на терасата. Светлините в бяло и синьо се движеха точно в неговата посока. Намираха се на около километър разстояние от хотела. Воят на сирените им се чуваше все по-силно.

— Хайде! — Джонатан прекоси стаята и отвори вратата към коридора. Симон тъкмо обуваше обувките си. Той я повлече със себе си.

— Добре де — обади се тя. — Готова съм.

Отказаха се да използват асансьора и стълбите и продължиха към дъното на коридора, където зад дантелените завеси на френския прозорец имаше тераса с изглед към паркинга зад хотела. Балконската врата беше отключена. Джонатан метна куфарчето на Блиц през парапета и се плъзна надолу по улука.

— Аз няма да успея — извика Симон от терасата.

— Само един етаж е. Аз съм точно отдолу.

— Ами ако падна?

— Ще се справиш. Хайде. Нямаме време!

— *Mais merde.* — Симон се прехвърли през парапета и без повече приказки стисна улука и се спусна на земята. Всичко свърши точно за три секунди.

— Е, видя ли, че не беше толкова страшно? — усмихна се Джонатан, улови я за ръка и я поведе към главния път. Инстинктът му подсказваше, че двойките изглеждат по-малко подозрителни от самотниците.

Светлините на Италия блещукаха в далечината отвъд езерото. Платноходки и моторни лодки на котва се клатушкаха на повърхността. Идеални убежища, помисли си той.

Първата полицейска кола ги подмина десет секунди по-късно.

* * *

В града си хванаха такси и помолиха шофьора да ги закара до Виа делла Нона в Аскона. Щом пристигнаха, Джонатан го инструктира да спре на две пресечки от къщата на Блиц. Дъждът за кратко бе спрял и наоколо цареше тишина и спокойствие. През дантелените завеси на прозорците струеше приглушена светлина. От хълмовете се носеше аромат на борова гора. Наблизо излая куче.

— Нека аз да взема колата — каза Симон и протегна ръка за ключовете.

— Прекалено рисковано е — отвърна той. — Полицията не знае, че съществуващ. Най-добре да си остане така. Чакай ме тук. Ще се върна до десет минути.

Джонатан тръгна по улицата към мерцедеса. Пред външната порта на вила „Принчипеса“ имаше опъната жълта полицейска лента и още една — пред входната врата на къщата. Самотна полицейска кола стоеше на пост на алеята за автомобили.

От чувството за сигурност и спокойствие, което изпита за кратко в хотела, не бе останала и следа. Отново се чувстваше напрегнат и отново трябваше да се крие. С нетърпение очакваше да започне да приема новото си положение на беглец по-спокойно. Сега се чувстваше изключително неуверен. Сякаш виждаше примката, спускаща се към главата му, усещаше грубото, здраво въже около шията си и твърдия възел, притискащ тила му.

Дали и Ема се бе чувствала така, чудеше се Джонатан, докато гледаше тъмната фасада на къщата и безупречната розова градина отпред. Дали бе успяла да свикне с непрекъснатия страх да не я разкрият? С тревогата, че във всеки един момент земята под краката ѝ може да се разтвори и да се озове в капан?

Мерцедесът си стоеше на същото място, на трийсетина метра от къщата на Блиц. Джонатан погледна още веднъж към полицейската кола, слезе от тротоара и прекоси улицата. С периферното си зрение забеляза, че полицаят излиза отвътре. Джонатан се насили да забави крачка, махна му и усмихнато поздрави. Мъжът го огледа

продължително и чак тогава отвърна на поздрава му. После влезе обратно в колата.

Джонатан отключи мерцедеса с дистанционното, настани се зад волана и запали двигателя. Подмина полицаия и зави надясно по съседната улица. Две пресечки по-нататък спря, за да вземе спътничката си.

— Е, много бързо се справи — похвали го Симон и се намести удобно в седалката.

— Пред къщата е паркирал един полицай. Махнах му за поздрав.

— Какво? Господи, мисля, че си роден да се занимаваш с това.

— Греша.

Поеха по криволичетия път, влязоха в града и завиха към железопътната гара. На два пъти забеляза, че в далечината го следват чифт ксенонови фарове. Помоли Симон да провери дали наистина е така. Тя се загледа през задния прозорец и обяви, че не вижда жива душа. Щом Наближиха железопътната гара, Джонатан още веднъж погледна в огледалото за обратно виждане, ала фаровете вече ги нямаше.

Спря колата в дъното на паркинга.

— Трябва да се разделим — каза той. — Може би вече знаят и за теб.

— Преиграваш. Откъде би могъл да знаеш?

— Симон — въздъхна той и снижи глас. — Когато си с мен, не мога спокойно да върша това, което трябва.

Тя сведе поглед към скута си.

— Какво толкова ще спечелиш, ако се разделим? — Когато той не отговори, тя вдигна глава и впери поглед в него. — Моля те, послушай съвета ми. Напусни страната при първа възможност. Намери си адвокат. После, ако се налага, се върни.

Той хвана ръката ѝ.

— Поздрави Пол от мен. Ще се видя и с двама ви, щом се върна в Женева.

— Тревожа се за теб.

— Кажу една молитва — усмихна се Джонатан.

— Не знам дали ще е достатъчно.

— Тогава ми пожелавай късмет.

— Глупчо. — Симон поклати глава, наведе се към него и силно го прегърна. — Искам да вземеш това. Ще те пази. — Свали от врата си медальон на кожена връвчица и го сложи в дланта му. — Свети Кристофър. Покровител на пътешествениците.

— Но аз вече не съм светец.

— Станахме двама.

Джонатан погледна медальона и го сложи на врата си.

— Довиждане.

— *Adieu.*

Симон тръгна през паркинга, а Джонатан остана загледан след нея. Стори му се, че когато стигна до гарата, вдигна ръка и избърса сълза от лицето си.

38.

Симон Ноаре намести дамската чанта на рамото си и влезе в железопътната гара. Десетина души чакаха влака, пръснати по перона. През напречните греди на козирката свистеше леден вятър, който я пронизваше до кости. Пъхна ръце в джобовете си и се запъти към мониторите с разписанието на влаковете.

„Поне опитах“, каза си тя. Направи всичко, което бе по силите ѝ, за да го предупреди. Независимо от това, не успя да го отклони от плана му. Джонатан беше добър човек. Не заслужаваше да страда заради действията на съпругата си. Симон се запита дали собственият ѝ мъж би направил толкова много за нея. Едва ли. Пол не беше добър човек. Точно затова се бе омъжила за него.

Влакът, пристигащ по разписание в 8:06 часа, шумно навлезе в гарата. „Регионал Експрес“ с два локомотива и двайсетина вагона с маршрут от Локарно до Регенсбург. Спирачките изскърцаха и машината спря на перона. Хората започнаха да слизат. Докато спътниците ѝ се качваха, Симон не спираше да се оглежда наоколо. Накрая се качи и тя. Купето за пушачи бе почти празно. Тя обаче продължи нататък и мина през междинната врата в съседния вагон за непущачи. Там също имаше свободни места. Не им обърна внимание. Очите ѝ не се отлепяха от прозорците. Джонатан не се виждаше никъде. Стигна до края на вагона, отвори външната врата и скочи на перона.

Влакът бавно потегли.

Остана загледана след него, докато светлините му потънаха в мрака. После тръгна към бюфета на гарата. Заведението имаше вид на закувалня и беше доста посещавано, предимно от бизнесмени, разпускащи с бира или кафе след работа на път за къщи. Седна на маса до прозореца и запали цигара.

Сервитьорът пристигна и тя си поръча уиски. Двойно, *per favore*. После изпи питието на един дъх. Обади се по телефона на съпруга си.

Побъбриха си за клюките покрай Световния икономически форум, после му каза, че се прибира в Давос около един часа след полунощ.

— Джонатан е добре — добави тя. — Много е разстроен, разбира се, но не го показва горкичкият. Такъв си е... Не, не е определил дата за опелото все още.

Масата се разклати и срещу нея се настани блед мъж със стегната фигура. Симон изненадано го погледна.

— Опасявам се, че мястото е заето — каза тя, притискайки с ръка слушалката. — Пълно е със свободни маси наоколо.

— Обичам да седя до прозореца.

— Пол, трябва да тръгвам. Влакът ми е тук. Чао, скъпи. — Симон пусна телефона си в чантата и за пръв път погледна директно към мъжа срещу себе си. Имаше тъжни очи и бледа до прозрачност кожа. Не можа да издържи на пронизващия му поглед повече от няколко секунди. — Да, гледката не е лоша — отвърна тя. — Но повече я харесвам през лятото.

— През лятото съм в Цюрих.

Симон плъзна през масата лист хартия.

— Шофира черен мерцедес — каза тя. — Временни номера. Пътува за Гопенщайн. Ще вземе товарния влак за автомобили през планината. Каза ми, че иска да хване този в 10:21 часа за Кандерстег.

Призрака разгледа добре листа, после го скъса и го изхвърли в пепелника.

— А оттам?

— Цуг. Няма как да го изгубиш. На врата си носи проследяващо устройство.

— Това ще улесни нещата. — Призрака драсна клечка кибрит и запали парченцата хартия.

— Какво смяташ да правиш? — попита тя.

Той не отговори. Симон се почувства глупаво. Яд я беше, че даде израз на загрижеността си.

— Носи куфарче — продължи тя с по-твърд глас. — Взemi го. Не забравяй да потърсиш и преносимата памет. Устройството е скрито в гривна, която е на дясната му ръка. И спазвай дистанция — добави тя. — Виждах те през цялото време от къщата на Блиц дотук.

— Не съм бил аз. Чаках на паркинга.

— Сигурен ли си?

Черните му очи я пронизваха.

— Спазвах инструкциите — тихо отвърна той.

— Много добре — кимна Симон. — А! И още нещо... Въръжен

е.

Призрака се надигна от мястото си.

— Това няма значение.

Симон се сгъна на стола си, запали нова цигара и се загледа през прозореца в тъмнината.

39.

Джонатан напусна пределите на Аскона, но не последва крайпътните табели на изток за Лугано, Аироло и тунела Сен Готар — надежден маршрут, който щеше да го отведе до крайната му цел за не повече от три часа. Пое към планината, също като предишната нощ.

Използва вградената система за сателитна навигация в колата и избра името на града, за който пътуваше. Маршрутът веднага се появи на екрана. Гласовата команда му нареди да завие наляво след шестотин метра. От четири, платната станаха две и езерото започна да се отдалечава от погледа му. Пътят мързеливо залъкатуши нагоре. Хълмовете се губеха под надвисналите облаци. Поройният дъжд бързо се превърна в суграшица и яростно заблъска по предното стъкло.

Куфарчето на Блиц лежеше на пода до него. Замисли се за съобщението до Ева Крюгер за приключването на *Проект ТАР*. Бележката звучеше безобидно, ако ТАР не се споменаваше и в информацията от преносимата памет в гривната на Ема. Припомни си логото на компанията, изписано с готически шрифт. ЦИАД. *Кой се обажда?*, беше попитал Хофман. В гласа му се долавяше не толкова ярост, колкото откровена уплаха.

Кой, наистина? Джонатан се питаше същото. Цялото това шикалкавене го измъчваше неимоверно. Заговорът. Лъжите. Измамата. *Колко време вече продължава това?* — искаше му се да попита Ема. *Кога започна всичко? Колко пъти си ме лъгала? И най-вече: Как съм могъл да усетя нищо?*

Пусна климатика. Топлият въздух изпълни колата с познат аромат на ванилия и сандалово дърво. Инстинктивно погледна към седалката до себе си. Цялото му същество се изпълни с трепет. Там нямаше никого, разбира се, ала за част от секундата почувства присъствието на Ема. Бе усетил уханието на косата ѝ.

* * *

— Трябва да ти призная нещо — казва Ема. — От известно време чета пощата ти.

Август е. Неделна утрин. Намират се в Саная, мъртъв град на източната йорданска граница с Ирак. Временно назначение за три дни. Заместват един от колегите на Ема, опериран от апандисит. Работата е лека и приятна — настинки, вируси, повърхностни рани и контузии...

Рано е и двамата лежат един до друг върху измачканите чаршафи. През отворения прозорец нахлува топлият полъх на вятъра и напевният глас на мюезина^[1], подканящ правоверните за молитва. Сами и необезпокоявани от никого преоткриват забравените навици на ухажването, правенето на любов всяка сутрин, заспиването след това и повторното събуждане с ласки.

Париж е забравен. От главоболията няма и следа. Както и от замисления поглед.

— Четеш пощата ми ли? — пита Джонатан. — Попадна ли на нещо вълнуващо?

— Ти ми кажи.

— Писмо от приятелката ми във Финландия ли намери?

— Никога не си ходил там — смъмря го Ема.

— Брой на списание „Плейбой“?

— Не — казва тя, плъзва се отгоре му и го възсяда. — Ти нямаш нужда от списания с разголени момичета.

— Предавам се — казва Джонатан и прокарва ръце по бедрата ѝ, гърдите ѝ. Усеща възбуда. — Кажи ми ти.

— Ще ти подсказва. *Voulez-vous coucher avec moi?* — Акцентът ѝ е ужасен. Нещо като френски с пензанско произношение.

— Нали току-що го направихме. Поне аз така си мисля.

Ема клати глава.

— Ah, oui, oui — продължава тя. — *Uh, Je t'aime. Pepe le pew. Magnifique...*

— Обичаш Пепе льо Пю? Сега вече съм сигурен, че съм се оженил за откачалка.

— *Non, non. Fromage. Duck a l'Orange. Patisserie.*

— Нещо френско ли е? Разбрала си, че съм абониран за „Гид Мишлен“?

Ема пляска с ръце, очите ѝ грейват. Топло.

— *Um... Croix Rouge... Jean Calvin... Fondue* — продължава да бърбори весело.

Изведнъж Джонатан се сеца. Тя говори за писмото от Световната здравна организация. Кратка бележка от началството с предложение за работа в управлението в Женева. — А, това ли? — разочаровано отронва той.

— Леле, колко си невъзмутим — тя се търкулва до него. — Защо не си ми казал? Това е страхотна новина.

— Наистина ли?

— Нека отидем. Заслужаваме го.

— Женева означава административна работа. Ще бъда заклещен зад някое бюро.

— Това е повишение — възразява ентузиазирано Ема. — Ще поемеш ръководството на антималярийната кампания за Близкия изток и Северна Африка.

— Аз съм лекар. Предполага се, че трябва да лекувам.

— Няма да е завинаги. Освен това, малко промяна в темпото ще ти се отрази добре — настоятелно говори тя.

— Женева не е промяна в темпото, а промяна в професията.

— Ще гледаш на работата си от друг ъгъл, това е всичко. Помисли си само колко много ще научиш. Освен това, ще изглеждаш много сладък в костюм — притваря замечтано очи Ема.

— Аха, и докато се усетя, ще си ме записала и в някой голф клуб — недоволства Джонатан.

— Мислех, че всички лекари обичат голф.

Той я поглежда съвсем сериозно. Сигурен е, че има и нещо друго.

Ема се подпира на лакът и признава, че от известно време не може да понася сегашния си живот.

— Искам да се храня в ресторант с бяла покривка на масата. Искам да пия вино от чиста чаша. Искам да облека рокля и да се гримирам. Странно ли ти звучи?

— Ти в рокля? Невъзможно. — Джонатан отмята чаршафа и става от леглото. Няма желание да води този разговор. Нито сега, нито когато и да било. — Съжалявам, но зад бюро не сядам.

— Моля те — казва Ема. — Поне си помисли.

Той се обръща и поглежда към съпругата си. Лицето ѝ е загрубяло и загоряло от непрекъснатото излагане на слънцето и вятъра. Буйната ѝ огнена грива неусетно се е превърнала просто в рошава коса без блясък. Раната на брадичката ѝ още не е зараснала.

Поне си помисли...

В Женева щяха да имат много свободни утрини. Време да безделничат. Време да си имат бебе, а не само да говорят за това. И разбира се, катеренето. Шамони е на два часа път с кола на север от Женева. Бернер Оберланд — два часа на изток. Доломитес — на юг.

— Може и да си помисля — казва той, дръпва завесите и поглежда към голия, опечен от слънцето пейзаж. — Но не разчитай много на това.

Пред джамията се трупат хора за сутрешната молитва. Мъжете се поздравяват по арабски обичай, с целувка по двете бузи.

— Ще ставаш ли? — пита той през рамо. — Ако искаш, мога да изляза и да ти донеса закуска.

И тогава забелязва колата. Бялата лимузина, движеща се с бясна скорост през засъхналата кал. Там, където изобщо не ѝ е мястото. Под гумите ѝ се вдига облак прах, докато подскача и се тресе по неравната повърхност. Зад предното стъкло — два силуета.

— Дръпнете се — крещи Джонатан към тълпата, но гласът му звучи като шепот. После още по-силно: — Махнете се оттам! Дръпнете се! Бързо!

Безпомощен, вижда как колата се забива сред тълпата ѝ във въздуха политат тела. Письци. Изстрели. Колата се удря в стената на джамията. Върху капака ѝ се посипват тухли и хоросан. Настъпва кратка тишина. Блясва светлина.

Ослепителна.

Част от секундата по-късно идва и трясъкът. Оглушителен тътен, пронизващ тъпанчетата му. Три последователни експлозии...

Джонатан се хвърля към леглото и покрива тялото на Ема. Ударната вълна отнася прозорците, посипва стаята с натрошени стъкла, пепел и хоросан, а корнизата за завесите полита като копие на кръстоносец.

— Кола-камикадзе — казва той, когато шумът утихва. — Удари се в джамията.

Става замаян и изчиства отломките от косата си. Ема скача от леглото и на пръсти, покрай стъклата, отива до скрина да вземе дрехите си. Джонатан търси лекарската си чанта, но Ема вече я е открила и тъпче в нея марля, бинт и кърпички за дезинфекция от медицинския шкаф. Джонатан застава до нея и изброява лекарствата, които ще му трябват. След минута и половина чантата е заредена.

Към небето се вие черен пушек. Джамията я няма. Взривът е помел сградата. Само основите стърчат от земята, като изпочупени зъби. Във въздуха продължават да се носят отломки и парчета хартия.

Джонатан се приближава към смачкания автомобил и забавя крачка. Вторачва се в чифт димящи обувки. Наблизо стърчи ръка, стиснала Корана. По-нататък лежи горната част на човешко тяло. Всичко е овъглено и под гизнало в кръв. Оцелелите се изправят на крака и тръгват нанякъде като замаяни. Други тичат да откликнат на жалните викове на ранените. Миризмата на пушек и обгоряла плът е непоносима.

— Насам — вика Ема.

Гласът ѝ е твърд като скала. Стои до легнал по гръб млад мъж. Лицето му е кървава пихтия, плътта по гърдите му — разкъсана и силно обгоряла. Но вниманието на Джонатан е привлечено от крака му. От крачолата на панталона му стърчи парче раздробена кост. Тежка бедрена фрактура.

— Не мърдай — нарежда му Джонатан на арабски. — Стой абсолютно неподвижно. — После се обръща към Ема: — Ще го шинирам. Жизненоважно е да не мърда, за да не спуска бедрената артерия.

Ема притиска раменете му и се бори с буйстването на ранения, докато Джонатан шинира крака.

Джонатан вдига глава и набързо преброява още поне десетима, които имат спешна нужда от помощ. Решението му с кого да започне ще определи кой ще живее и кой не.

— Добре — казва той и поглежда Ема в очите. — Да отидем...

— Къде? — недоумява тя.

— В Женева.

— Наистина ли?

— Онези бели покривки, за които спомена, ми се струват доста примамливи точно в този момент — мрачно въздъхва той.

* * *

Джонатан започна спускането по завоите към Бриг. Часът беше 21:45. Температурата — минус три градуса по Целзий. Докато вземаше един остър завой, усети как задните гуми поднасят за секунда. Пътят започваше да се заледява.

Поддържаше добра скорост, въпреки суровото врем. Както и очакваше, по планинския път нямаше почти никакво движение. Преброи шест коли, идващи от противоположната посока. Нито една от тях не беше полицейска. В огледалото за обратно виждане на няколко пъти забеляза фарове зад себе си, ала водачът или бе изостанал, или бе спрял някъде. Според сателитната навигация, до крайната точка оставаха трийсет и осем километра. Отдясно подмина пътен знак с надпис „Лочберг“, а до него — символ на кола, натоварена върху железопътен вагон-платформа.

Ема бе уредила повишението му. Не самата Ема, разбира се, а хората, за които работеше. Началниците й. Изводът бе ясен. Имаха свой човек в Световната здравна организация.

Но кой? Някой в Личен състав? Някой от регионалните вицепрезиденти? Самият генерален директор? Измежду тях преброи един чилиец, един японец, един зимбабвиец, двама англичани и един швед.

По-лесно ли щеше да е, ако имаше и американец? — зачуди се Джонатан. Прибавянето на Америка към тази шарена група само засилваше объркването му. Ема бе отявлен критик на „най-голямата демокрация в света“. Не подкрепяше нито структурата на нацията, нито сферите на влияние, нито политиката на силата. Но най-вече отричаше отвратителния им навик да се навират там, където не са желани.

Ала ако не работеше за Америка, тогава за кого? За англичаните? За израелците? Как наричаха французите шпионската си служба... онези умници, които преди години потопиха „Рейнбоу Уориър“ на пристанището в Окланд? С ужас осъзна, че всъщност може да е работела за всеки? Държавата нямаше значение. Важни бяха целите.

Ема и нейното чувство за дълг...

Всичко навън побеля. Потопен в ледената нощ, Джонатан отново се сети за взривената джамия. За ослепителния пламък, изригнал част от секундата преди да се чуе тътенът от експлозията.

Дали и колата-камикадзе е била част от плана? Сламката, наклонила везните в нейна полза? Умоляваше да му даде отговор. Ала тя нямаше как да го направи.

За жалост.

[1] Нисш мюсюлмански религиозен служител, призоваващ за молитва от минарето на джамията. — Б.пр. ↑

40.

Маркус фон Даникен подхвърли досието по случая върху бюрото си.

— Надявах се на повече хора — каза той. — Но и вие ще свършите работа.

Огледа настанените около масата четирима мъже. Никой от тях не беше мигнал през последните трийсет и шест часа. Разпилените навсякъде празни чаши от кафе красноречиво говореха за количеството на поетия кофеин, а яркото осветление в кабинета само засилваше въздействието му.

Към обичайния екип, състоящ се от Миер, Крайчек и Зайлер, се бе присъединил и Клаус Харденберг, следовател от отдела за финансови престъпления. След няколкоминутни закачки решиха да се нарекат „специален отряд“, въпреки ограничения си състав. Така полесно щяха да оправдаят дългото си отсъствие пред съпругите си, без да им се налага да навлизат в подробности за случая.

Фон Даникен не сметна за нужно да ги ласкае, че са най-добрите хора в отдела му.

— Да започнем с въпросите — каза той и придърпа един стол и за себе си. — Искам да чуя всичко, което ви тревожи.

И въпросите заваляха. Кой, според него, е убил Ламерс? Каква е връзката между Ламерс и Блиц/Китаб? Ако Китаб е бивш ирански военен, защо не проверят дали приятелските служби имат някаква информация за него в архивите си? Съществуват ли други доказателства, освен признанията на Валид Гасан, които да го свързват с Блиц/Китаб и Ламерс? Имали ли са представа за дейността на Гасан по време на пребиваването му в Швейцария месец по-рано?

Кое летище е най-вероятната мишена? Ами онзи американец Рансъм? Къде се вписва той в цялата схема? Какви мотиви е имал да убие двамата полицаи в Ландкарт? Възможно ли е да е убил и Ламерс в същия ден, в който е загинала и съпругата му?

И накрая, един въпрос, формулиран по различен начин от всеки един от присъстващите — защо, по дяволите, Марти не спираше да се държи като твърдоглаво магаре?

Фон Даникен нямаше отговор на нито един от въпросите им и неговата неосведоменост ясно подчертаваше пукнатините в основата на разследването. Нямаха никаква представа нито за заговора, нито за участниците в него.

Изводът беше един — имаха твърде много работа за вършене и твърде малко време на разположение.

Фон Даникен разпредели запитванията в четири основни теми. Финансиране. Комуникации. Оперативно разследване. Транспорт. Той щеше да се заеме с проучването на финансирането. Благодарение на опита си като член на Комисията за холокоста, имаше куп познанства и връзки, както и неколцина приятели в банковите среди.

— Ще започнем с вила „Принчипеса“ — обяви той. — Очевидно не става въпрос за някой бордей за заселници в Хамбург. Трябва да разполагаш с доста пари, за да обитаваш този район.

Задачата му се състоеше в това да открие кой е отдал къщата под наем, за какъв период от време и откъде са постъпвали плащанията. Важно беше да разберат къде се намират банковите му сметки. Това можеше да се окаже основната им нишка. Ако Фон Даникен успееше да разбере откъде Блиц е управлявал бизнеса си, щеше със задна дата да проследи прехвърляните по сметките суми и да открие откъде са идвали и накъде са били насочвани впоследствие. Така парите щяха да ги отведат както до източника — организацията или правителството, финансиращо операцията — така и до съучастница те на Блиц.

Клаус Харденберг щеше да работи заедно с него, съсредоточавайки вниманието си върху кредитните сметки. Фон Даникен му възложи да изиска извлечения за разходите на Блиц, Ламерс и Рансъм за една година назад. Така щяха да се сдобият с безценна информация за ежедневните им занимания, която да им послужи като пътна карта за местонахождението им през последните дванайсет месеца.

Ламерс щеше да е най-безпроблемен от тримата. В портфейла му бяха открити пет банкови карти. Освен това, след заплахата за депортиране, съпругата му охотно им съдействаше.

С Блиц нещата стояха по-различно. В дома му не бяха открити нито документи за самоличност, нито портфейл. По щастливо стечение на обстоятелствата под шкафа в кабинета му намериха една страница от месечно извлечение на „Юрокард“ за декември. По него щяха да стигнат до кредитната му история и личните му данни.

Резултатите от проучването около Рансъм още не бяха готови. Номерата на паспорта му и социалната му осигуровка, получени от имиграционните власти, в момента се проверяваха през Интерпол и базата данни на ФБР.

Курт Миер отговаряше за комуникациите. Беше започнал да действа веднага след връщането им от Аскона.

— Очаквам „Суиском“ да ми изпратят разпечатка от всички телефонни разговори, проведени от дома на Блиц през последните шест месеца — докладва той. — Вече получих същата справка за Ламерс. Ще ги сравним, за да разберем дали са имали общи познати. После ще проверим и техните входящи и изходящи обаждания. Очаквам резултатите до седем сутринта.

— Добре — отвърна Фон Даникен. Пет години по-рано беше издействал узаконяването на изискване, което задължаваше телекомуникационните компании да пазят регистрираните данни за входящите и изходящи обаждания на всеки номер в продължение на шест месеца. — След като получиш и двете справки, направи списък на всички мобилни номера и ако откриеш общи контакти, проследи SIM картите и разбери откъде са купени.

— Гарантирам ти, че ще открием общи контакти — обеща Миер. — Със сигурност са били предпазливи, но всеки допуска грешки.

— Да се надяваме, че не са ползвали карти на чужди мобилни оператори — каза Фон Даникен.

Крайчек изпухтя:

— И най-вече немски.

Никой не пазеше неприкосновеността на личните данни на поданиците си по-настъргено от Федерална република Германия.

Финанси и комуникации работеха съвместно. Веднага щом Фон Даникен се добереше до банковите извлечения на заподозрените, всички свързани с тях телефонни номера щяха да се прехвърлят към Миер. Той, от своя страна, щеше да вкара всяко попадение в специална софтуерна програма, която нанасяше данните върху карта като „мрежа

от връзки“ — нагледна илюстрация на социално-икономическия живот на Блиц и Ламерс.

Фон Даникен изпи на две глътки поредното кафе от машината за еспreso — с две бучки захар и няколко капки лимонов сок. Беше 10 вечерта. Вече цели трийсет и осем часа не беше мигнал. Ала умората му бавно започваше да отстъпва пред надигания се в него оптимизъм. Вярваше, че ще успеят да се справят с всичко.

Погледна празната си чаша. Май кофеинът му идваше в повече.

Удари с длани по масата, за да привлече вниманието им.

— Господин Крайчек ще се види с агентите ни в Женева, Базел и Цюрих, нали така?

— Това ще бъде първата ми работа.

През последните три години Службата за анализи и сигурност поддържаше мрежа от информатори, действащи в най-важните джамии в страната. Повечето работеха доброволни начала — мюсюлмани, недоволни от начина, по който религията им се тълкуваше от фанатиците. Други, не толкова ентузиазирани, бяха вербувани насила, притиснати от заплахата да бъдат депортирани в родината си. Благодарение на успешното си сътрудничество бяха успели да се доберат до ценна информация за контрабандни противотанкови гранати, автомати „Калашников“ и „мрежа от хавала“^[1] агенти на алжирска терористична клетка, действащи на територията на Франция, Швейцария и Северна Италия.

— Разбери с кого се е виждал Гасан при последното си минаване през Женева — нареди Фон Даникен. — Искам имената им, адресите на свърталищата им и всичко, кое то би могло да хвърли светлина върху намеренията му.

Крайчек записваше всяка дума в бележника си.

Фон Даникен се обърна към следващия от екипа.

— Така, господин Харденберг...

Ротвайлера, както наричаха Харденберг, се насили да се усмихне. Ала успя само да наподобява изражението на човек, който се опитва да изкара камък от бъбреците си. Беше дебел мъж на средна възраст, плешив като яйце и с тлъсти бузи. Зад тежките му очила с рамки от черупка на костенурка се криеха плахи кестеняви очи. Без съмнение, най-способният и упорит следовател, който Фон Даникен някога беше срещал...

— Ти трябва да откриеш микробуса „Фолксваген“, в който Гасан е натоварил пластичния експлозив в Лайпциг. Готов съм да се обзаложа, че с него транспортират и „търтея“. Намерим ли возилото, ще се доберем и до нашите хора.

Кратка инструкция за изключително сложна задача. Харденберг се прокашля и кимна. Без да обели и дума, стана и напусна стаята. Никой и за секунда не допускаше, че се прибира вкъщи. Нито една държавна агенция, за коли под наем или продажба на автомобили не работеше в момента, но Харденберг щеше да прекара нощта на бюрото си, обмисляйки най-добрата стратегия за атака веднага щом отворят офисите си на сутринта.

И накрая, но не на последно място, дойде ред на Макс Зайлер. Неговата задача бе двойна. Първо, използвайки паспортите на Ламерс като отправна точка, трябваше да огледа всички гранични печати, поставяни при влизане и излизане, и да направи подробен списък на честите му пътувания. В същото време щяха да помолят големите авиокомпании да издирят в пътническите си манифести имената на Ламерс, Блиц и Рансъм, както и всичките им известни псевдоними, за последните дванайсет месеца. Проучването на Зайлер едва ли щеше да спомогне за откриването на „търтея“. Но можеше да се окаже много полезно за набавяне на голяма част от доказателствата, нужни за повдигане на обвинение срещу хората, финансиращи подготовката на атентата.

Фон Даникен отмести стола си и се изправи.

— Да се залавяме за работа.

[1] Система за паричен трансфер в периферията на глобалната финансова система. Нейната анонимност и минимална документация я правят много удобна за злоупотреби от страна на терористи и техни спонсори. — Б.пр. ↑

41.

Гопенщайн — разположен на хиляда и петстотин метра надморска височина и с население от три хиляди души — се гущеше в прегръдката на долината Лоч. Градчето нямаше претенции нито за историческа слава, нито за живописност. Ако някой изобщо беше чувал за него, то бе единствено заради факта, че там се намираще крайната южна гара на 12-километровия железопътен тунел, минаващ през Лочберг. Той свързваше северния кантон Берн с кантона Вале в южна посока.

Построената през 1911 г. реликва имаше само една линия за движение и не разполагаше с авариен тунел, каквато бе обичайната практика в по-съвременното строителство. Разширяваше се единствено в двата си края, където линиите ставаха две, но само за около километър. Тази старина обаче имаше огромно значение. Всеки товарният влак превозваше през планината над две хиляди коли, камиони и мотоциклети.

След като плати билета на стойност двайсет и франка, Призрака спря автомобила в зоната за изчакване. Маркировката разделяше асфалта на ленти, номерирани от едно до шест. Първите две вече бяха запълнени с коли и камиони. Служител в светеща оранжева жилетка го насочи към третата лента.

Влакът чакаше. Вместо пътнически вагони имаше открити платформи с навеси от метални пръчки за защита от природни стихии. Дългата им редица потъваше в непрогледния мрак. Заприлича му на една великолепа, сърдита, гигантска змия, подала главата си от входа на пещера...

Погледна часовника си. Оставаха девет минути до тръгването на влака.

Призрака се взря в огледалото за обратно виждане и видя Рансъм да влиза по алеята на разстояние три коли зад него. Тупна с длан по волана — нещата вървяха по вода...

Отвори жабката, извади пистолета си и прикрепил заглъшителя. После го положи на седалката до себе си. Свали мускалчето от врата си. Прошепна молитвата си бавно и със страст, докато съзнанието му долавяше глухите удари на тъпаните от тропическите гори. Намаза куршумите един по един с отровата. Уверен, че душата на поредната му жертва няма да го преследва от отвъдното, Призрака зареди пистолета си.

Оставаше му само да чака.

* * *

Светна зелен сигнал. Двигателите заръмжаха. Стоповете примигнаха. Автомобилите бавно започнаха да пъпят към товарните вагони. Лентите от дясната му страна опустяха. Колата пред него потегли. Джонатан се придвижи напред и стъпи на платформата. Продължи да следва колата пред себе си вагон след вагон, в посока към локомотива. От двете страни се издигаше нисък парапет, а от навесите висяха табели с надписи, уведомяващи водачите да дръпнат ръчната спирачка и да не напускат автомобила по време на движение.

Фаровете осветяваха тясното пространство. Имаше чувството, че е напъхан в цевта на пушка. Натисна спирачките на мерцедеса. Намираше се в началото на вагона на около метър от колата пред него. Шофьорите изгасяха двигателите. Светлината в тунела угасна и настана мрак.

Минутите течаха една след друга. Влакът се разклати и тръгна, потръпвайки като надигащо се от сън животно. Ритмичното потракване по траверсите ставаше все по-бързо. Планината ги притискаше все по-плътно в прегръдката си. Пред погледа му зейна огромната паст на притихналия тунел. Ушите му заглъхнаха от промяната в налягането. Влакът ускори ход и потъна в непрогледната тъмнина...

Джонатан държеше очите си отворени, ала не виждаше нищо. В съзнанието му бавно изплува лицето на Ема. Гледаше го през рамо.

— Следвай ме — каза тя.

Ехото на гласа ѝ го изпълни целия. Той вдигна рязко глава и стреснато отвори очи. Погледна часовника си — беше задрямал за пет

минути. Побърза да се разсъни и светна лампичката над главата си.

Извади от куфарчето документацията за „Цуг Индустриал“. ЦИАД. За пореден път прочете съобщението от Хофман до Ева Крюгер относно ТАР. ... *трябва да бъде приключен до 11-ти февруари.* Нещо в тази дата не му даваше мира. 11-ти беше след четири дни. Тогава се сети. Ема трябваше да замине за Копенхаген за двудневна регионална среща на „Лекари без граници“. За пръв път бе принуден да оценява действията ѝ под лупа. Наистина ли бе възнамерявала да пътува за Дания, или си е била наумила нещо друго? Нещо организирано предварително от Блиц или Хофман, или пък някоя друга личност от паралелния ѝ живот.

Насочи вниманието си към лъскавата брошура на компанията. От вътрешната страна на корицата имаше снимка на кокетна триетажна административна сграда с долепена до нея фабрика. Разлисти останалите фотографии изобразяващи внушителни сребристи машини с изправени до тях работници, потънали в сериозен разговор.

„Цуг Индустриал“ е основана през 1911 г. от Вернер Щуц като компания производител на прецизни оръжейни цевы, гласеше кратката фирмена история. До началото на 30-те, господин Щуц разширява дейността и добавя към продуктовата линия леко и тежковъзоръжение, както и първите масово произвеждани стоманени крила за нуждите на авиацията. Тъкмо навреме, помисли си Джонатан. Точно когато половината свят ще се стреми да заграби колкото се може повече оръжие. Поредната история на успеха, повторила се безброй пъти през потъналия в кръв дваисети век. Както се очертаваше, подобна съдба грозеше и новото столетие.

Отвори брошурата на последната страница и се загледа в цифрите. Годишен оборот — 55 милиона. Печалба — 6 милиона. Служители — 478. Истински пари в огромни количества.

Колкото повече четеше, толкова по-голям гняв го изпълваше. Без съмнение ЦИАД бе реално съществуваща законна фирма. Как тогава в списъка на служителите ѝ фигурираше жена с измислена самоличност.

В този момент някой рязко почука на прозореца му.

Джонатан подскочи на седалката си и обърна глава наляво.

* * *

Трябваше му някаква кърпа. Призрака не предполагаше, че ще бъде толкова тъмно. Блясъкът от изстрела щеше да се види от поне десет коли назад. Той порови из чантата с багажа си и измъкна отвътре черна тениска. Разкъса я и уви парчето плат около заглушителя. Преди да излезе от автомобила си, прикрепил торбичката над отвода за изхвърляне, за да улови празните гилзи.

Отвори внимателно вратата, измъкна се и я остави леко открената до завръщането си. Приведе се в тясното пространство до предпазния парапет и погледна назад. Въздухът в тунела беше леден и влажен. Покрай него, на една ръка разстояние, профучаваха каменните плочи на стената. Мерцедесът стоеше през три коли зад неговата. Автомобилите помежду им тъмнееха — явно шофьорите си почиваха. Лампата в купето на Рансъм обаче беше включена. Четеше някакви документи, осветен като на театрална сцена.

Все така приведен, Призрака тръгна нататък. Мина покрай едната кола, после покрай следващата. Погледна часовника си. Девет минути след тръгването на влака. Служителят на гишето за билети го бе уведомил, че ще прекосят тунела за петнайсет минути. Впери поглед в Рансъм. Светлината в купето беше проблем. Не искаше да забележат тялото, преди да са стигнали до Кандерстег. Мобилните телефони имаха обхват в тунела. Някой можеше да се обади в полицията.

Приклезна.

Изчака една минута. После отново тръгна.

Заобиколи последната кола и се прехвърли на другата платформа. Мерцедесът беше в началото на вагона. Тук нямаше предпазен парапет и Призрака трябваше да внимава да не се подхлъзне. Направи още една крачка и се подпря на предната броня. Изправи се до шофьорската врата. Освободи предпазителя и почука с пистолета си по прозореца.

Джонатан Рансъм погледна право към него.

Призрака натисна спусъка.

* * *

Джонатан се взря през прозореца. Отвън имаше нещо някаква сянка, силует... Очите му се разшириха от уплаха. Към челото му бе насочен пистолет.

Заслепи го внезапен блясък.

Сепна се и извърна глава встрани. Разнесе се звук като от хрущене на пясък. После още веднъж. Джонатан обърна очи към тайнствения силует. Отново огнен език облиза стъклото. Куршумите удряха в прозореца, но не успяваха да го пробият...

Стъклото беше бронирано.

Той не можа да реагира навреме. Вратата се отвори и през процепа се подаде ръка. До бузата му се опря дулото на пистолет.

Джонатан отметна инстинктивно глава назад и сграбчи китката. Насочи я нагоре точно преди поредният куршум да пробие тавана. Стисна китката с двете си ръце и я изви надолу. Погледна към вратата и мярна очертанията на лице. Свъсен поглед, хладнокръвно изражение...

В този момент влакът навлезе в разширения участък към края тунела. Стената от дясната му страна изчезна и пред погледа му се ширна гледка, подобна на подземна пещера. В далечината примигваха светлини. Наближаваха гарата в Кандерстег.

Килърът едва успя да отскубне китката си. Джонатан хлопна вратата и я заключи. Тъмният силует потъна в мрака. Джонатан запали двигателя. Ала къде да отиде? Напред или назад бе невъзможно, а не можеше да стои и да чака да го застрелят. Натисна клаксона и включи фаровете. Ксеноновите лъчи обляха колите пред него в кристално синкава светлина. Едва сега забеляза, че между вагоните нямаше предпазни парапети. Разделяше ги напречна верига, дълга около два метра.

Влакът излезе от тунела. Железопътната линия се насочи наляво, плътно покрай перона за разтоварване. Джонатан включи на скорост, завъртя волана и натисна педала на газта. V-образният 12-цилиндров двигател мощно тласна колата напред. Бронята скъса предпазната верига и автомобилът се стовари на перона. Предното стъкло се покори с мокър сняг.

Джонатан се приведе напред и затърси опипом лоста управление на чистачките. Пред погледа му изникнала тъмните очертания на някакво препятствие. Най-после успя да открие това, което търсеше, и

чистачките се раздвижиха. Само на десетина метра пред него стърчеше вестникарска будка. Завъртя рязко волана и на косъм успя да избегне удара.

Продължи по товарната рампа към паркинга и спря на червения светофар, регулиращ достъпа към магистралата. Далеч зад него проскърцаха спирачките на влака. Свалянето на колите от платформите още не беше започнало.

Светофарът светна в зелено.

Джонатан зави по магистралата и пое направо, оглеждайки се за най-близкия изход, като внимаваше да не превишава ограничението за скоростта. Десетина минути по-късно вече се носеше по тесния път, който го отвеждаше все по-далеч от магистралата. Увери се, че никой не го следва, отби встрани и угаси двигателя. Вдигна очи към огледалото за обратно виждане. Отсреща го гледаше един беглец. Дишаше учестено и се чувстваше замаян, сякаш всеки момент щеше да повърне.

Не за пръв път стреляха по него. Веднъж, докато работеше в полева болница в Либерия, попадна в престрелка между две воюващи фракции. Беше в операционната. Ампутираше гангрениясал крайник вследствие на рана от мачете. Дори и сега, след изминалите седем години, ясно виждаше себе си с триона в ръка, докато куршумите се забиваха във варосаните циментови стени. Отвън се носеха обичайните викове и писъци. Много добре помнеше мъжкия глас, който крещеше: *Cachez-vous vite. Ils vont nous tous tuer.* „Скрийте се бързо. Ще избият всички ни“. Но никой в операционната не помръдна. Дори когато един от изстрелите вдигна във въздуха системата за венозно вливане.

Загледа се в страничното стъкло до себе си. Нямаше мрежа от пукнатини, нито дупки. Само три драскотини с формата на звездички. Прокара пръсти по повърхността му. Нямаше дори вдлъбнатина. Удивително, помисли си той, чудейки се как е възможно парче стъкло да отблъсне куршум, изстрелян от упор. Вероятно не беше стъкло, а някакъв вид пластмаса. Каквото и да беше, харесваше му. И то дяволски много. Пъхна пръста си в пробитата в тапицерията на тавана дупка, но не успя да открие куршума.

Отпусна се на седалката и се замисли за надвисналата над главата му опасност. Беше прекрачил някаква граница. Може би когато

избяга от полицията в Ландкарт или когато реши да открие Готфрид Блиц. Това нямаше значение. Той вече не беше опечаленият съпруг, опитващ се да научи нещо повече за двойствения живот на съпругата си. За потайните и занимания. Той беше станал част от това... каквото и да бе то.

Без да обръща внимание на дъжда, излезе от автомобила и огледа пораженията. Предната броня беше надраскана и огъната отдолу, но иначе на колата ѝ нямаше нищо.

Истински танк, помисли си той, завладян от някакво нелепо чувство на гордост.

Бързо се пхна обратно вътре и усили климатика. Замисли се за човека, който се опита да го ликвидира. Нямаше никакви съмнения, че това е убиецът на Блиц. Сигурно го бе преследвал цял ден, изчаквайки удобен момент. Но защо толкова дълго? Можеше да свърши тази работа и по-рано в планината или в града, където Джонатан бе много по-уязвим. Нямаше отговор на този въпрос.

В едно нещо обаче не се съмняваше — убиецът се изненада точно колкото и той самият, че колата е бронирана.

Точно така, човече. Не кола, а шибан танк!

Докосна медальона на врата си. Свети Кристофър, покровител на пътешествениците. Прииска му се да го целуне. Усмивката му изчезна като попарена от внезапно завладелия го страх. Не му се вярваше и за секунда, че убиецът се е отказал от започнатото. Беше наоколо, преследваше го точно като едноръкия персонаж от историите за призраци.

Джонатан запали двигателя, включи на скорост и се запъти обратно към магистралата. Пое на север към Берн. По магистралата се движеха и други автомобили и той често поглеждаше в огледалото за обратно виждане, но не забеляза нищо тревожно. Планината остана зад гърба му, а хоризонтът в далечината се обагри в оранжево. Светлините на града.

Брониран автомобил, сто хиляди швейцарски франка и кашмирен пуловер...

Но за кого ли бяха предназначени?

42.

Полунощ в Йерусалим.

Жегата тегнеше над древния град като износено одеяло. Неочаквано високите температури бяха изкарали хората на открито. От калдъръмените улички се носеше глъчка. Шофьори припряно натискаха клаксоните. Във въздуха трептеше онази непокорна, ликуваща атмосфера — неповторимият пулс на Израел.

Около дългата, белязана от времето заседателна маса в резиденцията на министър-председателя на улица „Балфур“ седяха четирима мъже. Кабинетът далеч не отговаряше на стандартите за държавен глава с оскъдните си размери от двайсетина квадратни метра. Въпреки пряспата боя, стените все още пазеха мириса на плесен и старост.

„Червената линия“ беше прекрачена. Иранците не само имаха нужните съоръжения за производство на оръжеен уран, а разполагаха със сто килограма от него. Така че не ставаше въпрос просто за изпреварваща атака, а за необходимост от самозащита.

Зви Хирш стоеше изправен до картата на Иран. Силното осветление хвърляше зеленикав оттенък върху бледото му лице и му придаваше изражение като на гущер повече от всякога. Върху картата бяха разпръснати трийсет черни и жълти флагчета, отбелязващи местоположението на ядрените съоръжения и складовете с радиоактивни материали.

— Иранците имат десет завода, оборудвани за производство на оръжеен уран — каза той, насочвайки към картата лазерната си показалка. — Плюс още четири, в които уранът може да бъде поставян в бойни глави. Най-важните им обекти са в Натанз, Есфахан и Бушер. И разбира се, новооткритото съоръжение в Чалус. За да изпреварим тяхното нападение, трябва да разрушим всичките.

— Четири няма да са достатъчни — тихо се обади един глас.

— Извинявай, Дани — недоволно премигна Хирш. — Говори малко по-високо, ако обичаш.

— Четири няма да са достатъчни. — Генерал Дани Ганц, началник на щаба на военновъздушните сили и командир на новосъздадената военна част „Иран“, натоварена с планирането и подготовката на евентуално нападение над ислямската република, се надигна от стола си. Жилав, енергичен мъж, с орлов нос и хлътнали кафяви очи. Дългите години, изпълнени с напрежение и многобройни бойни мисии, бяха оставили отпечатъка си върху лицето му.

Приближи се до картата.

— Ако искаме да прекратим иранските ядрени опити, трябва да унищожим поне двацет съоръжения, включително и това в Чалус. Няма да е лесно. Обектите са разпръснати из цялата страна. Освен това не става въпрос за единични сгради, а за огромни комплекси. Натанз, да речем. Намира се в централната част. — Ганц тупна по картата достатъчно силно, за да накара останалите да подскочат на столовете си. — Комплексът се простира на площ над десет квадратни километра. Десетки сгради, фабрики и складове. Но размерът е само половината от проблема ни. Повечето от главните обекти са изградени на десетина метра под земята под здрави бетонни плочи.

— Все пак, можеш ли да го направиш? — настоятелно попита министър-председателят.

Ганц с мъка прикри неприязънта си. Не много отдавна премиерът се изявяваше като отявлен миротворец, апелиращ към прекратяване на огъня на Западния бряг. Според Ганц, той бе един нагаждач, готов да се превърне в изменник. Но пък такава беше мнението му и за всички политици.

— Преди да започнем да обсъждаме самото нападение, трябва да решим как точно ще се придвижим до целите — продължи той. — Разстоянието от най-южната ни въздушна база до Натанз е хиляда и триста километра, а до Чалус — хиляда и шестстотин. За да стигнем и до двата обекта, е необходимо да прелетим над Йордания, Саудитска Арабия или Ирак. Не вярвам първите две да ни дадат достъп до въздушното си пространство. Така че остава само Ирак.

Ганц погледна към министър-председателя в очакване на коментара му.

— Ще го обсъдя с американците в подходящия момент — заяви премиерът.

— Този момент мина преди няколко часа — процеди през зъби Зви Хирш.

Министър-председателят пропусна язвителната му забележка покрай ушите си и се обърна към Ганц:

— Какво ще кажеш за самолетите ни? Имат ли готовност за такава задача?

— „F-15“ могат да летят дотам и обратно, без да зареждат гориво. Друг е въпросът с „F-16“ — замисли се Ганц. — На тях ще им се наложи да презареждат по пътя. Иран нямат кой знае какви изтребители, но имат много добри радарни системи. През последните години са се снабди ли със сериозно количество ракети земя-въздух, руско производство. В Натанз например имат установки на север, на изток и на юг от комплекса. Ако се захванем с това, трябва да се подготвим за висок процент жертви и от наша страна.

— Колко висок? — попита Зви Хирш.

— Четиридесет процента. — Ганц скръсти ръце пред гърдите си.

Сред присъстващите се разнесоха неодобрителни възгласи. Ала той искаше всички да са наясно с цената, която се очакваше да заплатят неговите хора.

— Господи! — възкликна отчаяно премиерът.

— Не е лесно да се избегнат ракетни снаряди, когато носиш бомба към целта — добави Ганц.

— Какво ще кажеш да атакуваме изненадващо всички обекти едновременно, с цел смекчаване на пораженията?

— Нямаме достатъчно самолети. — Ганц се покашля и продължи: — Ако искаме да постигнем успешно унищожаване на целите, трябва да нанесем няколко последователни удара. Право над главите им. Ще ми трябва точни GPS координати на производствените съоръжения. Знам какво си мислите всички — правила сме го и преди, можем да го направим пак. Съжалявам, господа, но това няма да бъде повторение на „Опера“.

Ганц имаше предвид операция „Опера“ — изненадващата въздушна атака срещу ядрения реактор „Осирак“ близо до Багдад на 7 юни 1981 година. На този ден петнайсет израелски изтребителя излетяха от военновъздушната база „Ецион“, прекосиха въздушното пространство на Йордания и Саудитска Арабия и унищожиха ядрената

амбиция на Саддам Хюсеин още в зародиш. Всички останаха невредими.

Самолетите се възползваха от помощта, оказана им от американски агент, който постави предаватели по маршрута. По този начин израелските изстребители успяха незабелязано да преминат на сляпо под йорданските и саудитски радари. Същият агент обозначи мишената с лазер за насочване на бомбата към целта.

— Което ни изправя пред последния ни проблем — продължи генералът. — Артилерията. Да приемем, че успеем да превозим двайсет изстребителя на разстояние хиляда и шестстотин километра до всяка от целите и поне дванайсет от тях успеят да преодолеят въздушната защита, с какво точно ще ги ударим? Най-доброто решение е с авиобомби „Пейвудей III“. Деветстотин килограма експлозив с бойна глава, която може да пробие бетонна плоча с дебелина два метра и половина. Дадено, здравата ще ги тресене. Ами ако реакторът се намира на седем метра дълбочина? Или на петнайсет? Че дори и на трийсет? Тогава какво? Ще изроним мазилката на тавана и толкова.

— Има и по-добри бомби — предложи Хирш и погледна към министър-председателя. — Нещо, което ще ги тресне още по-здро.

— „Пейвудей-N“ с ядрена бойна глава B61 — каза Ганц. — Няколко килотона заряд. Една десета от бомбата над Хирошима. Миналата година американците тестваха разрушителната ѝ сила върху бетон. Постигнаха дълбочина на проникване трийсет метра. Обиколката на кратера беше почти петстотин метра.

— Достатъчно, за да унищожи фабриката — предпазливо добави Хирш. — Не сме варвари, в крайна сметка.

Всички впериха погледи в премиера. Беше вече на възраст, почти на седемдесет, в края на бурната си политическа кариера. Имаше репутация на дипломатичен човек, посредник. Враговете му поставяха принципите му под съмнение. Приятелите му го наричаха опортюнист.

Министър-председателят поклати глава с отвращение.

— Винаги сме се придържали към философията, че няма да допускате иранците да притежават средства за добиване на оръжеен уран. За съжаление, те прекрачиха границата. Няма връщане назад. Двоумя се дали да атакуваме. Първата ми отговорност е благополучието на народа. Но не мога да поема риск за нещо, което

може да предизвика ядрен удар на наша територия. Ще ми се да имахме повече информация за техните потенциални възможности.

— Забравяте нещо — напомни Хирш. — Много добре знаем какви са потенциалните им възможности. Имат бомба и смятат да я използват.

Премиерът се облегна на стола си и се замисли. После въздъхна и се изправи.

— Веднъж в нашата история вече дадохме на врага предимството на колебанието. Не можем да си позволим да го направим отново. До двайсет и четири часа искам на бюрото си план на атаката. Ще звънна на американците, за да видя дали ще успеем да си осигурим достъп до въздушното пространство на Ирак. — Погледна към Ганц. — Колкото до другото, бог да ми е на помощ.

Присъстващите в стаята мъже бавно се изправиха. Зви Хирш изръкопляска пръв. Останалите го последваха. Един по един се изредиха да стиснат ръката на министър-председателя. Всички повториха едни и същи думи:

— Да пребъде Израел.

43.

Фон Даникен не можеше да заспи. Лежеше в леглото си, вперил поглед в тавана, заслушан в добре познатите нощни звуци, отмерващи времето като по часовник. Точно в полунощ радиаторът щракна и изключи. Старата дървена къща потрепери и жално простена, сякаш не ѝ се разделяше с натрупаните запаси топлина.

По моста Румвег премина нощният влак. Железопътната линия се намираше поне на пет километра разстояние, ала навън бе толкова тихо, че той успя да преброи вагоните по потракването им през подпорите на моста.

„Търтей“...

Нямаше никакво съмнение, че този случай щеше да остане знаменателен в кариерата му. Знаеше го, защото такива неща не се случваха често в малката уютна Швейцария — факт, който го караше да се чувства горд. Представи си как безпилотният самолет се врязва във въздушното пространство, натоварен с пластичен експлозив. Замисли се за вероятните цели. Според онзи терорист Гасан Китаб е възнамерявал да свали самолет. Но сега, в дългата безсънна нощ, в съзнанието му изникваха десетки други възможности, вариращи от язовирна стена в планината до атомната централа в Госген. „Търтей“ като този можеше да се промъкне навсякъде.

Във въображението му белият безпилотен самолет увеличи размерите си, промени формата си и вече не беше „търтей“, натъпкан с двайсет килограма пластичен експлозив, а DC-9 на „Алitalia“ с четиридесет пътници на борда и шестчленен екипаж, пътуващ от Милано до Цюрих. Сред тях — съпругата му, нероденото му дете и тригодишната му дъщеричка. Осъзнаваше, че сънува, ала това изобщо не намаляваше надигания се в него ужас. Виждаше как носът на самолета се подава от облака. Подготвяше се за кацане. Не беше февруари, а ноември. Нощ, подобна на тази. Отрицателни температури. Мокър сняг. Мъгла.

В съня си стоеше в пилотската кабина и обясняваше на пилота, че няма никакво право да лети при такива условия. Той обаче си говореше със стюардесата и изглеждаше по-заинтересован от телефонния ѝ номер, отколкото от показанията на висотомера, според който летяха триста метра по-ниско от нормалното.

Тогава, с безмилостната яснота, характерна за сънищата, Фон Даникен видя съпругата си и дъщеря си, седнали в задната част на устремилия се към планинския склон самолет. Настани се до тях, както винаги, нежно покри с длани очите им и ги поведе към дълбокия им, безболезнен сън. Главичката на Софи лежеше на рамото на майка ѝ.

Точно в 19:00 часа на 14-ти ноември 1990 година полет 404 на „Алitalia“ се разби челно в Стаделберг на височина четиристотин метра надморско равнище, сам на петнайсет километра от летището в Цюрих. Според докладите за катастрофата, след предупредителния сигнал пилотът е имал по-малко от десет секунди време да избегне сблъсъка.

Задъхан и облян в пот, Фон Даникен скочи в леглото си, преди да му се наложи да стане свидетел на експлозията.

— Това няма да се случи отново — зарече се той.

Никакво падане на самолети повече.

Нямаше да го допусне.

44.

На двеста километра в южна посока, в планинското селце Кандерстег светеха прозорците на малка хотелска стая, където слаб, мускулест мъж трепереше неконтролируемо, застанал пред огледалото. Изглеждаше гротескно, като в роля от филм на ужасите. Кървави петна обагряха мъртвешки бледата му кожа. Дълбоко хлътналите му черни очи изгаряха в треска. Провиснали кичури коса лепнеха по потното му чело.

Призрака умираше.

Отровата го убиваше.

Един от собствените му куршуми бе рикоширал в бронирания прозорец и бе пробил коремната област, точно над черния му дроб. Големината на дупчицата бе едва колкото слънчогледова семка, ала кожата около нея вече имаше противен, кафеникавожълт оттенък, като от едноседмична синина.

С всеки удар на сърцето му по гладкия, плосък корем бликваше струйка кръв. Повърхностна рана. Сблъсъкът със стъклото бе раздробил кухия връх на куршума и заедно с оловното парченце, в тялото му бе попаднало миниатюрно количество отрова, едва няколко микрограма. Иначе досега щеше да е мъртъв.

Тялото му се затресе в спазми. Той притвори очи, молейки се да преминат по-бързо. Дишането му ставаше все по-тежко, погледът му се замъгляваше. Чувстваше пръстите си изтръпнали, като набодени с игли. В недрата на съзнанието му се появи пъкълът. Виждаше силуетите на гърчещи се в страдания зверове. Виждаше и лица. Жертвите му крещяха името му, очакваха пристигането му с нетърпение...

Отдръпна се от ръба на бездната и отвори очи. Не още, каза си той. Не бе готов да премине в отвъдното.

В едната ръка стисна ножа си, а в другата — марля, напоена със спирт за разтривки. Напипа с пръсти парченцето олово и разположи острието над него. Укроти треперенето си, направи бърз, точен разрез

и отстрани отломката. Притисна превръзката към раната и потрепери от изгарящата болка.

Приседна на леглото си и се насили да пийне чай. Лежа три часа, борейки се с отровата. Най-последно спазмите утигнаха. Потенето намаля и дишането му се нормализира. Беше спечелил битката. Оживя, но победата изцеди силите му...

Чувстваше се изтощен, ала не можеше да си позволи да заспи. Взе душ, за да отмие кръвта от тялото си. Подсуши се и подреди олтара си на перваза — пръчици от бенгалски фикус, щипка пръст от родния му край и капки вода от свещения извор на Гуарано. Изрече молитва към Ханхау, бог на подземния свят и към Какоч, създателя. Поиска позволение да открие и убие мъжа, който успя да се изплъзне от лапите на смъртта. Когато приключи, напръска с водата леглото си, за да се предпази от злите духове.

Едва тогава Призрака се отпусна между завивките.

В съня си чу глас, който го предупреждаваше, че никога няма да се завърне в дома си. Казваше му, че няма да успее да убие американеца, а че Рансъм ще убие него. Умоляваше го да отнеме собствения си живот. Позна гласа на Ханхау, опитващ се да го примамва в света на сенките. Призрака се изсмя в съня си, за да покаже на Ханхау, че не му обръща внимание.

Пробуди се на разсъмване, обзет от едно-единствено намерение.

Да убие Рансъм.

45.

До десет часа на следващата сутрин, новосформираният „специален отряд“ бе пожънал първите си лесни победи.

Фон Даникен бе открил, че Блиц е работел основно с Банко Популаре делла Тичино. До един час очакваше да получи копия от всичките му банкови операции — депозити, тегления, плащания, преводи... Освен това бе разбрал, че вила „Принчипеса“ не се е давала под наем, както първоначално смятаха, а е била закупена две години по-рано за три милиона франка от някакъв съмнителен инвестиционен тръст със седалище на остров Кюрасо, Нидерландските Антили. Цялата документация се е обработвала от фиктивен посредник в Лихтенщайн. Фон Даникен вече бе изпратил агенти до Вадуц, столицата на малкото планинско княжество, за да разпитат лицата, които са извършвали трансакциите.

Миер също бе попаднал на златна жила и вече притежаваше списък от дванайсет телефонни номера, присъстващи многократно в разпечатките както на Блиц, така и на Ламерс. Някои от тях принадлежаха на промишлени концерни, които са работели съвместно с „Роботика“. Вече се връчваха призовки, задължаващи компаниите да разгласят имената на служителите си, провели въпросните разговори. Останалите номера в списъка започваха с международни телефонни кодове. Посолствата във Франция, Испания и Холандия (без Германия за щастие), щяха да им съдействат да получат достъп до данните, от които се нуждаеха.

Крайчек събираше сведения от информатори в Цюрих и все още очакваха доклада му.

Единствено Харденберг се намираще в задънена улица. За да открие Фолксвагена, успя да ограничи списъка до 18 654 собственици на микробуси от тази марка в цялата страна. Очакваше обаждания от компании за коли под наем и регионалните полицейски управления относно откраднати автомобили, отговарящи на описанието.

— Пробва ли в ИСВС? — попита Фон Даникен и приседна на ръба на бюрото му.

— Пуснах заявка за издирване. Бял фолксваген с швейцарски номера. Чакам резултатите.

— Започни от Германия.

— Така и направих. Пуснах търсене за Лайпциг като първоначална точка и след това за всички градове в радиус от петдесет километра. Все нещо ще излезе.

Каталогизирането на съдебни разпореждания и поддържане на база данни за лица, представляващи интерес за правителството беше само част от работата на информационната система за вътрешна сигурност. Тя беше свързана и със стотици хиляди камери за наблюдение на територията на Европа. Всеки ден, във всяка една минута, въпросните камери снимаха всички превозни средства и лица, преминаващи покрай тях. Регистрационните номера на всеки автомобил автоматично влизаха в системата и се проверяваха в базите данни на разузнавателните служби в над трийсет държави. Нещо като „криминален интернет“.

Всяка база данни проверяваше номерата, търсейки съвпадение с регистрирани откраднати или подозрителни автомобили в съответната държава. В цяла Европа непрекъснато се разпращаха предупреждения, че кола, открадната в Испания, е забелязана в Париж. Или за камион, използван при обир на бижутериен магазин в Ница и по-късно засечен в Рим. Полиция без полицаи, благодарение на която се извършваха хиляди арести годишно.

За жалост, процесът отнемаше твърде много време. При целия обем от снимки — милиони на брой всеки ден — поставянето на срок за очаквания резултат беше мисия невъзможна.

— Продължавай да действаш — насърчи го Фон Даникен. — Обади ми се веднага щом излезе нещо. Имаш номера ми.

Харденберг кимна и се залови за работа.

Доволен, че нещата започваха да се развиват в правилната посока, Фон Даникен взе асансьора до партера и напусна сградата. Качи се в колата си и пое към магистралата на път за Женева. Трябваше да побърза, ако възнамеряваше да пристигне в управлението на Световната здравна организация преди обяд.

46.

Хотел „Розли“ се намираше точно срещу входа на „Цуг Индустриал“. Малка семейна странноприемница в стар стил, с прилежаща към нея гостилница, облицована с борова ламперия, дървени подове и множество рога от алпийски кози, закачени като трофеи по стените. По обяд в препълнения до пръсване салон за хранене беше топло и задушно.

Джонатан тръгна между масите, отбелязвайки изобилието от сини униформени сака с името на компанията, избродирани в готически шрифт над горния ляв джоб. Същото име, изписано в подобен стил, се виждаше и върху служебните карти около вратовете на почти всички посетители. ЦИАД. Явно гостилница „Розли“ се явяваше предпочитано място за хранене пред служебната закувалня.

Няколко клиенти седяха на бара, отпиваха бира от големи халби и обядваха. Джонатан се настани на свободното място до едър брадат мъж, чиято привързаност към алкохола си личеше отдалече, съдейки по огромния корем и червения нос. Както повечето присъстващи, и той носеше бяла служебна карта, висяща на синя връвчица около врата. Джонатан имаше трийсет минути на разположение да се докопа до нея.

Намести се на стола и се загледа в менюто. Усещаше, че мъжът го наблюдава. В един от ъглите близо до тавана имаше телевизор, по който вървеше новинарска емисия без звук. Екранът се виждаше ясно в цялото помещение. Джонатан си поръча супа и бира и зачака подходящия момент.

Той пристигна в Цуг около единайсет сутринта, след като прекара нощта в колата на паркинга на фирмен магазин на „Мерцедес-Бенц“ в околностите на Берн. Почиваше за пръв път от трийсет и шест часа насам и въпреки че поспа по-дълго, отколкото възнамеряваше, започна новия ден поосвежен.

Прекара известно време в обикаляне около фабриката, първо с колата, после пеш. Очевидно очакваха посещението му. Хофман бе приел обаждането му присърце и Джонатан не се съмняваше в това,

съдейки по паркираната пред входа на административната сграда кола с надпис „Секюритас“, известна охранителна фирма. Забеляза още един подобен автомобил, спрян на закътано място близо до входа на фабриката. Униформените служители, наети да охраняват обекта, стояха в автомобилите си и отдалече наблюдаваха влизащите в завода работници. Дискретно, почти незабележимо присъствие, целящо да не създава тревога или паника.

„Прекалено дискретно, в това беше проблемът — отбеляза Джонатан. — Ако мой приятел е бил убит ден по-рано и съществува възможност аз да съм следващият в списъка, щях да стоваря цялата охранителна компания пред работното си място, разсъждаваше той. Дискретността щеше да е последната ми грижа“.

Тогава проумя защо...

Защото просто нямаше друг начин.

ЦИАД беше законна компания. Със стогодишна история. Годишен оборот от деветдесет милиона франка. Петстотин души работници. Ханс Хофман, Готфрид Блиц и Ева Крюгер бяха натрапници. Не бяха част от сърцевината на компанията. *Истинската*. Те съставляваха сенчестата ѝ част — компания вътре в компанията. С нечие височайше съдействие се бяха намърдали в ЦИАД като кърлежи. Паразити, смучещи от кръвта на гостоприемния си домакин.

Но какво точно правеха всички те? И защо бяха избрали ЦИАД?

Сервираха супата му. Брататият мъж до него му хвърли поглед и небрежно му пожела en guete^[1]. Джонатан му благодари и се наведе над чинията си. Стараеше се да не изглежда прекалено нетърпелив. Изяде супата си и погледна към съседа си.

— Извинете — почтително попита той. — Знаете ли дали компанията наема нови работници?

Мъжът отговори със същия любезен тон:

— Винаги имат нужда от свежа работна ръка. Не съм сигурен единствено дали търсят човек за кабинета на директора.

— Идвам от погребение — прошепна Джонатан и извинително погледна тъмния си костюм. — Механик съм по професия. А вие?

— Електроинженер.

Човекът бе с по-добра квалификация, отколкото можеше да се предположи на пръв поглед. Електроинженерството беше само за

отличници, за онези умници, които решаваха диференциални уравнения, без да им мигне окото.

— Мислех, че ЦИАД е в оръжейния бизнес.

— Да, но преди доста време. Сега изпълнява поръчки на клиенти.

— Имате ли нещо против да попитам върху какъв проект работите в момента?

— Съчетаване на различни датчици. Използва се в системите за навигация — обясни мъжът.

— Звучи ми като оръжеен проект.

— Не. Тези са за нуждите на авиацията.

Но системите за навигация не се ли използват и при ракетните снаряди? Джонатан реши да не задава въпроса си на глас.

— Чудех се дали не познавате една жена на име Ева Крюгер.

— В кой отдел работи? — заинтересува се електроинженерът.

— Предполагам, че се занимава с продажби или проучване на пазара. Не е инженер. В това поне съм сигурен — медночервена коса и зелени очи. Много е привлекателна.

Мъжът поклати глава.

— Съжалявам.

— Работеше съвместно с Ханс Хофман — подсети го Джонатан.

— Него го знам. Отскоро е тук. Дойде от Германия с новите собственици. Занимава се със свой собствен проект. Разправят, че е нещо новаторско, някаква свръхмодерна технология. Казват, че си разбирал от работата. Кадърен човек, но не излиза много-много от кабинета си. Ако вашата позната работи с него, значи е наясно с въпросния проект. Нищо повече не знам. Колкото до мен, аз ръководя десетина идиоти. Повече от достатъчни са ми. Ако тази Крюгер се занимава с продажби и маркетинг, значи е в главната сграда. Потърсете я там.

Сервитьорката пристигна и постави на бара чиния с виенски шницел и пържени картофи. Инженерът подпъхна салфетка в яката на ризата си, поръча още една халба и се нахвърли върху обяда си.

Джонатан погледна крадешком към служебната му карта. Знаеше как може да я вземе, ала не беше сигурен дали му стиска да го направи. Замисли се за убиеца от предишната нощ и опряния в прозореца на

колата пистолет. На човек като него нямаше да му мигне окото да направи това, което е нужно в ситуация като тази.

Инженерът отрязва още едно парче телешко, набоде на вилицата няколко картофа и броколи и натъпка всичко в устата си.

— Имате ли нещо против да пазите мястото ми за няколко минути? — попита го Джонатан. Прозвуча доста по-уверено, отколкото очакваше. — Трябва да доплатя паркинга. Спрял съм зад ъгъла. Веднага се връщам.

— Разбира се. — Мъжът дори не си направи труда да вдигне поглед от чинията.

Щом излезе навън, Джонатан вдигна яката си, за да се предпази от снега и забърза към аптеката малко по-надолу по улицата. Мигащият зелен кръст над входа ѝ беше често срещана гледка. По пътя от апартамента му в Женева до трамвайната спирка — разстояние от пет пресечки — минаваше най-малко покрай четири аптеки.

Влезе вътре и се запъти направо към касата. Без да се колебае, подаде международната си лекарска карта на гишето и поиска десет капсули *Триазолам* от 500 милиграма, по-известен с търговското си наименование *Халцион*.

Съзнаваше, че го издирват в цялата страна, но прецени, че рискът да го открият не е чак толкова голям. Първо, Халцион беше често предписвано успокоително при лечение на безсъние. Рецепта за десет хапчета нямаше да събуди съмнение. Второ, аптеките в Швейцария, за разлика от тези в Щатите, бяха независими обекти, управлявани като семеен бизнес. Нямаше нито централизирана база данни, която да следи рецептите, нито компютърна система, която да свързва властите с фармацевтите и да публикува съобщения при издирване на хора. Ако полицията не се бе нагърбила да изпраща факсове или имейли с името и описанието му до всяка една аптека в страната, нямаше основание за тревога. Ала подобна възможност той отхвърли веднага, тъй като от инцидента в Ландкарт бе минало твърде кратко време, а подобни процедури, касаещи големи правителствени организации, протичаха мудно и тромаво.

Фармацевтът му подаде шишенцето с приспивателни. Джонатан излезе от аптеката и спря до един вход, където извади половината и грижливо ги сгъна в банкнота от десет франка. Стисна пакетчето в лявата си ръка и забърза обратно към ресторанта.

Всичко това му отне точно дванайсет минути.

— Още една? — попита Джонатан.

— Защо не? — отвърна мъжът и се усмихна на късмета си.

Джонатан поръча още една халба бира и шнапс за себе си.

— Наздраве — каза на немски той. Отпи от огненото питие, премлясна с устни и извади от джоба си писалка. — Бяхте много услужлив. Бихте ли ми казали името на началник „Личен състав“?

— При нас отделът се нарича „Човешки ресурси“. — Мъжът съобщи името и Джонатан се престори, че смята да го запише. Вместо това, нарочно изпусна писалката, така че да падне точно до краката на инженера. Както и очакваше, човекът стана и се наведе да я вдигне.

Щом главата му се скри под бара, Джонатан изсипа петте капсули Халцион в халбата му. Секунда по-късно мъжът се изправи с писалката в ръка. Джонатан вдигна чашата си:

— *Danke*.

Последва още една наздравица.

Десет минути по-късно халбата на брадатия беше суха като пустинята Гоби, а чинията — лъсната до блясък. Инженерът лакомо посегна към последното хлебче от панера и го погълна на две хапки. Джонатан започна да се тревожи, че огромното количество храна в стомаха му може да забави действието на лекарството.

Мъжът не спираше да говори за работата си, за износите до Африка и Близкия изток, за цялата документация, свързана с тях, за разрешителни и патенти. Джонатан крадешком погледна часовника си. Крайно време беше хапчетата да започнат да действат. Алкохолът засилваше ефекта на приспивателното. Два грама и половина от него щяха да съборят и слон. Зениците на събеседника му изглеждаха разширени, ала говорът му си беше съвсем наред. Погледна към огромния му корем — вътре спокойно можеше да се побере още толкова храна, колкото беше изял. Може би пет капсули нямаше да са достатъчни...

— Значи имате доста поръчки от Южна Африка? — обади се Джонатан, опитвайки се да поддържа разговора, за да попречи на мъжа да си тръгне.

— Те са... най-зле. Представа нямаш какво писане... пада.

— Сериозно? — Лекарството най-последно започваше да действа.

— Ами... няма как... работа. Трябва да се... върши. — Клепачите му се притвориха и останаха така необичайно дълго време. После потръпна и се ококори. — Е, може пък... да ми станеш... колега. — Затвори отново очи и главата му се олюля. — Извинявай... Отивам до... тоалетната. После... обратно на работа. — Подпря се с две ръце на бара и се опита да се изправи. Едното му коляно се огъна. Джонатан го подпря, за да не падне.

— Полека, дай да ти помогна...

Хвана го внимателно подръка и го поведе към дъното на гостилницата и надолу по стълбите към тоалетната. Когато минута покъсно се появи отново, от джоба му стърчеше бяла служебна карта с надпис ЦИАД. Господин Валтер Келер щеше да си поспи няколко часа в най-отдалечената кабинка на мъжката тоалетна.

[1] Добър апетит (швейцарски немски). — Б.пр. ↑

47.

Чакай и наблюдавай.

Призрака следеше с поглед ресторанта от отсрещната страна на улицата. Стоеше до една вестникарска будка и убиваше времето, разлиствайки спортните страници на изложените вестници и списания. Продавачът го изгледа злобно и той си купи пакетче дъвки, вестник и кутия цигари, въпреки че не пушеше.

Мушна вестника под мишница и тръгна бавно по улицата. Чувстваше се изтощен след мъчителната нощ и дори краткото разстояние до края на пресечката изцеди и последните му сили. Постара се никой да не забележи това.

Носеше тренчкот с вдигната на врата яка, сив вълнен костюм, шит по поръчка в Неапол, и ръчно изработени обувки. Днес беше италиански бизнесмен. Вчера — швейцарски планинар. Предишния ден — немски турист. Не можеше да бъде единствено себе си, ала нямаше нищо против. Занимаваше се с това от двайсет години и осъзна, че колкото по-малко време прекарваше в собствената си компания, толкова по-добре се чувстваше.

Откри Рансъм на разсъмване. Тъкмо излизаше от паркинга на магазин за продажба на автомобили, където явно бе прекарал нощта. Американецът бе твърде недодялан в аматьорските си опити да разбере дали го следят. Когато трябваше да настъпи газта, той караше прекалено бавно. Редовно спираше, за да поглежда назад. Паркираше твърде близо до целта си. Ала всичките му усилия бяха напразни, тъй като всеки опит да се скрие се обезсмисляше от проследяващото устройство, монтирано в медальона около врата му.

Призрака нямаше нищо против да чака и наблюдава. Дебненето на жертвата беше негов специалитет. Успешната му кариера се градеше на предпазливостта му и умението му да планира. Никога не разчиташе на случайността. Винаги проучваше района на действие предварително, залагаше капана, после се снишаваше и дебнеше. Щом начертаеше план, никога не се отклоняваше от него.

Случаят „Ламерс“ беше образец за идеално планиране и изпълнение. Блиц — не толкова, заради оскъдното време за подготовка. Внезапната поява на Рансъм бе свидетелство за рисковете, присъщи на прибързаната работа.

Дори го сънува...

В съня му Рансъм убиваше него.

Призрака се опитваше да не бъде суеверен. В сънища вярваха индианците, които преди много години обработваха семейната плантация за кафе, а не образовани хора като него. И все пак...

Тогава забеляза Рансъм да излиза от ресторанта.

Видя как американецът пресече улицата и се смеси тълпата от работници до входната врата на фабриката.

Засега нямаше намерение да предприема нищо. Щеше да усети кога е дошъл подходящият момент.

А дотогава щеше просто да чака и наблюдава.

И да се моли.

48.

Джонатан изчака навалищата в края на обедната почивка. После се присъедини към група от десетина работници в сини униформени сака и заедно с тях мина покрай единствения пазач в автомобила с надпис „Секюритас“. Предварително махна вратовръзката си и вдигна яката на палтото си. Около врата му висеше откраднатата служебна карта, умишлено обърната със снимката към гърдите.

В сградата нямаше охрана, само електронна въртяща се врата, която регулираше потока от хора към фойето. Прокара картата през процепа и влезе. Мъжете тръгнаха в една посока, а жените в друга. Озова се в съблекалнята. На стената до него висеше часовник.

Нареди се на опашката заедно с всички, забил поглед в краката си, опитвайки се да остане незабелязан. Когато дойде неговият ред, взе една от перфокартите и се регистрира. Слава богу, не принадлежеше на никого от мъжете след него. До умивалника имаше шкаф, пълен с прясно изгладени работни сака. Избра едно в неговия размер и мина през летящата врата, водеща към фабриката.

Просторното помещение приличаше на закрит стадион с голи напречни алуминиеви греди под високия таван. Наоколо кипеше усилена дейност — подминаваха го работници, някои пеш, други на мотокари, трети управляваха електрически коли... На различни места в залата бяха наредени купчини инвентар, издигащи се на десетина метра от пода. Странно, но въпреки огромните размери на помещението, звукът се чуваше някак приглушено и придаваше на фабриката една особена, извънземна атмосфера.

Близо до Джонатан няколко редици херметизирани цистерни очакваха инспекция. Той ги заобиколи и продължи нататък. Когато забележеше нещо интересно, спипаше да си поговори с работниците. Повечето от тях бяха любезни и услужливи и той успя да разбере например, че херметизираните цистерни бяха всъщност смесители, произвеждани по поръчка за голяма швейцарска фармацевтична компания.

По-нататък групи работници се суетяха около автоклави, топлообменници и преси. Очевидно изработваха широк диапазон от продукти и мъжът от ресторанта беше прав, когато каза, че „Цуг Индустриал“ вече няма нищо общо с оръжейния бизнес.

В дъното на фабриката имаше вход към друга зала, през който забеляза да влизат и излизат няколко души. Пропускът се осъществяваше чрез биометричен скенер на зениците. До вратата имаше табела с надпис: „ТАР. Термоанализи и разработки. Вход за външни лица забранен“.

ТАР. Името, на което се натъкна в USB устройството от гривната на Ема и в съобщението от кабинета на Блиц.

„Изпълнението се предвижда за края на първото тримесечие. Последната доставка до клиента ще се осъществи на 10.02. Разглобяването на цялата производствена апаратура да бъде завършено до 13.02.“

Неразумно беше да се опитва да влезе в забранената зона. Обърна се и се запъти в обратната посока. Трябваше да потърси отговорите на въпросите си от друго място в сградата.

На стената висеше картонена папка с надпис „Качествен контрол“, а до нея имаше кутия с няколко лъскави метални клапана. Взе със себе си и двете. Следвайки указателните табели по стените, намери пътя до главната административна сграда. Кимна любезно на служителката от рецепцията и необезпокоявано стигна до асансьора.

Етажите бяха обозначени по длъжности. Първи етаж: Рецепция. Втори етаж: Счетоводство. Трети етаж: Продажби и маркетинг. Четвърти етаж: Управление. Натисна бутона за третия.

Излезе от асансьора и забеляза, че стаите са с последователна номерация — 3.1, 3.2. Под всеки номер стоеше името — или имената — на хората, работещи в кабинетите. На последната врата вляво видя името на Ханс Хофман. В чакалнята го посрещна секретарка с безупречна прическа.

— За господин Хофман — каза той и вдигна кутията пред себе си, сякаш носеше коледен подарък.

— За кого да съобщя?

Джонатан се представи с името на мъжа от бара.

— Нося мостри на господин Хофман за одобрение.

Секретарката изобщо не погледна към служебната му карта.

Тя не е наясно, осъзна Джонатан. Няма нищо общо с проекта

ТАР.

— Сега ще му съобщя — каза секретарката.

— Не си правете труда — отвърна Джонатан. — Той ме очаква.

Не се тревожеше за последствията, тъй като беше воден единствено от желанието да стигне до истината — за Ема, за ТАР, за всичко...

Отвори вратата и влезе в кабинета на Ханс Хофман.

49.

Вицепрезидентът на инженерния отдел, според табелката на вратата, седеше зад бюро от светло дърво с телефонна слушалка до ухото и енергично барабанеше с писалка по бележника пред себе си.

Хофман беше едър, приветлив мъж с пригладена назад оредяваща руса коса, откриваща дундестото му, доволно лице и леко раздалечените му сини очи. Същата физиономия от снимките в кабинета на Блиц. Нищо по-особено от стотиците лица, с които се разминаваше ежедневно... Някак познато, но в същото време напълно непознато.

Мъжът погледна към Джонатан и замръзна. Очите му забиха в него като лазери. *Това той ли е?* Въпросът буквално се четеше на челото му, като изписан с неонов букви. Джонатан не трепна. Усмихна се раболепно и попита къде да остави кутията с клапаните. Хофман го огледа от глава до пети, посочи към ъгъла на бюрото си и продължи да говори по телефона.

— Доставка трябва да е в митническия склад до десет часа утре сутрин — каза той. — Инспекторите няма да удължават срока повече. Обади ми се, ако изникне някакъв проблем. — Хофман затвори телефона и с раздражение погледна към посетителя си. — А вие кой сте?

— Разговаряхме вчера.

— Господин Шмид?

— Точно така. — Джонатан остави кашона на бюрото. — Викай! — каза той. — Сега е моментът. Хайде. Извикай секретарката си на помощ.

Хофман стоеше като вкаменен. Не пророни и дума.

— Не можеш, нали? — продължи Джонатан. — Не искаш да рискуваш да дойде полицията и да се наложи да им разкажа всичко, което знам за теб и Ева Крюгер.

— Прав си — спокойно отвърна Хофман. — Но това се отнася и за двама ни. аз не мога да извикам, а ти не можеш насила да ме

накараш да проговоря.

— Единственото, което ме интересува, е в какво е била замесена. Хофман скръсти ръце пред гърдите си.

— Седни, доктор Рансъм.

Джонатан предпазливо се приближи към бюрото. Приседна на ръба на стола. Затъкнатият на кръста му пистолет се заби в гърба му и той неволно сбърчи чело.

— Как действа тази структура? Компания в рамките на компанията? Таен вътрешен проект? Нещо такова ли е?

Хофман вдигна рамене в знак на безсилие.

— Излишно е да гадаеш.

— Предполагам, че произвеждате нещо забранено по поръчка на някого, който не бива да го притежава. Какво е то? Оръжие? Ракети? Защо иначе да разпъвате сергия на място като това? Видях във фабриката врата с ограничен достъп за проекта ТАР. Какво изобщо значи „Термоанализи и разработки“?

Хофман се приведе напред. От любезното му изражение нямаше и следа.

— Представа нямаш в какво се забъркваш!

— Имам някаква представа. Знам, че сте вербували Ема миналата година, докато бяхме в Ливан. Смятам, че имате свой човек в „Лекари без граници“, някого, който е уредил преместването ми в управлението.

— Всичко започна доста преди Ливан — каза Хофман.

— Не — отвърна Джонатан. — Започна точно в Бейрут. Бях там, когато тя е взела решението. — Трябва да е било тогава, помисли си той. Това обясняваше нейната депресия, постоянното главоболие. Обмисляла го е. — В Париж ли се срещнахте?

— О, да, в Париж. Спомням си. Всички онези твои обаждания, когато така и не успя да я откриеш в хотела. Трябваше да ѝ ги препратим, но възникна някакъв технически проблем. Колко жалко. Каза, че имала някаква приятелка, която да я покрива. Увери ме, че си ѝ повярвал. Ала явно не си.

Джонатан пропусна сарказма му покрай ушите си.

— За кого работите?

— Ще кажа само, че сме могъща организация. Я се огледай. У теб е мерцедесът. Парите също, предполагам. Видя и дома на Блиц. —

Хофман положи ръце върху бюрото. Изглеждаше благ като застрахователен агент, опитващ се да го спечели за клиент. — Опасявам се, че ще се наложи да се задоволиш с това.

— Няма да стане. Не и днес.

— Доктор Рансъм — твърдо продума Хофман. — Послушай съвета ми. Обърни се и напусни този кабинет. Изчезни и от страната. Мога да се погрижа полицията да отмени заповедта за задържането ти. Прави каквото искаш, само не се обръщай назад. Все още имаш време да се измъкнеш от кашата, в която си се забъркал.

— Значи ли това, че ще отмениш и заповедта към човека, който се опита да ме застреля снощи? — ехидно попита Джонатан.

— Нямам нищо общо с това — вдигна ръце Хофман.

— А ченгетата, които се опитаха да откраднат чантите на Ема? Или с това също нямаш нищо общо?

— Договорът ни с въпросните полицаи беше изтекъл. Предполагам, че са се поувлекли. Съжалявам. Но в крайна сметка, ти извади късмет, за разлика от тях двамата.

— Кой тогава уби Блиц? — смръщи вежди Джонатан.

Хофман се замисли за момент. Въздъхна и нервно примигна.

— Хора с различни намерения от нашите.

— Хора, които не смятат ТАР за особено добра идея? Ами ако те решат, че не е много разумно да си тръгна по живо, по здраво?

— Не мога да говоря от тяхно име. Ако са направили опит да те убият, предполагам, че е, защото те смятат за съучастник на съпругата ти.

— Искаш да кажеш, ваш съучастник?

Хофман повдигна вежди. Очевидно идеята, че някой вярва в подобна възможност, не му допадаше.

— Така или иначе, не мога да ти помогна в това отношение.

— Оценявам откровеността ти — каза Джонатан. — Но за жалост, не ми върши работа.

Хофман плъзна стола си назад и склочи ръце на тила си, сякаш да покаже, че официалният им разговор е приключил. Вече можеха да си побъбрят като приятели.

— Съчувствам ти, докторе. Неизвестността е доста мъчително чувство. Моят брак не изтрая и три години. А твоят продължи осем, нали? Болшинството не стигат до толкова.

Докато говореше, клепачите му отново примигнах бързо. Нервен тик на очите, не се среща много често, помисли си Джонатан. Напомни му за някого, когото познаваше преди доста време.

— Ще повтора предложението си — продължи Хофман. — Напусни кабинета. Изнеси се от страната по най-бързия начин. Нямаме никакво желание да ти се случи нещо лошо. В регистрите ни фигурираш като един от добрите. Помагал си ни неимоверно, независимо дали си го осъзнавал, или не. Дай ми дума, че няма да ровиш повече, и ще спра хрътките, които са по петите ти.

— А ти даваш ли ми думата си за това?

— Да.

Хофман отново примигна. Този път в продължение на няколко секунди. И точно тогава Джонатан се сети откъде го познава. Беше го срещал преди повече от пет години, но със сигурност знаеше, че не бърка.

Всичко започна доста преди Ливан.

— Познавам те — неочаквано изрече Джонатан.

Хофман не каза нищо, ала бузите му внезапно се обагриха в руменина.

— Ти си Маккена — продължи Джонатан. — Военнослужещ от Кралската гвардия към мироподдържащите сили на ООН в Косово. Майор, ако не греша?

Хофман се изкиска. На лицето му се изписа изумление и той се приведе напред. Безупречният му немски се изпари и той заговори на чист британски английски.

— Много време ти отне, а, Джони? Точно така. Косово. Навечерието на Нова година, ако не се лъжа. Обърнахме по няколко пътиета тогава. Аз, ти и Ема. Понаедрял съм малко през годините, но не е ли така с всички? Е, присъстващите правят изключение. Изглеждаш в страхотна форма, Джони, като се имат предвид обстоятелствата.

Това беше той. Маккена. Двайсетина кила по-тежък, с мустаци и пооредяла коса, но все пак той. Същият тик на окото. Същият вбесяващ навик да го нарича „Джони“.

Кръвта заблъска в главата на Джонатан, притискайки слепоочията му като в менгеме. Косово. Новогодишното празненство в британските казарми. Майор Джок Маккена, облечен в шотландска

пола, с гайда в ръка, точно преди полунощ. Накрая си спомни и последната част — причината, поради която не успя да го разпознае веднага.

— Но ти си мъртъв. Загина при автомобилна катастрофа два дни преди да напуснем страната.

Хофман вдигна рамене.

— Както виждаш, не съм.

— Кой, по дяволите, си ти? — попита Джонатан.

— Този, който се налага да бъда.

Хофман скочи от стола си. Джонатан стисна дръжката на пистолета си, ала не успя да го измъкне навреме. Не притежаваше нужните рефлексии. Хофман с лекота го изби от ръката му. Между средния и безименния пръст на другата му ръка щръкна острието на къса кама. Замахна с нея към Джонатан и срязва ревера на сакото му, минавайки на косъм от шията му. Джонатан отскочи назад и се стовари върху някакъв стол.

— Твой ред е — каза Хофман и заобиколи бюрото. — Хайде. Викай. Искаш да дойде полицията? Добре. Нека дойдат. В кабинета ми е нахълтал убиец. Защиатавам живота си.

Джонатан посегна към стола и го стисна пред себе си като щит срещу по-едрия от него мъж. Хофман се хвърли напред. Между пръстите му проблесна острието. Джонатан вдигна стола и отблъсна удара.

Погледна към писалището. В ъгъла стоеше кутията с клапани, която бе донесъл от първия етаж. Всеки от тях беше голям колкото водна чаша и тежеше около килограм. Пристъпи напред, блъсна Хофман и грабна един от клапаните.

Държеше стола само с една ръка и беше уязвим. Хофман веднага го усети, стисна единия крак на стола и го завъртя встрани, а с другата ръка замахна с ножа към Джонатан. Той не успя да отстъпи и този път острието проби сакото и поряза гърдите му. Вдигна клапана и го стовари върху Хофман с всичка сила. От веждата му рукна кръв. Хофман изрева, разтърси глава и отново се хвърли с цяло тяло напред като футболен нападател в атака.

Джонатан пусна клапана и стисна стола с две ръце. Хофман беше по-едрият от двамата и въпреки благото си изражение, се оказа

изключително силен противник. Острието отново проблесна и Джонатан усети парене отстрани на врата си.

Тогава на вратата се почука.

— Всичко наред ли е, господин Хофман?

— Напълно — отвърна той с нелепо въодушевление.

Натисна стола напред. Лицето му беше яркочервено, а от челото му се лееше пот. Делеше ги по-малко от метър разстояние. Вдигна ръка, готов да замахне отново.

Джонатан рязко приклепна и изненадващо запрати стола наляво. Хофман загуби равновесие, залитна в същата посока и падна на колене. Джонатан се хвърли зад него, грабна още един клапан от кутията и го стовари в тила на Хофман. Той започна да се надига и Джонатан го удари повторно.

Мъжът се срути на пода по очи.

— Господин Хофман! — извика секретарката. Вече чукаше по вратата. — Моля ви! Какъв е този шум? Мога ли да вляза?

Джонатан отстъпи назад замаян и се подпря на бюрото. Видя отражението си в стъклената рамка на една от снимките на стената. Беше целият в кръв. Разрезът на шията му зееше на сантиметър от сънната артерия. Извади от джоба си кърпичка и я притисна към раната.

— Секунда — ухили се той уродливо, имитирайки веселия глас на Хофман.

Огледа се наоколо. Прозорецът зад бюрото се намираше на височина четири етажа. Този път нямаше улук, по който да слезе. Спусна се към вратата, сграбчи търкалящия се на пода пистолет и го напъха в колана си.

— Влез — извика.

Секретарката нахълта и преди да успее да се огледа, Джонатан хлопна вратата зад гърба ѝ.

— Божичко! Какво се е случило? — изропта тя, шарейки с поглед наоколо.

Джонатан я подпря с гръб към вратата.

— Ако не викаш, няма да те нараня. Разбираш ли?

Тя закима енергично.

— Но...

— Шшшт — каза той. — Всичко ще е наред. Обещавам ти. Сега се отпусни.

Очите на жената се разшириха от ужас.

Джонатан притисна с пръсти сънната ѝ артерия и преустанови притока на кръв към мозъка ѝ. Жената започна да се дърпа от ръцете му, но след няколко секунди притихна. Той внимателно я положи върху килима. Щеше да остане в безсъзнание от две до десет минути. На Хофман щеше да му е нужно повече време.

Джонатан се огледа из кабинета. Не можеше да се покаже навън в този вид. Съблече сакото си, облече палтото на Хофман и го закопча догоре. Тръгна бавно по коридора с наведена глава, притискайки с ръка кърпичката към врата си. Слезе по стълбите до партера и излезе навън през централния вход. В края на улицата ускори крачка, а малко по-нататък хукна с всички сили.

Откри мерцедеса на закрития паркинг на Централщрасе точно срещу железопътната гара. Измъкна аптечката изпод седалката и извади оттам марля и лейкопласт. Нямаше да му помогнат особено. Раната трябваше да се зашие.

Притискайки шията си с една ръка, Джонатан бавно подкара колата извън града и пое по магистралата в посока към Берн.

Имаше само едно място, до което искаше да се добере час по-скоро.

50.

Фон Даникен се движеше в най-бързата лента на магистралата със скорост почти сто и осемдесет километра в час. Пътят минаваше през терасовидни лозя, плъзнали по високите склонове край Женевското езеро. Отвъд спокойните му сини води се издигаха покритите със сняг планински върхове на френския департамент Горна Савоя.

Когато наближи Нион, недалеч от Женева, телефонът му извънтя. Натисна бутона за отговор, разположен върху волана.

— Роде от катедра „Съдебна медицина“ в Цюрих.

— Да, докторе... — Фон Даникен си спомни, че Роде му бе звънял и предишната вечер, ала той не отговори на обаждането му.

— Става въпрос за аутопсията на Ламерс. Открихме нещо странно. — Роде му разказа подробно за батрахотоксина, или жабешката отрова, с която бяха покрити куршумите. — Моят колега, доктор Уикс от Скотланд Ярд, е убеден, че убиецът на Тео Ламерс е бивш служител на Централното разузнавателно управление.

Фон Даникен не отговори. Твърде вероятно да е от ЦРУ. Когато стана ясно, че Блиц не е немец, а иранец — бивш военен при това, — се усъмни, че убийствата са професионална работа на някоя разузнавателна агенция. Замисли се за Филип Палумбо. Американският му колега или не се е занимавал с конкретните случаи, или умишлено е скрил тази информация от него.

Фон Даникен благодари за обаждането и затвори. Магистралата се стесни и той влезе в пределите на града. Пътят се спусна надолу, следвайки извивките на езерото. От лявата му страна се простираше разкошен хълмист парк.

Покритите със сняг ливади се спускаха живописно към брега. Мина покрай построените в този район просторни комплекси на важни международни институции: Обединените нации, Общото споразумение за митата и търговията, Световната здравна организация.

Адресът, който търсеше, се намиреше в по-закътан район на града. Паркира на „Рю дьо Лозан“ пред китайски ресторант и турско шивашко ателие. Часът беше дванайсет и пет. Вече закъсняваше, ала човекът, с когото имаше среща, щеше да го почака още няколко минути.

Прехвърли имената с буква П в телефона си и се спря на едно от тях. Жуженето отекваше в ухото му, докато сигналът се опитваше да стигне до бог знае коя точка на планетата.

— Здравей, Маркус — обади се дрезгав глас с американски акцент.

Фон Даникен предпочете да не пита Филип Палумбо къде се намира.

— Искам да си наясно, че обаждането ми е извън рамките на официалните ни взаимоотношения — започна той, без да губи време за любезности и празни приказки.

— Това има ли връзка с новината, която ти сервирах вчера?

— Да. Трябва да знам дали има още нещо, свързано с Китаб — известен още като Готфрид Блиц, — което криеш от мен.

— Това е всичко, приятелю. За пръв път чух за него преди два дни от устата на Гасан.

— Това отнася ли се и за плана им? Твърдиш, че не сте имали предварителни данни за терористична клетка, готвеща атентат на територията на Швейцария? Или за негови съучастници? Името Ламерс звучи ли ти познато?

— Маркус, започваш да ме изнервяш. Какво точно искаш да знаеш? — ядоса се Палумбо.

— Искам да разбера дали твой екип работи на моя територия.

— За какъв екип става въпрос?

— Не знам как точно го наричат. Мокри поръчки, ликвидации, санкции...

— Дяволски странен въпрос ми задаваш, Маркус — сниши глас Палумбо.

— Да, така е. Смятам, че ми дължиш отговор.

— Аз пък смятам, че оправих дълга си още вчера.

— Вчерашният ни разговор беше служебен. Не само наш интерес е да спрем Гасан и приятелчетата му, но и във ваш. Победата ще е обща.

— Може би — призна Палумбо. — Но така или иначе, за да ти отговоря, ще трябва да споделиш още.

Фон Даникен въздъхна, обмисляйки какво количество информация би могъл да разкрие. Не че имаше особено голям избор. Такава беше цената, която плащаш, когато работиш рамо до рамо със суперсила. Или по-точно, както напоследък бе видно — с единствената суперсила. Не можеше да очаква от Палумбо да му изкаже тайните си ако самият той не направеше същото.

— И ние работим по случая Блиц, но от малко по-друг ъгъл. Този човек, когото споменах — Тео Ламерс, — е бил негов съучастник. Двата са се срещнали преди четири дни. Смятаме, че Ламерс е снабдил Блиц с „търтей“, последна дума на техниката, способен да лети с петстотин километра в час и да побере двайсет килограма пластичен експлозив във външна капсула. Ламерс е бил убит на другата вечер след срещата им. Професионална работа. Предполагаме, че същият човек е ликвидирал и Блиц. Имаме доказателство, че килърът е от вашите.

— Какво е това доказателство?

Фон Даникен му разказа за куршумите, натопени в отровата, за индианското поверие и връзката му със салвадорските отряди, подчинени на ЦРУ.

— Струва ми се, че малко се увличаш — отвърна Палумбо. — Суеверни индианци, отряди на смъртта, отрова... Връщаш ме трийсет години назад, това е древна история.

— Не смятам, че който и да било от двама ни вярва в случайните съвпадения.

— Тук ме хвана натясно — призна Палумбо, но така и не отговори на въпроса му.

— Фил, ще те попитам направо — този човек на служба при вас ли е, или изпълнява платени поръчки самостоятелно? — припряно заговори Фон Даникен.

— Не мога да ти кажа. Нещата, за които споменавах, случват по нареждане на Оперативен отдел. Шестия етаж. Фишът със заплатата ми изобщо не може да се мери с техните. Не мисля, че заместник-директорът ще е доволен, ако започна да си пъхам носа там, където не ми е работа.

— Това ми е ясно — прекъсна го Фон Даникен. — Но все някой плаща на този човек. Някой го напътства в правилата посока. Струва ми се, че той е много по-наясно какво става, отколкото аз или ти. На мен поне това ми изглежда плашещо. Мислех си, че би могъл да поразпиташ тук-там. Да кажем... неофициално.

— Неофициално ли? — замисли се за миг Палумбо.

— Каквото успееш да разбереш...

— Жабешка отрова, а? И тогава ще сме квит, така ли?

— Чисти сметки — заяви Фон Даникен с онзи типичен за американците ентузиазъм, когато искаха да засвидетелстват, че държат на думата си.

Палумбо замълча, оставяйки Фон Даникен да слуша единствено стържещите шумове, съпътстващи безжичните комуникации.

— Добре тогава — обади се най-после той.

— Добре какво? — едва не подскочи Фон Даникен.

— Ще се чуем по-късно — каза Палумбо, без да уточнява повече.

Връзката прекъсна.

51.

Приятната пететажна сграда на улица „Валдхое“ 30 се намираше в спокоен жилищен квартал на Берн, недалеч от центъра на града. По тротоара, на двайсетина метра един от друг, стърчаха оголените скелети на брезите като стражи на пост.

Джонатан премина бавно с колата покрай сградата, за да огледа дали някой не я наблюдава. В четири часа следобед наоколо нямаше жива душа. Не забеляза нищо подозрително и паркира три пресечки по-надолу по улицата.

Ема е истинска, защото и Беа е истинска, повтаряше си той, докато излизаше от колата. По пътя от Цуг си припомни всичко, което знаеше за Беа. Трийсет и пет годишна, архитект по образование, с диплома от университета в Лийдс, без да е практикувала професията си нито за ден. През различни периоди от живота си Беа беше и неудовлетворен артист, и неудовлетворен фотограф, и неудовлетворен художник. Луташе се непрекъснато. Свободен дух, объркана душа, но все пак истинска. Плът и кръв в широки джинси, скъсано кожено яке и начин на мислене, напълно пасващ на външния ѝ вид...

Бяха се виждали два или три пъти, последният от тях бе преди година и половина, когато обядваха заедно в Шамони по време на отпуска им от Близкия изток. Дали не беше и същия уикенд, когато Ема предложи да му купи кашмирения пуловер? Откакто се преместиха в Швейцария, Ема няколко пъти ѝ беше идвала на гости в Берн, но той така и не успя да намери време да я придружи.

Джонатан вървеше към сградата по отсрещния тротоар. Отново не видя никого, който да се мотае наоколо. Погледна към паркираните автомобили, ала и там не забеляза нищо подозрително. Претича през улицата, притискайки с ръка превръзката на врата си. На входа имаше списък с фамилните имена на обитателите. Щрасер. Рутли. Крюгер. Зендер. Върна се едно име назад. Стомахът му се сви. Нямаше Беатрис Роуз, но имаше Е. А. Крюгер в апартамент 4А.

Започна да трепери. Какво чакаше още? Натисна звънеца. Изтече минута. Отстъпи назад и погледна нагоре. Раната на врата му се отвори наново от рязкото движение. Тогава към входа се приближи някаква жена и извади ключа си.

— Идвам при госпожица Крюгер — каза той. — Тя е сестра на съпругата ми. Имате ли нещо против да изчакам във входа?

Погледът на жената се спря на врата му и по лицето ѝ изписа тревога. Джонатан съзря отражението си в огледалната повърхност на табелката и забеляза напоената с кръв марля.

— Добре ли сте? — попита жената не особено любезно.

— Пострадах леко. Не е толкова зле, колкото изглежда.

— Трябва да ви види лекар.

— Аз съм лекар — каза той и се насили да се усмихне, за да разведри неловката ситуация. — Ще се погрижа за себе си веднага щом вляза. Сигурно познавате Ева. Висока на ръст. Медночервена коса. Светлокафяви очи. Носи очила.

Жената се замисли и поклати глава.

— Съжалявам — рече тя. — Не познавам госпожица Крюгер. По-добре да изчакате отвън.

— Разбира се — отвърна Джонатан, все така усмихнат, обърна се и преброи до пет. После хвърли поглед назад. Фоайето беше празно, а вратата бавно се затваряше. Още няколко сантиметра и щеше да хлопне. Побърза да пъхне крака си в процепа, ала закъсна. Бравата щракна.

Завъртя се на място, проклинайки лошия си късмет. Зачуди се дали да не натисне всички звънци едновременно, все някой щеше да му отвори... Ала не му се рискуваше. Една от живущите в сградата вече го бе видяла. Не искаше някой да се обади в полицията.

Пъхна ръце в джобовете си. Пръстите му докоснаха ключодържателя на Ема. Може би имаше ключ...

Извади връзката. Освен ключа за колата, на нея имаше още три други, закачени на различни по цвят гумени халки. Пробва ги един по един. Черният не пасваше. Нито пък червеният. Зеленият се плъзна в ключалката с лекота. Завъртя го и резето изщрака. Секунда по-късно вратата хлопна зад гърба му.

Добре осветеното стълбище се виеше нагоре покрай асансьорната шахта. На всеки етаж имаше по три апартамента, а на

площадките пред тях — масичка, цвете в саксия и огледало. Като навсякъде в Швейцария, името на обитателя беше изписано под звънеца. Откри жилището на Ева Крюгер на четвъртия етаж. Натисна бутона на входния звънец, ала никой не отговори.

Всичко започна доста преди Ливан.

Хофман се оказа Маккена от Косово. А Косово беше пет години преди Ливан. Може всичко да е започнало доста преди това, но спомените на Джонатан стигаха само до Ливан. Дребните детайли се губеха в съзнанието му. А може би умишлено не искаше да се сеца за тях.

Само че вече нямаше избор. Налагаше се да ги изрови оттам, не толкова заради собствената си безопасност, колкото от мъчителното желание да открие истината.

Джонатан завъртя ключа в бравата и влезе в апартамента на Ева Крюгер.

* * *

Малко по-надолу по коридора, жената наблюдаваше през шпионката и видя как раненият мъж се вмъкна в апартамента. Разбира се, че познаваше Ева Крюгер. Е, не много добре, в интерес на истината. Нямаше как, след като тя почти не се задържаше в дома си. На няколко пъти си бяха разменяли реплики и я намираще за доста приятна млада жена. Естествено, не смяташе за нужно да разтръбява този факт пред някакъв непознат. Особено пък пред такъв съмнителен тип, облян целия в кръв.

Не за пръв път тази седмица се случваше непознати хора да търсят госпожица Крюгер. Два дни по-рано, прибирайки се по тъмно, видя двама подозрителни мъже да обикалят около сградата. Влезе във входа, без да ги заговаря, а малко по-късно чу шум от площадката. Погледна през шпионката тъкмо когато двамата влизаха в апартамента на Ева. Още се чувстваше зле, че не алармира полицията тогава.

Сега пък друг мъж, с прободна рана на шията. Кръвта му буквално се лееше по коридора!

Нямаше да допусне същата грешка отново.

Върна се в дневната, взе телефона и набра номера на полицията.

— Да, господин полицај — каза тя. — Бих искала да съобщя за... — Не беше съвсем сигурна за какво точно. Мъжът все пак си имаше ключ. Ала бързо отпъди колебанията си. — Бих искала да съобщя за нарушител на улица „Валдхое“ 30... Моля, елате веднага. В момента е в сградата.

* * *

Били са и тук. Този път не са се стремили да прикрият присъствието си, отбеляза Джонатан. Пред себе си виждаше явните следи от старателен, методично проведен обиск.

Влезе в просторната, оскъдно обзаведена всекидневна. Възглавничките на черния кожен диван се търкаляха по земята. Празни лавици, струпани на пода книги и вестници. Заметнат на една страна персийски килим. В стаята имаше удобно луксозно кресло. Лъскава масичка за кафе с прекалено много хром и полиран метал по нея. Къс стомана със странна форма, който играеше роля на скулптура. Някой бе обитавал този дом. Ала това не беше Ема...

Джонатан извади от джоба си шофьорската книжка и се загледа в снимката на съпругата си. Мебелировката подхождаше на елегантните очила, на опънатата назад коса, на яркото червило. Това бе домът на Ева Крюгер.

Насили се да направи обиколка на жилището. Кухнята беше стерилно чиста. Шкафовете зееха отворени. Чиниите стояха струпани на купчини по плотовете. Чашите също. Надникна в хладилника. Портокалов сок. Бяло вино. Шампанско. Кутийка черен хайвер от белуга. Глава лук. Опаковка пълнозърнест хляб. Буркан с туршия. Апартамент, в който да разпусне по време на „светкавично сафари“. Във фризера имаше покрита със скреж бутилка полска водка. Погледна марката — „Зубровка“, с екстракт от бизонска трева. На поставка над нея се охлаждаха две малки чашки.

Отвори бутилката и си наля една глътка. Водката беше с бледожълт цвят и консистенция на сироп. Допря чашата до устните си и отметна глава назад.

— За Ема — каза на глас. — Която и да е тя всъщност.

Огнената течност се плъзна по гърлото му.

Завладя го мъчително усещане за самота. Тежестта притисна раменете му и десетте крачки, които измина до кабинета, му се сториха като безкрайно пътешествие.

Малка стая. Безупречно подредена. Метално писалище и дизайнерският стол на Херман Милър, който Ема умираше от желание да притежава, но не можеше да си позволи. Компютърът го нямаше, но охранящите кабели лежах на земята до лазерен принтер. Никакви документи, никакви записки...

Влезе в спалнята. Чаршафите бяха смачкани на топка и захвърлени в единия ъгъл. Възглавниците зееха разпорени. В гардероба висяха няколко костюма. Симфония в черно — „Армани“, „Диор“, „Гучи“... Подходящи за тях обувки, 36-ти номер. Номерът на Ема. Защо ли непрекъснато си правеше труда да проверява, след като вече знаеше? Коктейлна рокля, също в черно, с толкова предизвикателна кройка, че да изтръгне въздишка и от най-отегчения гост.

Джонатан неволно си представи как Ема влиза в стаята, облечена в нея. Очите му се плъзнаха по дългите ѝ крака, спряха с наслада върху деколтето ѝ и продължиха нагоре, към медночервените къдрици, разпилени по раменете ѝ. Да, реши той, щеше да изпълни предназначението си. Прекрасен избор на облекло за сервиране на водка с черен хайвер за двама.

Двама души, две самоличности... Коя от тях обаче беше реална? Как да успее да различи истината от измислицата? И щом той не можеше, как се е справяла Ема?

Осъзна, че и той е бил част от това. Доктор Джонатан Рансъм, лекарят пътешественик, удобно поставян в най-горещите точки на света. Накрая го бяха изпратили в Женева, за да може Ема да се заеме с този проект ТАР... Каквото и да означаваше това.

Джонатан в ролята на пионка.

Или на прикритие...

Приседна на ръба на леглото и взе телефона. Сигналят „свободно“ измърка в ухото му. Свърза се с международен оператор и поиска номера на болница „Св. Мери“ в Пензанс, Англия.

„Кога бе започнала цялата тази история?“ — запита се той. Преди Бейрут беше Дарфур. Преди Дарфур — Индонезия, Косово и Либерия, където Ема го чакаше в очукания си джип на летището.

Къде бе взела решението си тя? И по-точно, кога?

Джонатан си записа номера на болницата и го набра. Отсреща вдигна приятен глас с британски акцент и той помоли да го свържат с деловодството. След като в слушалката прозвуча женски глас, той каза:

— Обаждам се от Швейцария. Съпругата ми почина наскоро и ми е нужно копие от удостоверението ѝ за раждане за пред властите. Родена е във вашата болница.

— Изпратете ни официално запитване и незабавно ще ви го пусна по факс.

— Разбира се, но сега просто искам да се уверя, че оригиналният документ е при вас. Името ѝ е Ема Роуз. Родена на 12-ти ноември 1975 година.

— Изчакайте така — каза жената.

Джонатан подпря слушалката на рамото си. В ръка държеше венчалната халка на Ева Крюгер. Хрумна му, че в апартамента нямаше и следа от господин Крюгер. Защо и е този пръстен тогава? — зачуди се той. Всичко останало се връзваше до последната подробност. Цял един паралелен живот с всичко необходимо, включително и изкуствени мигли.

— Господине, на телефона е сестра Пул. Намерихме досието на Ема Роуз.

— Чудесно... Искам да кажа, благодаря ви.

Новината прекъсна размишленията му. Трудно му беше да говори. Усещаше, че се намира на границата — не беше сигурен дали на изцелението, или на пълното рухване. В съзнанието му изплува моментът, когато той и Ема минаваха с колата покрай червените тухлени стени на болницата в центъра на града. Това беше единственото им посещение в родния ѝ град, година след сватбата им.

— Ето тук е започнало всичко — гордо каза Ема тогава. — Дошла съм на бял свят точно в седем с кански писък. Оттогава не млъквам. Тук е починала мама. Кръговратът на живота, както се казва.

Сестрата продължи:

— Има един проблем. Сигурен ли сте, че е родена през 1975 година?

— Напълно.

— Странно. Второто ѝ име случайно да е Еверет?

— Да.

Още едно доказателство, че това беше тя. Не Ева Крюгер, а Ема. *Неговата Ема.*

— Всъщност успях да открия Ема Еверет Роуз в нашия архив — каза сестрата, вече с малко по-твърд глас. — Родена на 12-ти ноември, но една година по-рано... Това е проблемът.

— Сигурно е печатна грешка в документа. Трябва да е тя.

— Опасявам се, че не е — заяви сестрата. — Не знам как точно да го кажа.

Джонатан се размърда неспокойно.

— Много съжалявам, господине — отрони съчувствено жената. — Ала Ема Еверет Роуз, родена на 12-ти ноември 1974 г. в болница „Св. Мери“, е мъртва. Загинала е в автомобилна катастрофа две седмици след раждането си, на 26-ти ноември.

52.

— Това пълният списък с назначенията му ли е? — Маркус Фон Даникен седеше в малък кабинет без прозорци в един от многобройните коридори на управлението на „Лекари без граници“. Жегата бе нетърпима и той усещаше как с всяка минута, прекарана там, губеше и зрънцето останало му търпение.

Директорката на медицинската организация, настанена зад бюрото си, го гледаше недружелюбно. Петдесетгодишна сомалийка с гладко избръсната глава и златни обеци халки, емигрирала в Швейцария преди двайсет години. Жената не полагаше никакво усилие да прикрие враждебността си, докато разпалено му говореше, насочила към него лакирания си в ярък цвят дълъг нокът.

— Защо да не е пълният списък? — попита тя, докато му подаваше досието на Джонатан Рансъм. — Приличам ли на човек, който се опитва да скрие нещо? Това е абсурдно, казвам ви. Джонатан Рансъм — убиец! Откъде измислихте тази лудост?

Фон Даникен не си направи труда да отговори. От полицията в Граубюнден го бяха изпреварили с един ден и директорката явно започваше да се изнервя. Щеше да е по-добре да си поговори с тях, отколкото да спори с нея. Пое папката и започна да разлиства съдържанието ѝ. Бейрут, Ливан. Ръководител на имунизационна кампания. Дарфур, Судан. Директор, бежански операции. Косово, Сърбия. Главен медицински експерт на инициативата за построяване на местни центрове за спешна помощ. Остров Сулавези, Индонезия; Монровия, Либерия. Това беше списък на всички взривоопасни политически точки в света.

— Нормална практика за вашите лекари ли е да прекарват толкова много време в чужбина? — попита той и вдигна поглед от досието. — Забелязвам, че някои от назначенията на доктор Рансъм са продължавали и по две години.

— В това се състои работата ни — презрително въздъхна жената, извърнала поглед към тавана. — Джонатан предпочита по-

предизвикателните задачи. Той е един най-отдадените ни лекари.

— Какво значи това? — попита Фон Даникен.

— Много често условията за работа са нетърпими, лекарят лесно губи поглед върху цялостната картина и потъва в заобикалящото го страдание. Това обикновено води до непреодолимо чувство на безсилие. Имаме доста случаи на посттравматичен стрес, подобен на така наречената „бойна умора“. Но Джонатан никога не се е дърпал от по-суровите назначения. Някои от нас смятат, че това е заради Ема.

— Ема, неговата съпруга ли?

— Забелязахме, че тя проявява малко прекалена склонност да съчувства на населението. „Слива се“ с местните, един вид. Важно е да не се прекрочва границата между нас и тях. Иначе очакванията стават непосилно високи.

— Често срещана практика ли е двама съпрузи да работят в екип?

— Никой не встъпва в брак с намерението веднага след това да зарече партньора си на хиляди километри разстояние.

Фон Даникен се замисли над думите ѝ. Започваше да му се изяснява как, евентуално, работи схемата. Назначенията в чужбина, непрекъснатите пътувания...

— Как точно се вземат решенията къде да бъдат изпратени лекарите?

— Преценяваме възможностите им спрямо нашите нужди. Отдавна се опитваме да привлечем доктор Рансъм в управлението. Опитът му в полевата работа би могъл да вдъхне на проектите ни известна доза здрав разум, така нужен за успешното им осъществяване.

— Разбирам, но кой точно решава къде да бъде изпратен доктор Рансъм? — заинтересува се Фон Даникен.

— Правим го заедно. Тримата. Джонатан, Ема и аз. Отваряме списъка с вакантните длъжности и преценяваме къде биха могли да бъдат най-полезни.

Фон Даникен нямаше представа, че съпругата на Рансъм е приемала работата си толкова присърце. Попита в какво точно са се изразявали нейните задължения.

— Ема правеше всичко — обясни директорката. — Оглавяваше логистиката. Организираще мисиите, грижеше се доставките с

лекарства да пристигат навреме, съгласуваше помощта от местните хора, стараяше се да държи настрана наемните бандити, за да не пречат на работата ни. Изобщо, грижеше се за цялата организация, за да може Джонатан да спасява животи. Човек като Ема струваше колкото петима обикновени простосмъртни. Това, което ѝ се случи, е голяма трагедия. Вече усещаме липсата ѝ.

Жена, която се е посветила на работата на съпруга си, е знаела какво прави той. Задавала е въпроси. Фон Даникен се зачуди дали пък не е питала твърде много.

— Над какво точно работи доктор Рансъм в момента? — поинтересува се той.

— Искате да кажете, преди да започне да трепе полицаи ли? — Сомалийката го дари с още една самодоволна усмивка, за да му покаже какво е отношението ѝ към разследването му. — Ръководи антималярийната кампания, която организираме съвместно с фондация „Бейтс“. Не ми изглежда особено щастлив. Работата е административна, а той предпочита полевата дейност.

— За какъв период от време е сегашното му назначение?

— По принцип тази длъжност е постоянна. Той ще остане на поста си до края на кампанията, а междувременно ще обучава заместника си, който ще поеме управлението след него. За жалост, наскоро получих оплакване за поведението му. Явно е бил твърде рязък с американците... А парите са техни — прошепна тя. — Госпожа Бейтс не го харесва. Взето е решение да бъде освободен от поста.

Фон Даникен кимна, но вътрешният му глас му подсказваше, че някаква невидима ръка направлява движението на Рансъм от една държава в друга. Започваше се с оплакване, изразено пред началник „Личен състав“. Просто намек, жената и сама щеше да се сети. *Джонатан Рансъм трябва да замине за Бейрут. Нуждаем се от него в Дарфур.*

— Имате ли представа къде заминава след това?

— Надявам се в Пакистан — оживи се сомалийката. — Имаме вакантно място за нова мисия в Лахор, на което спешно трябва да назначим някого. Досегашният ни директор почина внезапно от сърдечен удар. Едва на петдесет, горкичкият. Имал е насрочена важна среща с министъра на здравеопазването за вторник. Много ще се

радвам, ако успея да убедя Джонатан да замине в неделя, за да може да го замести.

— Тази неделя ли? — учуди се Фон Даникен.

— Да, с вечерния полет. Съзнавам, че той наскоро загуби съпругата си, но доколкото го познавам, съм сигурна, че ще му се отрази добре.

— Неделя — повтори Фон Даникен и всичко бавно започна да прониква в съзнанието му.

Седемдесет и два часа.

* * *

Теорията на Фон Даникен беше проста. Рансъм работеше като обучен агент за чуждо правителство. Служебните му ангажименти към „Лекари без граници“ осигуряваха идеалното прикритие при пътуванията му в различни държави, без да буди подозрение. Ако искаше да открие за кого работи Рансъм, трябваше да разбере с какво се е занимавал досега.

Точно по тази причина Фон Даникен се намираше на улица „Готие“, настанен зад компютър в стаята за разпити на полицейското управление в Женева. На монитора пред него имаше снимка на тежко ранена жена, която спасителни екипи измъкваха от останките на взривена болница. Снимката беше на първа страница на вестник „Дейли Стар“, издаван в Ливан на английски език, в броя от 31-ви юли миналата година.

Заглавието на статията гласеше: „Взрив уби полицейски следовател“. Отнасяше се до експлозия, отнела живота на седемнайсет души, сред които изтъкнат полицейски служител, оглавяващ разследването около убийството на бившия ливански министър-председател. Следователят страдал от бъбречна недостатъчност и в момента на експлозията се намирал в болницата за седмичната си диализа. Според един от полицаите, участващи в разследването на атентата, бомбата е била скрита под настилката на пода по време на ремонт в болницата няколко месеца по-рано. По приблизителни сметки детонацията е била еквивалентна на около петдесет килограма TNT.

В статията се казваше още, че никой не е поел отговорност за атентата и че полицията проверява сведения относно сирийски агенти, забелязани в болницата малко преди взрива.

Фон Даникен отмести поглед от монитора. Бомба, поставена под настилката по време на ремонт три месеца преди атентата. Петдесет килограма TNT. Полазиха го тръпки. Нападение с толкова мащабна подготовка изискваше екип от десетки хора. Строители, предприемачи, служебни лица, подписали разрешителни, някой от лекарския кабинет, който е имал достъп до часовете за преглед на жертвите. Като полицейски служител беше впечатлен, ала като човешко същество изпита ужас.

Преди Бейрут — Дарфур...

Самолет С-141 на Обединените нации, превозващ вождове на мюсюлманското племе джанджауид и местни суданци на път за Хартум на спонсорирана от правителството дискусия за прекратяване на огъня, избухва във въздуха. Няма оцелели. Открити са улики, че в един от двигателите е имало бомба. Всяка от страните твърди, че другата е отговорна за трагедията. Гражданската война се разпалва.

Преди Дарфур — Косово...

Втора страница на „Нешънъл Газет“:

„Експлозия отне живота на генерал в оставка Владимир Дракич, по-известен като Драко, и на други двајсет и осем души. По същото време петдесет и пет годишният Дракич е присъствал на тайна среща на незаконното дясно крило на Отечествената партия, на което е считан за лидер. Обект на международно преследване през последните десет години, Дракич е бил издирван от Върховната комисия за военни престъпления към Обединените нации във връзка с избиването на две хиляди мъже, жени и деца в Сребреница през ноември 1996 година. Според уликите, причина за взрива е спукан главен газопровод. Полицията разследва версии за намеса на съперническа албанска организация. Двама души са били арестувани“.

Трите атаки носеха сходни отличителни белези. Всичките бяха насочени срещу високопоставена, добре охранявана личност. И трите бяха резултат на дългосрочна, прецизна подготовка и изключително добро разузнаване.

И при трите намерените доказателства сочеха като вероятен извършител трето лице.

Но това, което окончателно убеди Фон Даникен в намесата на Рансъм, беше синхронизирането на атентатите. Бомбената атака в Бейрут се беше случила четири дни преди заминаването на Рансъм от Ливан за Йордания. Свалянето на суданския самолет — два дни преди Рансъм да напусне страната. Атаката в Косово — ден преди Рансъм да се завърне в Женева.

Ала все още не можеше да проумее кой имаше най-голям интерес от атентатите. *Cui bono?* Кой печелеше? Определящ фактор бяха критериите на разследващите органи, ала това не ставаше ясно от вестникарските статии.

Фон Даникен стана от компютъра и разтри слепоочията си.

В главата му отекваха думите на жената от „Лекари без граници“:

Имаме вакантно място за нова мисия в Лахор, на което спешно трябва да назначим някого. Надявам се да го убедя да замине тази неделя.

53.

На обаждането за нарушител от улица „Валдохе“ 30 се отзова дежурен екип от двама души. Полицаяте натиснаха звънеца на входа и малко след това влязоха в сградата. Бяха сериозно обезпокоени. Криминалната статистика нареждаше тази улица и района около нея сред най-безопасните в града. За последните три месеца в този квартал бяха станали само две кражби. Нито един сигнал за въоръжен грабеж, изнасилване или убийство през цялата минала година.

— Той е вътре — каза разтревожената съседка, след като въведе полицаите в апартамента си. — Откакто ви се обадох, наблюдавам площадката непрекъснато. Още е тук.

— А защо смятате, че е крадец?

— Не съм казала, че е крадец, съобщих ви за нарушител. Няма работа в сградата. Първо обясни, че чака Ева Крюгер. Искаше да влезе във входа. Има кървяща рана ето тук... — тя посочи към шията си. — Казах му, че не го познавам и предпочитам да чака отвън, въпреки роднинската им връзка. Минута по-късно го видях на площадката на етаж. Имаше ключ за апартамента ѝ. Видях го да влиза.

— С мис Крюгер имат роднинска връзка, така ли?

— Каза, че е сестра на съпругата му. Но може и да лъже. За пръв път го виждам.

Полицаяте се изреждаха да ѝ задават въпроси.

— Видяхте ли жената, която живее там... въпросната мис Крюгер?

— Не.

— Попитахте ли го за раната му?

— Каза, че леко е пострадал. Сподели, че е лекар и ще се погрижи за себе си веднага щом се качи в апартамента.

Полицаяте започнаха да се изнервят.

— Този лекар заплаши ли ви по някакъв начин?

— Не. Държа се любезно... Ала не мисля, че има работа тук, след като мис Крюгер я няма. За пръв път го виждам. Изплаши ме.

Полицайте се спогледаха. Поредната скучаеща клюкарка.

— Ще поговорим с господина. Съвсем случайно да ви е споменал как се казва?

Жената се намръщи.

— Почакайте тук, госпожо.

* * *

Джонатан стоеше с вирната брадичка пред огледалото в банята и разглеждаше шията си. Кръвта бе започнала да се съсирва и да хваща коричка. В полевите болници срещаше подобни гледки ежедневно. Ако не искаше да му остане постоянен белег, трябваше отново да отвори раната и да я зашие, докато е прясна. Точно сега обаче това нямаше как да стане.

Наля си от водката и я глътна за кураж.

— Не мърдай — прошепна си той с игла и конец в ръка.

Пое дъх и се залови за работа. Иглата си я биваше като за извадена от комплект за шиене. Сравнително остра. Сравнително стерилна. Беше ползвал и по-лоши. Събра ръбовете на раната с пръстите на лявата си ръка и направи първия шев.

Всичко е било лъжа от самото начало. Ема не беше Ема. До известна степен животът му е протичал като театър. Пиеса, режисирана от невидим режисьор. Странно, но чувстваше по-скоро облекчение, отколкото разочарование. Сякаш някой внезапно беше махнал капациите от очите му и той изведнъж прогледна.

Вече виждаше нещата такива, каквито са. Не само право пред себе си, но и в проклетата периферия. За част от секундата и миналото, и настоящето му добиха коренно различен облик. Джонатан пионката, Джонатан марионетката, глупавата, безгласна марионетка...

„Кой режисира този театър? — зачуди се той. Кой я е въвлякъл в това?“

Направи третия шев. Конецът заяде и очите му се насълзиха. Стисна зъби и рязко дръпна иглата.

Ядосан — ето как се чувстваше. Ядосан на Ема. Ядосан на Хофман. Ядосан на онзи — който и да бе той, — дете открадна живота му и го прекрои по собствените си нужди. Кражба от абсолютно

непростимо естество. А останалото? Другата част от живота му, която принадлежеше само на тях двамата? И това ли беше преструвка? Изкушаваше се да нарече интимните им моменти незабравими, необременени от важните ѝ задължения. Моментите, когато се любеха. Тайните им погледи. Докосването на ръцете им в мигове на безмълвна близост.

Осем години... Как е било възможно?

Отпусна иглата и се подпря с ръка на умивалника. Впери поглед в огледалото. Наистина ли не разбираш? Та ти дори не знаеш истинското ѝ име...

Погрижила се е да те местят из Африка, Европа и Близкия изток, за да може спокойно да върши работата си. Имала е паралелен таен живот. Огледай се, виж този апартамент, шикозната рокля. Водила е мъже тук, пила е водка с тях, съблазнявала ги е...

Погледна дълбоко в собствените си очи и се изправи пред истината.

Довърши работата си бързо и усърдно, безчувствен към болката. Направи възел и отрязва конца с ножичката, която намери в комплекта за шиене. Намаза защитата рана с алкохол и я превърза. Справи се чудесно...

Взе ризата си и се запъти към кухнята, където си наля още водка. Трябваше да запомни тази марка — „Зубровка“. „Наивен глупак“ в превод от полски.

Облече палтото си и бръкна в джобовете. В десния напипа халката. Обеща си винаги да я носи със себе си, за да му напомня. Изгаси осветлението в кухнята и тръгна към всекидневната. Бавно плъзна поглед наоколо — всичко това беше илюзия, театрална сцена, нищо повече...

В този момент на вратата се похлопа.

— Полиция. Искаме да говорим с вас.

Джонатан се вцепени. Жената от входа, тя ги е повикала. Представи си сценария оттук нататък. Щяха да поискат да видят документите му. Рутинна проверка за висящи съдебни постановления. Отговорът щеше да е категоричен — доктор Джонатан Рансъм, издирван по обвинение за убийство на двама полицаи. Заподозреният е въоръжен и опасен. Щяха да го закопчечат с белезници да го проснат на земята за нула време.

На вратата отново се почука.

— Полиция. Умоляваме ви, докторе, знаем, че сте вътре. Бихме искали да говорим с вас за госпожица Крюгер.

Джонатан бе стигнал твърде далеч, за да се откаже. Възнамеряваше да разнищи тази история докрай.

Втурна се в спалнята и отвори френските прозорци към балкона. Огледа се във всички посоки. Най-близкият балкон се намираше два етажа по-надолу. Стената беше гладка и нямаше къде да се хване.

Ударите по вратата ставаха все по-силни.

Върна се във всекидневната, после изтича в кабинета, след това — в спалнята и накрая — в кухнята. Спря, разгневен и обладан от чувство на безсилие. Нищо не можеше да измисли. Единственият начин да излезе оттук беше през входната врата.

Щом той не можеше да излезе, щеше да ги принуди да влязат.

Запъти се към кухнята. Вече не бързаше. Нито веднъж не се обърна и дори не се замисли дали да отговори на засилващите се удари по вратата. Тръгна право към готварската печка с модерна конвекторна фурна от хромирана стомана и сензорно управление. Напълно безполезен уред за тази кухня, но пък работеше на газ. Свали металните скари от горелките, измъкна един нож от чекмеджето и завъртя копчетата и на петте дюзи докрай. Газта изсъска и противният ѝ сладникав мирис запълзя из помещението.

Чукането спря, ала от коридора се понесоха разгорещени гласове. Топката на бравата се раздвижи. Секунда по-късно се разнесе стържене на метал. Полицайте се опитваха да отворят ключалката с шперц.

— Идвам — обади се Джонатан. — Един момент.

— Побързайте, моля ви — чу се отвън. — Иначе ще разбием вратата.

— Минутка само — извика той. Затвори вратата на кухнята и се втурна към кабинета. Взе струпаните на бюрото документи и ги нави на фуния. Натъпка в отвора тоалетна хартия от банята и остави фунията настрана. Грабна голяма хавлиена кърпа и я поля със студена вода. Изцеди я и я преметна през ръката си. В пепелник във всекидневната откри кибрит.

Хлопането по вратата отново започна. От коридора се чу характерното пукане на полицейска радиостанция.

Газта се процеждаше през пролуката под вратата на кухнята. Джонатан усети мириса и се отдръпна. Облегна се на стената от външната страна на кухнята, покри главата и раменете си с мократа хавлиена кърпа, драсна клечка и запали хартиената фуния. Поддържа я далеч от тялото си, докато се разгоря като факла.

Сега! — каза си.

Отвори вратата на кухнята, метна факлата вътре и се хвърли на пода. Огнената вълна от експлозията изпълни затвореното пространство, помитайки със себе си парчета от порцеланови съдове и стъкла от счупените прозорци. Миг след това с тътена на експресен влак нахлу във всекидневната, преди да бъде засмукана обратно към кухнята.

Джонатан прекоси дневната пълзешком и се скри в шкафа до входната врата. Секунда по-късно отвън се разнесе изстрел и вратата се отвори с трясък. В апартамента нахлуха двама полицаи с извадено оръжие и хукнаха към горящата кухня. Джонатан ги наблюдаваше през откренатата вратичка на шкафа.

Единият от полицаите се осмели да надникне над пламъците.

— Скочил е през прозореца.

Другият нагази през потрошените мебели и погледна над рамото му.

— Изчезнал е.

Джонатан изпълзя от шкафа, промъкна се покрай входната врата и хукна надолу по стълбите.

След минута беше вече на улицата, а малко по-късно седеше зад волана на мерцедеса на път към магистралата.

54.

Филип Палумбо следваше строго установена програма след всяко свое „ловуване“ в чужбина. От летището незабавно се отправяше към фитнес центъра в Александрия, щата Вирджиния. В продължение на два часа въртеше велоергометра, вдигаше тежести и плуваше. Накрая, когато заедно с потта успееше да изхвърли от организма си безвкусната храна, мръсния въздух и нечистотиите, се отпускате в сауната, за да възстанови изтерзаното си тяло. След всичко това пропъждаше чувството за вина, загнездило се в душата му. Чак тогава, пречистен като след изповед, се прибираше вкъщи при съпругата и трите си деца.

Днес обаче забрави за греховете си и насочи колата към Лангли, където отиде право в архива на Централното разузнавателно управление. Отвори файла на латиноамериканската секция с информация за дейността на управлението в Ел Салвадор през 80-те. В него откри бюлетин на мисия, разискващ нуждата от построяване на демокрация в региона, която да играе ролята на крепостна стена срещу комунистическия сандинистки режим, пуснал корени в съседна Никарагуа и заплашващ правителствата на Гватемала и Ел Салвадор. По-нататък се споменаваше за операция „Див гълъб“, проведена от посолството в Сан Салвадор през пролетта на 1984 година. Файлът, съдържащ подробности за операцията, беше засекретен и можеше да се отвори само с одобрението на заместник-директора. Толкова. Други операции нямаше.

Палумбо порови назад и откри списък на служители от агенцията, прикрепени към посолството по онова време. Оpozна името на свой колега от Командния център за антитероризъм — слаб, дружелюбен ирландец на име Джо Лийхи.

Палумбо откри Лийхи в кабинет с голям прозорец с гледка към работните кабинки на Центъра.

— Джо, имаш ли минутка?

Както винаги, Лийхи беше безупречно издокаран в тъмносин костюм и лъснати обувки, а косата си носеше зализана назад като на banker от Уолстрийт. Не толкова безупречен обаче бе филаделфийският му носов изговор.

— Какво има? — попита той.

— Искам да се напънеш да си припомниш нещо от много далечното минало. Имаш ли време за едно кафе?

Палумбо го поведе към закусвалнята на управлението и взе две двойни кафета с мляко от машината за топли напитки. Седнаха на маса в дъното.

— Ти беше в Ел Салвадор, нали?

— Доста отдавна. По това време ти си свалял първокурснички в Йейл — отвърна Лийхи.

— По скоро се опитвах, но те ме отпъждаха — отвърна Палумбо. — Какво можеш да ми кажеш за операция „Див гълъб“?

— Ето на това му се вика далечно минало. Защо питаш? Проверка ли правиш?

Палумбо поклати глава.

— Нищо подобно. Просто ми е интересно.

— Беше много отдавна. Аз бях младок. Тъкмо започвах. Наивен хлапак.

— Не се тревожи, Джо. Имаш думата ми. Това ще си остане между нас.

— Като Вегас, нали?

— Точно така, като Вегас. — Палумбо се наведе напред и го погледна в очите. — „Див гълъб“, Джо. Разкажи ми.

Лийхи дръпна стола си напред и се надвеси над масата.

— Всичко започна като тренировъчна програма. Просто да вкараме новобранците във форма. Повечето бяха големи дръвници. Половината дори нямаха долни дрехи. Донесохме малко берети от Форт Браг. Огнева мощ също. Идеята беше да ги понаучим на войниклък. Да подкрепим демокрацията в региона. Обичайните глупости.

— Не ползваме ли за тази цел базата във Форт Бенинг? — прекъсна го Палумбо.

— Официално, да. Но това беше *sub rosa* — строго поверително — сниши глас Лийхи. — Както и да е, *ел президентте* одобри

начинанието и дори привлече част от тях към личната си войска. Ние свършихме мръсната работа. Сигурно се сещаш как стояха нещата тогава. Дани Ортега хранеше Бианка Джагър от държавната трапеза, а регионът беше пропищял от сандинистите. *No mas Comunista*. Не на комунизма! Или поне такава беше идеята. Нещата излязоха от контрол още в самото начало. Но имаше ефект. Изкарахме акъла на всички. Президентът отново спечели изборите. Ние си стегнахме партакешите и се прибрахме у дома.

— А онези, които сте обучавали? Някои от тях дойдоха ли с вас?

— Какво имаш предвид с това „дойдоха ли с вас“?

— Не знам. Може да сте видели, че сред тях има кадърни момчета и да сте ги взели на работа в Агенцията.

От безгрижния тон на Лийхи не остана и следа:

— Това вече не е лъжица за твоята уста. Плуваш в мътни води.

— Само двамата сме, Джо... Ирландчето от Филадельфия и приятелчето му от Южен Бостън.

Лийхи се засмя, ала не каза нищо.

Палумбо продължи:

— Ще ти обясня защо питам. Един от тях е нагазил в моя територия. Светил е маслото на двама големи хитреци и е оставил след себе си следи от разни вуду магии и прочее. Говори се, че топи куршумите си в жабешка отрова. Вярва, че така ще попречи на духовете на жертвите си да го преследват от отвъдното. Чувал ли си за подобна абсурдна глупост?

Лийхи поклати глава, ала спомените очевидно нахлуха в съзнанието му.

— За пръв път чуваш за това, така ли, Джо?

— Бъркаш в черната торба — мрачно въздъхна Лийхи. — Това е поверителна информация. Ако ти е мило за прекрасната ти съпруга и трите ти хлапета, най-добре се откажи да ровичкаш.

Палумбо, като един истински агент, не се плашеше лесно. Дори напротив, предупреждението засили любопитството му.

— Хората, които е убил, са били замесени в онзи заговор с Валид Гасан. Възнамерявали са да свалят пътнически самолет. Финно подготвяна работа. Говорим за „търтей“, който се движи с над петстотин километра в час и събира в капсула двайсет кила „Семтекс“.

Това си е направо крилата ракета. Не виждам как едно суеверно копеле ще успее самичък да сложи край на „Божинка“^[1].

— Човекът явно е свършил добра работа.

— Така е. Без съмнение — съгласи се Палумбо.

— Кой обаче стои зад всичко? — замисли се Лийхи.

— И аз това се чудя. Все пак имам някаква идея. В крайна сметка, колко души имат възможността да го направят?

— Искаш да кажеш, че е правителствена поръчка ли? — тайнствено попита Лийхи.

— О, да! — Палумбо удари по масата с кокалчетата на пръстите си. — Но това си остава между теб и мен.

Лийхи сложи длан на сърцето си в знак, че ще мълчи като гроб.

— Имаше нещо странно в онзи файл — продължи Палумбо. — Точно затова исках да говоря с теб. Липсва името на агента, който е командвал операцията. Изглежда е било премахнато още преди да компютъризират архива. Кажи ми, Джо, кой от нашите даваше нарежданията за „Див гълъб“?

Лийхи остана загледан в Палумбо известно време, после се надигна от масата. Докато минаваше покрай него се наведе и прошепна една дума на ухото му:

— Адмирала.

Палумбо не помръдна от мястото си, докато Лийхи не напусна закусвалнята.

Адмирала беше Джеймс Лафивър. Заместник-директорът на Оперативен отдел.

[1] Планът „Божинка“ — успешно осуетен терористичен заговор през 1995 г. за взривяване на 12 пътнически самолета на територията на САЩ. — Б.пр. ↑

55.

— Седемдесет и два часа — каза Фон Даникен и метна палтото си на облегалката на стола. — Това е времето, с което разполагаме. Рансъм е нашият човек, няма никакво съмнение. Не му е за пръв път. Откъдето мине, взривява по нещо. Правил го е и в Бейрут, и в Косово, и в Дарфур. Убива хора и е много добър в това...

„Специалният отряд“ се бе настанил за постоянно в „моргата“ — забутана конферентна зала в мазето на Федерална полиция. Бяха подредили в полукръг пет бюра. Свалиха от горните етажи компютри, телефони и копирни машини. Всичко приличаше на нервна система, която си търсеше тяло. В момента присъстваха само Зайлер и Харденберг. Гледката на празните бюра в работния им бункер съвсем помрачи настроението на Фон Даникен.

— Чакай малко, Маркус — каза Макс Зайлер. — Как така седемдесет и два часа?

Фон Даникен си взе стол и сподели с двамата мъже новите си разкрития.

— Изчезва от страната веднага след извършването на атентата — обясни той, след като подробно ги осведоми за престъпленията на Рансъм. — Очевидно нашият доктор Рансъм е готов да тръгне за Пакистан в неделя вечерта. Може и да се преструва, че не подозира за предстоящото назначение, но аз съм сигурен, че знае. Най-вероятно хората му са убили горкия човечец, чието място се предполага да заеме. Трябва спешно да открием Рансъм. Нещо ново за микробуса? Все някой трябва да го е забелязал.

„Някой“ означаваше камера за наблюдение, поставена някъде в Европа между Дъблин и Дубровник.

— Нищичко — каза Харденберг. — Миер прескочи до ИСВС да се пробва да им подпали задниците.

— Два милиона камери! Всичките ли са слепи? Ама че късмет! — Фон Даникен поклати глава възмутено.

Точно в този момент вратата се отвори и Курт Миер се довлече до бюрото си, намествайки пътьом колана си върху дебелия си корем.

— Ето те и теб — въздъхна Фон Даникен. — Тъкмо те споменавахме. Какво откри?

Миер огледа тревожните лица на присъстващите. Нещо със сигурност се бе променило, но нямаше представа какво. Посочи купчината снимки в ръката си.

— Преди десет дни в Лайпциг. Направени са на Байеришерплац, в близост до железопътната гара. Имаме микробуса.

— Слава богу! — възкликна Фон Даникен, докато разглеждаше една от фотографиите.

Със забележителна яснота на нея се виждаше бял микробус „Фолксваген“ с швейцарски номера, шофиран от брадат мъж с очила с телени рамки.

— Зад волана е Гасан. Щом видях регистрационните номера, веднага пуснах допълнително издирване. Така попаднах на ето това. Заснета е в Цюрих преди седем дни — каза Миер и им подаде следващата снимка. — Този път зад волана е Блиц.

— Къде точно е била поставена камерата? — попита Фон Даникен.

— На ъгъла на Баденерщрасе и Хардплац.

— Това е близо до „Роботика“, нали така?

— Не е далеч — отвърна Миер. — На два-три километра. Погледнете задния прозорец. Вътре се вижда нещо много голямо. Анализирахме снимките и стигнахме до заключението, че става въпрос за големи метални кутии.

— „Гъртеят“ ли имаш предвид?

— Нямам представа. Но каквото и да е то, със сигурност е голямо и тежко. Забележете как е увиснало шасито. Сравнете тази снимка с останалите. Пресметнахме, че на втората снимка микробусът носи товар от поне шестстотин килограма. — Миер взе друга фотография от купчината и им я подаде. — Последната, която открихме, е направена в Лугано в събота.

Лугано се намираще само на трийсет километра от Аскона и вила „Принчипеса“. Фон Даникен се оказа прав за белите петънца от боя в дома на Блиц. Микробусът е бил паркиран в гаража.

— Значи Гасан взема експлозивите от Лайпциг, предава ги на Блиц заедно с микробуса и си плюе на петите към Швеция. Блиц откарва микробуса в Цюрих и взема „търтея“ от фабриката на Ламерс. — Фон Даникен прехвърляше снимките една след друга. — Това ли е всичко?

— Друго не успяхме да открием за белия микробус.

Фон Даникен погледна към Миер.

— За белия ли? Да не би да има и друг, за който да не знам?

— Сега кара черен. Боядисал го е.

— Как разбра?

— Не знаем откъде първоначално е взет белият микробус, но със сигурност знаем, че номерата му са откраднати от подобен микробус в Шафхаузен — поясни Миер.

— Хората рядко подават сигнал в полицията при такива случаи. Струва им се дребна работа и докладват единствено в службата за контрол на автомобилния транспорт. Гасан и приятелчетата му са си въобразявали, че постъпват много умно. Но ние сме по-хитри от тях. Предположих, че щом са откраднали един комплект регистрационни номера, може да са задигнали и друг. Разрових се в бюлетина за изгубени и откраднати номера. Преди две седмици собственикът на черен микробус фолксваген в Лозана е съобщил, че номерата му са били свалени. Пуснах ги в системата и вижте какво открих.

Миер извади последната снимка. На нея се виждаше черен микробус „Фолксваген“, движещ се по някаква улица. В дъното се забелязваше рекламен билборд на шоколад „Линд“ и табелата на известен магазин за мебели.

— Снимката е направена вчера в пет следобед в покрайнините на Цюрих.

— Но как можем да сме сигурни, че микробусът е същият?

— Сравнете предните брони на двата автомобила. И двата имат еднакви вдлъбнатини под фара. И двата имат един и същ ароматизатор с формата на борче, висящ от огледалото за обратно виждане. Да кажем, че едното е съвпадение. Но двете? Невъзможно е.

— Обади се на градската полиция — каза Фон Даникен. — Накарай ги да пуснат съобщение за издирване на микробуса. Проверете всяка една снимка на всяко едно превозно средство,

преминало през източната половина на страната за последните двайсет и четири часа.

— Дадено.

Фон Даникен се вгледа по-отблизо в снимката.

— Кой е зад волана? Не е Блиц със сигурност. По това време вече е бил мъртъв. — Подаде фотографията на Миер, който се намръщи и сложи очилата си. — Нещо куца. Този не ми изглежда редовен.

— Да занесем снимката в криминалната лаборатория. Могат да я увеличат и да я изпратят в Интерпол, където да я пуснат в програмата си за лицево разпознаване.

Миер напусна стаята.

Фон Даникен се извъртя на стола си и се обърна към останалите двама.

— Толкова от източния фронт. Имаме ли напредък на западния?

Дойде ред на Клаус Харденберг да говори. Дундестият следовател с жълтеникаво лице, изоставил добре платената си работа в международна счетоводна компания в Цюрих заради суровото ежедневие в полицията.

— Блиц е извършвал финансовите си операции в Банко Популяре делла Тичино. Открихме името на банката през извлечението от „Юрокард“. Средният месечен баланс на сметката му беше дванайсет хиляди франка. Обичайните неща — домакински разходи, плащания по кредитната му карта, газ, електричество... Седмично е теглел в брой по петстотин франка, винаги от едно и също гише в Аскона. Общо взето, живеел е скромно за човек с луксозен автомобил в гаража на вила, струваща няколко милиона.

— Освен ако вилата не е била негова — каза Фон Даникен.

— Точно това си мислех и аз — подсмихна се Харденберг. — Първото нещо, което ми направи впечатление, е паричен превод от сто хиляди франка, постъпили по сметката преди седмица. Като основание за паричния превод е посочено „Подарък за П. Дж.“. На следващия ден Блиц е изтеглил цялата сума в брой на касата в клона в Лугано. Съвсем спокойно. Направил предварителна заявка, говорил лично с управителя и обяснил, че парите са първоначална вноска за яхта, която е поръчал в Антиб.

— Някой откри ли парите в дома му?

— Говорих с лейтенант Конти. Не са ги намерили — отвърна Харденберг.

— Кой е превел стоте хиляди в сметката на Блиц? — заинтересува се Фон Даникен.

— А! — възкликна Харденберг. — Ето тук вече става интересно. Парите са дошли от кодирана сметка в Ройъл Тръст енд Кредит Банк на Бахамските острови, клон Фрийтаун.

— За пръв път я чувам — каза Фон Даникен, който се беше сблъсквал служебно с повечето големи финансови институции по света.

— Това е малка банка с авоари около един милиард. Не разполага с офиси. Съществува само на хартия. Ако ми позволите, ще се отклоня за малко от Блиц и ще се прехвърля на Ламерс.

Всички присъстващи кимнаха. Харденберг изгълта половин кутийка „Ред Бул“ за ободряване и запали цигара „Голоаз“.

— Та, както казвах, насочваме вниманието си към Тео Ламерс — продължи Харденберг. — В неговия бизнес не е имало скрито-покрито. Всичките му сметки са в Ю Ес Би, която е първокласна банка. Проверих и тях. Преди девет месеца е получил превод от два милиона франка не откъде да е, а от „Ройъл Тръст енд Кредит“ на Бахамите.

— Два милиона от същата банка? — Фон Даникен се приведе напред. — Ако са дошли от същите хора, които са изпратили сто хиляди на Блиц, ще знаем точно кой финансира цялата веселба.

— Позволих си да се обадя на Микаела Менц от „Роботика“. Парите са постъпили в събирателната сметка. Това значи, че двата милиона франка са получени за свършена работа. Проблемът е, че към трансфера не е прикрепен номер на фактура. Жената няма представа какви са тези пари.

Миер погледна към Фон Даникен.

— Били са за „търтея“.

Фон Даникен кимна. Нещата започваха да се разплитат.

— От същата сметка в „Ройъл Тръст енд Кредит“ ли са дошли парите?

Харденберг поклати глава.

— Това щеше да улесни живота ни прекалено много. Преведени са от съвсем различна кодирана сметка. Различна поне на пръв поглед. Шансът Блиц и Ламерс да са имали работа с един и същ „банкомат“ на

Бахамите е едно на милион. Споделих тези си впечатления с господин Дейвис Брунсуик, изпълнителния директор на банката. Не беше особено общителен. Първо опитах с чар. После му казах, че ако не ми даде някаква информация относно титуляра на сметката, ще открие името на банката си в седмичния черен списък, който се разпространява в три хиляди учреждения из цяла Швейцария и всички полицейски управления в западния свят.

— Имаше ли ефект?

Харденберг вдигна рамене.

— Не, разбира се — призна той. — Всеки се прави на корав напоследък. Трябваше да прибегна до план Б. За щастие си бях подготвил домашното за господин Брунсуик преди разговора ни. Открих, че притежава няколко лични банкови сметки в нашата страна, в които държи порядъчна сума от около двайсет и шест милиона франка. Дадох му думата си, че ако не ми каже кой стои зад тези сметки — не само титулярът, но и всички, свързани с тях — лично ще се погрижа милионите му да бъдат замразени до края на живота му.

— И какво стана? — оживи се Фон Даникен.

— Господин Брунсуик пропя като славейче. И двете кодирани сметки са открити от доверена фирма, филиал на банка „Тингели“. Същата фирма е закупила и вила „Принчипеса“ от името на базиран в Кюрасо холдинг.

— Как разбра, че Брунсуик има сметки в нашата страна? — попита Фон Даникен.

Харденберг се намръщи и поклати много голямата си, много кръгла и много плешива глава.

— Не искаш да знаеш. Повярвай ми.

Присъстващите тихичко се засмяха.

Зайлер се прокашля.

— Доколкото си спомням, Маркус, ти познаваш Тоби Тингели лично.

Ред беше на Фон Даникен да се намръщи.

— Тоби и аз работихме заедно в Комисията за холокоста.

— Мислиш ли, че ще е склонен да ти направи услуга?

— Тоби ли? Тази дума изобщо не фигурира в речника му.

— Но все пак ще го попиташ, нали? — настоя Зайлер.

Фон Даникен се замисли за Тобиас (Тоби) Тингели IV и скелетите, които човекът криеше в гардероба си. Тингели бе богат, суетен, надут... В известен смисъл, Маркус фон Даникен чакаше този момент вече цели десет години.

Ала мисълта за реванш помежду им не му достави никакво удоволствие.

— Да, Макс — тихо отвърна той. — Смятам да го попитам.

56.

Светлините на фаровете го съсипваха. В насрещното платно на магистралата беше станала катастрофа и задръстването стигаше до хоризонта. Джонатан присви очи и отмести поглед встрани, в опит да си почине от ярката светлина. Някъде в дълбините на черепа му, вътрешният му глас ехтеше безмилостно. Измъквай се, казваше му. Затънал си до уши в неравна битка. Аматьор срещу професионалисти...

Рейн се намираше на сто километра в северна посока. Отвъд нея — Германия. Можеше да пресече границата по някой от многобройните пътища. Франция също не беше далеч. Ако поемеше към Женева, щеше да мине оттатък през Анеси и след три часа да си хапва фондю в Шамони. Познаваше града много добре. Прехвърли наум пансионите и хотелите, в които можеше да се покрие за няколко дни. Ала мисълта за подслон не го блазнеше. Нямаше нужда от временно убежище, а от изход.

Спря на отбивката на Егеркинген, където магистралата се разделяше. На север — за Базел, на изток — за Цюрих. Имаше ресторант от веригата „Мьовенпик“, мотел и галерия с магазини и заведения за бърза закуска.

Паркира и влезе в ресторанта. Поръча си, без да се бави. *Schnipiro und ein Cola, bitte*. Виенски шницел, пържени картофи и кока-кола. Любимото меню на учениците в Швейцария.

Докато чакаше, отново си представи апартамента в Берн. Апартамента на Ева Крюгер. Замисли се за старанието ѝ да го обзаведе по свой вкус; за времето и усилието, нужни за изграждането на толкова сложна измама...

Ако изключеше лъжата, спокойно можеше да признае, че е възхитен от изключителната дисциплина на изпълнението. Нито веднъж не му беше дала повод да се съмнява, че е някакъв агент. Служител в системата на държавен разузнавателен апарат. А той наивно смяташе, че му изневерява. Замисли се за подготовката,

необходима за успешната измама на съпруг в продължение на осем години.

Бръкна в джоба си и напипа венчалната халка. Извади я и отново я огледа. Имаше нещо около нея, което го притесняваше. Нещо не се връзваше, разваляше прикритието... Може би носеше послание, някакво напомняне. Ева Крюгер нямаше съпруг, защо ѝ трябваше халка?

Сервираха храната му. Преди десет минути умираше от глад, а сега изобщо не му се ядеше. Отпи от чашата си и бутна чинията встрани.

Пръстенът.

Разгледа цифрите, гравирани от вътрешната страна. 2-8-01. 8-ми февруари 2001 г. Къде е бил тогава? В Судан. По време на сухия сезон, когато мухите бяха жива напаст. Датата не значеше нищо за него, а доколкото знаеше, за Ема също.

Тогава се сети.

Това не бе венчалната халка на Ема, а на Ева Крюгер. Четеше датата неправилно. Американците изписваха месец-ден-година. Но Ева Крюгер беше швейцарка и би трябвало да гравира датата по европейския формат. Ден-месец-година.

2-8-01.

Докато гледаше цифрите, по тялото му пробяга вледеняваща тръпка.

На 2-ри август, 2001, той и Ема Еверет Роуз се бяха венчали скромно в Кортина, Италия. Никакви роднини. Така пожела Ема. Нито от неговото, нито от нейното семейство. Никакви колеги. *Това е нашият ден, Джонатан — беше казала. — Денят, в който ти отдавам цялата си същност.*

Извади от другия си джоб джобния компютър на Блиц. Преносимата памет си стоеше в USB отвора. Обузда нетърпението си и спокойно го включи. Появи се надпис TAP. Отвори я и на екрана замига прозорчето, изискващо парола. Вписа цифрите от венчалната халка. 2-8-01.

Екранът примига и се появи надпис „Парола приета“.

Екранът светна в синьо. В центъра се появи надпис „Интел Линк“. Буквите проблясваха ярко като неонова реклама. Чукна с пръст върху него. В продължение на няколко секунди не се случи нищо.

Стомахът му се присви. Поредната задънена улица. Тогава екранът отново светна в синьо и се появи текст, подобен на стенограма. В началото на всяко съобщение имаше дата, час и кодово име на изпращача.

Последното съобщение гласеше:

„08.02.08; 15:16 ч. централно европейско време.
Корморан“

Днешна дата. Изпратено в 3:16 следобед от някого, наричащ себе си Корморан.

„Гарван проникна в ТАР. Опитът за прекратяване провален. Гарван ранен и на свобода. Молба за среща и инструкции.“

Съобщението преди него беше изпратено три часа по-рано, в 12:10, от Ястреб.

„Относно: наличност нов мерцедес, брониран, лимузина. Направено запитване в «Даймлер-Бенц», централа. Не очакват нови автомобили до края на март. Един употребяван: цвят — черен. Кожа — сива. 100 000 км. Цена: 275,000 евро. Чакам потвърждение.“

Нещо като онлайн дневник, помисли си Джонатан, докато разглеждаше написаното. Форум, в който агентите влизаха и оставяха съобщения, свързани с мисиите им. Шпионска дейност в реално време.

Нямаше упоменат интернет адрес. Отвори директорията на файла и провери в софтуера на брауъра. Там откри уебсайт по подразбиране — <http://intemational.resources.net>. Името не му говореше нищо.

Върна се на главната страница на „Интел Линк“ и зачете останалите съобщения.

„07.02.08; 13:11. Сокол.

Потвърждавам, Дрозд мъртъв. Прекратете всички комуникации. Очаквайте инструкции от щаба.

07.02.08; 10:55. Корморан. Гарван се свърза с мен. Знае за ТАР. Гарван във владение на компютъра на Дрозд. Твърди, че Дрозд е убит. Чакам потвърждение.

07.02.08; 09:55. Сокол. Превод одобрен.

07.02.08; 08:45. Дрозд. Заявка, превод 100 000 швейцарски франка на сметката в БПТ. Възстановяване загубени средства.“

Джонатан прегледа още веднъж съобщенията. Корморан беше Хофман. Ястреб — неизвестен. Сокол — явно командваше парада. Човекът, който одобряваше финансирането и потвърждаваше пред агентите си смъртта на Дрозд. Дрозд се явяваше Готфрид Блиц. Ами Ема? Къде беше тя?

Продължи да чете.

„06.02.08; 19:55. Сокол. Документи на контролно-пропускателен пункт 1. Давосщрасе.“

„06.02.08; 18:07. Орел. На път за Давос. Подробности ясни. Документи?“

„06.02.08; 16:22. Сокол. Орел заема мястото на Славей.“

Славей. Ема?

Джонатан разрови многобройните съобщения, търсейки конкретна дата и час. Откри я. Вторник. Денят след нещастieto с Ема.

„05.02.08; 07:45. Орел. Славей мъртъв. Злополука при катерене. Гарван жив.“

Джонатан беше Гарван. И той, като останалите, имаше кодово име на птица.

Гарван. Братовчед на враната, но по-голям и по-враждебно настроен.

Ема беше Славей. Ами Орел? Поредният неизвестен участник.

Поглъщаше написаното ред по ред и възстановяваше събитията от изминалите дни през погледа на „другата страна“. Блиц заявява, че колата е на мястото си в Ландкарт и багажните квитанции са изпратени в хотела на Ема. После Ема отговаря, че пощата се е забавила заради лавина по железопътната линия и ще вземе чантите на следващия ден. Изпратила е съобщението в шест и половина вечерта в деня преди катеренето.

Джонатан вдигна поглед. Ресторантът гъмжеше от хора. Осветлението бе твърде ярко, а гласовете — много шумни.

Ема е поддържала контакт с мрежата си през цялото време.

На екрана се появи ново съобщение:

07.02.08; 21:56. Сокол. П. Дж. кацна 20:16 Цюрих. На път към хотела. Среца потвърдена 09.02.08; 14:00; Белведере. Носи товарна разписка. Замяна за злато.

02.09 беше утре, в два следобед. Знаеше кой е хотел „Белведере“ в Давос. Петзвезден палат за богаташи. Но кой беше П. Дж.? И какво „злато“ смяташе да разменя за товарна разписка?

Почти незабавно пристигна отговор от Орел: Потвърждение прието.

Буквите продължиха да мигат няколко секунди, после спряха.

Тогава за пръв път видя в долната част на екрана надпис „Препратки“. Чукна върху него и на екрана се отвори списък с връзки към уебстраници. Още кодове. После дата, а след нея името, което вече добре познаваше. ЦИАД. „Цуг Индустриал“.

Отвори първата препратка.

Беше товарителница с подробности за съдържанието на пратка от ЦИАД до „Ксантус Медикъл Инструмънтс“ в Атина. 200 броя портативни GPS устройства за навигация. Описание на техническите характеристики. Цена — двайсет хиляди швейцарски франка за бройка. Подготвена за изпращане в петък, 9-ти февруари, от Цюрих до Атина с полет на „Суис еър“ в седем вечерта.

Това ли беше товарната разписка, спомената в инструкциите от Сокол до Орел?

Отвори следващите препратки. Подобна документация. Подробни фактури. Не GPS навигационни системи, а инсулинови помпи, вакуумни тръби, карбонови филтри. Изпратени на 10-ти декември от Цюрих до Кайро през Ница. Изпратени на 20-ти ноември от Цюрих до Дубай. Изпратени на 21-ви октомври от Цюрих до Аман през Рим. Всички стоки заминаваха за Близкия изток.

Пратките пътуваха от няколко месеца. Първата от тях е била натоварена на 21-ви октомври, около шест седмици след семейното им завръщане от Близкия изток.

Джонатан отново прочете списъка със стоки и осъзна, че е бил прав, когато сподели подозренията си с Хофман. *Предполагам, че произвеждате нещо забранено по поръчка на някого, който не бива да го притежава.*

Но кой беше П. Дж.? И каква работа имаше той на Световния икономически форум в Давос?

Джонатан върна малко назад и забеляза, че Орел трябваше да получи документите си от контролно-пропускателен пункт 1 на Давосщрасе — главната улица, минаваща през центъра на града.

След като се нахрани, плати сметката в брой и излезе от ресторанта. Спря се пред съседната вестникарска будка и огледа изложените вестници. На първа страница на почти всеки от тях имаше заглавие, свързано със Световния икономически форум. Купи си два швейцарски вестника, заедно с „Хералд Трибюн“ и „Файненшъл Таймс“. Пъхна ги под мишница и се запъти към колата.

Зави към паркинга и се озова лице в лице с фаровете на бавно движеща се кола. След секунда забеляза и полицейските лампи на тавана ѝ. Постара се да не променя походката си и продължи в същата посока.

Полицейската кола бавно приближаваше. Патрул от двама души. Осветяваха регистрационните номера с фенерче. Джонатан стигна до автомобила и влезе вътре. Секунда по-късно, купето се обля в светлина. Той изчака със затаен дъх. Хвърли поглед към вестника на седалката до себе си. На снимката от първа страница на „Нойе Цюрхер Цайтунг“ се виждаше мъж от Близкия изток, изнасящ възторжена реч. Според обяснителния текст, човекът се казваше Парвез Джин — иранският министър на технолозите, който щеше да държи реч на СИФ в Давос в петък вечерта, за да даде разяснение относно ядрените стремежи на страната си.

Парвез Джин. Джонатан най-после разбра кой е П. Дж.

Купето потъна в мрак. Светлината от фенерчето се премести към съседния автомобил. Дали това бе рутинна проверка, или издирваха него?

Запали двигателя и потегли.

Тръгваше обратно към планината.

Отиваше в Давос.

57.

Тобиас Тингели живееше във внушително викторианско имение високо в планината край Цюрих, в близост до грандхотел „Долдер“. Преди него собственик на четириетажната каменна сграда бил баща му, който пък я наследил от баща си и така чак до 1870 година, когато първият Тобиас Тингели натрупал състоянието си, финансирайки кайзер Вилхелм I във войната му срещу Наполеон III.

Топлите взаимоотношения между Германия и частната банка се запазили през годините. По време на Втората световна война банка „Тингели“ била спасение не само за националните социалисти, които прехвърляли голяма част от продажбите си на злато през нейните офиси, но и за американците, англичаните и руснаците, чиито шпионски служби също ползвали услугите ѝ с удоволствие. Оттогава насам банката посветила работата си предимно на отбрана клиента, но слуховете за съмнителна дейност продължили да се носят от уста на уста.

— Маркус, влизай — прогърмя гласът на Тобиас Тингели. — Обаждането ти ме изненада.

Фон Даникен се усмихна. „Не се и съмнявам, че много те е изненадало“, помисли си той.

— Здравей, Тоби. Добре ли я караш? Надявам се, че не те притеснявам.

— Ни най-малко. Не стой така на студа. Дай да взема палтото ти.

Тобиас Тингели IV — Тоби, за приятелите си — беше от новата порода банкери. В разцвета на силите си, десет години по-млад от Фон Даникен. В избелелите си дънки, черно поло и разрошена по модата гъста черна коса, приличаше по-скоро на художник, отколкото на banker.

Фон Даникен му подаде палтото си. При последното му посещение преди десет години тук се въртеше цяла армия униформени прислужници и икономии, които прибираха палта и поднасяха коктейли.

Зачуди се дали Тингели вече не се вълнуваше от лукса, или беше освободил прислугата заради неговото посещение.

Двамата си имаха „минало“, така да се каже. Доста потайно при това и лековатият маниер на Тоби Тингели ясно показваше, че присъствието на Фон Даникен в дома му не му е приятно.

— Заповядай, Маркус. Ориентираш се наоколо, нали? — Тингели го поведе към всекидневната, където Цюрихското езеро сякаш изпълваше целия панорамен прозорец. — Нещо за пиене? — попита той и махна запушалката на кристална гарафа.

Фон Даникен отказа.

— Както споменах, касае се за нещо неотложно — започна той. — Искам да знаеш, че целият ни разговор не бива да излиза от рамките на тази стая. Знаем, че мога да раздам на твоята дискретност.

Тингели кимна сериозно. Двамата седяха един срещу друг в еднакви кожени кресла. Фон Даникен го запозна накратко с разследването си около Ламерс и Блиц — убийствата им, пластичните експлозивни от гаража на Блиц и връзките им с терориста Валид Гасан. Старателно пропусна заплахата, надвиснала над въздушния транспорт.

— Проследихме финансите им и стигнахме до компания, учредена от твой филиал в Лихтенщайн. Екселсиор Тръст.

— Имаш ли представа колко закона ще наруша, ако разкрия информация за клиентите си? — възкликна Тингели.

— Ако предпочиташ, мога да взема съдебно разпореждане от Алфонс Марти.

Тоби отхвърли предложението му с махване на ръка.

— Зарежи правилата. Готов съм да се обзаложа, че имената, фигуриращи в тръста, са на адвокати. Те са онези, които са наясно с всичко. Търси тях.

— Дай ми имената им и ще го направя — обеща Фон Даникен. — Доколкото си спомням, за учредяването на тръст се изисква определен брой директори. Имената им трябва да фигурират в документацията.

Тингели го дари с ослепителната си усмивка.

— Бих искал да ти помогна, но ако плъзне слух, че съдействаме на правителството, с бизнеса ни е свършено.

Фон Даникен се огледа наоколо. Оскъдно минималистично обзавеждане, целящо да насочи вниманието към стените. От дясната

му страна висеше огромно маслено платно — някакъв абстрактен психологичен кошмар на стойност десет-двайсет милиона франка, със сигурност. Дребна сума в сравнение с творбата на Пол Клее от отсрещната стена. Миналата година картина на Клее бе продадена за рекордно висока цена, достигана някога на търг. Нещо от порядъка на 130 милиона долара. Тингели спокойно можеше да си позволи да загуби един-двама клиенти и пак щеше да си остане един от най-богатите хора в Европа.

— Опасявам се, че не моля за помощта ти, а я изисквам — твърдо изрече Фон Даникен. — Най-късно утре сутрин очаквам да ми представиш цялата документация, с която разполагаш за въпросния тръст и свързаните с него компании на остров Кюрасо. Имена на адвокати, директори, всичко.

— Правителството няма правомощията да ме принуди да правя каквото и да било — смръщи се Тоби.

— Кой е споменавал правителството?

— Стига, Маркус, никой вече не дава пет пари за онази стара история. Войната свърши преди седемдесет години. Хората почти не помнят Хитлер, да не говорим пък за нацистите. Освен това сме изплатили дълга си. Един милиард долара купуват сериозно количество разбиране.

Част от задълженията на Фон Даникен в Комисията за холокоста се състояха в съблюдаване на степента на сътрудничество между швейцарските банки и Главната икономическа административна служба на есесовските охранителни отряди — агенцията, занимаваща се с финансовите дела на Третия райх.

Ако швейцарските банки са проявявали нехайство в отношението си към оцелелите от войната, болшинството биха могли да твърдят с чиста съвест, че просто са следвали утвърдени правила за гарантиране на анонимността и неприкосновеността на клиентските си влогове. Същите правила, които отричали правото на наследниците на починалите им клиенти да получат парите им. Отказвали достъп и на не толкова добросъвестни сили, а именно нескончаемата върволица от немски офицери, изпращани в Цюрих, Базел и Женева с нареждане да измъкнат от алчните банкерски пръсти парите на еврейските затворници, чийто край приближавал.

Една банка обаче, за разлика от останалите, не спазвала толкова строго принципите при прилагането на въпросните правила. Банка „Тингели“ не само сътрудничила на германците и превеждала милиони франкове от сметките на законните им еврейски собственици в полза на Третия Райх, а дори създаде специален клон за есесовски офицери, за да улеснят тяхното системно плячкосване.

Фон Даникен откри всичко това по време на проучванията си. Нещо повече — попадна на снимка на дядото на Тоби Тингели, Тобиас II, в компанията на Херман Гьоринг, Йозеф Гьобелс и райхсфюрера Адолф Хитлер. На fotografiaята Тингели беше облечен в черна есесовска униформа на *Standartenführer*, т.е. полковник.

Новината за това разкритие бе старателно потулена. В замяна на мълчанието на Комисията, банка „Тингели“ направи дарение от сто милиона долара за фонда на оцелелите и случаят беше приключен.

— Прав си — каза Фон Даникен. — Войната е изтъркана плоча. Аз говоря за нещо по-актуално. — Извади от джоба си плик и го подаде на банкера. Тоби Тингели го отвори. Вътре имаше няколко снимки. Не на стари нацисти от отминала епоха, но нещо също толкова шокиращо.

— Как попадна на това? — Тингели пребледня като платно.

— В задълженията ми влиза преследването на екстремисти. Бих казал, че съдържанието на тези снимки спокойно може да се нарече и така. Не политически екстремизъм, но все пак твърде смуцаващо поведение. Виж какво, Тоби, не те харесвам. Не харесвам и баща ти. Открай време ти се позволява да си купуваш чиста съвест, но аз не те изпускам от поглед. Винаги съм знаел, че си странен човек. Само нямах представа колко.

Имаше само две снимки, но от повече нямаше и нужда. На първата Тоби Тингели стоеше прав до някакъв бар в тъмна стая, облечен в есесовската куртка на дядо си, с небрежно килната на главата военна шапка с кокарда от череп и кости. Не носеше нищо друго. Нито панталони. Нито чорапи. Нито обувки. В едната си ръка държеше еректиралния си член, а в другата стискаше кожен камшик с който шибаше косматия задник на наведен до него бял мъж.

Другата fotografia беше още по-шокираща. На нея Тингели стоеше на четири крака, облечен от глава до пети в черен латексов костюм, с отрязани дупки за очите носа и устата. С ръце, закопчани на

гърба с белезници, заровил глава в слабините на някаква жена. Вярно, лицето му беше скрито, но огромният златен пръстен със семейния герб на дясната му ръка се виждаше ясно. Цивилните полицаи от групата под прикритие вече няколко месеца се заливаха от смях на тази снимка.

— Акционерите едва ли ще бъдат очаровани, не мислиш ли? — въздъхна Фон Даникен. — Представям си скандала, който ще се развихри, ако жълтите вестници се докопат до това. Ако имах желание, можех доста добре да си постеля гнездото и да се пенсионирам спокойно. Колко мислиш, че биха ми платили? Сто хиляди? Защо не и двеста?

Тингели хвърли снимките върху масичката за кафе.

— Копеле.

— Няма да ми мигне окото.

Тингели се изправи.

— Ще имаш имената утре сутрин. Но искам да ми дадеш снимките.

— Дадено. — Фон Даникен се запъти към външната врата. — Не забравяй, че винаги мога да се снабдя с нови.

58.

Алфонс Марти надникна в празния офис на Маркус Фон Даникен. Осветлението на тавана беше изгасено. Само настолната лампа хвърляше сноп светлина върху разпръснатите по бюрото документи. Беше осем вечерта и Марти идваше да се осведоми за напредъка през деня. Разходи се надолу по коридора и откри един кабинет, който още светеше. Почука и отвори вратата.

— Извинете, търся господин Фон Даникен.

Едър плешив мъж скочи от бюрото си.

— Харденберг, сър. Опасявам се, че главен инспектор Фон Даникен в момента отсъства.

— Виждам. Трябваше да се срещнем, за да ми разкаже докъде е стигнал с разследването.

— Не му е присъщо да пропуска среща. Беше ли предварително насрочена?

Марти не отговори. Идваше без предупреждение. Не искаше да дава време на Фон Даникен да напудри развитията си за пред него.

— Къде е?

— В Цюрих. Проверява сведение, свързано с финансирането на операцията.

— Така ли? Банките не са ли затворени по това време?

— Той не е в банка. Отиде в дома на Тобиас Тингели. Познават се от Комисията за холокоста. Можете да му звъннете на мобилния телефон.

Марти обмисли тази възможност за момент.

— Не е необходимо. Сигурен съм, че и вие може да свършите тази работа. Казахте, че сте попаднали на следа по въпроса за финансирането на операцията. Имате ли представа коя групировка стои зад този заговор? „Революционната гвардия“? Ал Кайда? „Ислямски джихад“? Или някоя нова, още нечувана организация?

— Още не сме сигурни — отвърна Харденберг. — Знаем само, че къщата на Блиц е закупена от офшорна компания, базирана на остров

Кюрасо. Щом разберем кой е плащал сметките му, ще сме доста по-близо до истината за това кой планира атаката.

— Какво ви спира? — учуди се Марти.

— Законът, сър. Съществуващите изисквания за спазване на банковата тайна ни пречат да стигнем до нужната информация. Но все пак, господин Фон Даникен е уверен, че ще съумее да ги заобиколи. Има близки познанства с доста банкери.

— Да, да, разбира се — изрази одобрението си Марти, стараяйки се да звучи доволен. — Продължавайте в същия дух.

Харденберг го придружи до вратата.

— Ще предам на господин Фон Даникен, че сте идвали. Сигурен съм, че е имал сериозна причина да пропусне срещата ви.

Марти забърза надолу по стълбите. Трябваше спешно да свърши нещо.

* * *

Щом влезе в кабинета си в Бундесхаус, Марти разрови документацията си и измъкна една папка. Тя съдържаше официалната молба до „Суиском“, националния телекомуникационен оператор, за разпечатка на всички телефонни разговори, проведени от Блиц, Ламерс и Рансъм. Стиснал документите в ръка, Марти набра номера на правния отдел на „Суиском“.

— Трябва ми подробна разпечатка на всички входящи и изходящи разговори от следните телефонни номера — каза той, след като се представи. После продиктува номерата на служебния, домашния и мобилния телефон на Фон Даникен.

— Разбира се. За какъв период от време се интересувате?

— За миналия понеделник, между осем сутринта и четири следобед.

— Само за понеделник?

— Точно така — отвърна Марти. — Колко време ще отнеме?

— Утре по обед ще е готова.

— Трябва ми най-късно до 8 сутринта.

— Ще я имате.

Марти затвори. След по-малко от дванайсет часа щеше да има доказателството, което търсеше.

59.

Джонатан шофира, докато умората изцеди силите му. Слезе от магистралата на отбивката за Раперсвил от южната страна на Цюрихското езеро пое през града към хълмовете в покрайнините. Когато в продължение на десет минути не видя нито една къща автомобил, отби встрани и загаси двигателя. Оставаха му сто километра до Давос.

С помощта на фенерчето, прикрепено към вътрешната стена на жабката, внимателно прегледа закупените по-рано вестници. Знаеше съвсем малко за Световния икономически форум, предимно от репортажите в новините.

СИФ беше ежегодна конференция, която събираше около хиляда представители на политическия и бизнес елит от цялото земно кълбо, за да обсъждат наболели световни проблеми. Тазгодишната тема беше разпространението на ядрено оръжие. Щяха да присъстват осемнайсет държавни глави, двеста министри и четиридесет и седем от стоте най-влиятелни изпълнителни директори според класацията на списание „Форчън“.

Очакваше се височайшето присъствие на двама бивши американски президенти, британския министър-председател, султана на Бруней, краля на Йордания, членове на управителните съвети на „Шел Ойл“, „Интел“, Дойче Банк...

Статия във „Файненшъл Таймс“ коментираше мерките за сигурност по време на събитието. Около три хиляди войници щяха да подпомагат работата на батарея от двеста местни полицейски служители в охраняването на СИФ. Никой нямаше да бъде допускан без предварителна проверка. На снимките се виждаха високи заграждения, прорязващи заснежените площи, внушителни прожектори и въоръжена охрана с немски овчарки. Според фоторепортажа, Давос приличаше повече на концентрационен лагер, отколкото на модерен ски курорт.

В една от редовните рубрики на Тагес Анцайгер се обсъждаше швейцарска фирма, която произвеждаше скенерите за служебни карти, използвани от органите на реда на контролно-пропускателните пунктове. Изпълнителният директор на компанията се хвалеше, че никой не е състояние да се промъкне покрай техните устройства. Отбелязваше, че има три нива на сигурност.

Зелена зона — за местното население и гости на града, които все пак трябваше да представят документ за самоличност на някой от трите контролно-пропускателни пункта, за да им издадат служебен пропуск за форума. Трябваше да го носят около врата си непрекъснато.

Жълтата зона обхващаше района около Конгресхаус където се провеждаше самата конференция, както и публичните места в близост до хотелите на високопоставените гости. За достъп до жълтата зона се изискваше официална покана за събитието и проверка от органите на швейцарската Федерална полиция.

Червената зона включваше Конгресхаус, където се изнасяха всички речи и се провеждаха „преломните“ заседания, както и хотел „Белведере“, където отсядаха голяма част от височайшите персони.

Всички официално издавани карти за удостоверяване на самоличността, разрешаващи достъпа на посетителите до тези зони, бяха снабдени не само със снимка, но и с електронен чип с данни за притежателя ѝ. Всяко лице с право на пребиваване в червената зона получаваше персонализиран четец за карта, който сканираше площ от десет квадратни метра и улавяше сигнал от картите на останалите участници. Върху дисплея на четеца се появяваше името, снимката и кратки данни за съответната личност. Всеки можеше да разпознае от пръв поглед Бил Гейтс или Тони Блеър, но с петролния министър на Саудитска Арабия нещата стояха по съвсем различен начин.

Джонатан измъкна цялото съдържание на жабката и го струпа на седалката до себе си. Предположи, че ако Ема е трябвало да достави колата на П. Дж. в Давос, вероятно ѝ е бил издаден пропуск за червената зона. Разрови инструкциите за употреба на автомобила, гаранционната книжка и митническите декларации. Наведе се и бръкна в отделението над жабката. Ала нищо не откри.

Облегна се и се замисли. Щом пропусъкът го нямаше в чантите, изпратени от Блиц, значи трябваше да е в колата. Но къде? Според инструкцията за употреба, бронировката не беше единствената

уникална особеност на автомобила. Машината можеше да се похвали и с подсилени гуми, които не спадат при спукване, противозанасяща система на спирачките и автоматично паркиране.

Откри онова, което търсеше в описанието на допълнителното оборудване: сейф, скрит под задната седалка. Излезе от колата и отвори задната врата. Наведе се в купето и намери копче в централната конзола. Седалката се вдигна. В кухнята под нея имаше матовочерна метална кутия. Отвори я. Вътре лежеше кафяв плик, с напечатан върху него надпис „Ева Крюгер“. Разкъса го и в ръката му падна карта за самоличност с лента за носене около врата. Издадена от СИФ със същата снимка като в шофьорската ѝ книжка. Имаше и още: френски паспорт на името на Парвез Джин и мобилен телефон.

Паспорт в комплект със сто хиляди швейцарски франка и бронирана лимузина „Мерцедес“. Всичко това, предположи Джонатан, в замяна за „златото“ на Парвез Джин, министър на технологиите на Фундаменталистка ислямска република Иран.

Огледа телефона. Един от най-евтините модели. Включи го и видя, че е зареден с ваучер от петдесет швейцарски франка. Защо е трябвало да оставят на Ема телефон, освен, за да се обади на някого... Някого, очакващ обаждане от точно определен номер. Парвез Джин? Провери телефонния указател, но в него нямаше никакви номера. Зачуди се дали пък Джин не е трябвало да потърси нея. Това изглеждаше по-вероятно. Министърът на технологиите щеше да изчака подходящ момент, за да се измъкне за кратко от охраната си.

Джонатан започна да проумява какво точно се случва. Не напълно, но поне основните щрихи. Изпращане на товари в замяна на информация. „Злато“, както я наричаха. Сещаше се само за един тип стоки, които иранците желяеха. Изделия, които западният свят им забраняваше.

С разтуптяно сърце влезе в уебсайта на „Интел Линк“ и отново отвори товарителниците. Центрофуги, навигационни системи, вакуумни тръби. Прегледа месеците в обратен ред: декември, ноември, октомври. Карбонови филтри. Мартензитна стомана. Охлаждащи системи. Още по-назад — септември, август. Магнитни пръстени. Теплообменници. Не се съмняваше ни най-малко, че описанието не отговаря на истината. Нямаше значение дали разбира, или не, как

точно функционираха. Знаеше каква цел изпълняваха и това бе достатъчно.

Заля го внезапно желание да излезе от колата. Трескаво се измъкна навън и пое по пътя. Ускори крачка, после затича нагоре по склона с всички сили, усещайки наслада от паренето в краката си, от бясното туптене на сърцето си, от накъсаното си дишане...

Съзнанието му сякаш политна и той си представи, че точно в този момент се намира в планината, сред дълбоката пустош, на няколкодневна експедиция...

Тогава човек внезапно осъзнава, че поне за кратко е оставил всичко зад гърба си: миналото, настоящето, бъдещето. Един нов свят, различен от видяното досега, без обвързаност с миналото и без очаквания за бъдещето. Един самотник, заобиколен единствено от камъни, дървета и бързи планински ручей. Едно туптящо сърце сред природа, която е съществувала много преди човечеството да започне да я плячкосва. Кратък момент, в който изпитваш великолепно усещане, че си жив...

След десетина минути стигна билото на хълма. На върха имаше струпана купчина камъни. Заобиколи я и спря. Дробовете му горяха, студът щипеше очите му. На север дългата, извита като сърп сянка на Цюрихското езеро се сливаше с осеяното с проблясващи мъниста небе. На юг се простираше потъналата в мрак долина, огряна тук-там от снопове светлина. На по-малко от километър в далечната от равното плодородно поле се извисяваха като гранитни кули отвесните планински склонове, забивайки острите си зъбци право в небето.

— Защо, Ема? — безмълвно запита той. — Как си могла да изпращаш такива материали на най-опасната държава в света? От тях се правят бомби. И то не просто бомби, а *бомбата*.

Малко по-късно тръгна обратно надолу. След десетина минути отвори вратата на мерцедеса. Настани се зад волана и пусна климатика. Един въпрос не му даваше мира.

За кого е работела Ема?

Облегна глава назад и затвори очи, но мислите му продължаваха да препускат. Задряма доста по-късно, едва когато първите лъчи на зората изпълзяха над хоризонта и озариха небето в мътносив отблясък.

60.

Не е твоя работа. Не се забърквай. Ще си докараш само неприятности.

Размишлявайки върху това, Филип Палумбо се наведе над предната седалка в колата и извади служебното си оръжие от жабката. Точно защото никой не си мърдаше пръста, светът се намираше в такова окаяно положение.

9-милиметровият пистолет „Берета“ му бе останал още от времето, прекарано като офицер в 82-ри отряд на Военновъздушните сили. Имаше зад гърба си четиринайсет години военна служба — от обучението му като курсант в Уест Пойнт до издигането му в ранг майор, преди да прекрати военната си кариера.

В частния сектор изобилстваше от възможности за човек с неговата квалификация, но той така и не прояви интерес към правенето на пари. Седем седмици след като подаде оставката си, подписа договор с Централното разузнавателно управление. И въпреки всичко, което бе видял и направил досега, все още го смяташе за най-доброто решение в живота си. Нямаше никакво желание да се отказва.

Увери се, че пълнителят е пълен, и сложи предпазителя.

Двуетажната къща в колониален стил имаше тъмнозелени капаци на прозорците и дървен покрив. Излезе от колата, напъха пистолета в колана зад гърба си и се увери, че сакото го скрива добре. Изкачи стълбите по две наведнъж и натисна звънеца. Отвори му слаб, непривлекателен мъж, в сива жилетка и очила, закачени на верижка около врата му.

— Ето те и теб, Фил — каза адмирал Джеймс Лафивър, заместник-директор на Операционен отдел в Централното разузнавателно управление. — Нещо спешно, предполагам, те води насам.

Палумбо влезе в дома му.

— Благодарен съм ви, че приехте да се срещнем веднага.

— Няма никакъв проблем. — Лафивър го поведе през просторното фоайе. Беше работохолик и живееше сам. — Искаш ли кафе?

Палумбо отказа.

Лафивър влезе в кухнята и си наля голяма чаша димящо кафе.

— Разбрах, че си измъкнал солидна информация от Валид Гасан, която е спомогнала за предотвратяването на атентат.

Той знае, помисли си Палумбо. Някой му е казал.

— Всъщност точно затова съм тук.

Лафивър добави малко захар в кафето и кимна на госта си да го последва.

— На връщане от Сирия по телефона ми се обади Маркус фон Даникен, директор на швейцарската служба за контраразузнаване — обясни Палумбо. — Разследва убийството на някой си Тео Ламерс в Цюрих, холандец, разстрелян пред дома му. Професионална работа. Изпитана. Няма свидетели. Ламерс е имал собствен бизнес за проектиране и производство на сложни навигационни системи. Отделно от това е изработвал „търтеи“ — безпилотен летателни апарати. Малки, големи, каквито поискаш. Фон Даникен е бил по средата на разследването, когато колега на Ламерс също е бил убит — иранец на име Махмуд Китаб, живеещ в Швейцария под псевдонима Готфрид Блиц. Дотук звучи ли ви познато?

— А трябва ли? — учуди се Лафивър.

— С цялото ми уважение, сър, смятам, че да.

Лафивър добави малко мляко към кафето си. Когато отново погледна към Палумбо, изражението му бе коренно различно. Светската част от срещата им беше приключила.

— Продължавай, Фил. Аз ще се включа накрая.

Палумбо умееше да разпознава заповеди.

— Обадих се на Маркус, за да го запозная с подробностите от разпита на Гасан.

— Искаш да кажеш подробностите за участието на Гасан в заговор за сваляне на пътнически самолет.

— Точно така. Фон Даникен беше, меко казано, изненадан. Оказва се, че двамата убити господи, които е разследвал, са били съучастници на Гасан.

— Интересно съвпадение. — Тонът на Лафивър ясно показваше, че изобщо не вярва в това.

Палумбо продължи нататък:

— На следващия ден съдебният лекар уведоми Фон Даникен, че убиецът и на двете жертви е обичал да топи куршумите си в отрова. Патологът поразпитал тук-там дали някой не е попадал на подобен случай. Негов колега от Скотланд Ярд знаел много добре за какво става въпрос. Човекът по случайност се оказал бивш британски морски пехотинец и твърдял, че тази отрова се е използвала в Ел Салвадор в началото на 80-те. Обичайна индианска практика по онези места, предполагам. Някаква местна вуду магия за пропъждане на злите духове. Англичанинът смята, че ние сме провеждали военното обучение. Според него този, който е убил Ламерс и частника му, със сигурност е работил за нас по едно и друго време. Фон Даникен се интересува дали наш екип работи на негова територия. Сър, ако разполагаме с достоверна информация за терористична клетка, подготвяща се да свали пътнически самолет над въздушното пространство на Швейцария, наш дълг е да уведомим тяхното разузнаване.

— Ти какво му каза? — попита Лафивър.

— Казах му, че ще проуча въпроса.

— Значи не си говорил с него оттогава?

Палумбо поклати глава.

— Вие сте управлявали военната база в Ел Салвадор по онова време. „Див гълъб“ не беше ли ваша операция?

— Това е поверителна информация — прекъсна го Лафивър.

— Аз имам достъп до поверителна информация. Един от местните е бил препоръчан за вербуване. Името му е Рикардо Райе. Майка му е била наполовина индианка. Обучавал се е известно време във Фермата^[1], после е получил назначение отвъд океана. Все още се води на работа при нас.

— Ровичкал си, а?

— Смятам, че той е човекът, натиснал спусъка.

Адмирал Лафивър пристъпи по-близо и Палумбо усети аромата на кафе от дъха му.

— Теб какво те засяга някаква операция под мое командване?

Палумбо се размърда и усети как дръжката на пистолета се забива в гърба му.

— Изобщо не ме засяга. Не е моя работа да си пъхам носа. Просто попаднах на информация за Ламерс, човека, застрелян в Цюрих.

— Е, и? — надигна вежди адмиралът.

— Сър, събрали сме досие за този човек, дебело две педи. Водил се е на служба при нас в продължение на десет години. Занимавал се е с промишлен шпионаж и е получавал инструкции от лондонското ни подразделение. Изчезнал е от списъците ни през 2003 година. Запитах се от къде на къде Валид Гасан е доставял експлозиви на хора, свързани по някакъв начин с американското правителство. Нещо в цялата тази работа не ми се връзваше. Поразпитах тук-там, за да разбера дали пък Ламерс не е преминал от другата страна?

— И какво откри? — запита Лафивър.

— О, преминал е, и още как — възкликна Палумбо. — Преди две години Ламерс е бил привлечен от министерството на отбраната. Точно когато е бил убит, е работел като консултант към военното разузнаване. Адмирале, можете ли да ми кажете защо, за бога, убиваме американски агенти?

— Мислех, че ще си по-загрижен защо Пентагонът се опитва да сваля пътнически самолет.

— Това е следващият ми въпрос.

Палумбо очакваше да чуе гневна тирада. Но вместо това, Лафивър остави чашата си с кафе и хладно се усмихна.

— Чувал ли си за специална част, наречена „Дивизията“?

— „Дивизията“? Не, сър, не съм.

— Така си и мислех. — Лафивър го хвана за лакътя и го поведе към плъзгаща се врата в кухнята.

— Да излезем навън. Ще изпуша една цигара.

Палумбо последва Лафивър през задната веранда. Слязоха по стълбите към градината. Студената вечер и навъсеното мрачно небе ги обгърнаха. Снегът хрущеше под краката им, докато бавно се разхождаха през гъсталак от голи дървета.

— Онзи Остин. Той е проблемът — каза Лафивър и извади цигара от пакет „Марлборо“. — Откаченото набожно копеле направо ми лази по нервите. Когато не е зает с молитвените си сбирки и

религиозни ритуали, не спира да си пъха носа там, където не му е работа.

— Имате предвид генерал-майор Джон Остин от военновъздушните сили ли? — уточни Палумбо.

— Същия. Всичко започна преди осем години, още преди 11-ти септември. Момчетата от Пентагона искаха да проведат тайни операции на чужда територия. Ядосваха се, че терористите съсипват наши съоръжения отвъд океана, и взеха да разправят навсякъде, че ние в ЦРУ не можем нищичко да направим, за да ги спрем. Кулите Кхобар в Саудитстка Арабия, бомбените агенти в посолствата ни в Найроби и Дар ес Салаам, многобройните нападения над работещи в чужбина американци...

Тогава Остин се срещна с президента и поиска разрешение да сформира отряд агенти за пробна операция. На президента не му трябваше дълго да го убеждават. Отдавна ни притискаше да открием кой стои зад атентата над американския боен кораб „Коул“ в Йемен, а ние така и не успяхме да разберем. Екипът на Остин откри виновниците незабавно. Месец по-късно президентът подписа Директива за националната сигурност, с която упълномощи министерството на отбраната да организира екипи за операции отвъд океана. Наречекоха новосформирания отдел „Дивизията“...

Остин я управляваше от известен на малцина кабинет, под името „Секретна служба за военно разузнаване“. Официалните им задължения се състояха в контролиране на работата на военните аташета в посолствата ни в чужбина. Остин действаше бързо. В рамките на една година имаше пет екипа зад граница...

Говорим за най-черните от всички тъмни операции. Нелегални. Недоказуеми. Провеждани без никакъв надзор от Конгреса, та дори и от президента. Сляпо одобрение, за което всеки служител от разузнаването душа дава. Включително и аз. Подразбрах за някои от техните операции. Отлично свършена работа. Светили са маслото на побъркан убиец в Босна — Драко — и на двама военни диктатори в Судан...

Ала Остин се самозабрави от успехите и започна да прекрива границата. Изцапа ръцете си с онази афера с ливанския министър-председател. Намеси се и в бунтовете в Ирак. Ние се занимаваме с разузнаване. Задачата ни е да събираме сведения и да ги препращаваме

където трябва. Не е наша работа да се правим на съдии, съдебни заседатели и палачи. Линия на поведение, прокарана от Белия Дом. Ей богу, Фил, по едно време взе да ми писва.

— Но, сър, става въпрос за американски агенти — възкликна Палумбо.

— Те не са американци. Китаб е иранец. Ламерс е холандец. Чужденци по произход и възпитание — обясни с равен глас адмиралът.

— Дори и така да е, сър, защо не се обърнахте към президента?

— И какво да му кажа? Щях да изглеждам като завистлив досадник. Нали точно президентът е одобрил начинанието и само той може да го прекрати.

— Не смятам, че президентът би разрешил на американски агенти да подготвят съвместно с незаконно пребиваващ иранец свалянето на пътнически самолет — възрази Палумбо.

— Съгласен съм. Както нямаше да ми позволи и да пусна къртица в мрежата на Остин. С убежденията си, изпъкващи от нашивките му и лъскавите медали по гърдите си, Джон Остин минава за светец на Пенсилвания Авеню. Той е в битката още от самото начало. Имам предвид свещената ни война с цялата пасмина „Джихад“. Остин състави плана за освобождение на заложниците ни в Ирак през 1980 година. Организира първите екипи за специални операции. И също като нашия главнокомандващ, е отдаден изцяло на Бога. Какво може да направи един атеистичен любител на уискито като мен? — усмихна се адмиралът.

— Но опитът за освобождението на заложниците се оказа пълен провал — каза Палумбо. — Вдигнахме пушилка и загубихме осем души.

— Няма значение, Фил. Джон Остин е герой. Като разпнатия на кръст за времето си. Каквото каже, това става... до следващата му заповед.

— При цялото ми уважение, адмирале, но не мога просто да се правя на сляп и да му позволя да свали самолет.

— Няма друг начин, Фил. В тази държава не може да има две отделни шпионски служби, които да провеждат операции, без да поддържат диалог помежду си. Вече доста време момчетата от отбраната са неконтролируеми. Щом този случай ги опръска целите в

кръв, всичко ще свърши. Джон Остин никога повече няма да ръководи тайни операции в чужбина.

— Значи изпратихте Рикардо Райс да прекрати това?

— Изпратих Рикардо Райс, за да стане ясно, че докато това се случва, ние не сме седнали да си бъркаме в носовете. Ако ни хванат неподготвени за нещо от такава величина, ще се окаже, че всичко, което Остин е разправял на президента за ЦРУ, е било вярно. Но ако се доближим на косъм до унищожаването на онзи „търтей“... ако успеем да извадим от строя някой и друг участник в заговора... ще изглеждаме като герои. — Лафивър хвърли цигарата на земята и я смачка с обувката си. — Господин Райс няма да успее да предотврати атентата. Честно казано, аз и не искам да го прави. Веднага щом свалянето на пътническия самолет стане факт, аз ще съм в състояние да представя на президента доказателства за това кои са извършителите и да му докажа, че нещата просто са излезли извън контрол...

Освен това няма да скрия, че съм се опитал да предотвратя това. Президентът няма да има друг избор, освен да застане плътно на моя страна. „Дивизията“ ще замине в небитието на секундата. В крайна сметка, на онези никакъвци от отбраната ще им натрият носовете, а ЦРУ отново ще бъде на върха.

Палумбо нямаше какво да каже. Стоеше като закован мястото си, шокиран и опечален.

Лафивър хвърли поредната си цигара на земята и пристъпи по-близо.

— Не мога да допусна някой от моите служители да тръбни навред до какво разкритие смята, че се е докопал. Искам думата ти, че ще запазиш всичко това в тайна.

— Но, сър, самолетът...

— Искам думата ти.

— Но, адмирале...

— Никакво „но“! — отсече Лафивър. — Нищожна цена, която ще платим, за да сме сигурни, че Остин няма да направи някоя още по-голяма глупост.

Палумбо въздъхна. Вече знаеше какво щеше да се случи.

— Съжалявам. Просто не мога да допусна това.

Лафивър го погледна презрително, сякаш пред него стоеше някой нещастен, глупав наивник.

— Нито пък аз.

Вдигна ръка и опря в сърцето на Палумбо компактен, никелиран револвер. Бракувано оръжие, свалено от списъците в архива, заредено с обикновени муниции, взети вероятно от оръжейната. Старецът действаше като по учебник.

Натисна спусъка два пъти. Куршумите удариха Палумбо в гърдите и го събориха на земята. Остана неподвижен за момент с широко отворени очи, задушаваше се...

Лафивър пристъпи една крачка напред, надвеси се над него и поклати глава. Тогава Палумбо се изкашля и адмиралът осъзна, че носи предпазна жилетка. Заместник-директорът на Оперативен отдел на Централното разузнавателно управление побърза отново да насочи оръжието. Този път обаче не успя да реагира навреме.

Изстрелът на Палумбо го улучи в челото.

Адмирал Джеймс Лафивър беше мъртъв още преди да докосне земята.

[1] Тренировъчна база на ЦРУ. — Б.пр. ↑

61.

Бяха изминали дваайсет и четири часа от началото на съвещанието на военния съвет на улица „Балфур“. През цялото това време телефоните не спираха да звънят и от двете страни на Атлантика с яростта на пролетна гръмотевична буря. От външното министерство на Израел до външното министерство на САЩ. От военна част „Иран“ до главния щаб на „Сентком“. От Мосад до ЦРУ.

В единайсет часа вечерта министър-председателят на Израел стоеше в кабинета си с ръка зад гърба и телефонна слушалка до ухото си. Бяха го помолили да изчака реда си на линията и той чакаше като придворен, търсец компанията на императора. Незабавно щяха да го свържат с президента на Съединените щати.

До премиера стоеше Зви Хирш, тръпнещ от нетърпение. Очакваше „незабавното“ свързване вече цели пет минути. Неуверен по природа, Хирш приемаше всяка допълнителна секунда като лична обида.

Отсреща най-после се обади някаква жена:

— Президентът на Съединените щати.

Преди премиерът да успее да отговори, от слушалката се разнесе хладен, лишен от емоции глас:

— Здравей, Ави, радвам се да те чуя.

— Господин президент, за съжаление поводът е неприятен.

— Бих искал да изразя своята благодарност от факта, че се консултираш с нас — каза американският президент. — Този напредък в развитието ни хваща малко неподготвени. Не сме очаквали толкова скорошна развръзка.

— Ние също сме изненадани. Сигурен съм, че сте съпричастен с положението, в което се намираме. Няма да позволим наличието на ядрено оръжие в ръцете на режим, който недвусмислено е изразявал желанието си да види Израел изтрит от лицето на земята.

— Изразяването на намерения и предприемането на действия са две съвсем различни неща.

— Действията им са факт от години — напрегнато заговори премиерът. — Финансират терористичната дейност на „Хамас“, „Ислямски джихад“ и „Бригадата на мъчениците от Ал Акса“. Заплахите им не са насочени единствено към Израел. Имат пряко участие в заговора за убийството на ливанския министър-председател. Да не говорим пък за опустошителните щети, нанесени от тях в Ирак. Целите им са две — да постигнат реално господство в Близкия изток и да унищожат нашата държава. С първата задача се справят много добре. Няма да допусна да успеят и с втората.

— Ние неведнъж сме заявявали, че всеки акт на насилие срещу Израел ще се счита за акт на насилие срещу Съединените щати — каза президентът.

— Положението е такова, че вече не можем да чакаме да ни атакуват. Ударът ще е фатален за нас.

— Разбирам, но смятам, че е твърде рано за подобни действия. Трябва да отнесем въпроса до Обединените нации.

— Ако вие имахте предварителна информация, че деветнайсет терористи планират да превземат американски пътнически самолети и да атакуват с тях Световния търговски център, нямаше ли да предприемете изпреварващи действия? — премиерът на Израел едва овладяваше гласа си.

— Нападението над цяла нация не може да се сравнява с унищожаването на шайка терористи — отвърна президентът със старателно премерен тон. Всяко споменаване на 11-ти септември го изправяше на нокти. Тази черна дата и последвалият незабавен ответен удар се бяха превърнали в „Да помним Аламо“ на съвременната епоха.

— Така както и ядреното оръжие не може да се сравнява със самолет — дръзко отвърна министър-председателят. — Една такава бомба ще убие милиони израелци.

Президентът пое дълбоко дъх.

— Какво мога да направя за теб, Ави?

— Искаме вашето позволение за преминаване над душното пространство на Ирак — каза израелският премиер.

— Когато — и ако изобщо — Израел бъде нападат, ще получите такова разрешение.

— С цялото ми уважение, господин президент, но тогава ще е твърде късно.

— Иранците ще отвърнат със същото.

— Може би. Но някои битки не могат да бъдат отлагани.

Последва кратка пауза и министър-председателят долови в слушалката как президентът се консултира със съветниците си. Минута по-късно американецът отново се обади:

— Доколкото разбирам, това не е единствената ви молба.

— Бихме искали да ни предоставите четири от вашите ядрени бойни глави В61-11.

— На това му се вика сериозна молба, Ави — възкликна президентът.

— Така си е.

Американският президент знаеше предварително за тази молба и старателно бе подготвил отговора си.

— Искам внимателно да чуеш това, което ще ти кажа. Америка при никакви обстоятелства няма да сложи началото на ядрена атака. Уважаваме обаче правото на Израел на здрава и силна защита. От наша страна — и в името на дългогодишното ни приятелство — наредих на хората си незабавно да прехвърлят четири В61 на разположение на генерал Ганц. Настоявам да ми дадеш думата си, че няма да ги използвате, освен ако не бъдете категорично провокирани за това.

— Не съм сигурен, че мога да дам такова обещание.

— Това не подлежи на обсъждане, Ави. Нека повтора. Ако онова иранско копеле ви пипне с пръст — вас или ваши интереси, — имаш позволенията ми да използвате тези бомби както намерите за добре. Можете да летите над Ирак от зори до здрач колкото си искате. Но дотогава искам думата ти, че ще ги държиш под ключ.

Зви Хирш, който слушаше на другата линия, хвърли на премиера шокиран поглед. Започна буйно да кима с глава в знак, че незабавно трябва да приемат предложението. Премиерът се съгласи:

— Имате думата ми. Благодаря ви от мое име и от името на целия народ на Израел.

Разговорът приключи.

Зви Хирш затвори слушалката.

— Чу ли го?

— Разбира се — отвърна министър-председателят. — Какво толкова си се разпалил?

— Каза, че можем да използваме бомбите, ако бъдем директно провокирани.

— Е, и? — изгледа го премиерът.

Зви Хирш бе толкова изморен, че едва изговаряше думите.

— Нима не разбираш? — попита. — Няма нужда да чакаме да ни бомбардират. Може да бъде каквото и да е... всяко едно действие... стига да го свържем с Техеран.

Трябва само с пръст да ни пипнат.

62.

Пилотът държеше хронометъра в дясната си ръка.

— Пет минути. Старт.

Мъжете тръгнаха бързо — но в никакъв случай прибързано — от местата си в дъното на гаража. Разпределиха се в три екипа от по двама души и се отправиха към изправените до стената три големи метални сандъка, наречени „ковчези“. В два от сандъците имаше конвексни самолетни крила, разделени на по две еднометрови части. Третият сандък съдържаше корпуса, който побираше операционните части на летателния апарат — инерционната навигационна система, ку-банд процесор за сателитна комуникация, резервоар за гориво, главния контролен модул, турбовитлов двигател и камера за монтиране на носа.

Първият екип монтира шасито на мястото му и пост ви корпуса на земята. Мъжете, отговарящи за крила сглобиха частите им и ги прикрепили към корпуса посредством волфрамови зъбни колела. През това време пилотът докара болнична носилка, върху която лежеше капкообразна метална капсула с големина на голяма диня. Тежеше двайсет и три килограма и съдържаше мощен експлозивен заряд.

Устройството наподобяваше бойните глави, монтирани на ракетите „Сайдуайндър“. Всъщност скицата, използвана при изработката, принадлежеше на „Рейтеон“ — военния доставчик, създал ракетите „въздух-въздух“ преди повече от трийсет години. Нещата почти не се бяха променили с времето. Само взривните вещества бяха станали много по-мощни.

Капсулата се състоеше от монтажна кутия, шестнайсет килограма пластичен експлозив „Семтекс-Н“, инициращо устройство и петстотин бризантни титанови пръчки. Щом датчикът за разстояние откриеше целта — в този случай, пътнически самолет, — веднага се активираше детонатор, който възпламеняваше снарядите около пластичния експлозив. Снарядите на свой ред щяха да запалят

шестнайсетте килограма „Семтекс“, предизвиквайки моментално освобождаване на огромно количество горещ газ.

Експлозивната сила на разширения газ щеше да взриви титановите пръчки, раздробявайки ги на хиляди смъртоносни парчета, които успешно щяха да унищожат корпуса на самолета.

Целта беше да се разруши както самолетът, така и „търтеят“. Така от взривния механизъм нямаше да остане и следа.

Щом прикрепиха капсулата и свързаха кабелите с главното контролно табло, пилотът издърпа носилката изпод летателния апарат и извика: „Край“.

Погледна хронометъра.

— Четири минути и двайсет и седем секунди.

Мъжете не нададоха радостни възгласи, нито изразиха задоволство, а побързаха да започнат разглобяването. Не можеха да рискуват някой случайно да се появи в гаража и да открие сглобения и готов за изстрелване летателен апарат. За броени минути трите ковчега бяха натоплени и заключени в шкафове вътре в къщата.

След приключването на тренировката пилотът влезе във всекидневната и застана пред широкия прозорец с изглед към летище „Цюрих“. В осем часа забеляза приближаващите се светлини за кацане на голям пътнически самолет. С радост отбеляза, че се движеше точно по разписание. В крайна сметка, този полет имаше най-нисък процент закъснения в света.

Проследи светлинките с поглед, докато самолетът се приземи на летището. Огромният „Еърбъс А-380“ имаше страховити размери дори от четири километра разстояние. Знаеше характеристиките му наизуст. Седемдесет и три метра дължина. Двайсет и четири метра височина. Разстояние между крайните точки на крилата — приблизително осемдесет метра, почти колкото футболно игрище. Във всяко едно отношение най-големият реактивен самолет в света имаше възможност за превозване на 555 пътници. Според манифеста за полета от тази вечер, на борда му имаше малко под петстотин души. За утрешния полет всички билети бяха продадени.

Самолетът тронаво се запъти към мястото си за паркиране. Заради огромните си размери ползваше специално построена за целта писта.

Чак тогава пилотът успя да различи звездата с пет върха,
нарисувана на опашката му.

Полет 863 на „Ел Ал“, пристигащ от Тел Авив.

63.

Точно в девет часа Фон Даникен отново чакаше пред входната врата на Тоби Тингели. Прислужницата го поведе към кабинета. Тингели седеше зад огромно махагоново писалище и говореше по телефона. От вчерашните му дънки и поло нямаше и следа. Носеше черен костюм с перленосива вратовръзка. Косата му беше пригладена назад с брилянтин. Изгледа кръвнишки Фон Даникен и подхвърли върху бюрото подвързана папка.

Фон Даникен я взе. Документацията, свързана с Екселсиор Тръст, базиран на остров Кюрасо, Нидерландските Антили. Холдингът беше учреден с капиталовложение от петдесет хиляди швейцарски франка. В списъка на директорите фигурираха трима души, двама от които — служители на банката. Последното име не му говореше нищо. Все пак му бе интересно да узнае, че клиентът е посетил офиса на банка „Тингели“ във Вадуц през август миналата година. Визитата идеално съвпаднаше със завръщането на Рансъм от Близкия изток.

Следващите документи бяха още по-интересни. Месечни извлечения, изпратени от банка на Бахамите, съхранявани от банка „Тингели“ в полза на Екселсиор Тръст. Подробно описание на всички операции за всяка една от кодираните сметки, от които са били изпращани пари на Ламерс и Блиц, както и от трета сметка, използвана за закупуването на вила „Принчипеса“.

Без отговор оставаше въпросът кой е направил първоначалния депозит в банката на Бахамите. Фон Даникен разлисти документите. И двете кодирани сметки са били отворени с банкови чекове. Намери копия от тях и откри името на издаващата банка, отпечатано в горния десен ъгъл. Сърцето му подскочи. Едно от най-уважаваните имена в американската финансова общност.

— Е? — попита Тингели. Постави обратно слушалката и заобиколи писалището. — Разминава ли се с очакванията ти?

Фон Даникен си спомни разговора си с Филип Палумбо. Чудеше се дали не е поставил живота на колегата си от ЦРУ в опасност.

— Нито дума за това, Тоби.

Тингели взе папката от ръцете му.

— Не ми хареса как завърши вчерашната ни среща. Не мога да живея живота си така, както си искам, ако непрекъснато ми надзърташ над рамото. Затова свърших малко допълнителна работа по моя инициатива. Пробутай я на шефовете си като верен швейцарски поданик, воден от чувството си за дълг. Искаш да си затварям устата? Разбира се. Няма проблем. Това ми е работата, нали така? Но в замяна искам да спреш да преследваш задника ми веднъж завинаги. Може да съм странен, но изборът си е мой. Не нарушавам закона.

Фон Даникен посрещна молбата му с известна доза скептицизъм.

— Дотук не виждам нищо, което да заслужава подобно обещание от моя страна. Тази папка не ти струваше нищо. Информация от архивите ти. Само след седмица можех да дойда при теб със съдебно разпореждане и да получа абсолютно същото.

— Подозирах, че така ще кажеш. — Тингели му подаде обратно папката, отворена на определена страница. — Тук има нещо, което липсва в архивите ми. Наложих се да звънна тук-там, за да го разбера. Струваше ми доста скъпо.

Въпросният документ представляваше потвърждение за изходящ паричен превод от бахамската банка в размер на седемдесет хиляди франка. Парите бяха изпратени от една от въпросните кодирани сметки до една от най-големите швейцарски банки. Най-отдолу стоеше името на титуляра на сметката.

Фон Даникен хлъцна от изненада.

— Сигурен ли си в това?

Тингели кимна.

— Приемаш ли сделката?

Фон Даникен беше доволен, че банкерът не се усмихваше, иначе можеше и да го цапардоса. Пое протегната му ръка и я стисна.

Тингели рязко го дръпна към себе си и двамата се озоваха конфузно близо един до друг.

— Изчезвай оттук тогава. И кажи на приятелчетата си в Берн, че фамилията Тингели е направила предостатъчно за тази държава.

Фон Даникен слезе по стълбите и тръгна към колата си. През цялото време чувстваше присъствието на невидима ръка, която сякаш помагаше на разследването. Не беше нещо, което да види или пипне.

Просто усещане. Интуиция. Както повечето полицейски служители не смееше да отпъди това чувство. Информацията, която притежаваше в момента, бе достатъчна да шокира цялата нация, камо ли пък ченге на средна възраст, което още вярваше в неподкупността на своето правителство. Остана замислен за момент, опитвайки се да реши как да действа оттук нататък. На кого да се довери и на кого — не.

Докато отключваше вратата, по улицата се зададе тъмно ауди, последен модел, и спря точно до него. Прозорецът се смъкна и насреща му се показва зачервеното лице на Курт Миер.

— Открихме Рансъм.

— Арестувахте ли го?

— Не още, но имаме сведения къде се намира.

— Какво стана?

— Вчера вечерта двама полицаи от управлението в Берн се отзовали на обаждане във връзка с нарушител, вмъкнал се в апартамент. Почукали на вратата и отвътре се обадил мъжки глас.

— Рансъм ли?

— Не знам. Докато чакали да им отвори, отвътре се чула експлозия. Полицаяте разбили вратата и видели кухнята и спалнята в пламъци. Причината била изтичане на газ от готварската печка.

Газова експлозия... Фон Даникен се сети за спукания газопровод, станал причина за смъртта на Драко, босненския военен диктатор.

Миер продължи да разказва:

— Отначало полицаите помислили, че ударната вълна изхвърлила мъжа през прозореца, но не открили кръв, нито пък тяло след претърсването на района. Жената, която подаде оплакването в полицията, каза, че мъжът се е представил като лекар. Имал кървяща рана на шията. Приличала на порязване от нож. Единият от полицаите заподозрял, че човекът може да е беглец и пуснал описанието му в базата данни за издирвани хора. Попаднал на името Рансъм. Разпечатали снимката му и я показали на жената. Тя го разпознала, само че косата му била черна и доста по-къса.

— Каква работа е имал в Берн?

— Казал, че идва да се види със сестрата на съпругата си. Името ѝ е Ева Крюгер.

— Знаем ли нещо за нея?

— Нищичко. Призрак. Няма единен граждански номер. Няма разрешително за работа. Съседката ѝ спомена, че много рядко се прибира в апартамента.

— Но все пак виждала ли я е? В плът и кръв?

— Така твърди. Според нея Ева Крюгер пътува непрекъснато.

Много ясно, помисли си Фон Даникен. И то по екзотични места като Дарфур, Бейрут и Либерия. Още един член на мрежата, за която работи Рансъм.

— Нали каза, че си разбрал къде се намира Рансъм?

— Пуснахме проучване за Ева Крюгер на национално ниво. Получихме информация от шефа на охраната на Световния икономически форум, който се провежда в Давос. Каза ми, че преди една седмица е прегледал молбата на същата тази Ева Крюгер, с постоянно местожителство в Берн, и ѝ е издал едnodневен пропуск за събитието.

— За днес ли?

Миер мрачно кимна.

— VIP пропуск. Позволява ѝ достъп докъдето пожелае, включително и до Конгресхаус.

— Какво има насрочено в днешната програма?

— Заседания. През целия ден. Ще присъстват големи клечки от цял свят. Ключовата реч е насрочена за довечера — ще я произнесе Парвез Джин, иранец.

— Вдигнахте ли на крак охраната? — попита Фон Даникен.

— Не още.

— Направете го незабавно. Кажете им да анулират пропуска ѝ. Дайте им и последното описание на Рансъм. Може да е въоръжен.

— Това ли е всичко?

— Не — каза Фон Даникен. — Кажи им, че ще сме там след час.

64.

Джонатан впери поглед в двата военни камиона, спрени на входа за долината. Около тях се шляеха десетина войници. На около пет километра по-нататък по пътя се виждаха още два камиона. Там момчетата не се мотаеха. Елитен взвод войници, облечени в спретнати камуфлажни униформи, с праметнати през гърдите автомати. Всяка от преминаващите коли се подлагаше на щателна проверка.

Към планинския град Давос водеше само един път. Единият му вход се намираще от северната страна, другият — от южната. Колкото по-навътре в долината се виеше шосето, толкова по-сгъстено ставаше военното присъствие. Джипове. Бронирани камионетки. Барикада встрани от пътя, подготвена за поставяне веднага щом се наложи. Капан, готов за залагане. Джонатан напрегнато очакваше пред него да изскочи войник или полицай с разперени ръце, за да го накара да отбие встрани. Мерцедесът обаче не привлече ничие внимание.

В единайсет часа прекоси град Клостерс. Снегът беше спрял и небето започна да просветлява. На няколко пъти дори забеляза оттенък на синьо. Църковни камбани отбелязаха кръглият час и меланхоличният им стон го накара да настръхне.

Докато пъплеше по острите завой нагоре по планинския склон, долови над себе си бръмченето на хеликоптер. Извади пропуска за Световния икономически форум и го закачи на врата си. На него вече не пишеше Ева Крюгер, а Еван Крюгер. На мястото на нейната снимка бе сложил своя, направена сутринта в копирен център в Зигелбрюк. Цялата работа му отне около час. Дописа буквата „н“ с помощта на комплект шаблони и постигна завидна прилика с оригиналния шрифт. Прикрепянето на снимката му струваше малко повече усилия — наложи се да използва пресата за ламиниране.

Бил съм в играта, без дори да съм подозирал.

Бил съм пионката на Ема през цялото това време.

За успешна кариера в „Лекари без граници“ очевидно не стигаше само диплома по медицина. Малко склонност към кражба и

развинуто въображение също помагаша. Безброй пъти му се бе налагало да подправя документи за внос и износ, за да улесни преминаването на доставките с лекарства през границите или за да избегне плащането на подкупи на корумпирани държавни служители.

Да, Симон, знам много добре какво значи *pourri*. Гнила работа. Ако пеницилинът фигурираше в списъците на забранените лекарства, променяха названието в документите на ампицилин — малко по-силен антибиотик, но не толкова познат. Когато откриха, че граничните полицаи отварят пратките с морфин, започнаха да пишат в товарителницата „моразин“. Ако искат, нека търсят значението му в лекарствените справочници.

Единствената част от пропуска, която не успя да фалшифицира, бе електронният чип. Нямахме друг избор, освен да прокара магнит върху него, за да изтрие съдържащата се вътре информация. Можеше да се обзаложи при проверката на хилядите пропуска, охраната със сигурност се бе сблъсквала с подобен проблем.

С приспособяването на шофьорската книжка на Крюгер се справи лесно. Картонената основа, която швейцарските власти използваша за направата на този документ, направо плачеше за фалшификация. Свали снимката с помощта на скалпел и разреждател за боя и на нейно място сложи своя, различна от тази на пропуска. Постара се леко да промени външния си вид. Вместо с костюм и вратовръзка се снима само по риза, закопчана догоре и разрошена коса. Въпреки, че ги направи една след друга, снимките изглеждаха като от различни дни.

Преправи „Ева“ на „Еван“. Ръстът от 168 см. се промени на 188 см. В действителност беше с четири сантиметра по-висок. Увеличи килограмите от петдесет на осемдесет.

Съзнаваше, че нито шофьорската книжка, нито пропуска за форума можеха да издържат на по-сериозна проверка. Всичко щеше да лъсне незабавно.

Скритият му коз обаче бе регистрационният талон на мерцедеса на името на Парвез Джин от Техеран и това го караше да се надява, че няма да се вторачват прекалено в документите му.

До този момент, разсъждаваше той, никой не предполагаше, че се е добрал до инструкциите за срещата на Ева Крюгер с Парвез Джин. Освен това Джонатан знаеше, че втори мерцедес няма да бъде

доставен на Джин. Следователно Сокол може да бе оставил документите за заместника на Ема на контролно-пропускателен пункт 1, но едва ли бе анулирал пропуска на Ева Крюгер.

Джонатан следваше същата желязна логика като всеки път. Стремехът им беше да не привличат внимание към себе си. Ако името на Ева Крюгер все още фигурираше в системата, до него със сигурност бе отбелязано, че тя трябва да предаде мерцедеса на иранския министър. В този случай самата кола щеше да му послужи като пропуск за достъп до форума. Трудно се спореше с автомобил на стойност двеста хиляди долара.

Първата блокада бе разположена на два километра източно от Давос. Контролно-пропускателен пункт за автомобили с бариера, намиращ се на равна отсечка от пътя. От двете страни на шосето имаше разнебитени дървени постройките. Намали и спря на опашката от четири автомобила. Стегна вратовръзката си и изпъна гръб. Беше подготвил за проверка шофьорската си книжка и регистрационния талон. Пропускът за форума висеше на врата му. Въпреки това, усещаше устата си пресъхнала, а сърцето му блъскаше някъде около адамовата му ябълка.

Бавно се придвижваше към бариерата. Забеляза, че войниците оглеждат автомобилите от всички страни. Дишането му се учести, а пръстите му изтръпнаха.

Ема, как си се справяла с това цели осем години?

— Господине! — Един от полицаите почука на прозореца му. — Минавайте нататък.

Джонатан измина последните няколко метра и спря точно пред бариерата. Помолиха го да излезе от колата и да представи шофьорската си книжка.

— Закъде пътувате?

— Давос. Ще присъствам на форума.

— От официално поканените ли сте?

— Трябва да предам този автомобил на един от гостите в хотел „Белведере“. Господин Парвез Джин.

— Бих искал да видя пропуска ви.

Джонатан свали ламинираната карта от врата си. Полицаят я пхна в скенер, подобен на онзи, който бе показан във вестника. С

ъгълчето на окото си забеляза, че след като я извади, полицаят я мушна в отвора още веднъж.

Докато чакаше, екип войници прокара огледала под шасито, проверявайки за експлозиви. Единият от тях извика нещо и полицаят до Джонатан тръгна към тях. Размениха си няколко реплики и старши полицаят забърза обратно.

— Това брониран автомобил ли е?

— Да — отвърна Джонатан. — Както споменах, трябва го предам на Парвез Джин, иранският министър на технологиите. Той ще пътува с него до Иран. — Насили да се усмихне. — Чувал съм, че там е малко напечено.

— Изчакайте тук.

Полიცаят се дръпна встрани и се свърза по радиостанцията с началника си. Джонатан чу, че споменава името му и пита дали е наясно с доставката на мерцедеса. Изтече около минута. Най-накрая полицаят кимна и се върна при Джонатан.

— Готово. Налага се да огледаме купето на автомобила.

— Заповядайте.

Полიცаят даде инструкции на екипа си. Петима от страничните отделения, повдигнаха задната седалка, помолиха Джонатан да отвори сейфа и прокараха детектора за експлозиви из цялото купе.

— Затворете всички прозорци.

Джонатан седна зад волана и вдигна прозореца. Полицаят посочи към драскотините от куршумите на убиеца.

— Какво се е случило? Стрелял ли е някой по вас?

— Камъни — отвърна Джонатан. — Някакви хулигани от Цюрих.

Към тях се приближи старши полицаят с пропускателна карта.

— Откъде взехте тази карта? — попита той.

— Какво имате предвид? — Джонатан се опита да запази спокойствие.

— От полицейското управление в Чур ли я получихте?

— Получих я по пощата. Проблем ли има?

— Електронният чип е повреден.

— Дори не предполагах, че има чип — отвърна той с нотка на разкаяние. — Обадете се на работодателя ми...

— Не ме разбрахте — продължи полицаят. — Исках да ви се извиня за повредата. Всичко останало съвпада. Очакват колата. Ще докладвам за проблема с пропуска ви и ще се погрижа да ви издадат нов.

— Ще ми издадете нов? — Джонатан се хилеше като идиот. Не можеше да се сдържи. — Благодаря ви. Много сте любезен.

— От време на време стават технически засечки. Има само едно несъответствие.

— Така ли?

— Не се казвате Ева, нали?

Джонатан потвърди и полицаят му връчи обратно пропуска.

— Идете на главния контролно-пропускателен пункт на Давосщрасе на входа за града. Там ще ви направят нова снимка и ще ви издадат друг пропуск. Постарайте се да го носите непрекъснато. Разбрахте ли? — Той удари леко по вратата, изправи се и тръгна към следващата кола.

* * *

На главния контролно-пропускателен пункт Джонатан получи нов пропуск, програма с мероприятията за деня, карта на града и билети за двата възжени лифта, Якобсхорн и Парсен. Един от полицаите го придружи до мерцедеса и го упъти към хотел „Белведере“, който дори се виждаше на отсрещния хълм, триста метра по-надолу по пътя.

Джонатан се движеше с по-малко от десет километра в час. Тротоарите гъмжаха от пешеходци. На всеки ъгъл пазеха войници и проверяваха документите на случайни минувачи. Патрули с немски овчарки на къс повод обикаляха улиците. Пътят криволичеше из града, покрай бижутерийни бутици, старомодни хотелчета и кафенета. Стръмна алея за автомобили водеше към портала на хотел „Белведере“. От двете страни на бариерата отпред се издигаше временна триметрова ограда, опасана с навита на спирала бодлива тел в горната си част. Забеляза, че оградата продължаваше нагоре по хълма и обграждаше хотела и района около него.

Добре дошли в червената зона.

Джонатан натисна спирачката.

Към него се приближи въоръжен патрул и прокара пропуска му за достъп през портативен скенер. Барьерата се вдигна. Продължи нагоре по наклона и спря пред портала. От двете страни пазеха по двама войници с автомати през гърдите. Джонатан погледна в огледалото за обратно виждане. Барьерата зад него се спускаше надолу и секунди след това изцрака безвъзвратно като врата на банков трезор.

Облегна се назад и се замисли какво да прави оттук нататък. В хотела ли трябваше да се срещнат? Той ли трябваше да звъне на Джин или просто да чака? Беше дванайсет на обяд. Точен като швейцарски banker, той погледна напред към покритите с килим три широки стъпала, водещи към огромна въртяща се врата.

Пазачите на площадката се наведоха да го огледат. Единият се запъти към него. Джонатан преглътна, усещаше как потта избива по челото му. Отново стегна възела на вратовръзката си, взря се в ноктите си, после към портала. Пазачът се бе върнал на мястото си и строго оглеждаше района, сякаш единствено погледът му, а не триметровата ограда с бодлива тел, щеше да пропъди всички неканени гости.

В следващия момент настана невъобразим хаос. От въртящата се врата се изсипа цял батальон смугли мъже. Трудно можеше да се каже колко точно. Джонатан стигна до седем и спря да брои. Тогава видя Джин. Висок, внушителен, със стегната фигура и едва набола брада. Човек, който стоеше на по-високо ниво от останалите, който мигом изпъкваше сред заобикалящите го. На лицето му бе изписано същото изражение на гневно негодувание, което Джонатан вече бе виждал на снимките. Парвез Джин.

Изведнъж се разнесе писък. Джонатан за момент си помисли, че се е включила някаква аларма. Но това не беше писък от страх. Наоколо не се мотаеха наемни убийци или терористи. Точно обратното. Радостен писък. Парвез Джин стоеше пред стъпалата на хотела, долепил длани до бузите си. Вместо гняв, на лицето му се четеше блажено обожание.

— Колата ми — възкликна той на английски. — Моята C550. Същинско произведение на изкуството.

— Осем цилиндъра? — обади се някой.

Гласът на Джин рязко затвори устата на нахалното куче:

— V-образен, 12-цилиндров!

Цялата орда се спусна към колата, обикаляйки я с широко отворени очи. Протягаха ръце, но не смееха да я докоснат. Джин бавно се разходи около нея и критично започна да я оглежда.

Джонатан побърза да свали прозореца си, за да скрие трите драскотини от куршумите на убиеца. Вече се бе погрижил за нацърбената броня. Един от служителите на бензиностанцията намери подобна черна боя. Не беше безупречно, но разминаването в нюансите се забелязваше единствено ако човек е легнал по гръб под шасито. Последва измиване, почистване и още един слой „Арморол“ върху гумите, преди Джонатан да влезе в Давос. С изключение на прозореца, автомобилът изглеждаше чисто нов.

Джонатан излезе от колата.

Шефът на охраната веднага се приближи към него, но не враждебно настроен. Поклони му се и стисна ръката му в израз на възхищението си от великолепието на машината.

С високия си ръст, гладко сресана черна коса и безупречен костюм, Джонатан изглеждаше като немски търговец на автомобили. Родината на „Мерцедес-Бенц“ бе дългогодишен съюзник на Ислямска република Иран. Джин застана на крачка до него. Ако изобщо бе изненадан, че вижда мъж на мястото на Ева Крюгер, това не му пролича ни най-малко. Стисна вяло ръката му и се обърна към него на английски:

— Поздравления, приятелю.

— Еван Крюгер — каза Джонатан, стисна ръката му и почувства шока, който го разтърси при споменаването на името. Иранецът пристъпи още по-близо, лепнал противна усмивка върху красивото си лице. Джонатан прошепна: — Ева претърпя злополука. Изпратен съм да я заместя. — После допълни на висок глас: — За мен ще е удоволствие да демонстрирам качествата на новия ви автомобил, ако приемете една кратка разходка, господин Джин.

Шефът на охраната незабавно се озова до рамото на Джин и занарежда предупреждения на персийски език. Джонатан разбра само половината от тях, но схвана основния смисъл. Министърът на технологиите не биваше да влиза в автомобила сам и да ходи където и да било без охрана. Парвез Джин го отпъди, първо добронамерено после с раздражение. Никой не можеше да му нарежда какво да прави. Изръмжа, махна с ръка и се настани на седалката до шофьора.

— Потегляме...

Джонатан кимна и отвори шофьорската врата. Точно така — срещата трябваше да се проведе в колата. Обмяната на информация изискваше уединение. Автомобилът се явяваше великолепно хрумване — осигуряваше едновременно достъп на Ева до Давос и димна завеса за Джин при предоставянето на предателската информация.

Джонатан седна зад волана и забеляза Ханс Хофман да крачи по алеята за автомобили. Имаше няколко шева над едното око и синина около веждата, които се опитваше да прикрие с ниско нахлупена шапка. Погледите им се срещнаха. Хофман се затича по заледения път нагоре. Джонатан хлопна вратата. Двигателят изръмжа и Джин подскочи на седалката си, точно като Джонатан няколко дни по-рано.

— Автоматично запалване — обясни Джонатан, умело играейки ролята си. — Може да се програмира и за ръчно, ако желаете.

— Истинско бижу. — Джин гордо оглеждаше добре оборудваното купе.

— Нося подаръците, които Ева ви е обещала — каза Джонатан, включи на скорост и натисна газта. — Пуловерът и разбира се, хонорарът ви в брой.

— Чакай — каза Джин и му направи знак да не бърза да вади парите, докато не напуснат района на хотела. Джонатан вдигна прозорците и купето се скри зад затъмнените им стъкла. Хофман се опита да му препречи пътя, заставайки по средата на алеята, ала Джонатан нямаше намерение да спира. Стъпи на газта и увеличи скоростта. Хофман отскочи встрани и падна в пряспа сняг.

Парвез Джин бе твърде зает с таблото за управление, за да забележи.

65.

Хеликоптерът „Сикорски“ се носеше през тясната долина с максимална скорост. В сравнение с предишното пътуване, метеорологичните условия днес бяха изключително благоприятни за летене. Небето се проясняваше с всяка изминала минута. Дори слънцето надникна за кратко иззад намръщените от дни облаци.

Маркус Фон Даникен говореше по радиостанцията с навъсено изражение:

— Името е Крюгер — каза той на дежурния полицаи от охраната на СИФ в главното управление в Чур. — Всеки, представящ се с това име или подобно на него на контролно-пропускателните пунктове, не бива да бъде допускан на територията на форума. Считайте го за въоръжен и опасен. Използвайте необходимата сила. Арестувайте го незабавно. Разбрано?

— Прието, сър. Разбрахме.

Под себе си ясно виждаше Клостерс и двете платна на пътя, разделящ долината наполовина. Забелязваха се и контролно-пропускателните пунктове, заедно с охранителните групи и военни съоръжения от двете страни на шосето. Десет километра по-нататък вече се различаваха очертанията на града.

Давос имаше население 5500 души и беше разположен на надморска височина от 1800 метра. Алпийското селце се проточваше като дълга широка ивица по планинския склон. Куполът на протестантската църква проблясваше под лъчите на слънцето. Горещото се виждаха боядисаните в кралско синьо кабинички на въжениния лифт Якобсхорн.

Радиостанцията изпука.

— Инспектор Фон Даникен, тук е охраната.

— Какво има?

— Крюгер вече е дошъл. Име: Еван. Преминал е през контролно-пропускателния пункт в долината в 10:07. В 10:31 му е издадена нова карта за достъп на главния охранителен пункт.

— Издали сте му нов пропуск, добре ли чух? — изуми се Фон Даникен.

— Според рапорта, направен от проверяващия полицаи, картата за достъп на Крюгер била повредена. Посочената причина е дефектен чип. Към това е добавено и „погрешни данни“.

— Какво значи това?

— Оригиналният документ е издаден на името на Ева Крюгер, но гостът се оказал мъж. Имал за задача да достави луксозен „Мерцедес-Бенц“ на Парвез Джин, член на иранската делегация.

Джин, иранският подстрекател. Фон Даникен веднага се сети за бележката, прикрепена към банковия превод от сто хиляди швейцарски франка до Готфрид Блиц, известен още като Махмуд Китаб. „Подарък за П. Дж.“ Най-после разбра за кого бяха предназначени парите, въпреки че естеството на връзката между двамата мъже тепърва щеше да се изяснява.

Фон Даникен се замисли за вестникарските статии, описващи убийствата на босненския военен диктатор и ливанския полицейски инспектор. Дали Рансъм подготвяше ново покушение? Ако беше така, защо му трябваше да дава на човека сто хиляди швейцарски франка и страшно скъп автомобил?

— Къде е Еван Крюгер?

— Секунда, сър. Трябва да проверя.

Фон Даникен тихо изруга и зачака.

— Намира се в червената зона. Влязъл е на територията на хотел „Белведере“ преди осем минути.

— Изпрати хората си в хотела — нареди Фон Даникен. — Искам да отцепите района по най-бързия начин. Не се тревожи, че ще вдигнете шум. Действаш по мое нареждане. Ще кацнем на южното летище за хеликоптери след четири минути. Изпрати кола да ме вземе.

66.

Създадената през 1291 година швейцарска нация счита себе си за най-старата непрекъснато функционираща демокрация в света. Управлението на страната се основава на двукамерната парламентарна традиция и сериозно се влияе от американската и британската конституции. Долната камара — или Държавният съвет — се състои от двеста представители, избрани пропорционално от общо двайсет и шестте кантона в страната. Горната камара, наречена Съвет на кантоните, включва по двама души от двайсет кантона и по един от останалите шест „полукантона“. Вместо да избират министър-председател от мнозинството на управляващата партия, който да изпълнява ролята на глава на изпълнителната власт, членовете на двете камари заседават веднъж на четири години, за да изберат седем членове на Управителен федерален съвет, местата в който се разпределят пропорционално между политическите партии. Всеки от съветниците се поставя начело на определена служба или министерство, а президентът се избира на ротационен принцип с едногодишен мандат.

Въпреки своите четиридесет и пет години, Алфонс Марти беше най-младият член на федералния съвет и нямаше никакво намерение да чака шест години, за да заеме президентското кресло. Славеше се като кръстоносец, гордостта на родния си кантон Женева, където бе разчистил организираната престъпност до основи, а напоследък на международно равнище, водеше кампания против установената от американците практика на незаконни политически отвличания.

В мразовитата петъчна утрин Марти седеше зад голямото си писалище и докато разлистваше документите пред себе си, предвкушваше, че съдържащата се в тях информация неминуемо ще му осигури президентския стол.

Бяха изпратени от „Суиском“ десет минути по-рано и съдържаха списък от всички входящи и изходящи обаждания, проведени от телефоните на Маркус Фон Даникен. Общо трийсет и осем разговора.

Повечето от номерата принадлежаха на колеги на Фон Даникен от Федерална полиция. Марти разпозна и собствения си номер на три пъти — в 8:50, когато „Оникс“ бе прихванала пътническия манифест от чартърния полет на ЦРУ; в 12:15, когато самолетът бе поискал разрешение за кацане на швейцарска територия и в 1:50, когато Фон Даникен му се обади, за да съгласуват тръгването си към летището.

Прокара пръст надолу по списъка и се спря на международно обаждане с код 001. Съединените щати. Областен код 202 — за Вашингтон, окръг Колумбия. Номер от Централното разузнавателно управление на Съединените щати.

Марти вече разполагаше с доказателството, което му трябваше.

Остави документите на бюрото и се обади на Харденберг, следователят, с когото се бе срещнал предишната вечер.

— Къде е Фон Даникен? Трябва да говоря с него.

— Тръгна преди петнайсет минути от Цюрих с хеликоптер на път за Давос заедно с Курт Миер.

— За Давос ли? — клюмна Марти. — По каква причина?

— Имаме информация за Джонатан Рансъм. Оказва се, че трябва да достави луксозен автомобил на Парвез Джин, иранския министър на технологиите.

Марти разтърка челото си до болка.

— Вдигнахте ли на крак полицията в Давос?

— Струва ми се, че да.

— Ако научиш нещо ново, незабавно ми се обади.

Марти затвори и веднага след това набра номера на директора на Федерална полиция в другия край на града.

— Господин директор — започна той. — Изправени сме пред много сериозен проблем. Човек от високите етажи на поверената ви служба е уличен в действия от името на чужда държава. Става въпрос за Маркус Фон Даникен. Да, аз също бях много изненадан. Вече не знаеш на кого можеш да се довериш.

Вдигна глава от документите пред себе си и зарея поглед на изток към планината.

— Колко време ще ви отнеме да изпратите екип в Давос?

67.

— Кой си ти? — Парвез Джин седеше с изпънат гръб на седалката и обвинително гледаше Джонатан, сякаш мъжът зад волана искаше да го убие, а не да го повози. Джин беше могъщ човек и обичаше да диктува положението. Гневът му, че Ема я няма, изпълваше купето с осезаемо напрежение.

— Приятел на Ева — отвърна Джонатан.

— Заедно ли работите?

— От осем години.

— Виж ти — каза Джин, опитвайки се да прикрие смущението си от внезапната промяна в плана. — Значи я познаваш добре?

— И така би могло да се каже. — Джонатан се стараеше да прикрие неведението си. Петдесет метра по нататък, по средата на пътя, стоеше полицаи и пренасочваше движението.

— Какво ѝ се е случило? Защо я няма?

Джонатан премести поглед към Джин.

— Мъртва е.

Новината удари иранеца като с ковашки чук.

— Мъртва? Кога? Как? Не мога да повярвам.

— В понеделник. По време на катерене в планината със съпруга си. Нещастен случай.

— Съпругът ѝ? Разбира се. Тя беше омъжена. *Фрау Крюгер*. — Той сведе поглед към скута си и Джонатан забеляза, че здраво стиска устните си.

— Добре ли сте?

Джин рязко вдигна глава.

— Разбира се. Не виждам защо трябва да ми е тъжно след всичко, което тя ми причини.

Иранецът се загледа право пред себе си. Понечи да каже нещо, ала се отказа. Ръката му здраво стискаше страничната облегалка. Кокалчетата на пръстите му бяха побелели като платно. Преживяваше лека форма на шок. Джонатан го гледаше, завладян от омраза. Едва се

сдържаше да не стовари юмрука си в лицето му и да размаже шокираната му физиономия в прозореца. Нямаше никакво право да скърби за Ема.

Джонатан извърна поглед встрани, опитвайки се да овладее чувствата си. На всяка цена трябваше да отклони мислите на Джин от Ева Крюгер — от Ема, — преди да е изпаднал в нервна криза. Започна да мисли за информацията от уебстраницата на „Интел Линк“. Фактури. Товарителници. Митнически декларации.

— Полуцихте последната пратка, нали? — попита.

Джин кимна, но му отне малко време да намери сили да отговори.

— Съоръжението в Чалус вече работи — тихо каза той. — Четиристотин каскади. Петдесет и пет хиляди центрофуги. Затворихме всички останали обекти и преместихме всичко там, за да постигнем целта си.

Каскади. Центрофуги. Съоръжение, работещо на пълна мощност. Подозренията на Джонатан се оказаха верни. ЦИАД нелегално изнасяше апаратура, необходима за оборудването на съоръжения за обогатяване на уран. Но защо им трябваше да го правят? За кого? Ако знаеше отговора на този въпрос, щеше много по-лесно да разбере за кого работеше Ема. Припомни си всички статии, които бе чел от една година насам за стремежите на Иран да се превърне в ядрена сила.

— Каква е производствената ви мощност? — попита той.

— Четири килограма месечно, обогатен до деветдесет и шест процента.

— Това задоволява ли ви? Не можете ли да достигнете сто процента?

Джин го изглежда презрително.

— Дори деветдесет и шест е повече от нужното. Мислех, че ще се впечатлите.

— Аз... искам да кажа... ние сме впечатлени. — Джонатан сякаш вървеше из тъмна, напълно непозната къща, очакващ всеки момент или да се блъсне в някоя мебел, или да събори ваза на пода. Трябваше да внимава. Нямаше никаква представа как би реагирал Джин, ако усетеше, че не е един от колегите на Ева Крюгер.

— А другото?

— Другото какво? — Джин ставаше все по-напрегнат. Уважението му към Джонатан започваше да се изпарява.

Инстинктът на Рансъм му подсказваше, че поводът на срещата нямаше нищо общо с преглед на положението в Иран. Организирана беше с друга цел. Подкуп. Парите и колата в замяна на „злато“. Това вероятно значеше ценна информация. Джин нямаше какво друго да предложи.

— Знаеш какво — остро отвърна Джонатан.

— Ако ме питаш дали нося това, което поискахте, можеш да си спокоен. Нима имах друг избор?

— Всеки от нас просто си върши работата.

Джин се усмихна тъжно.

— Известно ли ти е, че министрите са длъжни да присъстват на екзекуциите на шпионите. Французите го наричат *pour encourager les autres*. „За кураж на останалите“. — Не изчака отговора му. Думите се лееха от устата и Джонатан се страхуваше да не го прекъсне. — Ако те заловят, започват от семейството ти. Първо вземат най-малкия член. Достатъчно човечни са, ако така може се опише отрядът по изпълнение на смъртните присъди. Паша е на осем години. Ясмин е следващата. Навърши тринайсет миналата седмица. Според новия закон, трябва да започне да носи чадор^[1] на обществени места. Последният писък на модата са черните копринени шалове от „Ермес“ в Париж. Постарай се да предадеш това на вашите умници във Вирджиния, Лондон, Тел Авив или където там, по дяволите, се подвизавате.

Джин разтърка очи — жест, издаващ умората му от положението, в което се намираше.

— Къде я открихте всъщност? — попита той. — Или е възпитаник на някаква откачена школа, бълваща използвачки на мъже като мен? Така ли е? — Още един риторичен въпрос. Джин вече знаеше всички отговори. Търпеливо понасяше мъчителните задължения от своята част на сделката и изпитваше облекчение, че може да ги сподели с някого. — Най-смешното в цялата работа — продължи той, без да се усмихва — е това, че част от мен и до ден-днешен вярва, че не съм й безразличен. Въпреки всичко. Въпреки заплахите й. Снимките смятат ли се за изнудване? А банковите

сметки? Всички тези подкупи, които тя настояваше да приемам? Загинала при злополука, а? Колко удобно!

Джонатан нямаше отговор на въпросите му. Чувстваше се така, сякаш Джин говори от негово име. Светофарът светна в зелено и той продължи по крайбрежния булевард, подминавайки пресечката към железопътната гара. Джин възвърна самообладанието си. Изпъна гръб на седалката си и отново придоби онова фанатично излъчване, което старателно търсеше.

— Да не губим време — отсече той. — Парите, ако обичате, господин Крюгер.

Джонатан му подаде плика. Беше възстановил похарчените пари от личната си банкова сметка.

— Сто хиляди швейцарски франка.

— Преведохте ли парите по сметката ми в Цюрих?

— Разбира се — отвърна Джонатан, без да има ни най-малка представа за какъв превод говори Джин.

— Цялата сума от двайсет милиона?

— Да.

— Те са за децата ми — обясни Джин. — Не мога да ги пипам, освен ако не напусна страната.

Иранецът бръкна в джоба си, извади оттам USB преносима памет и я остави помежду им.

— Всичко е тук. Местоположението на ракетите ни. Оръжейни заводи. Производствени съоръжения. Схема на ядрените ни опити от А до Я. Знаем за какво ще използвате това. Направихте грешен ход в Ирак и няма да го повторите. Сега имате своето доказателство. Този път никой няма да ви упрекне, че ви липсва основателна причина.

— Основателна причина ли? — попита предпазливо Джонатан.

— Да, които и да сте вие. Американци, французи, англичани, израелци, без значение. Всички искате едно и също. Война.

Джонатан бе изчел достатъчно информация за Джин по вестниците и цялостната картина полека-лека започваше да му се избистря. Началото е било сложено по време на някое от посещенията на Джин в западните държави. Като низш служител в министерството на технологиите, негово задължение е било да се среща с бизнесмени, желаещи да установят търговски взаимоотношения с Иран.

Дали първата му среща е била в Бейрут или Женева? Или на някое друго място, за което Джонатан тепърва щеше да узнае. Нямаше значение. В началото е получавал само намеци. Дискретно загатване в хода на разговора. Срещу съответната цена ЦИАД може да организира износа на определени „контролирани технологии“. Това, Разбира се, е било задача на Ема. За мъж като Джин изкушението е било неустоймо. Веднага е съзрял перспективите, откриващи се пред него. Възможност да се покатери нагоре по стълбицата на властта. Да се превърне в родолюбец от ранга на Абдул Кадир Хан, пакистанския инженер, подарил на страната си Бомбата. В национален герой дори. Всичко това, в комбинация с ухажването на една жена от висока класа. Джин направо се е вкопчил с две ръце в предложението.

В началото връзката им вероятно е била чисто професионална. Ева, Хофман и Блиц са правели всичко възможно пратките да пристигат без засечки. Било е изключително важно Джин да спечели благоразположението на своите началници. При всички случаи, кариерата му се е развила с шеметна скорост.

Шест месеца по-късно, Парвез Джин е станал министър на технологиите. Благодарение на това е имал възможност да пътува доста по-свободно. Със сигурност е наглеждал производствената дейност на ЦИАД в Швейцария. Посещенията му са съвпадали със „светкавичните сафарита“ на Ема — изненадващите ѝ пътувания за попълване на лекарствените запаси. По време на някоя от визитите му, Ева Крюгер е хвърлила въдицата...

Може би е предложила да отскочат до Берн, за да продължат обсъждането на някое уединено местенце. После са посещавали апартамента ѝ, пили са полска водка в охладени чаши... Най-древният номер на света. Така са се сдобили с компрометиращите снимки, а после са добавили към тях и подкупите. Парични преводи по сметка в Цюрих. Дори аятоласите могат да разберат едно залитане по жена като Ева. Едва ли обаче биха одобрили приемането на подкупи.

Джин е налупал въдицата и е започнал да играе по свирката им.

Джонатан погледна към седналия до него ирански държавник. Броеше парите с треперещи пръсти. *Жалък кучи сине* — помисли си той, — *наистина ли си мислеше, че си хапка за устата на жена ми?*

— Това ли е всичко? — попита Джонатан и посегна към преносимата памет.

— Ядрената програма на страната ми. Няма как да не е достатъчно.

— Сигурен ли си, че нещо не премълчаваш? Можем да спрем и да проверим. Не бързае за никъде.

— Всъщност има още едно нещо — колебливо изрече Джин. — Преди година се сдобихме с четири крилати ракети КН-55, руско производство. Държим ги във военновъздушна база Каршун в Залива. Всяка от тях има бойна глава със заряд от десет килотона. Ако съоръженията ни за обогатяване на уран бъдат нападнати, няма да се поколебаем да ги използваме. Планираме унищожаването на Йерусалим и нефтените полета в Гхавар. Президентът възнамерява да го обяви другата седмица. Аз съм тук да подготвя почвата. Кажи на работодателите си да си помислят хубаво, преди да предприемат действия.

— Ще им предам — кимна Джонатан.

— Е? — каза Джин. — Къде са снимките? Къде е паспортът ми? Трябва да знам дали това е краят? Писна ми да бъда ваш лакей. Ева обеща да ми предаде всичко.

Джонатан му подаде френския паспорт.

— За снимките ще трябва да изчакаш. Бяха у Ева. Но не бива да се тревожиш. Това е краят на операцията. Никой няма да те притеснява повече.

Тогава Джонатан забеляза суматохата в далечината пред тях. Отряд войници поставяха заграждения по средата на пътя и блокираха движението и в двете платна. По тротоарите се трупаха полицаи и даваха инструкции на пешеходците. Едни тичаха в обратна посока; други се свиваха до стените, обзети от паника; трети залягаха на земята, покрили главите си с ръце...

Телефонът на Джин иззвъня. Той изръмжа недоволено и прие разговора. След десет мъчителни секунди затвори слушалката.

— Полицията е обсадила хотела — каза Парвез Джин. — Издирват мъжа, който е доставил мерцедеса. Излиза, приятелю, че ти току-що сложи край на живота ми.

[1] Дълга дреха, покриваща тялото и лицето на жените в мюсюлманските държави. — Б.пр. ↑

68.

Джонатан не сваляше поглед от пътя пред себе си. Срещу мерцедеса се приближаваше цял отряд полицаи с насочени към тях пистолети. Погледна в огледалото за обратно виждане — същата гледка. Над главите им се разнесе бръмченето на хеликоптер. Набит, решителен мъж, облечен с костюм и палто, се откъсна от навалищата отсреща. Имаше тъмни кръгове около очите и крачеше енергично, с едва прикрита ярост в погледа. Беше го виждал и преди, когато се разминаха на косъм във вила „Принчипеса“.

— За кого работиш? — попита Джин. — ЦРУ? МИ6? Мосад? Човек има право да знае за кого дава живота си.

— Аз съм съпругът ѝ.

— Чий съпруг?

Джонатан го погледна изпод вежди.

— На Ева Крюгер.

— Но... — Лицето на Джин помръкна. — Върни ми преносимата памет.

— Съжалявам — отвърна Джонатан. — Но това не подлежи на обсъждане.

— Ала полицията ще я открие... Всички ще разберат, че аз съм ти я дал. Трябва да ми я върнеш.

— Няма да стане.

Джонатан впери поглед към затягащия се около него обръч от полицаи и войници. През цялото време бе възнамерявал да се предаде веднага щом набави необходимите доказателства. Ала сега, когато разполагаше с подробно описание на ядрената програма на Иран, заедно с шпионина, който можеше да потвърди всяко негово твърдение за събитията от последните няколко дни, осъзна, че това все още не е достатъчно. Полицията щеше да конфискува преносимото устройство. Джин щеше да бъде върнат при делегацията си и незабавно отведен извън страната. А Джонатан? Щяха да го разпънат на кръст и хвърлят в затвора с доживотна присъда.

Имаше само един изход. Трябваше да се измъкне от града и да предаде преносимата памет в ръцете на единствените хора, които знаеха за какво да я използват.

Включи на задна скорост и настъпи газта, промушвайки се на зигзаг между навалищата от автомобили. След двайсетина метра натисна спирачката, завъртя рязко волана и профуча по една от пресечките на главния път. Секунди по-късно се разнесе вой на сирени. В огледалото за обратно виждане мярна няколко войници, коленичили с насочени към мерцедеса картечници. Лесна мишена — на трийсетина метра разстояние, с добра видимост, по права като стрела отсечка. Ала никой не стреля. Нямаше нужда. Градът беше заключена клетка.

Джонатан натисна газта и мерцедесът полетя нагоре по стръмния наклон. В края на хълма зави наляво. Движете се успоредно на крайбрежния булевард, покрай дървени къщи и жилищни кооперации. Щяха да го заловят всеки момент. Нуждаеше се от време. Да подреди мислите си. Да планира действията си. Да намери начин за измъкване. Вече беше един от тях. Член от екипа на Ема. Професионалист.

— Спри! — изкрещя Джин. — Ще погубиш и двама ни.

Джонатан го погледна с крайчеца на окото си.

— Не за теб се тревожа в момента.

Зад тях изникна полицейска кола. Спазваше дистанция; целта им бе да държат затворен единия край на капана. Пътят ставаше все потесен, докато двете ленти плавно се сляха в една. Клоните на боровете от двете страни се докосваха над главите им. Бяха напуснали очертанията на зоната на форума. В тази част на градчето снегът си стоеше непочистен. Заледеният път криволичеше нагоре към гъста гора и рязко свърши пред висока стена от сняг. Джонатан скочи на спирачката, колата поднесе на една страна и спря.

Джин трескаво затърси дръжката на вратата в стремежа си да избяга. Джонатан натисна централното заключване и блъсна иранеца обратно на седалката с дясната си ръка.

— Не мърдай от мястото си!

Включи на задна скорост, натисна газта и погледна в огледалото за обратно виждане. Полицейската кола блокираше изхода. Отдясно имаше пасище. Отляво — туристическа пътека. Джонатан завъртя

волана наляво и насочи колата към тесния черен път, опасан с дървен стобор и от двете страни.

Пътеката хлътваше надолу, после се изравняваше и накрая рязко се спускаше по стръмния наклон. Колата подскачаше и се блъскаше в дървените заграждения. Дишането му бе изненадващо спокойно, пулсът също. Снегът бе неговата стихия, чувстваше се в свои води. Вместо да изпадне в паника, запази желязно самообладание. Държеше волана с лекота. Насочваше предницата наляво или надясно, избягвайки резките движения.

— Внимавай! — извика Джин.

Точно пред тях, мъж и жена теглеха с шейни двете си малки деца надолу по пътеката. Джонатан натисна леко спирачката и колата се плъзна наляво, без да намали скоростта си. Стовари длан върху клаксона. Двамата родители се извърнаха ужасени и се втурнаха да бягат. Едно от децата, момиченце, погледна през рамо, усмихна се и помахна с ръчичка.

Джонатан отново натисна спирачката и така съвсем изгуби контрол над автомобила. Нямаше никакъв начин да намали скоростта.

Мерцедесът бързо скъсяваше разстоянието помежду им. Двайсет метра делиха колата от семейството. Петнайсет, десет... Майката се подхлъзна и падна. Устата ѝ се отвори в безмълвен вик.

Вдясно се появи пътека.

Джонатан рязко завъртя волана. Задницата поднесе. Натисна газта и овладя колата. Гумите отново стъпиха стабилно на пътя и предницата се изправи. Ала за кратко. Пътеката залъкатуши надолу по наклона през гъста борова гора. Снегът се превърна в лед. Гумите загубиха сцепление и колата неконтролируемо се запързала между дърветата. Завъртя се наляво, после надясно и продължи странично, набирайки скорост по стръмния баир.

Джин седеше с широко отворени очи, подпрял с длан тавана, и пицеше. Колата се разтресе и заора в ръба на реката. Удари се в нещо твърдо и отскочи рязко встрани като билиардна топка. Покрай погледа на Джонатан профуча някаква колиба. Всичко се движеше прекалено бързо.

Той стисна волана отчаяно. Задницата яростно подскачаше. Изведнъж блъскането престана и настана тишина. Джонатан осъзна, че се носеха във въздуха. Задницата рязко се спусна надолу. Предната

броя се надигна пред очите му като черна вълна и той примигна от блесналото насреща му слънце. Автомобилът се стовари на земята с ужасяващ грохот, наклони се на една страна, преобърна се веднъж, после още един път и остана да лежи на таван...

Джин лежеше в безсъзнание, със затворени очи. Беше прехапал устната си и устата му кървеше, но видимо не изглеждаше ранен. Джонатан блъсна вратата с рамо и се претърколи на земята. Ушите му кънтяха и усещаше лявата си ръка изтръпнала. Изправи се на колене треперещ. Мерцедесът се бе хвърлил от ръба на едно възвишение и след няколко обръщания по хълма се бе приземил в малко пасище. Във въздуха се носеше пронизителният вой на десетина приближаващи се сирени. Той съзираше сините им проблясъци от пътеката в гората над себе си. Примигна и осъзна, че вижда двойно. Сигурен признак на мозъчно сътресение. Раздвижи очи и зрението му се нормализира. Погледна надолу по хълма и зърна задните входи на магазините и сградите от двете страни на Давосщрасе. Изправи се на крака и се заклати нататък. Вцепенен и замаян, успя да намери сили да потърси в джоба си преносимата памет.

Слава богу, беше си там.

Усети горещ полъх по гърба си и в следващия момент се носеше във въздуха. Мощната експлозия го погълна. Приземи се по корем и зарови лице в снега. Повдигна се на лакът и погледна назад — мерцедесът гореше... С огънат таван и отнесени от взрива прозорци.

Нямаше представа какво точно се случи. Дали горивото бе избухнало или пък нещо още по-злокобно. Зад вития в пламъци автомобил, на хълма с изглед към ливадата, спря полицейска кола. От нея изскочи мъж.

— Доктор Рансъм — извика той. — Спри. Няма къде да отидеш!

Полицаят от Аскона. Сивокосото ченге, което видя на улицата преди малко.

Джонатан се втурна да бяга.

69.

Фон Даникен хукна надолу по хълма. Кожените му обувки потънаха в мокрия, дълбок до колене сняг. Е, щяха да му купят служебно нов чифт...

Той постави ръка на пистолета си, но размисли и се отказа. За трийсет години служба никога не бе използвал оръжието си. Не виждаше причина да започва сега.

Още една полицейска кола спря на пътя зад него. Отвътре излязоха няколко цивилни агенти. Районът загъмжа от костюмари. Виждаше ги за пръв път. Сигурно бяха от районната полиция.

Обърна се към Миер:

— Обади се по радиото за подкрепление на Давосщрасе. Трябва да попречим на Рансъм да излезе на главната улица.

— Главен инспектор Фон Даникен — извика някой.

Този глас му звучеше познато. Вгледа се по-внимателно в насъбралите се хора. Не познаваше нито един от тях.

— Спри на място — заповяда отново същият глас. — Имаме заповед за задържането ти.

Фон Даникен не вярваше на ушите си. „Това е моя реплика“, помисли си той и гласът придоби човешки очертания. Нечия слаба фигура се появи между автомобилите. Бледият тен на лицето, червеникавата коса, твърде дълга за мъж на такава възраст...

— Обвинен си в конспирация с чужда разузнавателна агенция — извика Алфонс Марти от хълма. — Ела доброволно при мен, Маркус, за да не се налага да пращам хората си да те арестуват.

Фон Даникен продължаваше да крачи през снега. *Заповед за задържането ми. Що за абсурдна глупост!* Ала дълбоко в себе си изобщо не бе изненадан. Не само заради това, което научи от Тоби Тингели тази сутрин, въпреки че то само затвърди подозренията му. Стана му ясно два дни по-рано, когато Марти отказа да му издаде разпореждане за издирването на „търтея“.

Погледна към Курт Миер, но него тъкмо го отвеждаха към задната врата на полицейски автомобил.

— В шпионска дейност ли ме обвиняваш? — попита Фон Даникен.

— Оставям обвиненията на закона. Моята работа е само да го прилагам — извика Марти.

Фон Даникен погледна към него. Неколцина от хората му вече слизаха по хълма. Един от тях дори го държеше на прицел. Американецът се движеше в обратна посока, все по-далеч от горящата кола.

— Нямах ли намерение да го спреш? Нали него преследваме?

— Не и днес, Маркус. Днес ти си главният заподозрян.

Около поляната се трупаха все повече хора. Неколцина от тях тичаха към мерцедеса, включително и един с пожарогасител в ръка. Рансъм вече не тичаше. Проправяше си път помежду им, скъсявайки пътя до избавлението си.

Фон Даникен забърза през поляната след него.

— Рансъм — извика той. — Спри! Чуваш ли ме?

Все повече войници и полицаи се трупаха наоколо с всяка изминала секунда. Към западната част на поляната си пробиваха път не по-малко от десет униформени ченгета, затваряйки обръча към горящата кола. Фон Даникен размаха ръце към тях.

— Той върви нататък — извика той и посочи към Рансъм. — С тъмния костюм. Високият чернокос мъж.

Полицайте отместиха погледи от Фон Даникен към Марти. Всички знаеха кой командва парада. Като един от седемте членове на Федералния съвет, управляващ страната, той беше важна държавна фигура. Не възнамеряваха да оспорват нарежданията му.

Марти излая някаква заповед към един от помощниците си, който веднага предаде съобщение по радиостанцията си. Събраните войници зарязаха Рансъм и се насочиха към Фон Даникен. Директорът на Служба за анализи и сигурност, един от най-висшите полицейски служители в държавата, подпря ръце на коленете си и търпеливо зачака собствения си арест като най-обикновен престъпник.

— Всичко е наред — каза той, останал без дъх. — Секунда само.

Маркус Фон Даникен се изправи и зарея поглед през заснежената поляна. В далечината, на Фона на ослепителната белота наоколо, се

открояваха очертанията на тъмна фигура, черна като крило на гарван.
После се изгубиха.

Рансъм беше изчезнал.

70.

Джонатан се придвижваше, търсейки прикритие в тъмни ъгли и уединени входове, мрачни алеи и писти улички. Усещаше болка в главата си от взрива и беше сигурен, че е контузил няколко ребра. Ала усещането, че е на свобода, му действаше като ободряващ еликсир. Имаше само една цел — да се измъкне от града.

След като остави след себе си Джин и горящата кола, се изгуби сред навалищата от хора, привлечени от експлозията. Размина се с поне десетина полицаи. Никой от тях не му обърна внимание. Заради взрива, разбира се. Беше плъзнал слух, че заподозреният се придвижва с черен мерцедес. Същата кола, която стоеше сега на поляната, огънатата и обвита в пламъци. Всички погледи бяха вперени в бурната клада и горките нещастници, заклещени вътре.

Джонатан пое по тясна странична уличка, покрита с потъмнял от мръсотия лед. Бързаше да се отдалечи от центъра. По улиците и тротоарите — ако това изобщо бе възможно — патрулираха повече полицаи и войници, отколкото когато пристигна в града. Наоколо гъмжеше от тях. Задминаваха го и бързаха нагоре по хълма. Стълбът от черен пушек ги привличаше като магнит. Охранителните екипи отстъпваха от червената зона като войската на генерал Кастър след битката при Литъл Биг Хорн.

Джонатан мина покрай няколко къщи, автомобилен сервиз и работилница за поправка на електроуреди. Струваше му доста усилия да се движи нормално. Едната му половина копнееше да хукне с всичка сила, а другата — да допълзи до някое мазе, да се свие на кълбо в ъгъла и да чака. Но най-лошо от всичко бе почти неконтролируемото желание да се оглежда за преследвачи. На няколко пъти имаше чувството, че чува стъпки зад себе си и се обръщаше, но не успя да види нищо подозрително.

Прекося улицата и се спусна по стръмна пътека, криволичеща между дървени къщички. В дъното на хълма пътят се разширяваше. Отляво се простираше открита пързалка за хокей на лед, а отдясно —

железопътна линия, водеща към гарата. Край релсите имаше паркирани полицейски коли. Очевидно нямаше да успее да се измъкне от Давос с влак.

Замисли се накъде да поеме. По-натоварените пътища предполагаха по-засилено полицейско присъствие. Нуждаеше се от спокойствие. Трябваше да помисли. Прескочи стобора, ограждащ продълговатата дървена постройка с нисък покрив. Във въздуха се носеше воня на тор и кротко мучене на крави. Джонатан продължи към задната част на къщата.

Изведнъж спря.

Ето го пак онова усещане, като боцкане на иглички по тила му — сигурен беше, че някой го наблюдава...

Опря гръб до стената и надникна зад ъгъла в посока към пътеката. Пак не видя никого. Облегна глава на дървената ламперия и се опита да се успокои. Извади джоба си преносимата памет — неговият ключ към свободата. Оставаше му само да разбере у кого беше ключалката.

Стегна се и начерта плана си за действие. Трябваше да намери къде да полегне, докато се стъмни и после щеше да поеме към планината. Повечето от речите се държаха около 6 часа вечерта. Голяма част от посетителите се струпваха в Конгресхаус и се надяваше суматохата в града да е намалела, а също и полицейското присъствие. Веднъж щом успееше да прекоси Давосщрасе, опасната част от измъкването му щеше да е приключила. Външната ограда, опасваща града, бе висока едва два метра. Щеше да я прескочи за десет секунди. Ако се движеше по подножието на планината, щеше да излезе от долината и до сутринта щеше да е стигнал до Ландкарт, откъдето бе започнала цялата тази история. Оттам с влак или на автостоп щеше да се добере до Цюрих.

Замръзна. Някой със сигурност го наблюдаваше. Надникна отново зад ъгъла и се озова лице в лице с мъж. Беше с няколко сантиметра по-нисък от него, ала имаше стегната фигура. Носеше тъмен скиорски екип, но не беше скиор. Черните му очи го пронизваха обвинително, сякаш Джонатан му дължеше обяснение. Разпозна лицето му незабавно. Мъжът от товарния влак.

Ръката на килъра се стрелна напред. Стискаше кама. Джонатан отскочи вдясно и блъсна мъжа с всичка сила. Нож. Колко хитро. Никой

не можеше да мине през охраната, въоръжен с пистолет. Убиецът се блъсна в стената и падна на коляно.

Джонатан нямаше никакво намерение да се бие. През изминалите няколко дни направи подобна грешка на два пъти и си докара сериозни наранявания. Според него имаше и друг начин за действие.

Затова се обърна и си плю на петите.

Мина направо през двора между обора и намиращата се в съседство плевня. Озова се обратно на павираната улица и хукна с всичка сила. След стотина метра пътят се разклоняваше. Реши да тръгне нагоре по хълма. Нататък се виждаха автомобилите и пешеходците, движещи се по Давосщрасе. Извърна се, ала зад него нямаше никого. Убиецът беше изчезнал. Джонатан спря да тича и закрачи нормално.

В края на улицата бяха паркирани две полицейски коли. Зад тях се издигаше ограда с бодлива тел в горната част. Контролно-пропускателният пункт от зелената към червената зона. Джонатан се шмугна зад гаража на някакъв склад за напитки. Пред него се изправи цяла стена от бурета с бира, натрупани в дълги редици една върху друга.

Той потъна в лабиринта от бъчвички и щайги, лутайки се напред-назад, докато накрая попадна в задънена улица. Не бързаше за никъде, затова издърпа една празна щайга и седна върху нея. Поне за момента беше в безопасност.

Загърна се с палтото си и се замисли за възможностите, които имаше пред себе си. Осъзна, че са отчайващо малко. Вече не можеше да чака да се стъмни. Щом убиецът го бе открил веднъж, щеше да успее да го направи отново. Нямаше смисъл да се крие. Започна да трепери от студ.

Само ако можеше да изчака до вечерта, докато започне изнасянето на речите...

Пол Ноаре щеше да говори пред аудиторията тази вечер за корупцията в Третия свят. Щом Пол беше тук, значи Симон го придружаваше.

Мисълта за това го изтръгна от отчаянието му и той набра номера ѝ от телефона на Блиц.

— Ало.

— Симон? — задъхано каза той. — Джонатан е.

— Боже мой, къде си?

— В Давос съм. Забърках се в една каша. Ти къде си?

— И аз съм тук, разбира се. С Пол. Добре ли си?

— Засега, да. Но трябва да се махна оттук.

— Защо? Какво е станало? Звучиш ми изплашен?

— Виждаш ли онзи стълб дим недалеч от хотел „Белведере“?

— Точно срещу хотела ми е. От другата страна на улицата. Чу ли експлозията? Дватамата с Пол си помислихме, че е бомба. Сега не ме пуска да излизам от стаята.

— Може и така да е било.

Джонатан се замисли отново за взрива и осъзна, че нямаше причина резервоарът с горивото да избухне. Освен това, експлозията бе няколко пъти по-мощна, отколкото бе нормално да предизвика половин резервоар с бензин. Приличаше на артилерийски залп...

Колата бе взривена. Нямаше представа как е задействана бомбата и как полицаите на контролно-пропускателния пункт не бяха успели да я открият. Знаеше само, че след експлозията двигателят на бронирания автомобил бе хвъркнал във въздуха, а таванът бе огънат като смачкана туристическа палатка.

— Искаш да кажеш, че знаеш какво се е случило? — попита Симон.

— Бях в автомобила трийсет секунди преди да избухне. Виж, Симон, нуждая се от помощта ти. Пол с кола ли е?

— Да, но...

— Просто ме изслушай. Ако не можеш да направиш това, за което те моля, ще те разбера. — Джонатан полагаше усилия да говори бавно и разумно. — Молбата ми е да ме изведеш от града. Трябва да стигна до Цюрих. Ако тръгнеш веднага, ще успееш да се върнеш навреме за речта на Пол.

— Не знам какво да му кажа — поколеба се Симон.

— Каж ми истината.

— Но аз не знам каква е тази истина.

— Ще ти разкажа всичко в колата.

— Джон, поставяш ми трудна задача. Казах ти да напуснеш страната.

— Ще я напусна веднага щом се добера до американско посолство.

— Американското посолство ли? — възкликна Симон. — Но защо? Те веднага ще те предадат на швейцарската полиция.

— Може да ме предадат, но може и да не го направят. Имам нещо, което ще ми спечели малко време.

— Какво е то? Успя ли най-после да намериш доказателството, което търсеше?

— Няма значение — отсече той, загубил търпение. — Ще го направиш ли?

— Не мога да кажа на Пол. Няма да ми позволи.

— Къде е той сега?

— С колегите си. Подготвя се за речта си.

— Направи го заради Ема — настоя Джонатан.

— Къде си?

— Тръгни по Давосщрасе. След туристическата агенция завий наляво и карай надолу по хълма. Ще видиш една стара стопанска постройка от лявата страна на пътя. Отпред има хранилка за животни, а в задния двор е паркиран ръждясал трактор. Ще те чакам там.

Симон се поколеба.

— Ами добре. Дай ми пет минути...

* * *

Сребристосивото рено спря до плевнята точно навреме. Симон свали прозореца си.

— Джонатан! — извика тя.

Той изчака няколко секунди и огледа пътя зад нея, за да се увери, че никой не я следи. Не забеляза никакви коли, ала реши да изчака още малко. Знаеше, че убиецът е наоколо. Фактът, че не можеше да го види, изобщо не го успокояваше.

Най-накрая Джонатан се появи иззад навеса от другата страна на пътя и притича до колата.

— Отвори багажника — каза той и почука на стъклото.

Симон подскочи на седалката си.

— Побързай — каза той. — Някой ме следи.

— Кой? Къде е? Виждаш ли го?

— Не знам точно кой е, но е наблизо.

— Казват, че по време на взрива в колата се е намирал иранският министър Парвез Джин. Той трябваше да държи ключовата реч довечера — трескаво заговори Симон.

Джонатан кимна.

— Багажникът! — повтори той.

— Каж ми в какво се забърквам?

Мъжът се замисли за миг. Нямахше как да ѝ обясни.

— Озовах се на неподходящо място в неподходящо време.

Симон му кимна да влиза. После отвори багажника.

— Спри в Ландкарт и ме пусни да изляза — каза той. — Тогава ще ти обясня всичко.

Джонатан скочи бързо в багажника, настани се и хлопна капака над главата си.

71.

— Той е при мен — прошепна Симон в телефонната слушалка.
— Ще те взема от уреченото място.

Затвори и намали звука на радиото.

— Как се чувстваш там отзад? — извика тя. — Чуваш ли ме?

Разнесе се приглушен глас и две почуквания в отговор. Багажникът може и да беше тесен, но вътре имаше предостатъчно кислород за краткото пътуване. Тя нямаше никакво намерение да води Рансъм в Цюрих.

От две години Симон Ноаре се опитваше да проникне в редиците на „Дивизията“.

Чувстваше се странно при мисълта да се обърне срещу собствената си държава, но пък и светът се бе превърнал в доста странно място напоследък. Между организациите се вихреше свирепо съперничеството, също като между враждуващи нации.

Тя беше родена с името Фатима Франсоаз Насер в Куинс, Ню Йорк, от майка с френско-алжирски произход и баща египтянин. Най-ранните й спомени бяха свързани с пари, или по-скоро с караници относно липсата им. Баща ѝ бе невероятен скъперник. Все още се потеше при спомена за хитростите, които се налагаше да прилага, за да измъкне някоя мизерна десетачка от стиснатите му пръсти.

На осемнайсет години постъпи в армията, защото и брат ѝ бе направил същото преди нея. Заради езиците, които владееше, я изпратиха в разузнаването. Освен френски, египетски и английски, говореше още персийски и арабски. Премина обучение в тренировъчната база на форт Хуачука и военния езиков институт в Монтерей, след което я изпратиха в базата в Германия. Стигна до чин „сержант“, преди да я напусне. Със спестените пари, в добавка към военната стипендия, завърши университета „Принстън“ *summa cum laude*^[1], специалност Близкоизточни науки.

След по-малко от месец получи телефонно обаждане с покана за среща в Манхатън с представител на ЦРУ. Човекът ѝ спести

любезностите и мина директно на въпроса. Управлението я държеше под око от самото начало на военното ѝ обучение. Предлагаха ѝ работа отвъд океана. Шпионска дейност. Не като по филмите, а наистина. Трябваше да премине курс на обучение във Фермата — тренировъчната база на ЦРУ близо до Уилямсбърг, Вирджиния. Ако се представеше успешно, щяха да я изпратят на допълнително обучение за агент под дълбоко прикритие. Налагаше се да му даде отговор в рамките на двамазет и четири часа. Симон прие предложението незабавно.

Това се случи преди единазсет години.

Лично адмирал Джеймс Лафивър, заместник-директорът на Оперативен отдел, я бе поканил да се присъедини към кръстоносния поход, който водеше срещу „Дивизията“. Човек не отхвърляше подобно предложение току-така, а тя винаги бе жадна за нови предизвикателства. Цялото ѝ служебно досие в ЦРУ бе заличено. Създадоха ѝ ново, простишко житие на странстващ учител — като многото европейци без родина, пътуващи от държава в държава и заемащи вакантните места в американските училища по маршрута си. Работата на съпруга ѝ в Световната банка бетонираше прикритието ѝ.

Симон пристигна в Бейрут един месец преди Ема. За да установи приятелски отношения с нея, ѝ помогна да намери работно помещение за дейността на „Лекари без граници“, която тя пък използваше за свое прикритие. Приятелството им се зароди съвсем естествено. Все пак двете имаха много общи неща. От един дол дренки, така да се каже. Не след дълго вече се срещаха ежедневно.

През цялото време Симон наблюдаваше внимателно.

Разкри един по един членовете от мрежата на Ема, въпреки че не успя да предотврати навреме бомбения атентат в болницата, отнел живота на ливанския полицейски инспектор, разследващ убийството на ливанския министър-председател.

Симон продължи работата си и в Женева. Само месец преди това бе успяла да разкрие Тео Ламерс като един от членовете на новата мрежа на Ема. Този път Лафивър не се поколеба да предприеме действия. Винаги бе смятала, че в хода на цялостната дейност понякога се налага да се прибегне и до убийство. Обичайна практика и при предишните ѝ назначения...

Симон премина безпроблемно през два контролно-пропускателни пункта. И двата пъти спря и подаде документите си за проверка. И двата пъти се постара да гледа служителите право в очите, при това не особено почтително. И двата пъти я пропускаха, без да се бавят.

Стигна до разклонението за магистралата, която водеше на запад към Ландкарт и Цюрих, но вместо да завие надясно, пое на изток към долината. По пътя имаше достатъчно завои и не се тревожеше, че Джонатан може да се сети в каква посока се движеха. Но дори и да разбереше, нищо не можеше да направи. Багажникът беше заключен.

Нямаше къде да избяга.

[1] С най-високо отличие (лат.). — Б.пр. ↑

72.

Алфонс Марти стърчеше на хълма с изглед към ливадата, долепил ръце до тялото си като тържествуващ генерал.

— Наистина ли смяташе, че няма да проверя кой е подшушнал информация на ЦРУ? — обърна се той към Фон Даникен. — Знаеш колко много исках да спипам американците. Отдавна използват въздушното ни пространство за да превозват заподозрени до тайните си затвори. Направо ми се повдига, като си помисля за невинните хора, които отвличат, и за животите, които погубват.

— Как пък реши, че са невинни? — попита Фон Даникен. — ЦРУ са предотвратили доста атентати по този начин. Системата работи.

— Точно в това се опитват да ни убедят. Толкова са възвишени и могъщи, а никога не спазват правилата, когато се отнася до тях. Този път щяха да ни паднат в ръчичките. Гасан беше в онзи самолет. Златна възможност да покажем на света, че Швейцария има твърда позиция по този въпрос.

— И каква е тази позиция? Да пречим на войната с терора ли? — изгледа го присмехулно Фон Даникен.

— Войната с терора? — кипна Марти. — Имаш ли представа колко ненавиждам тази фраза? Не, всъщност говорех за почтеността, честността и правата на обикновения гражданин. Смятам, че тези неща са отговорност на най-старата демокрация в света. Не си ли съгласен?

Фон Даникен потръпна от отвращение.

— Не мисля, че някой го е грижа какво е мнението ми за тези неща. Знаем само, че точно Гасан бе този, който разказа на ЦРУ за планирания атентат на наша територия.

— Какво за него? Имаш ли напредък в намирането на „търтея“?

— Значителен.

Отговорът му изненада Марти.

— Виж ти!

— Микробусът, използван за транспортирането на безпилотното летателно устройство, е хванат от камерите за наблюдение по улиците на Цюрих снощи — обясни Фон Даникен. — Точно в този момент, по мое нареждане, цюрихската полиция тършува в околностите на летището. Опитваме се да го открием.

— Но това е против моите заповеди.

— Точно така — заяви Фон Даникен. — Трябваше още преди два дни да ти кажа да си го начукаш. Подозирах, че нещо си намислил. Но разбира се, не предполагах що за предател може да се окажеш.

— Предател? — Лицето на Марти пламна. — Не аз се свързах с ЦРУ, нали?

— Не — каза Фон Даникен. — Ти постъпи още по-зле.

— Повече няма да слушам и дума от това. Свършено е с теб, Маркус. Ти излъга доверието ми. Предостави секретна информация на чуждо правителство. Предай оръжието си на хората ми. — От двете му страни го пазеше охраната му от Федералната служба за сигурност. Марти се обърна към единия от тях: — Сложете му белезници. Смятам, че застрашава безопасността на полета. — Погледна отново към Фон Даникен. — Защо не се обадиш на приятелчето си Палумбо? Може пък да успее да те измъкне от тази каша.

— Един момент. — Нещо в тона на Фон Даникен накара мъжете от охраната да застинат. Те останаха по местата си като неволни свидетели на войната между своите началници.

— Хайде, сложете му белезници — настоя Марти.

Ала Фон Даникен пристъпи напред и положи ръка върху рамото му.

— Ела с мен. Трябва да поговорим.

— Какво, по дяволите, си позволяваш? — изригна Марти.

Фон Даникен вкопчи пръсти в рамото му.

— Довери ми се. Има нещо, което със сигурност ще искаш да си остане помежду ни.

Един от мъжете от охраната пристъпи към тях, но Марти поклати глава. Фон Даникен го поведе нататък, за да останат насаме.

— Микробусът не е единственото разкритие, до което се добрахме — каза той, след като се отдалечиха на двайсетина метра. — Успяхме да проследим плащанията до Ламерс и Блиц и стигнахме до офшорен тръст, учреден от банка „Гингели“. С Тоби се познавате,

нали? Били сте колеги в университета. И двамата сте завършили право, доколкото си спомням. В началото Тоби отказа да ни съдейства. Наложил се да му припомня за моралния му дълг като швейцарски гражданин.

— Като си престъпил още закони, без съмнение — заяви Марти и измъкна рамото си от хватката му.

Фон Даникен не обърна внимание на репликата му.

— Както ти е известно, стандартна практика на банката, в която се намира седалището на тръста, е да пази извлечения от операциите по сметките, като представител на своите клиенти. Тоби бе така добър да ми предостави копия от месечните извлечения на въпросния тръст — обясни той. — И двамата бяхме изненадани да научим, че парите на тръста не идват от Техеран, а от Вашингтон, окръг Колумбия.

— От Вашингтон ли? Това е абсурдно! — едва не подскочи Марти.

— От сметка, принадлежаща на министерството на отбраната на Съединените щати.

— Но Махмуд Китаб е бил ирански военен. Самият ти ми го каза. — Марти видя, че не бележи напредък и смени подхода. — Както и да е, Тоби няма никакво право да разкрива подобна информация. Това е в разрез със закона за банковата тайна.

— Може и така да е — отвърна Фон Даникен. — Но въпреки това, съм уверен, че колегите ти от Федералния съвет ще са любопитни да узнаят имената на някои от останалите личности, финансирани от тръста. Всъщност проследихме някои от плащанията до лична сметка в бернския клон на Юнайтед Суис Банк. И ти имаш сметка там, нали? Номерът беше 517.62... Я ми помогни, че не го помня наизуст.

Марти пребледня като платно.

Фон Даникен продължи:

— През последните две години си получавал по петстотин хиляди франка месечно, любезен жест от страна на американското министерство на отбраната. Така че не ми разправяй втели-некипели за предателство. Ти си платен международен агент.

— Това е абсурдно!

— Всичките ти приказки за това, как искаш да спиш американците и да ги изобличиш пред лицето на света, са пълни глупости. Искаше да свалиш Гасан от онзи самолет в Берн, за да

избегне разпита на ЦРУ. Не искаше той да разкрива информация за агентата пред Палумбо.

— Нямам никаква представа за какво говориш. Сега пък за какъв агентат става въпрос? — Марти се обърна към охраната и понечи да ги извика.

— Не си го и помисляй! — каза Фон Даникен и измъкна сноп документи от сакото си. — Всичко е тук. Банкова сметка 517.623 АА. Кодирана сметка, но и те вече не са анонимни. Погледни сам, ако не ми вярваш.

Марти бързо погледна документите.

— Няма да издържат в съда. Неприемливи са. Всичките.

— Кой е споменавал съда? Вече съм пратил копие на президента по имейл с обяснителна бележка за хода на разследването. Не смятам, че някой би искал да работи рамо до рамо с един предател, не си ли съгласен?

Марти сведе глава, обзет от отчаяние.

Фон Даникен пое документите от ръката му.

— Хайде сега, Алфонс, кажи ми с какво точно се занимава Джонатан Рансъм.

— Не знам.

— Не знаеш или не искаш да ми кажеш? — попита Фон Даникен.

— Знам само, че се опитват да го отстранят от пътя си. Той няма нищо общо с това — едва произнесе Марти.

— Нищо общо с кое? Не ме лъжи. Наоколо се мотае шайка терористи, които в рамките на четиридесет и осем часа възнамеряват да взривят „гъртей“ в пътнически самолет.

— Казах ти. Не знам нищо за този „гъртей“.

— Добре тогава, кажи ми това, което знаеш. Не получаваш по петстотин хиляди франка месечно за тоя, дето духа. Искам да знам всичко. Кой? Защо? Откога? Ако можеш да ми кажеш нещо, което би предотвратило атаката, сега му е времето. Това е последният ти шанс да смекчиш вината си.

— Ще ти обясня — отвърна Марти след дълго мълчание. — Но ако някой ме пита, ще отрека всичко.

Фон Даникен чакаше.

Марти въздъхна.

— Не знам нищо за атентата. Това, което искат, са експортни лицензи. Те са в моята сфера, като министър на правосъдието.

— Кой ги иска?

— Джон Остин — призна Марти.

— Кой е той?

— Приятел. Защитник на Вярата, мой събрат.

— Спести ми тези глупости. Кой е той?

— Генерал-майор от американските военновъздушни сили, който оглавява службата за военно разузнаване. Но истинската му работа е свързана с дейността на таен отдел, наречен „Дивизията“. Преди две години неговата организация осъществи закупуването на една компания в Цуг — ЦИАД. Производител на модерни продукти в областта на машиностроенето. ЦИАД изпращаше стоки на Парвез Джин в Иран. Аз трябваше да ги одобрявам. Но това вече е минало.

— Какви стоки?

Марти погледна Фон Даникен укорително, сякаш прие въпроса му като лична обида.

— Ти как мислиш?

— Аз съм полицаи. Не гадая, а предпочитам престъпниците да си признаят сами.

— Центрофуги. Мартензитна стомана. Такива неща. Аз трябваше да насочвам документацията по съответните канали и да редуцирам митническите проверки до минимум.

— Имаш предвид съоръжения за добиване на уран за ядрени оръжия?

Марти кимна.

— Не е моя работа за какво смятат да ги ползват.

— Кажете ми за атентата.

— Обясних ти. Не знам нищо. Искам да спра „гъртея“ точно толкова, колкото и ти.

Фон Даникен извърна поглед встрани, опитвайки се да проумее казаното. Защо Съединените щати спъваха собствените си опити да попречат на Иран да се снабдява с технология за производство на ядрено оръжие?

Той мислено прехвърли събитията от изминалите няколко дни — убийствата на Блиц и Ламерс, откриването на „гъртея“ и експлозивите, а сега и новината, че швейцарска компания, тайно притежавана от

американците, е снабдявала Иран с модерни съоръжения за производство на ядрено оръжие.

Идеята бавно започна да се избистря в съзнанието му.

Чудовищна идея.

Впери в Марти поглед, изпълнен с още по-силна омраза.

— Защо?

Но Алфонс Марти не отговори. Стоеше с наведена глава, долепил длани пред себе си, като за молитва.

72.

В един часа следобед Сеп Стайнер, директор на Планинската спасителна служба в Давос, напусна канцеларията си на билото на връх Якобсхорн — 2950 метра надморска височина — и излезе навън. Според прогнозата, от юг се очакваше нахлуване на топъл атмосферен фронт, но до този момент небето изглеждаше все така мрачно и заплашително. Разходи се до барометъра и провери показанията му. Стрелката стоеше закопана на 880 милибара. Температура — минус четири градуса по Целзий. Чукна с пръст по стъклото и стрелката подскочи до 950 милибара.

Вдигна лице нагоре и се загледа в облаците. През последните три дни небето наподобяваше притихнало море. Тази сутрин се забелязваше лека промяна. Вместо обичайната сива панорама, тук-там се прокрадваха облачета. Въздухът бе осезаемо по-сух. Духаше вятър, но от друга посока — идваше от юг...

Стайнер се втурна обратно в канцеларията си и стисна в ръка бинокъла си — „Никон 8X50“. Колегите му се шегуваха, че с него прилича на командир на танк. Вдигна го пред очите си и внимателно огледа планината от изток до запад. За пръв път от една седмица насам успя да различи очертанията на върховете над Фрауенкирх. Спря поглед на Фурга, после на Роман — почти отвесния наклон, където преди доста години бе загинал по-големият му брат. Онази жена все още лежеше някъде там, на дъното на дълбокия процеп на ледника. Ако беше негова съпруга, никога не би я оставил да спи навеки в ледената бездна.

Вятърът внезапно утихна. Тъмните облаци над главата му се раздвижиха и иззад тях надникна къс лазурносиньо небе. Измина няколко крачки до метеорологичната станция. Температура — минус два градуса. Затопляше се... Втурна се вътре, включи радиостанцията си и извика по спешност екипа си.

Време беше да се върнат на Роман.

* * *

Три часа по-късно екипът на Стайнер стигна до възвишението, където Ема Рансъм бе видяна за последно. Пристигнаха по вторичен маршрут, удачен само при благоприятни атмосферни условия, предпочитан от много алпинисти и катерачи. По-къс, но много по-стръмен, състоящ се от два отделни, почти вертикални наклона, всеки от тях с дължина около дваисет метра.

От бурята, вилняла над цялата страна през последни пет дни, не бе останала и следа. Слънцето грееше ослепително, а по ясното синьо небе не се мяркаше нито едно облаче. Необятното снежно поле блещукаше като посипано с хиляди диаманти.

Стайнер зарея поглед към планината. Нямаше видими следи от битката на живот и смърт, разиграла се тук неотдавна. Не се виждаше и процепът към дълбоката пропаст в ледника.

Даде инструкции на хората си да се раздалечат в редица. Всеки от тях държеше подобна на пръчка двуметрова сонда пред себе си. Придвижваха се напред стъпка по стъпка, забивайки прътовете в снега, търсейки твърда земя. Стайнер бе този, който откри процепа. Заби пръчката и тя потъна дълбоко в снега, така че му се наложи да се подпре на коляно.

Четвърт час по-късно екипът му успя да разчисти десетметрова ивица, която позволяваше добра видимост и безпрепятствен достъп до пукнатината. Забиха флагчета около ръба на дупката, докато Стайнер наглеждаше закрепването на въжетата. Той щеше да се спусне в бездната и да прибере тялото. След окончателната проверка на ремъците и екипировката, Стайнер включи миньорското си фенерче и даде знак на момчетата да затягат. Тръгна към процепа заднишком, отпусайки бавно въжето между пръстите си.

Въздухът в ледника бе доста по-хладен. С приближаването към дъното заледените стени отстъпиха пред набразден от жилки гранит. Светлината от повърхността изчезна и той се озова сам в непрогледния мрак, вперил поглед в бледия лъч на халогенната крушка.

Видя тялото веднага щом се спусна по цялата дължина на едното въже — точно четиридесет метра. Жената лежеше по очи с протегнатата нагоре ръка, сякаш молеше за помощ. Процепът се разширяваше и той

си позволи да ускори спускането — бързо, продължително пропадане, като камък в езеро. Дъното се виждаше все по-ясно. Различи очертанията на кръста върху червеното униформено яке и медния оттенък на разпиляната върху лицето ѝ коса.

Краката му докоснаха земята.

— Долу съм — съобщи по радиостанцията на екипа си.

Разкопча се от куката на въжето. Жената изглеждаше крехка и спокойна на бледата светлина. Около краката и главата ѝ имаше локви съсирена кръв. Стайнер свали раницата си и измъкна оттам допълнителен комплект ремъци, няколко карабинера и балаклава^[1], с която да покрие лицето и да избегне драскотини и наранявания при изкачването до повърхността. Подреди екипировката до тялото. После, като всеки път, коленичи и отпрати молитва в памет на загиналата.

Подхвана трупа с две ръце, повдигна го и го обърна по гръб. Така по-лесно щеше да постави ремъците. Ала нещо не беше наред. Дългата, заплетена коса падна настрани. От якето се изсипа купчина камъни и сняг. Изправи се, стиснал празната дреха в ръка, и впери поглед в скиорското долнище, което все още лежеше на земята.

Стайнер ахна от изумление.

На дъното нямаше никакъв труп.

[1] Подобна на шлем шапка с отвор за очите, носеща името си от местност на Кримския полуостров. — Б.пр. ↑

74.

Движеха се в грешна посока.

Вече десет минути лежеше заключен в багажника. Усети първия остър завой на излизане от града, но все още чакаше стръмния наклон точно преди магистралата. Ако не грешеше, колата не слизаше, а се изкачваше. Симон със сигурност имаше основателна причина да пренебрегне инструкциите му. Но каква точно? Дали бе видяла блокада на пътя? Или пък полицията бе затворила магистралата?

Джонатан тревожно разгледа показателите на ръчния си часовник. Висотомерът сочеше 1950 метра, а минута по-късно — 1960. Излезе прав — изкачвах се... Превключи на компаса. Колата се движеше на изток. По магистралата за Тифенкастел и Сен Мориц, вместо към Цюрих и американското посолство.

— Симон — изкреця той и заблъска по капака на багажника. — Спри колата!

Почти веднага след това колата отби встрани. Джонатан се подпря на лакът, главата му опираше в капака. Измъчваше го клаустрофобия и усещане за нарастваща паника. Чу приближаващи се към колата стъпки в снега. Мъжки глас каза нещо. Полицай ли беше? На контролно-пропускателен пункт ли се намираха? Джонатан затаи дъх, опитвайки се да чуе разговора.

Отвори се врата и автомобилът се залюля. В колата влезе още един пътник. Вратата се хлопна и отново поеха по магистралата.

— Симон! Кой е с теб там вътре? — извика Джонатан.

Заблъска още по-силно по капака.

— Симон! Отговори ми!

Радиото засвири. Тонколоните се намираха точно над главата му и басите заглушаваха всичко. Симон натисна газта и той се търкулна на една страна.

Нямаше нужда да му отговаря, всичко му стана ясно.

Лежеше в мрака с отворени очи, прехвърляйки в съзнанието си събитията от последните няколко дни. Прекалено бързото пристигане

на Симон в Ароза; молбите ѝ да го накара да напусне страната; нежеланието ѝ да проследят човека, изпратил чантите на Ема; тревогата ѝ при опита му да спаси живота на Блиц...

Хитрости, целящи да го отклони от следата. Но той не се поддаде и тя го хвърли на хрътките. Джонатан изтръгна медальона със Свети Кристофър от врата си. В него вероятно имаше вградено проследяващо устройство. Това обясняваше как убиецът е успял да го открие в Давос. Не ставаше ясно обаче как се е снабдил с пропуск за влизане в зелената зона. Очевидно и Симон, като Ема, си имаше съюзници.

Покрай ръба на капака се процеждаше светлина. С помощта на луминесцентния отблясък от ръчния си часовник Джонатан успя да открие ключалката на багажника, скрита зад талашитената облицовка. Проби дупка с ключа на Ема и започна да я разширява. Пъхна пръста си вътре и отчупи няколко парчета.

Най-после дупката стана достатъчно голяма и той успя да достигне ключалката. Разбираше от коли и беше сигурен, че трябва да има някакво лостче, което да натисне, за да отвори багажника. Не беше толкова сигурен обаче какво да прави след това. Нямахше да е много разумно да скочи, при положение че се движеха със сто и петдесет километра в час, нито пък да стои и да чака професионален убиец да го застреля от упор. Опипа езичето на ключалката, подпъхна палеца си и го натисна с всичка сила. Пръстите му се хлъзнаха по металната повърхност. Опита пак, но отново безуспешно. Нямахше смисъл.

Скоростта намаля и колата рязко зави надясно. Тръгнаха по черен път нагоре с много остри завои и той се подпря с крака, за да избегне ударите в стените. Катереха се по стръмен наклон, съдейки по воя на двигателя. От високата скорост и завоите му се зави свят и усети, че му се повдига. Най-после завоите свършиха. Той пое дълбоко въздух, но това не му помогна да се почувства по-добре.

Отдръпна се към задния край на багажника, повдигна тапицерията на пода и измъкна комплекта с инструменти, напъхан в резервната гума. След кратко умуване избра железния лост, който се използваше в комплект с крика за повдигане. Удари ключалката, разчитайки на малката вероятност да я счупи и така да отвори багажника. За жалост, не успя.

Колата спря и двигателят угасна. Джонатан стисна здраво железния лост. Беше лек и направо смешен като оръжие. Но все пак не искаше да излиза с голи ръце навън. В ключалката се пъкна ключ. Капакът се отвори и ослепителната дневна светлина го блъсна в лицето. Джонатан инстинктивно стисна очи и вдигна длан срещу слънцето. Моментното колебание му изгуби ценни секунди.

— Излизай — каза Симон.

До нея, стиснал в ръката си пистолет, стоеше жилав, тъмнокос мъж, с бледо лице и гробовен поглед. Нямахше нужда да му се представя.

— Бъди така добър — каза мъжът и размаха оръжието си. — И не си прави труд да използваш това, дето си го стиснал.

Джонатан пусна лоста и се измъкна от багажника. Намираха се на пътна отбивка на стотина метра от билото на планината. Околната панорама бе подобаващо драматична — отвсякъде ги заобикаляха отвесни гранитни блокове.

— Предполагам, че е твърде късно да казвам, че искам да напусна страната — с пресъхнал глас отрони Джонатан. Имаше нужда да пийне малко вода.

— Опитах се да те накарам да го проумееш — напомни му Симон.

— Защо не ми каза, че работиш заедно с Ема? Щеше да е достатъчно.

— Защото не е така. Всъщност и аз като теб се опитвам да разбера с какво точно се е занимавала.

— Тогава с кого работиш ти?

Симон остана загледана в него, без да му отговаря.

Джонатан пристъпи към ръба на отбивката и погледна надолу. Предположи, че пропастта е дълбока поне хиляда метра.

Симон протегна ръка.

— Искам цялата информация, която Парвез Джин ти е дал.

— Не ми е давал нищо — отвърна Джонатан.

— Значи си дошъл чак дотук, за да се срещнеш с Джин, и дори не си го попитал какво е изнасял тайно от страната? Склонна съм да си мисля, че ти е казал дори без да го питаш.

— Дойдох да се видя с Джин, за да го попитам дали знае кого работи Ема и дали случайно не му е казала истинското си име.

— Лъжеш — избухна Симон. — Дойде в Давос, за да се измъкнеш от цялата каша. За да набавиш нужното ти доказателство.

Джонатан не отговори.

— Защо усложняваш нещата? — попита тя.

— Симон, не го прави.

— Аз няма да правя нищо. Нашият приятел Рикардо обаче има работа за довършване.

Рикардо, наемният убиец, подуши въздуха.

— Ако разполагаш с някаква информация, сега е моментът да я предадеш на мис Ноаре, ако обичаш.

— Какво точно правиш? — попита Джонатан, без да обръща внимание на мъжа, който се опита да го застреля в тунела, а по-късно да го наръга с нож. — Този човек ли изпрати да убие и Блиц?

— Каквото правят всички в този бизнес. Не си играем игрички.

Джонатан извади преносимото устройство от джоба си и го постави върху дланта си.

— Това нещо съдържа цялата ядрена програма на Иран. Джин смята, че е достатъчно, за да предизвика война.

Симон изненадано впери поглед в ръката му.

— Така ли? Този проблем не ме вълнува особено.

— Каж ми за кого работиш и защо толкова много се интересуваш от Ема. Отговори ми на тези въпроси и това тук е твое.

— Работя за Централното разузнавателно управление. Аз съм твой приятел. Повярвай ми — рече Симон.

— Приятел ли? — Джонатан поклати глава. Завъртя се бързо, замахна с ръка и метна преносимата памет в пропастта.

— *Merde!* — Симон скочи към ръба. Погледна гневно към Джонатан, а после към мъжа, наречен от нея Рикардо.

— Твой е!

Джонатан зарея поглед в небето и дълбоко вдъхна кристалночистия въздух. Скоро отново щеше да срещна Ема.

Изведнъж се разнесе звучно тупване, като плясък на ръка върху гол гръб. Джонатан се сепна, очаквайки да усети острата болка преди края. Пое отново дъх, ала не почувства нищо.

Наемният убиец се свлече на колене. На гърдите му цъфна червено петно. Изхърка и от устата му бликна кръв. После се просна в снега по очи.

Симон се извъртя и зашари с поглед по каменистата местност над тях. Зад скалите се подаде нечия фигура. Носеше спортен екип в черно и сиво, тясна плетена шапка и тъмни слънчеви очила. Вдигна ръка, свали шапката и изпод нея се разпиля сноп кехлибарени коси. Застана на няколко метра от тях и свали очилата си.

— Ти ли си? — възкликна Симон. — Но как...

Ема Рансъм насочи пистолета си и изпрати един куршум в челото на Симон Ноаре.

Симон се олюля и отстъпи крачка назад, слисана и недоумяваща. Ема яростно я ритна в гърдите. Симон полетя в пропастта.

Ема пристъпи до ръба и се вгледа надолу.

75.

Стоеше на няколко метра от него, стиснала с две ръце оръжие със странна форма — нещо като пистолет със заглушител и сгъваем приклад. Нямаше и следа нито от контузията на крака ѝ, нито от видими наранявания след падане от стотина метра височина. Гледаше го така, сякаш не се познаваха. Не показва, че иска да го прегърне или целуне, нито пък, че се радва да го види изобщо.

— Но аз те видях — каза той. — В пукнатината на ледника...

— Мислил си, че си ме видял.

— Кръвта... Следата по снега... Кракът ти беше счупен. Видях фрактурата.

— Костта не беше моя. Доста немарлива работа. Трябваше да действам бързо. Когато разбрах, че...

— Ема — прекъсна я Джонатан.

— ... че всичко е планирано за този уикенд, започнах да...

— Ема! — изкрещя той. — Така ли се казваш изобщо?

Тя не отговори. Обърна се и хукна надолу по хълма. Джонатан остана като закован на мястото си, обзет от порой противоречиви емоции — удивление, ярост, въодушевление и горчивина. Отне му секунда да подреди чувствата си. Все тъй замаян, той се спусна след нея към отбивката два завоя по-надолу, където беше оставила колата си — очукан „Фолксваген Голф“. Той се запъти към шофьорското място, но тя тъкмо седнаше зад волана и посягаше да запали двигателя. Успя да се настани на съседната седалка почти в движение.

— Говорих с болницата — каза той. — Дежурната сестра ми каза, че родената там Ема Еверет Роуз е загинала при автомобилна катастрофа две седмици след раждането си.

— Не сега — хладно изрече тя. — Ще ти разкажа всичко, но по-късно.

— Не ми трябва всичко. Искам само истината.

— И истината също — обеща жената. — Точно сега обаче искам ти да ми кажеш нещо. Преносимата памет, която ти даде Джин, у теб

ли е? Нали не си я хвърлил наистина от скалата?

Джонатан измъкна второто преносимо устройство от джоба си.

— Не — отвърна той. — Хвърлих твоето.

Тя го грабна от ръката му.

— Прощавам ти — каза. — Този път.

Носеха се по планинския път като на автомобилно рали. Ема настъпваше газта на правите отсечки и скачаше на спирачката по завоите, плавно сменяйки скоростите. Ема, която доскоро той смяташе за безпомощна.

До този момент разграничаваше двете ѝ самоличности. От една страна Ема — съпругата му, а от друга, Ева Крюгер — оперативния служител. Вярваше, че Ема беше истинското ѝ „аз“, а Ева — нейното прикритие. Докато я наблюдаваше как шофира обаче, осъзна, че се е лъгал. За пръв път виждаше истинската Ема — жената, която тя никога не му бе позволила да съзре. Тогава осъзна, че той всъщност изобщо не я познава. Тепърва трябваше да научи всичко за нея.

— Не очаквах, че ще се окажеш толкова добър в това — каза тя, когато слязоха в долината и завиха на запад към Давос и Цюрих.

— А какво очакваше?

— Страхувах се, че може да зарежеш всичко и да потънеш в планината за няколко години. Да влезеш в ролята на самотния пътешественик.

— Може би така и щях да направя, ако не бях получил багажните квитанции. Щом взех чантите, всичко се обърка. След като убих двамата полицаи, вече нямаше връщане назад. Трябваше да намеря начин да се измъкна от кашата. Симон се опита да ме убеди да напусна страната, но когато видях какво има в чантата, просто не можех да избягам. Трябваше да разбера истината.

— От всички възможни дни, точно в онзи, влакът пропусна да донесе пощата — поклати глава тя. — Явно съм прибързала с преценката си, че ще потърсиш уединение в планината.

— Прощавам ти — каза той. — Този път.

Тя се засмя, но някак неискрено.

— Така — продължи Джонатан. — Сега е твой ред. Ще те улесня. Започни с планината. Кажи ми какво точно видях.

Лицето ѝ помръкна. Промяната в настроението ѝ беше като рязко влошаване на времето.

— Видя собственото си яке, разбира се. Перука, скиорско долнище, фалшива кръв...

— Как слезе сама в процепа на ледника? Без чужда помощ е много по-опасно.

— Не съм.

— Как така не си? — срязва я той.

— Влязох отдолу. Ти сам ми показа маршрута веднъж. През лятото, точно след като се оженихме — обясни жената.

Джонатан притвори очи и спомените нахлуха в съзнанието му. Бяха пристигнали в Давос за уикенда. Прекараха следобеда в изследване на лабиринта от пещери и кухни на дъното на ледника.

— Но до тези пещери може да се стигне само през лятото. Няма как да се влезе през зимата, какво остава пък по време на виелица.

Ема наведе глава встрани. Типичен за нея начин да му каже, че греши.

— Аз не отидох на онази среща в Амстердам миналия петък. Дойдох тук, за да проверя дали планът ми е изпълним.

— Това някакъв шпионски похват ли е?

Ема не обърна внимание на репликата му.

— Излезе, че ако откриеш точното място в основата на ледника, можеш да влезеш в пещерите. Програмирах едно портативно GPS устройство, после маркирах маршрута дотам и обратно, за да не се загубя, ако завали сняг.

— Затова настоя да отидем в Ароза, а не в Зермат — каза Джонатан и донякъде се почувства като съучастник.

— Имах основателна причина. Празнувахме годишнина, а точно в Ароза направихме първото си катерене заедно преди осем години.

— Нашата годишнина. Точно така. — Тогава проумя, че го е излъгала за прогнозата за времето и е повредила двупосочната му радиостанция. — Откъде си била сигурна, че няма да слезем долу да те вземем?

— Нямах как да съм сигурна — призна тя. — Заложих на факта, че Стайнер и екипът му тръгват с нагласата да спасяват жена със счупен крак, а не да я вадят от пропаст с дълбочина сто метра. Въжето е тежко. Защо им е да носят излишен товар? Дори се изненадах, че са взели две дължини.

— Стайнер... знаеш и името му. — Той се загледа през прозореца. Изненадите се сипеха една след друга.

— Налагаше се често да се мотая в Давос, за да изпирам плана добре. Подслушвах телефонните му разговори и съобщенията по радиостанцията. Недей да гледаш така изненадано. Фасулска работа е да уловиш във въздуха разговор от клетъчен телефон...

— А след това? Нима си се съмнявала, че ще отида да проверя багажните квитанции?

— Надявах се, че няма да ги получиш. Исках лично да прибера чантите от Ландкарт, но беше прекалено рисковано. Щом съм загинала, значи съм мъртва и толкова.

Джонатан се завъртя в седалката си.

— Била си там? Видяла си какво се случи на гарата с полицаите? Гледала си това, което ми причиниха?

Ема кимна.

— Съжалявам, Джонатан. Много исках да ти помогна.

Той се облегна назад и остана безмълвен.

— След това те проследих до хотела, но се оказа, че съм закъсняла. Хора от нашия екип вече бяха претърсили стаята. Ти пристигна там малко след като те си тръгнаха. Нямах време да вляза. Дори ми се стори, че ме видя. Стоях в гората зад хотела.

Джонатан си припомни, че тогава усети нечие присъствие, дори погледна към дърветата, но не забеляза нищо.

Изведнъж почувства, че е чул достатъчно. Не го интересуваше кой, какво и кога... Това беше само фасадата. Искаше да знае защо.

— За какво е цялата тази работа, Ем? — тихо попита той. — В какво си се замесила?

— Нищо особено — отговори тя, без да сваля поглед от пътя.

— Снабдяваш Парвез Джин със забранено оборудване за обогатяване на уран. Това трудно би могло да се нарече „нищо особено“.

— Нещо, което той така или иначе щеше да си набави.

— Говориш цинично. Сякаш ти е все едно.

— Защото не ми е все едно, че правя това, което правя.

— Какво точно правиш? За кого работиш? За ЦРУ? За англичаните?

— За ЦРУ? Опазил ме бог. Работя за военните. Пентагона. За един отдел, наречен „Дивизията“.

— За кого тогава работеше Симон? За КГБ?

Ема се замисли и прокара пръсти по бузата си.

— Всъщност аз едва днес разбрах за Симон. Излиза, че е била агент от ЦРУ.

— Защо им е на ЦРУ да убиват някого, който работи за Съединените щати? — изуми се Джонатан.

— Власт. Към това се стремят. Ние я имаме. От две-три години непрекъснато се говори за война — обясни Ема.

— Но аз мислех, че мразиш американското правителство.

Ема се усмихна загадъчно и той разбра, че е далеч от истината. Още една разбита илюзия...

— Значи ти всъщност си американка? — попита учудено Джонатан.

— Господи, така ми се искаше да изчакаме малко, преди да започнем този разговор. Всичко е толкова заплетено. — Тя прокара пръсти през косата си. — Да, Джонатан. Аз съм американка. Ако се чудиш за акцента ми, истински е. Израснах в околностите на Лондон. Баща ми служеше в американската военновъздушна база в Лейкнхийт.

— Той ли те насочи към това?

— В началото беше заради семейството, предполагам. Заради това, че татко е военен... Но останах, защото съм добра в това. Защото давам своя принос за нещо, в което вярвам. Защото ми харесва. Продължавам да го правя по същата причина, която движи и теб. Защото тази работа е в кръвта ни и нищо друго няма значение.

— Затова ли ме избра? — попита Джонатан.

— В началото, да.

— Искаш да кажеш, че нещо се е променило?

— Знаеш много добре какво се промени. Влюбихме се... — Ема се усмихна едва доловимо.

— Аз се влюбих — каза Джонатан. — За теб не съм сигурен.

— Не съм била длъжна да оставам с теб. Никой не ме насилвал да се женим.

— Но никой не те е и спрял. Каква по-добра възможност за прикритие по време на мисиите ти от лекар, когото всъщност му

харесва да приема трудните назначения? Какво точно правеше в тези точки на света? Убиваше ли хора? И ти ли си наемен убиец като онзи, когото застреля преди малко?

— Разбира се, че не. — Ема отхвърли предположението му с такава увереност, сякаш не само не бе застреляла двама души през последните трийсет минути, ами никога не бе натискала спусъка на оръжие.

— Тогава какво? — недоумяваше Джонатан.

— Не мога да ти кажа...

— Ти, Блиц и Хофман сте продавали на Иран съоръжения за обогатяване на уран. Джин смяташе, че го правите, с цел да предизвикате война. Обясни ми, че сме направили грешка с нахлуването си в Ирак без убедително доказателство, че разполагат с оръжия за масово унищожение, и се съмнява, че ще я повторим.

— Парвез ти каза всичко това, така ли? Дано се пържи в ада навеки!

— Така ли се говори за човек, с когото си се чукала?

— Майната ти, Джонатан! Не е честно! — ядоса се Ема.

— Така ли? Ти си ме лъгала цели осем години. Преструвала си се на моя съпруга. Така че не ми говори за честност!

— Аз съм твоя съпруга.

— Възможно ли е това, след като дори не знам името ти?

Ема извърна поглед встрани. Ако Джонатан бе очаквал от нея да пророни сълза, остана разочарован. Лицето ѝ не трепна.

— Е? — попита той. — Така ли е? Наистина ли искате да предизвикате война?

— Опитваме се да я спрем.

— Като раздавате ядрено оръжие?

— Само ускоряваме нещата, за да можем да контролираме развитието им. Снабдяваме Иран с технологията, които изгарят от желание да притежават, а после обявяваме на света с какво се занимават. Изпреварваме събитията. Не можем да си позволим да ни заварят неподготвени. Вече не. Нещо повече, тук не става въпрос за война, а за въздушна операция.

— И това трябва да ме накара да се почувствам по-добре, така ли?

— Не бъди толкова наивен — изгледа го снизходително Ема. — Има хора, които просто не бива да разполагат с ядрено оръжие. Ако Иран се сдобие с такова, можеш чистосърдечно да се обзаложиш, че истински лошите момчета ще побързат да направят същото. Ето в това е цялата работа.

— И какво ще стане, когато решат да ги използват?

— С кое какво ще стане? — попита Ема. — Ние им дадохме оборудване, за да си обогатят малко уран. Сега ще им го вземем.

— Джин каза, че имат крилати ракети. Ако някой реши да атакува обектите им за обогатяване на уран, няма да се поколебаят да ги използват. Президентът им планира да обяви това пред целия свят другата седмица.

— Джин лъже — заяви Ема със същата неподправена увереност, но лицето ѝ преbledня. — Иран няма никакви крилати ракети.

— Нарече ги КН-55. Каза, че са се сдобили с четири такива преди около година и ги държат във военната база Каршун в Персийския залив.

— Това е невъзможно. Занасял те е.

— Готови ли сте да поемете този риск? Ако Съединените щати или Израел бомбардират Иран, моллите в Техеран веднага ще се обърнат и ще нападнат Йерусалим и саудитските нефтени полета. Какво смяташ, че ще се случи тогава?

— Господи — намръщи се Ема и стисна зъби. — КН-55? Сигурен ли си?

— Знаеш ли какво представляват?

— Руснаците ги наричат „Гранат“. Това е далекобойна дозвукова крилата ракета, способна да носи ядрена бойна глава. Стара е като света и навигационната ѝ система е отживяла времето си, но работи.

Джонатан я изслуша мълчаливо.

— Каза ми, че има изненада за мен, когато се видяхме в Давос — рече тя. — Двуличник.

Джонатан усети, че е докоснал оголен нерв.

— Щом си толкова самоуверена, защо реши да изчезнеш?

— Самоуверена? Божичко, наистина ли така смяташ? — Ема обърна поглед към него. — Знаеш ли какво е „търтей“?

— Имам някаква представа. Едно от ония летателни устройства, които се управляват дистанционно и правят снимки. Наясно съм, че

могат и да обстрелват с ракети.

— В момента в Швейцария има едно подобно устройство и го подготвят да атакува. Не се предполагаше да знам за това, но Блиц се изпусна. Той беше мой наставник, единственият, който имаше поглед върху цялостната картина. Каза ми, че това ще е най-важното нещо, което някога сме правили. Личната мисия на шефа.

— Искаш да кажеш, че ти и твоите хора — *Дивизията* — планирате да унищожите някого с този „гъртей“? — погледна я невярващо Джонатан.

— Не някого, а нещо — обясни Ема. — Пътнически самолет.

— Ще го свалят тук? В Швейцария? Господи, трябва да уведоим полицията.

— Те вече знаят. Поне някои от тях. Мъжът, който се опитваше да те спре в Давос, води разследването. Казва се Маркус Фон Даникен. Оглавява Службата за анализи и сигурност — швейцарското контраразузнаване. Той е убеден, че ти стоиш зад този заговор.

— Аз?

— В основни линии, Фон Даникен те бърка с мен.

— Защото бях в къщата на Блиц ли? — попита Джонатан.

— Освен всичко останало, да. Постъпи разумно, че не отиде в полицията. Щеше да прекараш остатъка от живота си в затвора. Убийството на полицаия беше най-безобидното ти прегрешение. Знаеше твърде много за ТАР... За *Дивизията*. Имаме приятели, които щяха да се погрижат за това. Както и да е... Точно затова трябваше да изчезна. Реших, че е време да сложа край на всичко. Имам достатъчно кръв по ръцете си, но никога от невинни хора. До този момент.

— Значи знаеш кога ще се случи това?

— След няколко часа.

— Тогава какво правиш тук?

За пръв път Ема го погледна право в очите.

— Аз все още съм твоя съпруга.

Тя протегна ръка и Джонатан сплете пръсти с нейните.

— Трябва да уведоим Фон Даникен — каза той.

Ема го погледна с насълзени очи.

— Страхувам се, че не е толкова просто.

76.

Служителят от гише „Паспортен контрол“ на летище „Клотен“ в Цюрих погледна към дългата опашка от пристигащи. Самолетът от „Дълес“, Вашингтон, току-що беше кацнал. Провери дали на монитора му няма предупредително съобщение, касаещо някого от пътниците. Екранът беше празен. Взря се в дългата върволица от добре охранени лица и заоблени кореми. Нищо подозрително.

— Следващият — извика той.

Висок, едър господин пристъпи напред и сложи паспорта си на гишето. Служителят понечи да го пропусне веднага, но размисли. Отвори паспорта му и прокара лентата с данните през скенера. Име: Ленърд Блейк. Постоянен адрес: Палм Бийч. Дата на раждане: 1-ви януари 1955 г.

— Каква е целта на посещението ви, господин Блейк?

— Идвам по работа.

Служителят сравни лицето му със снимката. Гъста прошарена коса. Слънчев загар. Подрязан мустак. Скъпи слънчеви очила. Златен „Ролекс“. И анцуг от полиестер. Кога американците ще се научат да се обличат?

— Колко време възнамерявате да останете?

— Само ден-два.

Служителят отново погледна към монитора си. Името на Блейк не предизвика тревога в базата данни. Поредният богат американец без капка вкус. Стовари печата и му подаде обратно паспорта.

— Приятен престой.

— *Danke schon* — благодари на немски господинът.

Служителят потръпна от ужасния му акцент и махна на жената, стояща начело на опашката.

— Следващият.

* * *

Господин Ленърд Блейк взе багажа си от лентата и се запъти към гишетото за автомобили под наем, където имаше предварително направена резервация за среден клас лимузина. Попълни необходимите документи и тръгна към паркинга. Бързо откри колата. Остави чантите си на задната седалка и се настани зад волана.

Намести огледалата и седалката си, като непрекъснато шареше с поглед наоколо. Пусто като в гробница. Разкопча ципа на спортното си горнище и отстрани подплънките, които добавяха десетина килограма към теглото му и двайсетина сантиметра към обиколката на талията. Метна ги на задната седалка, запали двигателя и излезе от паркинга.

Качи се на магистралата и пое на юг. Двайсет минути по-късно се намираше в центъра на града. Паркира на Талшрасе и измина пеш двете пресечки до Банхофщрасе — прочутата улица, простираща се от езерото Цюрих до Централна железопътна гара. Пътьом мина покрай няколко модни бутика. „Шанел“. „Картие“. „Луи Витон“. Говореше се, че недвижимите имоти на въпросната улица в Цюрих са най-скъпите в света. Ленард Блейк обаче нямаше намерение да пазарува.

Продължи да се движи на юг, в посока към езерото, после свърна по тясна уличка. Използваше витрините на магазините, за да оглежда в тях отраженията на минувачите зад себе си. Не забеляза нищо тревожно и ускори крачка. Спря пред третия вход отдясно. Върху дървените врати в стил барок нямаше никакви обозначения, с изключение на дискретна табелка, гравирани с преплетени букви Б и Г. Инициалите на банка „Геслер“.

Вътре го посрещна портиер в редингот. Блейк написа името си и номера на банковата си сметка върху лист хартия. Портиерът проведе приглушен телефонен разговор. След около минута по дългия коридор се зададе банков служител.

— Добро утро, господин Блейк — поздрави той на безупречен английски. — Какво бихте желали да направим за вас?

— Бих искал да ползвам сейфа си.

— Моля, последвайте ме.

Двамата мъже се качиха в асансьора и слязоха три етажа под нивото на улицата. Вратата на асансьора се отвори и служителят поведе Блейк към трезор, чиято висока до тавана врата се охраняваше от двама въоръжени пазачи. Служителят въведе Блейк в малка стая, взе

ключача му и излезе. След около минута се върна с голяма метална кутия.

— Позвънете ми, когато приключите.

Блейк затвори вратата и заключи, въпреки че нямаше нужда. Свали слънчевите си очила и седна.

Малко допълнителни мерки за сигурност никога не са излишни, помисли си Филип Палумбо и отвори сейфа. Махна кафявия хартиен плик, съдържащ действителни бразилски паспорти за него и останалите членове от семейството му с фамилно име Ферера. В кутията имаше пачки с швейцарски франкове, американски долари и евро. Общата сума възлизаше на сто хиляди долара. Законно спечелени, с платени данъци. Парите му за черни дни.

При работа като неговата винаги се сдобиваше със сериозни врагове. Сигурен беше, че един ден щяха да тръгнат по петите му. Той обаче щеше да е подготвен. Извади пачка от десет хиляди долара. Можеше да вземе парите и да изчезне. Имаше подготвени скривалища в пет различни точки на планетата. Нямаше да го открият с години.

Ала остави парите обратно в кутията.

Не беше устроен да бяга.

По груби негови сметки, разполагаше с трийсет и шест часа да довърши мисията си и да се прибере у дома. След около един час, в 07:00 часа източно стандартно време, шофьорът на адмирал Лафивър щеше да открие трупа му. Щеше да види, че къщата е обрана от крадци и да намери адмирала мъртъв в кабинета му, застрелян в опит да се противопостави на нарушителите. Малко след това щеше да пристигне полицията. В девет часа новината щеше да стигне в Лангли. Ала щеше да бъде потулена, докато директорът потвърди всички факти и скалъпи приемлива история за пред пресата. Палумбо беше наясно, че въпреки положените усилия от негова страна, никой нямаше да се върже на версията за крадците.

Около три часа по-късно щяха да направят официално изявление — обедно време във Вашингтон, или 6 вечерта в Цюрих. Щеше да започне сериозно разследване, анулиране на ангажиментите на Лафивър и разпитване на най-близките му сътрудници.

По някое време — не по-рано от късния следобед или дори утре — в картината щеше да се появи Джо Лийхи и да спомене за разговора си с него в закусвалнята предишния ден. Любопитството на Палумбо

за операция „Див гълъб“ щеше да предизвика подобаващ интерес. Но все пак това нямаше да е единствената нишка за проследяване.

Човек не заема поста на заместник-директор на Оперативен отдел — фигура номер едно в държавното разузнаване, — без да си спечели врагове както вътре в Агенцията, така и извън нея. В случай че ЦРУ позвънеше в дома му, жена му знаеше какво да каже. Ще се свърже със съпруга си по мобилния му телефон и той незабавно ще им се обади. Лична среща с Палумбо нямаше да е сред приоритетите им.

По някое време обаче екипът от криминални следователи към полицейското управление във Вирджиния щеше да открие следи от мозъка на Лафивър в задния двор на дома му и да установи, че тялото е било преместено. Тогава нещата щяха да излязат извън контрол.

Трийсет и шест часа най-много...

Палумбо извади друг голям плик от сейфа. Доста по-тежък от първия. Отвори го и изсипа съдържанието му на масата. Неговият „Валтер-ППК“ не бе докосван от три години. Провери пълнителя и плъзгача и със задоволство установи, че е в перфектно състояние. В плика имаше и заглушител, но не смяташе, че точно днес ще има нужда от него.

Затвори сейфа и позвъни на банковия служител.

Пет минути по-късно бе отново на улицата.

Прекоси Лиматбрюк малко след два часа следобед местно време, на път към оживения район Зеефелд. Крайната му цел бе скучна административна сграда, намираща се на една пресечка разстояние от брега на езерото. На улицата пред Дуфурщрасе 47, където се намираше американското консулство, стояха на пост войници, облечени в тъмнозелени униформи и бойни жилетки, заплашително стиснали картечници М-16А1. Двама служители от градската полиция им правеха компания.

До тротоара пред сградата бяха паркирани три черни мерцедеса с дипломатически номера и малки американски знаменца, прикрепени в горния десен ъгъл — сигурно доказателство, че генерал-майор Джон Остин, основател и директор на тайната шпионска агенция, известна като „Дивизията“, се намира в сградата.

Остин бе легенда със завидна репутация. Лошото момче, открило правия път. Или както самият той обичаше да казва, падналият ангел,

възправен до дясната ръка на Господ. А в случая Господ се явяваше президентът на Съединените щати...

Палумбо знаеше цялата му биография.

Джон Остин завършил с отличие Военновъздушната академия, випуск 1967 година, преминал обучение за пилот на реактивен самолет и изпратен във Виетнам, където взел участие в 120 въздушни атаки с „Фантом Ф-4“ и свалил девет северновиетнамски изстребителя „МиГ“. Благодарение на войната станал герой с чин майор още преди да навърши трийсет години.

Но и той имаше тъмни страни в миналото си. Разказваха, че когато не летял, гуляел. Нощ след нощ водел пилотската дружина из най-покварените сайгонски дупки, пиели до припадък и чукали всичко, което се изпречело пред погледа им. Нарекли се „Рейнджърите на Остин“, в чест на отряд мародери с подобно име от Втората световна война. Носела се мътва и за използване на наркотици, за изнасилвания, та дори и за едно убийство. Ала всички тези слухове били потулени. Никой не смеел да опетни по какъвто и да било начин ореола на героя.

Дошла 1979 година, а с нея и кризата със заложниците в Иран. Остин бил идеален за екипа, сформиран от полковник Чарли Бекуит. След войната Остин работел като инструктор и пилот-изпитател. Веднага се прехвърлил към огромните транспортни „Херкулес С-130“, които трябвало да превозят командосите в иранската пустиня. Този път късметът му изневерил. Получил ужасяващи изгаряния в инцидента, отнел живота на осем военнослужещи и се завърнал от пустинята коренно променен. Отказал да излезе в пенсия и положил всички усилия да възстанови здравето си и да стане директор на новосформираната военна част за специални операции в авиобазата Макдил в Тампа, Флорида. Приел, че оцеляването му се дължи на чудо, и отдал живота си на Исус.

Наместо шумни гуляи, Остин започнал да организира в дома си сбирки за молитви и четене на Библията. Всеки вторник и петък вечер домът на Остин на улица Ориндж Лейн се изпълвал с грешници — военнослужещи от всякакви чинове, стремящи се към светкавично повишение и слава. Остин бързо се заобиколил с верни — „сервилни“, според някои — офицерски кадри, разпръснати из четирите вида военни сили. Нарекли се „Рейнджърите на Остин“, също както преди,

но този път проповядвали словото на Христос и агресивните политически възгледи на своя създател и съмишленик. Америка бе градът на хълма, маякът на демокрацията в световен мащаб. А Израел — нейният най-близък съюзник, сгушен на топло под крилото ѝ.

Остин се издигал с шеметна скорост. На четиридесет вече бил полковник, на четиридесет и три — бригаден генерал; получил втора звезда преди четиридесет и шестия си рожден ден. Появявал се редом с най-известните евангелисти в страната в сутрешните неделни телевизионни програми. Наричали го Божия воин и Пилота на Исус. Превърнал се в лицето на Вярата.

Тогава кариерата му някак замряла. Така и не получил нито трета звезда, нито командване на дивизия, които обикновено вървели в комплект. Спрял да се появява по телевизията. Преместил се да живее в Пентагона, както изисквал постът му на директор на Секретната служба за военно разузнаване — прът в колелата за професионалното му развитие, — и сякаш потънал вдън земя. Но вътре във въоръжените сили присъствието му все още се усещало.

Стоотици членове на „Рейнджърите на Остин“ станали генерали в армията и адмирали във флота и все още му били верни.

Точно тогава, осъзна Палумбо, Остин е създал „Дивизията“. Омръзнало му е да следва чужди заповеди и е решил да издава свои собствени.

Палумбо се отдалечи на стотина метра от консулството и когато намери свободно място за паркиране, си каза, че късметът му се е усмихнал. Трескаво търсеше дребни знаци в уверение на това, че не е подложил на риск работата и семейството си напразно.

Зае мястото на паркинга и сложи работната си чанта в скута си. Вътре имаше два мобилни телефона, електрошоков пистолет и подслушвателно устройство за мобилни телефонни разговори, маскирано като лаптоп. Включи уреда за подслушване и го настрои на честота за търсене на номера, започващи с 455 — за телефоните на персонала и гостите на американското консулство.

Проследяването на Джон Остин се оказа лесна задача. Като всеки добър шпионин, и той живееше с маскировката си. Генерал-майор и директор на Секретната служба за военно разузнаване — такъв човек не можеше да запази в тайна местопребиваването си. Едно обаждане от кабинета на Палумбо в ЦРУ до кабинета на Остин в

Пентагона бе достатъчно, за да стане ясно, че Остин е на обиколка из западноевропейските столици за срещи с военните аташета, намиращи се под негово ръководство. В началото на седмицата бе направил посещение в посолството в Берн и две кратки пътувания до Париж и Рим. За 2:00 часа следобед в петък програмата му предвиждаше визита на американското консулство в Цюрих. Фактът, че военните аташета не се назначаваха в консулствата, явно бе убягнал на всеки, с изключение на Палумбо. Знаеше, че посещението на Остин в Цюрих се дължи на специална причина и тази причина е „търтеят“. Освен това беше наясно, че обратният полет на Остин за Щатите е насрочен за следващата сутрин. Това, което ужасяваше Палумбо, бе именно начинът, по който той планираше да уплътни часовете преди заминаването си.

Заслуша се в няколко разговора, докато най-после в един от тях долови английска реч и наостри уши.

— Тъкмо тръгваме. Готово ли е всичко?

Веднага разпозна дрезгавия носов изговор на Остин.

— Готови сме, сър — отговориха му. — Стоим и чакаме.

— Пристигам след половин час.

Разговорът приключи. Палумбо проследи GPS координатите на прихванатото съобщение. Червената точка върху картата на Цюрих сочеше, че изходящото обаждане идваше от Зеещрасе 47, адресът на американското консулство. Другата страна в разговора се намираще в Глатбруг, градче недалеч от Цюрих. Най-интересното в случая беше местонахождението на другата червена точка — на стотина метра от най-южната страна на летището в Цюрих...

Палумбо вдигна поглед към огледалото за обратно виждане и забеляза мъжете, които излизаха един по един от сградата и се качваха в паркираните отпред мерцедеси. Посещението на директора на Секретната служба за военно разузнаване беше приключило. Автомобилите потеглиха и профучаха покрай Палумбо. Нямахше намерение да ги следва по натоварените еднопосочни улици на непознатия европейски град. Или щеше да ги изгуби от погледа си, или те щяха да го забележат. Остави лаптопа на седалката до себе си и запали двигателя. Знаеше точно накъде се е запътил Остин. Проблемът не касаше стратегията, а изпълнението. Палумбо трябваше да пристигне там пръв.

Натисна газта и се понесе по улиците. Заобикаляше трамваи, минаваше на жълто по светофарите, вдигна 180 километра в час на магистралата. Междувременно слушаше непрекъснатите разговори, провеждани от телефона на Остин. Повечето се отнасяха до служебните проблеми на военните аташета под негово командване.

Други обаче звучаха твърде потайно. Не се изговаряха имена. Само поредици от абривиатури и откъслечни фрази като „затваряне на достъпа до командния център“, „местене в главния обект“ и най-страшното — „гостът се движи навреме“.

Палумбо пристигна в Глатбруг за осемнайсет минути. Лесно откри адреса. Намираше се в потънал в зеленина тих жилищен квартал с отстоящи на двайсетина метра една от друга къщи. Паркира в края на редицата от непретенциозни автомобили. Още не бе изгасил двигателя, когато в огледалото за обратно виждане забеляза приближаващия се мерцедес с дипломатически номера. Само единия, както и предполагаше. Остин бе освободил охраната си. В момента действаше като командир на „Дивизията“.

Докато автомобилът минаваше покрай него, Палумбо успя да зърне мъжа на задната седалка. Имаше прошарена коса, аристократичен профил, прекалено опъната кожа на лицето, набраздена и неестествено лъскава.

Белезите от изгаряния. Неговият знак на честта.

Палумбо потегли след Остин. Мерцедесът свърна по алея за автомобили стотина метра по-нататък. Палумбо спря зад него и блокира пътя му за изход. Измъкна се светкавично от колата си, втурна се към шофьорската врата и долепи до прозореца полицейска значка. Беше фалшива, но успя да си спечели няколко секунди.

Шофьорът отвори вратата и вдигна послушно ръце. Палумбо го издърпа навън и опря електрошоковия пистолет във врата му. Десетте хиляди волта превърнаха коленете на шофьора в желе и той се свлече в безсъзнание на земята. Палумбо седна на мястото му и затръшна вратата.

— Кой, по дяволите, си ти? — попита Джон Остин.

Палумбо нямаше време за излишни обяснения.

— Всичко свърши — каза той. — Прекратяваме тази операция незабавно.

— Какви ми ги говориш?

Палумбо пусна електрошоковия пистолет и извади валтера от сакото си.

— Кой самолет е мишената ви? — настоятелно попита той.

— Нямам представа кой си, но се надявам да имаш дяволски добро оправдание за това, че нападна шофьора ми.

— Кой полет смятате да атакувате?

— Разкарай се веднага от колата ми!

Палумбо заби пръста си в кухината между челюстта и ухото на Остин и натисна силно. Устата на генерала замръзна в безмълвен вик. Усещането от хватката наподобяваше забиването на сабя в мозъка.

— Кой полет смятате да свалите? — повтори Палумбо. Отпусна пръста си и генералът се преви.

— Кой те изпрати? — изхърка Остин. — Лафивър ли? Ти ли си онзи, който уби Ламерс и Блиц?

Палумбо заби пистолета си в бузата му. Отблизо лицето му лъщеше като жълтеникав восък и изглеждаше опънато като тъпан.

— Къде е „търтеят“? Кажи ми или ще ти пръсна черепа.

— Няма да посмееш.

— Сигурен ли си?

— Хайде, давай! Това няма да промени нещата.

— Ще ги промени и още как. Ти ще си мъртъв, а онзи „търтей“ няма да успее да излети и да взриви във въздуха пълен с невинни хора самолет.

— Никой не е невинен. Всички сме родени в грях — възрази Остин.

— Говори за себе си. Къде е „главният обект“? Чух те да казваш, че се движиш към главния обект — настоя Палумбо.

Остин затвори очи.

— О, радост от това да нямаш нищо и да бъдеш нищо, да не виждаш нищо, освен славата на Господ, да не милееш за нищо, освен за интересите Му тук долу на земята — декламираше той.

Палумбо погледна през прозореца. Шофьорът все още лежеше в безсъзнание. Усети някакво раздвижване зад завесите на големия прозорец над гаража. Притисна пръста си на същото място зад ухото му, но този път го задържа по-дълго.

— Къде е „търтеят“? Тук ли е? Това ли е главният обект?

Отпусна хватката.

Остин втренчи поглед в него. В очите му имаше сълзи, но Палумбо нямаше как да знае дали от болка, или от някакво извратено чувство за саможертва.

— Благодаря ти — каза Остин.

— За какво?

— Исус премина своето изпитание. Устоя и получи избавление. Сега е мой ред.

— Исус не е убивал.

— Нима не виждаш? Всичко става точно така, както е предречено в Откровението на Йоан. Израилтяните бдят над Йерусалим. Бог е готов за своето завръщане. Не можеш да спреш хода на събитията. Никой не може. Можем само да им помогнем да се случат.

Бълнува, помисли си Палумбо.

— Кой полет възнамерявате да свалите? Знам, че е планирано за тази вечер.

Но Остин не чуваше нищо, освен собствения си глас.

— Бог ми проговори. Каза ми, че аз съм Избраният да сбъдне волята Му. Не можеш да ме спреш. Той няма да го позволи.

— Никой не може да направлява собствената ти воля.

Отвън се хлопна врата. На площадката пред къщата се появиха двама мъже. Палумбо посегна да запали двигателя, но ключовете ги нямаше. Обърна се към Остин и срещна предизвикателния му поглед. Тогава Палумбо разбра, че наистина той е избраният. Човекът, който щеше да пилотира „търтея“.

Насочи пистолета към слепоочието на Остин.

— Не мога да ти позволя да убиеш всичките тези хора.

Нечий силует засенчи прозореца от лявата му страна.

Стъклото се строши и частиците се разпръснаха из цялото купе. Някаква ръка се протегна и го докопа. Палумбо успя да се отскубне. Остин се опита да издърпа оръжието му, но той го удари с лакът в лицето и го повали обратно на седалката. После отново насочи пистолета. В този момент някой го сграбчи за яката и го дръпна рязко назад. Палумбо натисна спусъка. Куршумът мина през отсрещния прозорец. Нечий юмрук се стовари върху слепоочието му и той изпусна оръжието. Вратата се отвори, нападателят му го измъкна от

колата и го повлече по алеята. „Това не може да е краят“, помисли си той, докато риташе и се мъчеше да се отскубне.

Самолетът... някой трябва да ги предупреди.

77.

Ритникът се стовари върху главата му и светът потъна в мрак.

Полет 863 на „Ел Ал“ от Тел Авив до Цюрих излетя без закъснение в 6:12 часа местно време от международно летище „Лод“. Пилотът, капитан Ели Цукерман, ветеран с двайсет и шест годишен стаж в авиокомпанията и бивш пилот на изстребител с общо седем хиляди летателни часа зад гърба си, обяви, че по разписание полетът на борда на „Еърбъс А-380“ ще продължи четири часа и петдесет и пет минути. Метеорологичната прогноза обещаваше спокойни атмосферни условия и турбулентност не се очакваше. Преди да кацне в Цюрих в 8:07 часа вечерта централно европейско време, самолетът щеше да прелети над Кипър, Атина, Македония и Виена.

Цукерман, който обичаше да запълва свободното си време с историческа литература, дори вмъкна в приветствието си, че тези места още пазят спомени за битките, предвождани от велики имена като Александър, Цезар, Тамерлан и Наполеон. Битки, изиграли важна роля в развитието на цивилизацията за векове напред.

Полетът тази вечер беше пълен. Пътническият манифест наброяваше шестстотин седемдесет и три имена. Сред тях — Далия Борер от Йерусалим, директор на израелския Червен кръст; Абнър Паркър от Бока Ратон, Флорида, американец, загубил и двата си крака при приятелски огън във Виетнам; Зейн Касиди от Едмънд, Оклахома, пастор от Библейската църква на Спасителя и водач на туристическа група от седемдесет и седем евангелистки християни; Майер Коен, лидер на израелската Партия на заселниците, пътуващ за Вашингтон, окръг Колумбия, за да лобира в американския Конгрес за разширяването на колониите на Западния бряг, и Ясер Мохамед, израелец от арабски произход, член на Кнесет, също на път за Вашингтон, окръг Колумбия, за да лобира в американския Конгрес против разширяването на колониите на Западния бряг.

Последните двама седяха един до друг. След размяна на любезности и политически възгледи, единият извади от ръчния си

багаж шахматна дъска. Двамата мъже прекараха остатъка от полета, потънали в дружелюбно мълчание, наведени над конете и пешките си.

Триста и седемдесет мъже, триста жени, както и шейсет и четири деца. Плюс екипажа от осемнайсет души.

Щом достигнаха височина 11 300 метра, Цукерман се обърна към пътниците за втори път и обяви, че вече могат да разкопчечат коланите си и да се поразходят из двуетажния самолет. Той беше най-новата придобивка в хангара на авиокомпания „Ел Ал“. Добави също, че имат късмета да летят при попътен вятър, който значително ще съкрати полета. Очакваше се да кацнат в 7:50 часа вечерта. Петнайсет минути по-рано от обявеното разписание.

Пожела приятен полет на всички и в заключение заяви, че ще направи следващото си обръщение към пътниците малко преди приземяването.

78.

— Не — каза Фон Даникен в слушалката. — Не разполагаме с информация за конкретна заплаха. Знаем само, че в страната се подвизава терористична клетка, която цели разрушаването на пътнически самолет на наша територия. Нямаме представа кои са, нито пък къде се намират в момента. Но, повтарям, със сигурност знаем, че са тук, по всяка вероятност в Цюрих или Женева. Всички събрани доказателства сочат към заговор за нападение над самолет — във въздуха или на пистата — в рамките на следващите четиридесет и осем часа.

Фон Даникен разговаряше с директора на Федералната служба за гражданска авиация — организацията, която имаше последната дума по всички въпроси, касаещи пристигащите и заминаващи полети по швейцарските летища. Човекът бе негов приятел и бивш сътрапезник в армията, но при проблеми от подобна величина приятелството минаваше на заден план.

— Правилно ли те разбирам, Маркус? Искаш от нас да затворим всички големи летища в страната до второ нареждане, така ли?

— Да.

— Но това означава да анулираме всички излитащи полети и да пренасочим пристигащите полети от Франция, Германия и Италия.

— Наясно съм с това — каза Фон Даникен.

— Става въпрос за над сто полета и то само за тази вечер. Имаш ли представа какъв хаос би настъпил в цялата европейска мрежа за управление на въздушното пространство?

— Нямаше да отправям подобна молба, ако не беше абсолютно наложително.

Последва мълчание и Фон Даникен усети терзанията на директора.

— Трябва да се посъветвам с президента, преди да издам подобно разпореждане — каза началникът на гражданска авиация.

— Госпожа президентът е извън страната. В момента не можем да се свържем с нея — уведоми го Фон Даникен.

— Ами вицепрезидентът?

— Вече му се обадох. Не може да се произнесе по този въпрос, преди да е разговарял с нея.

— Уведомил ли си Федералната служба за сигурност? Охранителните мерки по време на полет са тяхна грижа — рече директорът.

— Току-що говорих по телефона с тях. Няма изгледи за успех. Единственото, което могат да направят, е да разпространят предупреждение до всички пилоти. Това обаче не е достатъчно. Смятаме, че нападението ще бъде проведено с „търтей“, натоварен с експлозиви. Пътническите самолети нямат техническата възможност да извършват избягващи маневри.

— Така е — съгласи се събеседникът му. — Ами военните?

— Министърът на отбраната е издал разпореждане за поставяне на ракетни установки „Стингър“ около летищата в Цюрих и Женева. Това, за съжаление, може да стане не по-рано от утре сутрин.

Фон Даникен премълча коментара на генерала, отговорен за въздушната отбрана: *Проблемът е, че съществува опасност ракетите „Стингър“ да свалят както „търтея“, така и пътническия самолет.*

— Съжалявам, Маркус, но съм с вързани ръце. Ако случайно успееш да се свържеш с президента, обади ми се незабавно. Междувременно ще пусна предупредителен сигнал до швейцарската служба за въздушен контрол. Пожелавам ти късмет — въздъхна директорът.

— Благодаря.

Фон Даникен затвори телефона.

* * *

Върху две от бюрата бяха разтворени карти на Цюрих и Женева. Миер стоеше до картата на Цюрих и очертаваше с писалка участъци за претърсване в района около всяко летище.

Фон Даникен се приближи и се надвеси над картите.

— Колко полицаи работят по случая?

— Петдесет и два екипа около летище „Цюрих“ и само трийсет и пет в района на Женева. Обикалят от врата на врата и разпитват дали някой не е забелязал наоколо да се мотае черен или бял микробус...

Фон Даникен потисна гнева си. Общият брой на въоръжените сили в двата най-големи града в страната надхвърляше десет хиляди. Сто и седемдесет души си беше обидно нисък процент за такава сериозна операция.

— Толкова се съгласиха да ни отпуснат — обясни Миер. — Марти е член на Федералния съвет и министър на правосъдието. Знаят какво е отношението му към този случай.

— Така ли? Отношението на Марти обаче вече е коренно различно. Ще се наложи да се обадим и да изискаме още хора.

Фон Даникен огледа внимателно картите. Четири района — или *gemeindes* — заобикаляха летище „Цюрих“. Глатбруг, Опфикон, Оерликон и Клотен, с население от общо десет хиляди жители, обитаващи около осем хиляди къщи и апартаменти. Миер беше оцветил проверените вече квартали с розов маркер. Получи се малко парченце с форма на пай, което заемаше едва десет процента от целия участък.

— Е? — попита Фон Даникен. — Какви са последните новини?

— Десетина души са видели черен микробус, който впоследствие неизменно се оказва собственост на съседа им. Нищо подозрително. Обичайните неща — на един му надничали през прозореца посред нощ, на друг му източили горивото от колата, двама пияни младежи, които пеели шумно... Нито следа от терористи с „търтей“ по последна дума на техниката.

— Никой не е забелязал безпилотно летателно устройство с осем метра размах на крилете да минава по улицата пред къщата му, а?

— Никой — отвърна Миер.

Фон Даникен приседна на ръба на едно от бюрата.

— А Марти? Ще си получи ли заслуженото? — попита Миер.

Фон Даникен поклати глава. Оказваше се, че Марти изобщо нямаше да види стените на затвора от вътрешната им страна. С предоставянето на клиентска кореспонденция на вниманието на Фон Даникен, Тоби Тингели бе нарушил строгия швейцарски закон за банковата тайна. Копия от месечните преводи от министерството на отбраната на Съединените щати по сметката на Марти никога нямаше

да бъдат приети за разглеждане в съда. Фон Даникен, съответно, нямаше как да получи разпореждане за обиск на територията на ЦИАД без показания под клетва, дадени от Марти пред съдия-следовател, за износа на контрабандни стоки, практикуван от компанията. Марти нямаше да запази поста си в правителството, но цялата история щеше да се потули и напускането му щеше да бъде представено като подаване на оставка по здравословни причини или друга подобна лъжа.

— Значи ще се измъкне сух — каза Миер.

Фон Даникен вдигна рамене.

— Сигурен съм, че двамата с теб ще успеем да измислим нещичко, което да направи слизането му по стълбата интересно.

— Това би ми доставило неописуемо удоволствие.

Фон Даникен си наля чаша кафе и се настани зад бюрото си. Не можеше да изкара от главата си мисълта за месечните възнаграждения, изплащани на Марти от американците. Експортни лицензи. Стоки с възможна двойна употреба. Намирисваше на нагласена работа. Но от кой край? Какъв е смисълът да пъхаш в ръцете на собствения си враг толкова опасни играчки?

Допи кафето си и набра номера на Филип Палумбо. Нямаше търпение да разбере дали неговият човек в ЦРУ бе успял да изрови някаква информация за убиеца на Ламерс и — както потвърждаваха последните медицински доклади — също и на Готфрид Блиц, известен още като Махмуд Китаб. Включи се гласова поща. Фон Даникен остави името и номера си, но не спомена и дума относно повода за обаждането си. Палумбо щеше да се сети.

Американците... Накъдето и да се обърнеш, те вече са там. Ключът към всичко се явяваше Рансъм. Беше се срещал и с Блиц, и с Джин. Единствената фигура, която имаше нещо общо и с двете страни.

Тогава Фон Даникен забеляза забързания по коридора Харденберг. Не носеше сако и тлъстият му корем се подмяташе напред-назад като топка за боулинг.

— Сър — извика той отдалеч. — Открих нещо.

— Поеми си първо дъх.

— Става въпрос за Екселсиор Тръст — запъхтяно продължи Харденберг. — Хрумна ми, че щом се явяват собственици на един имот от името на свои клиенти, може да притежават и друг. Не съм

присъствал на срещата с генерал Шабер, но разбрах, че според него „търтеят“ трябва да разполага с някаква постоянна база, от която пилотът да има директна видимост към мишената.

— Точно така.

— По тази логика реших да се свържа със служител в данъчния архив, отговарящ за районите около Цюрих и Женева. Помолих го да направи справка дали случайно въпросният тръст не е придобивал наскоро собственост върху земя в региона.

— И откри ли нещо? — Фон Даникен склучи ръце зад врата си, опитвайки се да прикрие вълнението си.

— Засега е проверил само два от седемте района, но се оказа, че Екселсиор Тръст са закупили имот в Глатбруг.

Фон Даникен преглътна. Новият лъч надежда сякаш подпали сетивата му. Глатбруг се намираше непосредствено до летище „Цюрих“.

— Къде точно в Глатбруг?

— Къщата е на по-малко от километър от най-южната точка на пистата.

79.

Задачата бе възложена на 69-та ескадрила от израелските военновъздушни сили, известна още като „Чуковете“. Ескадрилата се намираше в авиобаза „Тел Ноф“ в пустинята Негев, югоизточно от Тел Авив, и се състоеше от двайсет и седем самолета „Макдонъл Дъглас F-151 Тъндър“.

Задвижван от два турбовитлови двигателя „Прат & Уитни“, F-151 развиваше скорост от 3000 километра в час и правеше непрекъснат пробег от 3700 километра. Можеше да удари седемдесет процента от предвидените мишени на територията на Иран без допълнително зареждан на гориво. Но най-важното, F-151 бе единственият самолет в хангарите на израелските военновъздушни сили, способен да носи ядрени бойни глави B61-11.

Бомбите за поразяване на подземни бункери стояха на редени една до друга в гнездата си върху гладката бетонна настилка. Изглеждаха страховито...

Около осем метра дълги, с четири „перки“, разположени зад острата предна част и още толкова на опашката. В сравнение с останалите въздушни муниции, B61-11 бе една от най-компактните ядрени бойни глави. 8-сантиметровият ѝ диаметър пасваше идеално на 20-сантиметровия корпус на артилерийската гаубица M110, използвана за направата ѝ. Разполагаше с възпламенител със забавено действие и след изстрелването си щеше да удари земята със скорост шестстотин метра в секунда и да пробие гранит или подсилен бетон с дебелина петнайсет метра преди детонацията.

Със заряда си от десет килотона, бойната глава на бомбата, заедно със сеизмичния трус, който щеше да предизвика, можеше да разруши всяка постройка, намираща се на дълбочина до осемдесет метра под земята и да изхвърли в атмосферата над шейсет хиляди тона радиоактивни отпадъци.

— Тъкмо навреме — заяви генерал-майор Дани Ганц на влизане в огромния хангар, придружаван от Зви Хирш.

— Като по чудо — съгласи се Хирш.

Наблизо екип от летци придвижваше една от бомбите по гладката бетонна настилка. Поставиха я под търбуха на самолета, повдигнаха носилката и прикрепиха ракетата към корпуса. Под зоркия поглед на Хирш и Ганц направиха същото и с още две бомби.

Ганц въздъхна. Чувстваше се изморен от битки, от непрекъснатото стоене нащрек. Зачуди се дали някога Израел ще успее да почувства лукса на спокойствието.

— Първата вълна ще се насочи към новооткрития обект в Чалус — поясни той. — След това ще ударим пусковите им установки и ракетните заводи. Довечера ще изпратим екип от Сайерет^[1], за да боядисат мишените преди атаката. Ще ги спуснем с хеликоптер от корабите ни в Залива.

— Довечера ли? — изненадано възкликна Зви Хирш. — Не е ли малко прибързано? Не забравяй какво каза президентът. Можем да нападнем само ако имаме сериозна причина за това.

Ганц скръсти ръце.

— Преди няколко минути получих обаждане от мой колега пилот в Пентагона.

— Кой е той?

— Генерал-майор Джон Остин.

— Евангелистът ли?

— Предпочитам да го наричам приятел на Израел. — Ганц се приведе по-близо към него, за да е сигурен, че никой няма да подслуша разговора им. — Разполага със сигурна информация за сблъсък с интересите ни в рамките на следващите дванадесет часа.

— Къде?

— Някъде в Европа — отвърна Ганц и впери поглед в изпъкналите безизразни очи на Хирш. — Няма да се наложи да чакаме дълго.

[1] Елитна специална част в израелската армия. — Б.пр. ↑

80.

— Как ще го открием? — попита Джонатан.

— Подай ми лаптопа от задната седалка — помоли Ема.

Джонатан намери компютъра ѝ и го включи.

— Същата парола ли?

— Същата. Знаеш ли, че изкара акъла на всички, когато успя да разгадаеш онзи код. Сега ще се наложи да преустроят цялата „Интел Линк“ система заради теб — рече Ема.

— Не мога да преценя дали това е хубаво, или лошо.

Движеха се покрай Цюрихското езеро. Часът беше шест вечерта. По планинския склон блещукаха светлинки като в приказен пейзаж. По време на пътуването им Ема се отпусна и най-после реши да проговори. Не толкова за миналото си, колкото за това, как бе успяла да го открие и за намерението на Джон Остин да взриви пътнически самолет. Това явно беше първата стъпка към запълването на зейналата помежду им пропаст...

Ема му обясни как да отвори софтуерната програма. На екрана се появи подробна карта на Швейцария.

— Вкарай инициалите Ф. Д.

В покрайнините на Цюрих се появи мигаща червена точка. Мащабът на картата се увеличи до ниво улици.

— Какво е това? — попита той.

— Проследяващо устройство с много висок обхват — отвърна Ема. — Сложих го на автомобила на Фон Даникен преди три дни. Трябваше да го наблюдавам. Сигналят от колата му се изпраща до сателит и оттам се връща при нас.

— Не си скучала.

Ема се усмихна загадъчно.

— Къде се намира?

— Съвсем наблизно.

— Глатбруг?

Джонатан впери поглед в картата.

— Откъде знаеш?

— По дяволите! — Ема натисна газта до дъно.

81.

— *Въздушен контрол Цюрих, тук е полет 863 на „Ел Ал“.*
Предприемам заход за кацане.

— Прието, „Ел Ал“ 863. Насочете се по курс едно-седем-нула и се спуснете на височина 10 400 метра. Вие сте номер шест в координатната мрежа.

— Прието.

Изпълнен с очакване, пилотът слушаше разговора между диспечерската кула на летище „Цюрих“ и полет 863 на „Ел Ал“.

Затвори очи, нашепвайки последна молитва. Помоли Му се да го води и да му даде сили. Помоли Го да му даде кураж, за да доведе нещата до успешен край. Не беше зъл човек. Потрепери при мисълта, че му предстои да отнеме шестстотин живота. Смъртта им щеше да го накара да почувства същата болка, каквато бе усетил и Исус при разпъването си на кръста.

— Време е — каза Джон Остин.

Влезе в гаража. Хората му вече бяха извадили стоманените ковчези от заключените шкафове и ги поставиха в центъра на помещението. Екипът сглоби „търтея“ с безупречна прецизност. Първо извадиха колелата и ги прикрепиха към корпуса. Дългите гъвкави части на крилете бяха сглобени и поставени по местата им. Остин докара носилката, върху която лежеше натоварената с двайсет килограма пластичен експлозив „Семтекс“ капсула и я прикачи към търбуха на безпилотния летателен апарат.

— Успешен полет — пожела той и погали стоманената плът на „търтея“.

Върна се във всекидневната, която му осигуряваше чудесна видимост към летището. Едната стена бе заета от апаратурата му — монитори за радара и камерата на носа. Цяла редица плоски екрани излъчваха показания за скорост, височина и местонахождение над земята. Точно в средата се намираше клавиатура с по един лост за управление от двете страни.

Пилотът се настани удобно на мястото си.

— Включвам двигателя — извика той и натисна копчето за запалване. Червената лампичка примига пет пъти и светна. Въпреки че се намираше извън „търтея“, пилотът сякаш усети събуждането му към живот. Завладя го неописуемо вълнение. Очакваше този момент от двайсет и осем години. Датата беше запечатана в съзнанието му като паметна плоча на историческа забележителност. 24-ти април 1980 г.

Операция „Орел“.

Той — Джон Остин, по онова време майор в американските военновъздушни сили — бе избран да пилотира водача в ескадрилата от самолети „Херкулес С-130“ на път към иранската пустиня. Мисията им — отчаян и смел до безумие план за спасяването на петдесет и трима заложници от американското посолство в Техеран. На борда заедно с него летяха още седемдесет и четири членове на новосъздадения отряд за специални операции, обучени от полковник Чарли Бекуит и водени от подполковник Уилям (Джери) Бойкин.

Полетът над пустинята вървеше по план, докато не попаднаха в *хабуб*, заслепяваща пясъчна буря в Голямата солена пустиня в югозападната част на страната. Тя продължи седем минути. Самолетът успя да преодолее изпитанието, въпреки яростната атака на пясъка и чакъла срещу турбовитловите двигатели. Приземи се успешно на планирания за целта участък, наречен „Пустиня едно“. Следваха го седем военни хеликоптера, излетели от американския самолетonosач „Нимиц“ в Арабско море. Тяхната задача беше да превозят елитния отряд войници до Техеран, за да освободят заложниците и да ги върнат обратно до самолета на Остин, който да ги отведе в Саудитска Арабия през Персийския залив.

Тогава настъпи катастрофата.

Единият от хеликоптерите кацна аварийно с повредена хидравлика от същата пясъчна буря. Друг пък обърна по средата на полета и загуби ориентация. Останаха с шест изправни хеликоптера, вместо нужните осем. Нямаше достатъчно място за превозването на всички заложници и мисията бе прекратена.

При излитането на един от хеликоптерите, носещото витло вдигна във въздуха вихрушка от пясък. Пилотът загуби видимост и връхлетя върху самолета на Остин, намиращ се на около петдесет метра встрани. Острието на перката срязва главния жироскоп на

херкулеса, хеликоптерът загуби равновесие и рухна върху самолета. Последва мощна експлозия.

Остин помнеше удара и неволно обзелото го раздразнение. *Какво, по дяволите, пак не е наред?* — се бе зачудил. Последва ослепителен блясък и за част от секундата пламъците го погълнаха. Закопчан с колана към седалката си, Остин усещаше миризмата на собствената си горяща плът и не спираше да повтаря: „Мъртъв съм, мъртъв съм“.

Ала не беше. Разкопча колана си и успя да се измъкне от огнения ад. Косата му гореше, пилотската му униформа — също. Цялото му тяло бе погълнато от пламъци.

Неколцина от войниците го повалиха на земята и започнаха да го търкалят по грубия пустинен пясък, за да потушат огъня.

Доиде на себе си в хеликоптера на път към американския самолетносач. Над него се бе надвесил военен санитар от флота. Остин се протегна и стисна кръста, който висеше от врата му. По ръката му пробяга разтърсващото усещане на избавлението и проникна до всяка точка от тялото му. Потъна в светлина. Но не от горещите пламъци, а светлината на изцелението. Точно в този момент Го видя. Видя Бог, Спасителя. Чу всяка Негова дума и обеща да Му се подчинява. Вече знаеше, че ще оцелее. Беше му възложена мисия и той щеше да я изпълни...

Той, Джон Остин, който не беше стъпвал в църква от първото си причастие на тринайсетгодишна възраст; поклонник на чашката; женкар, презиращ свещените обети на брака; комарджия, който редовно споменаваше божието име напразно; езичник в пълния смисъл на думата... Точно той бе избран да възвести Второто пришествие на неговия Бог, Исус Христос.

Остин направи стандартната предполетна проверка — елерони, задкрилки, масло, антифриз... Камерата на носа работеше. На екрана се виждаше улицата пред къщата. От двете страни на пистата светеха две редици от лампички, служещи за гранични маркери.

Натисна щурвала и „търтеят“ се придвижи напред.

Махди^[1] бе готов за полет.

[1] „Воден от бога“ (ар.). Пратеник на Аллах, който според мюсюлманската религия, ще се яви преди края на света, за да спаси

праведниците и да довърши делото на Мохамед. — Б.пр. [↑](#)

82.

Под прикритието на дантелените завеси в командния център, Фон Даникен вдигна бинокъла пред очите си и огледа жилището. Закупеният от Екселсиор Тръст имот се намираше на Холцвегщрасе 33. Беше здрава, двуетажна къща, проектирана без капка въображение. Приличаше на циментова кутия със сив покрив заобиколена от градина. На втория етаж стърчеше един балкон.

Това, което предизвика интереса на Фон Даникен обаче бе улицата отпред. Прав, равен път, почистен от снега, дълъг около петстотин метра. Идеален за писта...

Премести бинокъла наляво. В ъгъла на двора стърчеше самотна барака. Не изглеждаше достатъчно голяма да приюти „търтея“, но според генерал Шабер, машината се сглобявала лесно. Иначе къщата изглеждаше необитаема и не будеше подозрение.

Оградата на летището се намираше едва на десетина метра от имота. Единият ѝ край се изкачваше по лек наклон, после завиваше и продължаваше три километра все направо, покрай гъста борова гора. В другата посока оградата пресичаше широка, побеляла от сняг ливада. Отвъд нея се простираше голяма бетонна площадка, осветена от мощни прожектори — южната страна на летище „Цюрих“.

Там някъде тъкмо излиташе самолет. Шумът ставаше все по-силен с приближаването му. Само след секунди мощният тътен на двигателите му заглуши всички останали звуци.

Фон Даникен насочи бинокъла отново към трапезарията.

— Избирали са внимателно мястото. Няма съседи. Добра видимост към летището.

— Не само към летището — добави нисък набит мъж с къдрава черна коса и тънък, като изписан с молив мустак. Казваше се Майкъл Брант. Капитан от специалния щурмови отряд на полицейското управление в Цюрих. Точно той щеше да разбие входната врата, когато настъпеше моментът за атака. — Ще могат да ни видят, когато се приближим на сто метра от къщата. Колко души са вътре, според теб?

— Не знаем със сигурност, но предполагаме, че са поне петима. Може и повече.

— Въръжени ли са?

— Без съмнение. Те са професионалисти. Преди няколко седмици са се сдобили с двацет килограма пластичен експлозив „Семтекс“, който по всяка вероятност е на борда на „търтея“.

Брант кимна мрачно, пресмятайки наум какви са шансовете му за успех и оцеляване.

— Ще пристигнем с два хеликоптера. Екипът ни ще се спусне с въже. Ще го насрочим така, че да съвпадне с излитането на някой самолет. Двигателите на хеликоптерите са снабдени със заглушители, които им позволяват да летят почти безшумно. Ще изпратим втори екип по улицата, който ще проникне в къщата от входната врата. Приятелчетата ви няма да усетят нищо, преди да са ни видели с очите си. Цялата операция ще отнеме не повече от шейсет секунди.

— Колко пъти сте го правили?

— Нито веднъж — присви очи Брант. — Но имаме завидни постижения по време на тренировка.

Фон Даникен само кимна.

— След четиридесет минути ще сме готови — каза Брант. — Да кажем, в седем и двацет.

Двамата свериха часовниците си.

Фон Даникен се приближи към прозореца, от който Миер наблюдаваше с бинокъла.

— Някой в квартала забелязал ли е нещо подозрително?

— През последните няколко дни тук очевидно е кипяла усилена дейност. Непрекъснато са идвали и са си отивали хора. Движили са се коли, паркирали са пред къщата.

— А микробусът?

— Никой не го е виждал.

Капитан Брант им даде знак от задната врата, че е време да излизат. Фон Даникен го последва и двамата притичаха към паркиран наблизо микробус. Качиха се и хлопнаха вратата след себе си.

За две минути стигнаха до сградата на пожарната, където се подготвяше екипът на Брант. На футболното игрище в съседство чакаха два военни хеликоптера с бавно въртящи се витла.

В сградата напрежението бе осезаемо. Полицаяте нахлуваха тъмносини маскировъчни гащеризони, бронезилетки и найлонови ремъци, придържачи екипировката им: радиостанция, ръчни гранати и боеприпаси. Време беше да приложат учението на практика.

Разполагаха с общо двайсет и пет щурмови групи. Бяха по-възрастни, отколкото на Фон Даникен му се искаше. Някои от тях едва успяваха да закопчят бронезилетките върху заоблените си шкембета. Стандартно въоръжени с компактни автомати „Хеклер & Кох HG47“. Двама мъже непохватно мъкнеха огромни пушки „Уингмастър“, които буквално можеха да издухат цели врати от пантите им.

Двупосочната радиостанция на Фон Даникен изпука. Търсеше го Миер.

— Лампите в къщата току-що светнаха.

— Лампите в къщата светнаха — извика Брант към екипа си.

Помещението едва побираше напирещото нетърпение.

— Някакви разговори? — попита Фон Даникен.

Един от техническите екипи бе насочил лазерен микрофон към прозорците на къщата. Уредът „четеше“ вибрациите от стъклата, предизвикани от говора на хората вътре и ги препращаше обратно под форма, наподобяваща истинското им звучене.

— Телевизорът работи — отвърна Миер. — Да се надяваме, че ще го оставят включен и няма да ни чуят.

Брант раздели екипа си на две групи по осем души, с още осем човека в запас.

— Чакам да ми дадете зелен сигнал.

— Имаш го. — Фон Даникен вдигна палец и му пожела късмет.

Брант се изправи пред момчетата си.

— Влизаме след пет минути — извика той.

Фон Даникен се запъти към командния пост по пътеката покрай гората. Вдигна поглед към небето. Нощта беше прекрасна. Наподобяваше кадифена завеса, осеяна с блещукащи звезди около извития сърп на месечината. Часовникът му показваше 7:16. Зад гърба си дочуваше гласа на Брант, който разпределяше хората си по хеликоптерите. Пъхна ръце в джобовете си и ускори крачка.

— Фон Даникен.

Той спря и се озърна. Наоколо нямаше никого.

Изад сенките се появи широкоплещест мъж.

— Казвам се Джонатан Рансъм. Разбрах, че ме търсите.

83.

Джонатан се приближи към полицая с вдигнати встрани ръце, за да покаже, че не е въоръжен, точно както го посъветва Ема.

— Трябва да спрете екипите си — каза той. — Хората, които търсите, не са в тази къща.

— Не са ли? — предпазливо попита Фон Даникен.

— Не. Нито пък „търтеят“.

— Защо ми казвате това?

— Защото аз също искам да ги спра. Направихте грешка. Не аз съм човекът, когото трябва да издирвате.

— А кого?

— Мен. — Ема пристъпи към тях иззад гърба на полицая. — Господин Блиц и господин Ламерс бяха мои колеги, не на Джонатан.

— Не ви разбирам, госпожице...

— Госпожа Рансъм — довърши тя.

Фон Даникен местеше поглед от единия към другия и трескаво размишляваше. За момент дори му се стори, че долови у тях отчаяние.

— Вие сте Ема Рансъм — възкликна той, сочейки я невярващо с пръст. — Жената, която загина при злополука в планината миналия понеделник?

— Нямаше никаква злополука.

— Очевидно... — въздъхна Фон Даникен.

Ема срещна погледа му. Двама професионалисти от двете страни на барикадата си размениха безмълвни послания. Ема му даде секунда да осмисли нещата и продължи:

— Джонатан няма нищо общо с този заговор. Полицаят, когото уби, изпълняваше наши заповеди. Заедно с партньора си нападна съпруга ми в опит да се сдобие с нещо, което ми принадлежеше. Джонатан действаше при самозащита. Не мога да кажа нищо повече, освен това, че аз съм тази, която търсите. Не съпругът ми. Трябва да ме изслушате. Бъркате къщата. Ще попаднете в клопка?

— В клопка ли? — скептично попита Фон Даникен.

— Да.

— Откъде сте толкова сигурна?

— Защото знам къде се намира истинската къща.

— Трябва да побързаме — намеси се Джонатан. — Прекратете операцията.

Цялото същество на Фон Даникен излъчваше безстрастната апатия на изтощен боец, събиращ сили за последната си битка. Раздвижи устни и Джонатан се приготви да чуе един от многото измъчващи го въпроси. Същите, които бяха торМОЗИЛИ и него.

— Къде е „търтеят“? — попита Фон Даникен.

— Държат го в една къща горе на хълма. На Ленкищрасе 4. — Ема посочи към възвишенията, издигащи се на около пет километра зад тях.

— Планирано е за тази вечер, така ли?

— Полетът на „Ел Ал“ от Тел Авив — каза тя.

Далече, на някоя от пистите, се приготвяше да излети самолет. Острото свистене на мощните му двигатели пронизваше небето. Малко по-отблизо се разнесе различен звук с по-ниска честота. Тримата вдигнаха погледи и проследиха двете неясни сиви очертания, спускащи се надолу.

— Спри ги — каза Ема.

— Как мога да съм сигурен, че казваш истината?

— Защото стоя тук, пред теб.

Фон Даникен извади радиостанцията от джоба си и я приближи до устата си. Преди да успее да каже и дума, нощта избухна в смесица от заслепяващи експлозии, шум от счупени стъкла и насечен картечен огън. Величествени огнени пламъци обагриха черното небе. Озарени от блясъка им човешки силуети тичаха към задната част на къщата.

Фон Даникен се втурна надолу по пътеката. Джонатан и Ема плътно го следваха. Стигнаха до командния център и влязоха вътре през задната врата. Десетина мъже стояха струпани на прозореца в дневната. От радиостанцията се изливаше непрекъснат поток от думи.

— Всекидневна. Чисто.

— Кухня. Чисто.

— Спалня. Чисто.

Гласовете говореха в телеграфен стил, без да се застъпват. Тогава се чу картечен огън...

— Имаме ранен!

Настъпи хаос и паника. Гласовете крещяха един през друг като обезумели.

— Кой е?

— От лошите.

— Чакай... какво, по дяволите, става?

— Завързан е.

— Но той имаше оръжие.

— Извикай шефа тук... Веднага!

Фон Даникен погледна към Ема, но тя не откъсваше очи от радиостанцията.

Бъркотията спря внезапно, точно както и започна. Никой не помръдваше. Всички мълчаха в очакване да чуят нещо. Изтече минута. Някъде навън се разляя куче.

Най-после от радиото се разнесе гласът на Брант.

— Маркус, ела веднага!

Фон Даникен посочи с пръст към Ема и Джонатан.

— Не мърдайте оттук.

* * *

Вървеше по средата на пътя. Целенасочено не бързаше, въпреки че му се искаше да тича. Ала той все пак стоеше начело на отдел във Федералната полиция и съзнаваше, че ако го направи, ще изглежда изключително неуместно за поста му.

Изкачи стълбите към входната врата по две наведнъж, проправяйки си път между излизащите отвътре полицаи. Очите му пареха от пропития във въздуха бездимен барут. Влезе вътре. Електричеството към къщата бе прекъснато още преди атаката. Коридорите бяха тъмни и задимени. Фон Даникен включи фенерчето си. Почернялото лице на Брант изникна пред него.

— Очаквали са ни — каза той и го поведе към всекидневната. — Пригответе ни клопка.

— Какво?

— Виж сам.

Фон Даникен насочи фенерчето си към струпаната в центъра на стаята купчина. На пода, прекатурен на една страна лежеше мъж, завързан към стол с ниска облегалка. Устата му беше омотана с тиксо. От ръката му стърчеше пистолет, пристегнат около дланта му с още тиксо. От раната на гърдите му се процеждаше струйка кръв и се събираше в локва под тялото му. Безжизнените му очи бяха широко отворени.

— Обучени сме да стреляме веднага щом видим оръжие — обади се Брант.

Фон Даникен пристъпи напред. Усещаше тялото си като вцепенено. Мозъкът му отказваше да приеме за истина това, което очите му виждаха.

Мъртвецът беше Филип Палумбо.

* * *

— Какво друго знаеш за „гъртея“? — попита Фон Даникен, когато се върна в командния център.

— Екипът се състои най-малко от шест души — обясни Ема. — Четирима за сглобяването и двама, които да стоят на пост. Освен тях един авиодиспечер и един пилот. Ще бъдат тежковъоръжени.

Фон Даникен се приближи до прозореца и погледна към върха на хълма. Познаваше района — горист склон, съхранил останките от древните каменни стени на цитаделата, опасваща някога Цюрих. Докато очите му се опитваха да привикнат към тъмнината, от летището излетя самолет. Вдигна се във въздуха, наклони се силно надясно и прелетя точно над въпросното място. Той погледна надолу към улицата. Хората на Брант се точеха един по един от къщата. Нямаше време да ги чакат, докато се организират отново.

— Докарай колата — нареди Фон Даникен на Харденберг. После се обърна се към Миер: — Готов ли си с онази справка за полетите, която ти поръчах?

Миер измъкна комплект документи от самото си. Фон Даникен заби поглед в разписанието на полетите. Пристигащ в 08:05 часа. Полет 863 на „Ел Ал“ от Тел Авив. Погледна часовника си. Беше 07:30. Обърна се към Ема:

— Какво друго можеш да ми кажеш?

— Има два маршрута до къщата — отвърна тя. — Единият е по пътя, който ще служи за писта. Другият води към задния двор. Предлагам да се разделим на две групи. Аз ще тръгна по първия.

Фон Даникен се загледа в дръзката, самоуверена жена пред себе си, която си позволяваше да му дава заповеди в собствената му държава. Преглътна отговора, подхождащ повече на някой младок, а не на главен инспектор.

— Добре. Имаш ли нужда от оръжие?

Ема кимна към Джонатан.

— Само за него. — Изчака, докато Фон Даникен снабди съпруга ѝ с пистолет и два резервни пълнителя, и продължи: — Около къщата ще има мъже на пост. Приближете се колкото се може по-близо и ги изненадайте с прожекторите и сирените. Това ще ги изплаши. След нападението в къщата клопка едва ли очакват някого.

— Кой стои зад всичко това? Остин ли? — попита Фон Даникен.

Ема замълча.

— Можеш ли да говориш с него? — продължи той. — Ще те послуша ли, ако му кажеш, че сме обсадили двора?

— Не — отвърна тя. — Той се вслушва само в един глас.

— Какво значи това?

— Няма да прекрати започнатото. Не и този път.

Фон Даникен се свърза по радиостанцията с капитана на щурмовия отряд и му даде инструкции да доведе екипа си възможно най-бързо по задния маршрут към Ленкцрасе и да има готовност за престрелка.

Харденберг спря пред командния център бяла полицейска патрулна кола „Ауди“. Фон Даникен отвори вратата.

— С кола ли сте? — попита той Ема Рансъм.

— Паркирали сме на пътя отзад — отвърна тя.

— Късмет тогава.

Фон Даникен се настани на задната седалка. Курт Миер, стиснал с две ръце автомат „Хеклер & Кох“, седна отпред до шофьора.

— Да ти призная, отдавна не съм стрелял с такъв — каза той.

— Колко отдавна? — попита Фон Даникен.

— Никога.

— Дай ми го.

Миер подаде автомата на Фон Даникен. Той го зареди и го настрои на автоматична стрелба.

— Прицелваш се и натискаш спусъка. Няма начин да не улучиш. Само гледай да не е някой от нашите.

Миер пое автомата и го подпря в скута си.

— Вкарай Ленкщрасе в навигацията — нареди Фон Даникен, след като потеглиха.

Харденберг въведе адреса в системата за сателитна навигация на автомобила. На екрана се появи карта. Ленкщрасе представляваше права като линия улица, граничеща с градския парк. Въпросната къща се намираше в северния ѝ край точно преди да завие към дъното на парка.

— Мини отзад — каза Фон Даникен.

Колата се движеше по улиците на Глатбруг. Излезе на магистралата и след това пое нагоре по криволичетите завои на стръмния хълм. Фон Даникен набра номера на летището. Чака четири минути, докато го свържат с кулата. Представи се.

— Как се движи полет 863 на „Ел Ал“?

— Ще кацне двацет минути по рано, в 07:45 часа — отговори диспечерът.

Фон Даникен погледна часовника на таблото.

— Свържете се с пилота и му кажете да отложи кацането. Имаме потвърдена заплаха, отнасяща се до този самолет.

— Намира се на шейсет километра от летището и е започнал заход за кацане. Не са докладвали за проблеми. Сигурен ли сте?

— Имаме основателна причина да смятаме, че предстои наземна атака срещу полет 863 на „Ел Ал“.

— Но от главното управление не са ме уведомили за...

— Направи го веднага!

— Да, сър.

Фон Даникен затвори. Шейсет километра. Ако малкият „търтей“ в кабинета на Ламерс имаше обхват от петдесет километра, то този тук, съдейки по размерите му, можеше да стигне десет пъти по-далеч.

— Малко по-нагоре има блокада на пътя — каза Харденберг.

— Заобиколи я.

— Да пусна ли сирената?

— Изчакай, докато приближим.

Харденберг насочи аудито встрани от пътя и гумите плавно стъпиха по заснежения чакъл. Колата леко поднесе.

— Внимавай.

— Няма проблем — каза Миер. — Казах на...

Предният прозорец експлодира и купето се изпълни с парчета натрошено стъкло. В колата заваляха куршуми. Спука се гума и автомобилът се наклони на една страна. Радиаторът се взриви и отвътре изригна облак пара.

— Залегни! — извика Фон Даникен.

Секунда по-късно го удари нещо топло и влажно. Той избърса лицето си и по ръцете му се размаза съсирена кръв. Курт Миер лежеше свит между двете седалки с лице, превърнато в безформена каша от кости и хрущяли.

Харденберг отвори вратата и изпълзя към задната част на колата. Фон Даникен отвори своята врата, преброи до три и хукна към гората. Хвърли се по корем и зарови лице в снега.

Стрелбата замря.

— Обади се на капитан Брант — извика той към Харденберг.

— Телефонът ми остана в колата.

Фон Даникен опипа джобовете си. Беше изпуснал своя телефон по време на непредставителното си излизане. Измъкна служебния си пистолет, напъха непохватно заредения пълнител и свали предпазителя. Погледна часовника си и изруга. 07:42. До ушите му достигна някакъв шум. Двигателят на „търтея“ се събуждаше за живот.

Огледа се наоколо. Къщата се намираше на трийсет метра нагоре по склона. Надвиснала над хълма модерна постройка, подпряна от здрави стоманени пилони. Прозорците тъмнееха и ѝ придаваха изоставен вид. За съжаление, не беше така...

Фон Даникен надигна глава и отново се огледа. Един куршум се удари в дървото на десетина сантиметра от него. Той зарови лице в снега. Имат очила за нощно виждане, мина му през ума. Как иначе можеха да го забележат в проклетия мрак?

— Притичай надолу по хълма — нареди той на Харденберг. — Трябва да предупредиш останалите.

Харденберг седеше подпрян с гръб на задната броня, пребледнял като платно.

— Добре — отвърна той, ала не помръдна.

— Прикривай се зад колата и няма да те улучат — продължи Фон Даникен.

Харденберг се раздвижи. Преглътна и се надигна, после запълзя на четири крака надолу по баира. Фон Даникен не сваляше поглед от него. Пет крачки, десет... Стой наведен, тихо повтаряше той. Харденберг пропълзя още няколко метра и колебливо надигна глава.

— Залегни! — прошепна Фон Даникен и размаха ръка, давайки му знак да се сниши.

Харденберг разгълкува движението му точно обратно и се надигна да става.

— Не! — извика Фон Даникен с всичка сила. — Залегни!

Харденберг кимна несигурно и продължи да слиза по хълма. Секунда по-късно един куршум се заби в главата му и той се свлече върху бетонната настилка.

— Клаус!

Фон Даникен се търкулна по гръб и покри лицето си с ръце. Повдигаше му се от самия себе си.

84.

Капитан Ели Цукерман регулира елероните и плъзна щурвала назад, подготвяйки се да изключи автопилота. Управлението на пътнически самолет беше автоматизирано до такава степен, че веднъж щом пилотът програмираше бордовите компютри с точните данни за полета — направление, височина, максимално допустима скорост при приземяване, — машината буквално си летеше сама. Единственото време, през което Цукерман усещаше, че упражнява контрол над самолета, бе при излитане и кацане — общо трийсетина минути от полета. През останалото време изпълняваше единствено ролята на обикновен техник, наблюдаващ пулта за управление, и следеше дали вторият пилот поддържа комуникацията с диспечерската кула. Не беше точно мечтаната от него работа, след като напусна военновъздушните сили преди много години като наперен военен летец с двайсет и една успешни въздушни атаки по време на три войни.

Цукерман изключи автопилота и пое ръчното управление. Самолетът потрепери и хлътна надолу. Плъзна наляво лоста за управление на елеваторите и огромната машина плавно зави на юг. Нощта беше ясна — идеално време за полет. Виждаше светлините на града в далечината, а зад тях — огромната черна пустош на Алпите. Регулира задкрилките и самолетът започна плавно си спускане към летище „Цюрих“.

— Шестнайсет минути до приземяването — обади се вторият пилот.

Цукерман потисна една прозявка. Поредният спокоен полет, както винаги. Погледна часовника си — петнайсет минути до кацане — и хвърли поглед към помощник-пилота.

— Е, Бени — каза той. — Какво смяташ да хапнем за вечеря? Виенски шницел или Фондю?

— „Ел Ал“ 863, тук е Въздушен контрол, Цюрих. Извънредно положение. Код 33. Отклонете се към „Базел-Мулхаус“, курс две-

седем-девет. Вдигнете се на височина девет хиляди метра. Препоръчително е да действате максимално бързо.

Код 33. Нападение „земя-въздух“.

— Прието. Код 33. „Ел Ал“ 863 поема по курс две-седем-девет. Качваме се на девет хиляди метра. Имате ли радарен контакт с този дявол?

— Не, „Ел Ал“ 863. Нямаме радарен контакт засега.

— Благодаря, Цюрих.

Ели Цукерман затегна раменните си колани и тревожно погледна втория пилот. Стисна здраво лоста за управление на елеваторите, направи остър вираж наляво и плъзна щурвала напред. Самолетът пое нагоре.

Време беше да провери какво умее това бебче.

85.

— *Махди, всички системи светят в зелено. Имаш разрешение за излитане. Нека Бог бъде с теб.*

Генерал-майор Джон Остин включи двигателя.

Оборотите на турбовитловия реактивен „Уилямс“ плавно се покачиха. Освободи спирачката и „търтеят“ тръгна надолу по пистата.

До слуха му достигна пукотевица. На екрана отляво пробягаха искри. Не, не искри, а изстрели от оръжията на хората му. В слушалките му се обади глас:

— Полиция.

— Дръжте ги настрана.

Остин пусна в действие дросела и „търтеят“ продължи надолу по пистата. Усети прилив на гордост и задоволство. Най-последно. Предстоеше му да изпълни поверената му мисия. Израел, законният собственик на Свещената земя, се подготвяше за атака. Иран, от своя страна, бе достойно въоръжен. Силите на Гог и Магог^[1] се стягаха за битка в долината Армагедон.

В съзнанието си ясно виждаше как ще се развие конфликтът, точно според плана на Бог.

Израелската бомбена офанзива щеше да претърпи провал.

Иран щеше да отвърне на удара със своите крилати ракети КН-55. Лично той бе посредничил при покупката им. Ядрените оръжия с бойни глави от по десет килотона заряд щяха да паднат върху Тел Авив, но не и върху Йерусалим. Божията сила щеше да предпази най-свещения от градовете Си. Американците, съответно, щяха да нападнат Иран. Фундаменталистката ислямска република щеше да изчезне от лицето на земята.

Всичко бе готово за Божието завръщане и за Екстаза, който щеше да го последва.

Остин заглуши досадния шум от престрелката и се съсредоточи върху екрана пред себе си. Дърветата профучаваха от двете му страни с нарастваща скорост. Проблясващите светлинки по ръбовете на

пистата се сляха в непрекъснати линии. Скоростомерът показваше сто възела... сто и десет... плъзна лоста назад. Носът започна да се изправя нагоре...

И тогава ги видя. Автомобилни фарове, насочени право към „търтея“. Колата се движеше по пистата, там, където изобщо не ѝ беше мястото.

Сграбчи лоста и го издърпа назад, като едновременно с това натисна дросела.

— Излитай!

[1] Войнствено настроени варварски племена (библ.). — Б.пр. ↑

86.

— Чу ли това? — тревожно попита Джонатан.

Ема напрегнато го изглежда.

— Кое?

Той отвори прозореца си и подаде глава навън.

— Не съм сигурен, но... — Във въздуха се разнесе шумно пукане, после още едно. Като тенекиения звук от детските пистолетчета, с които си играеше като малък. — Изстрели. Чуваш ли ги?

Ема отби колата встрани. Бяха преполовили пътя до върха. Покрай тях се издигаха вековни дървета, а между стволовете им се виждаха покритите с лишей каменни останки на крепостната стена. В далечината отекваха изстрели, проблясващи като светулки на Фона на нощното небе.

— Фон Даникен. Тъкмо ще имат с какво да се занимават. — Тя се извърна към него и го погледна право в очите. — Сигурен ли си, че си готов да направиш това?

Джонатан кимна. Бе взел това решение още преди няколко дни.

— Да си сменим местата — предложи Ема. — Ти ще караш. Освен ако знаеш как да използваш оръжие.

Джонатан тръгна да излиза, но се спря и отново я погледна.

— Тъкмо щях да кажа, че ти мразиш оръжия.

— Така е.

Двамата се разминаха покрай предната част на колата, раменете им се докоснаха. Джонатан се настани зад волана и намести седалката според ръста си. Ема затвори вратата и му каза да тръгва. Зае се да пъха куршуми в пълнителя. Направи му впечатление, че вече не изглеждаше толкова самонадеяна. Излъчването ѝ бе загубило онази професионална увереност и дишаше бързо и насечено. Беше точно толкова уплашена, колкото и той.

Джонатан включи на скорост и подкара колата нагоре по склона. Само след десетина метра пред тях се изпречи бариера.

— Каквото и да става, не спирай — извика Ема. — Угаси фаровете.

Джонатан натисна газта и се насочи право към загражденията.

Пътят пред тях потъна в мрак. Той се приведе по-близо до прозореца. Горният край на бариерата едва се забелязваше. Тънка бяла линия, проблясваща в тъмнината. Натисна газта до дъно. Колата профуча през нея и навсякъде се разхвърчаха парчета дърво. Превалиха хълма и поеха по равен участък, осветен и от двете страни от фенери, поставени на равни интервали един от друг.

Изстрелите се чуваха все по-отблизо. Порой куршуми се изсипаха върху колата като градушка, удряща по тенекиена барака. Един от тях проби огромна дупка в предното стъкло и вятърът нахлу в купето. Джонатан забеляза няколко коленичили в снега фигури. Силуетите им проблясваха при всеки изстрел на оръжията им.

— Не спирай! — Ема се подаде през прозореца и откри огън срещу тях.

Тогава Джонатан го видя. Сребърен звяр, с огромни крила и висящ под търбуха му пашкул.

— Ема!

„Търтеят“ се носеше точно насреща им, набиращ скорост от другия край на пътя.

— По-бързо! — извика тя. — Блъсни го.

— Но... — Той я погледна. Това бе равносилно на самоубийство.

— Направи го!

Джонатан превключи от четвърта на трета скорост и натисна газта до дъно. Двигателят изрева и колата полетя напред. „Търтеят“ не даваше признаци за излитане. Носеше се безмилостно срещу тях като разгневено метално насекомо. Ема стреля по него. Джонатан нямаше представа дали куршумите ѝ успяваха да го улучат. Не сваляше поглед от капкообразния пашкул, прикрепен към корпуса. Бомбата. Двайсет килограма „Семтекс“, по думите на Ема. Еквивалентът на половин тон TNT. Заряд, достатъчно мощен да унищожи голям пътнически самолет.

— По-бързо — каза Ема.

Муцуната на „търтеят“ се надигна от земята, после отново се спусна надолу. Джонатан се подготви за удара, очаквайки изтръпнал ослепителния блясък от експлозията...

„Гъртеят“ излиташе. Носът му се насочи към небето. Предните му колела се отлепиха от асфалта. Сблъсъкът нямаше да им се размине. Цялото същество на Джонатан крещеше да натисне спирачката. Стисна здраво волана и даде газ докрай.

От гърдите му се изтръгна вик.

Металното туловище профуча над главите им и изчезна.

„Гъртеят“ вече беше във въздуха.

Секунда по-късно една от предните гуми гръмна и колата се понесе наляво. Джонатан завъртя волана в обратна посока, ала това не помогна особено. Автомобилът заора в дълбокия сняг, плъзна се странично и закова точно между дъбовите дървета на двајсетина метра от къщата.

Ема тикна пистолета в ръката му.

— Човекът, когото търсиш, е вътре. Откриеш ли пулта за управление, значи си намерил и него. Не си прави труда да го заговаряш. Нищо не е в състояние да го спре да довърши започнатото. Разполагаш с осем куршума.

— Ами ти?

— Аз ще остана тук — каза тя. — Щом започна да стрелям, изтичай в гората и заобиколи къщата. Можеш да се покатериш до терасата по стоманените пилони. Оттам ще трябва сам да намериш начин за влизане.

Чак тогава Джонатан забеляза, че Ема е простреляна. Рамото ѝ висеше неестествено, а якето ѝ бе подгизнало в кръв.

— Ти си ранена.

— Тръгвай — настойчиво каза тя, — преди да са те забелязали.

Джонатан се поколеба за част от секундата, после хукна. Ема се измъкна от колата и откри огън към къщата.

87.

Електричеството.

Фон Даникен лежеше в снега, без да усеща студ. По време на инструктажа два дни по-рано бяха обсъждали, че пултът за управление на „търтея“ консумира огромно количество електроенергия. Ако успееше да пререже кабелите към къщата, можеше да го извади от строя. Щеше да продължи да лети, но неуправляемо... Докато горивото му свърши. Имаше голяма вероятност да се приземи някъде сред природата и да се взриви, без да нанесе поражения. Но където и да паднеше, нямаше да погуби шестстотин души.

Мъжът се обърна по корем и надигна глава да огледа наоколо. Пред него веднага се забиха няколко куршума и очите му се премрежиха от лед и пръст. Залегна и устата му се напълни със сняг, но все пак успя да забележи правоъгълната метална кутия, от която се разпределяше електроенергията за квартала.

Намираше се на няколко метра разстояние, върху плосък участък, издълбан върху склона. Отвъд него се простираше част от древната крепостна стена. Големите каменни блокове щяха да му служат за прикритие.

Запълзя нагоре през дълбокия сняг. Трепереше неудържимо. След няколко метра спря и предпазливо надигна глава, готов да залегне незабавно. Изстрелите се чуваха почти непрекъснато, но вече не бяха насочени към него.

Идваха от другата страна на хълма. Различен калибър. Стреляха Рансъм и съпругата му...

Разнесе се тътен от реактивен двигател. На Фон Даникен му се струваше невъзможно толкова малък летателен апарат да издава такъв оглушителен шум. Звукът смени честотата и стана още по-мощен и пронизителен. „Търтеят“ излиташе. Фон Даникен се извъртя на една страна и погледна към небето. Над върховете на дърветата пробяга сребристо сияние и изчезна за секунда.

Той се надигна и пое нагоре. Вървеше приведен, без да си прави труда да вземе каквито и да било предпазни мерки. Знаеше, че представлява лесна мишена, ала стрелбата бе утихнала и това го изпълваше с чувство на безразсъдна смелост. Къщата изникна пред погледа му. Приличаше на бетонен бункер.

Добра се до разпределителната кутия и се стовари задъхан върху нея. На капака ѝ висеше катинар. Отдръпна се назад, прицели се и стреля. Ключалката хвъркна във въздуха и кутията се отвори като мида. Приблужи се и надникна вътре. Надписът от лепенката го предупреждаваше да не пипа нищо, поради опасност от токов удар. Картинка на череп и кости илюстрираше написаното.

Фон Даникен се вторачи в бъркотията от жици, някои от които — усукани заедно в дебели разноцветни плитки, а други — пристегнати зад гумени предпазители. Всичко това му изглеждаше ужасно сложно. Надявал се бе да открие някакъв централен прекъсвач, който просто да изключи. Проточи врат, за да огледа по-отблизо.

Куршумът го улучи в рамото и преди да разбере какво става, се озова по очи в снега. Обърна се по гръб, зашеметен, задъхан и внезапно обезсърчен. Полежа така няколко секунди, докато успее да дойде на себе си.

Коленичи, насочи пистолета към къщата и произведе няколко хаотични изстрела. Откатът на оръжието в ръката му го изпълни с усещане за мощ и измамно спокойствие. Прицели се в разпределителната кутия и изпразни пълнителя. Не се случи нищо.

Надигна се, олюлявайки се, и през замаяното му съзнание премина мисълта, че се намира в изключително нелепо положение. За пръв път от трийсет години насам използваше оръжието си, и то за да простреля огромна метална кутия. Внимателно приседна на земята. Снегът в краката му бе обагрен в червено. Опита се да раздвижи лявата си ръка, но не успя. Сякаш я нямаше. Загледа се в снега като хипнотизиран.

Вода, помисли си той.

Пистолетът нямаше да му помогне.

Бръкна с две ръце в кутията, сграбчи връзка кабели и ги отскубна. Отвътре се разхвърчаха искри. В края на един от кабелите лумна синкаво пламъче. Фон Даникен загреба шепа сняг със здравата си ръка и го хвърли вътре. Жицата изсъска, но продължи да хвърля

искри. Нямахте представа какъв резултат очакваше, но със сигурност не беше това.

Опила вътрешността на кутията и попадна на някаква тръба, с размерите на полицейска палка. Задърпа я с всичка сила и когато най-после успя да я изтръгне, отдолу се показа сноп медни жици.

Загледа се в тях и се замисли. За израелския самолет нямаше никаква надежда да избегне сблъсък с „търтея“, също както и за човек — колкото и изплашен да беше — да надбяга акула в открито море. Замисли се и за Филип Палумбо, надупчен на решето, прострян на пода в онази тъмна стая.

Фон Даникен загреба още сняг и го хвърли върху оголените жици, само че този път го притисна здраво с ръка. Разнесе се силно пукане, после настъпи тишина.

За момент беше сигурен, че отново се е провалил, но веднага след това го разтърси болезнен спазъм и гърбът му се изви като дъга. Отвори уста да извика, ала гърлото му бе парализирано от минаващото през тялото му високо напрежение. С последни сили успя да издърпа ръката си от снега. Сякаш нещо избухна в гърдите му и го отхвърли мощно назад...

* * *

Джонатан тичаше по дълбокия неравен сняг през гората, провирайки се измежду дърветата. На два пъти падна на колене, но с мъка се изправяше и отново хукваше. След около петдесет метра зави надясно и пое по тясна пътека, успоредна на пътя. Бързо намери останките от каменната стена, ограждала града по време на римската епоха. Прескочи я и продължи приведен покрай нея до задната част на къщата.

Постройката стърчеше върху свободно носеща греда над стръмния наклон, подпряна от здрави стоманени колони, забити дълбоко в земята. Джонатан се спря до тях и наостри уши. Престрелката бе утихнала и наоколо цареше злокобна тишина. От билото на хълма се разнесе ръмжене от двигателите на няколко автомобила и поне един от тях потегли рязко надолу.

Стоманените колони бяха хлъзгави, влажни и леденостудени. Непоносимо бе да ги докосне, камо ли да се катери по тях. Обви ръце около едната и започна да се изкачва. Докато стигне до горния ѝ край, подгизна до кости, а ръцете му изгаряха от болка. Пъхна коляното си в кухнята между основата и горния край на колоната и се хвана за парапета. Пое дъх, залюля се и се оттласна, стисна перилата с две ръце и се прехвърли на терасата.

Плъзгащата се врата беше заключена.

Отстъпи назад и стреля срещу стъклото. Прозорецът се разби на парчета. Едно от тях изхвърча и се заби в глезена му. Джонатан потръпна от болка и рязко го издърпа. Обувката му подгизна от бликналата кръв.

Къщата бе притихнала и тъмна. Ако тук изобщо бе имало охрана, то всички бяха напуснали кораба. Долавяше единствено глухото бучене, издавано от някакъв уред, работещ на електрически ток. Прекоси стаята и тръгна по коридора. В дъното се натъкна на врата, която се отваряше с цифров код. Стреля по ключалката, ала безуспешно. И вратата, и бравата бяха от стомана.

Допря ухо до гладката повърхност. Долови тихо жужене и усети слаба вибрация по лицето си. Изведнъж жуженето утихна и вибрирането замря. Навсякъде се възцари гробна тишина.

Джонатан впери поглед в цифровата ключалка. Лампичката, която допреди малко светеше в червено, сега мигаше в зелено.

Електричеството беше прекъснато.

Протегна ръка и завъртя бравата.

Отвори се.

Насочи пистолета пред себе си и прекрачи в помещението, което приличаше точно на команден център. Огромният прозорец отляво откриваше гледка към летище „Цюрих“. Цялата отсрещна стена, от пода до тавана, бе заета от апаратура и контролни монитори. На стола пред тях, с гръб към него, седеше някакъв мъж, стиснал в ръка лост за управление. Джон Остин, по всяка вероятност...

Встрани от него още един мъж работеше трескаво по контролния пулт.

— Резервният генератор работи — каза вторият мъж. Бордовият механик, според Ема. — Сателитната връзка е възстановена. Имаме картина.

Вдигна поглед, забеляза Джонатан и насочи пистолета си към него. Джонатан го простреля два пъти. Мъжът залитна назад към стената.

После пристъпи към пилота.

— Отдръпни се от контролното табло — нареди Джонатан.

Пилотът не отговори. Продължаваше да стиска лоста и го премести надясно. Екранът пред него светеше в зловещо зелено. В първия момент Джонатан не видя нищо. После се вгледа по-отблизо и в далечината се появиха сиви очертания, чиято форма ставаше все по-ясна. Вече различаваше нос, опашка и редица светещи точки — светлините от прозорците на пътническия самолет. Така го виждаше инфрачервената камера.

Джонатан премести поглед към радарния монитор. Двете светещи точки в центъра му се намираха тревожно близо една от друга. Под едната от тях пишеше: „Ел Ал“ 863Н. Другата нямаше обозначение.

— Казах да се отдръпнеш от контролното табло.

— Твърде късно е — отвърна Джон Остин.

Джонатан се приближи до него, опря дулото на пистолета в тила му и натисна спусъка.

Пилотът рухна по очи.

Джонатан избута тялото му от стола.

Самолетът се виждаше още по-ясно. Успя да различи едното крило, очертанията на корпуса му и мигащите светлини за кацане. Беше изумително близо.

Джонатан бутна лоста напред. Образът на самолета се увеличи. Наистина беше твърде късно. „Търтеят“ щеше да го удари. На командното табло светна червена лампа. Безконтактен взривател готов за действие. Погледна към радара. Двете точки се сляха в една. После обратно към камерата. Самолетът изпълваше целия екран.

Джонатан инстинктивно се стегна, очаквайки сблъсъка.

Тогава самолетът изчезна от погледа му и екранът стана черен. Джонатан погледна към радара. Мигащата точка с надпис „Ел Ал“ 863Н все още се виждаше. Секунди по-късно се появи и втората и разстоянието помежду им започна да се увеличава.

Продължи да натиска лоста, докато „търтеят“ се стопи в мрака.

Откри висотомера сред уредите на таблото и проследи показанията му. Осем хиляди метра... шест хиляди... три хиляди... Нула.

Картината изчезна и на екрана се появи вихрушка от бели снежинки.

88.

Джонатан откри Ема свита на седалката в колата. Беше в съзнание, но едва дишаше.

— Опитвах се да го спра — каза той. — Ала той не ме послуша.

Тя кимна и му махна с ръка да се приближи.

— Никога не е слушал, когото и да било — прошепна Ема.

Джонатан погледна към притихналата гора.

— Къде изчезнаха всички?

— Те са духове. Просто не съществуват.

Той взе ръката ѝ в своята. Пръстите ѝ бяха отпуснати и студени.

— Трябва да те откарам в болница.

— За света аз вече съм мъртва. Не мога да отида в болница.

— Този куршум се налага да бъде изваден в операционна.

— Ти си лекар. Можеш да се погрижиш за мен, нали?

Джонатан спусна назад облегалката ѝ и огледа раната.

Куршумът бе минал през горната част на ръката ѝ и бе заседнал в плътта под раменната ѝ лопатка.

— Ти предотврати изпълнението на заговора. Можеш да излезеш на светло.

Ема поклати глава и тъжно се усмихна.

— Обърнах се срещу своите. За това има само едно наказание.

— Но Остин е действал сам.

— Не съм толкова сигурна. — Ема се размърда в седалката. — Както и да е, това е без значение. „Дивизията“ е като горгона Медуза. Отрежеш ли ѝ главата, на нейно място поникват още десет. Длъжни са да ме накажат за назидание на останалите.

Джонатан стисна ръката ѝ.

— Ще започнат да те наблюдават — рече тя с внезапно укрепнал глас. Отново се държеше като агент. Годишите подготовка си казваха думата. — Ще предположат, че имаш пръст в цялата тази работа. Няма начин да си успял да откриеш „търтея“ сам. Рано или късно ще разберат какво точно се е случило. Някой ще се разходи до планината и

ще им стане ясно, че всъщност не съм загинала при злополука. Направих грешки. Оставих следи.

— Ще дойда с теб.

— Това няма да промени нищо.

Джонатан не откъсваше поглед от нея, неспособен да каже и дума.

Ема протегна ръка и го погали по бузата.

— Разполагаме с няколко дни, преди да започнат да търсят.

В далечината се разнесе вой на сирени. Джонатан се обърна. Между дърветата, в посока към къщата, приближаваха проблясващи сини светлини. Пред алеята за автомобили спря полицейска кола. Отвътре излезе Маркус Фон Даникен с превръзка през рамото на дясната си ръка. Запъти се към тях.

— Успя ли да го спреш?

— Да.

— Слава богу!

Джонатан кимна към къщата.

— Вътре има двама мъже.

— Мъртви ли са?

Джонатан кимна. Фон Даникен се замисли и погледна към Ема.

— Коя всъщност си ти?

— Ще разбереш съвсем скоро — отвърна тя.

— Ще извикам линейка — каза полицаят.

— Аз ще се погрижа за нея — обади се Джонатан.

Фон Даникен прокара ръка по надупчения от куршуми таван на колата и подхвърли на Джонатан връзка ключове.

— Син фолксваген. Паркирал съм зад командния център. Вземете го и се махайте отгук.

— Благодаря — каза Ема.

— Длъжници сте ми. — Швейцарецът се обърна и накуцвайки, тръгна към къщата.

Полицейски коли заприиждаха една след друга. Над главите им закръжа хеликоптер с насочен към сградата прожектор.

Джонатан се наведе към колата и взе съпругата си на ръце.

— Казвам се Джонатан — представи се той.

— Аз съм Кари. Приятно ми е да се запознаем.

Джонатан се обърна и я понесе надолу по хълма.

ЕПИЛОГ

Самолетите от 69-та ескадрила на израелските военновъздушни сили атакуваха на разсъмване. Спуснаха се ниско над водата и се промъкнаха под иранските радары. Новоинсталираните зенитни артилерийски системи ги забелязаха за секунди. Докато успеят да изстрелят първите си ракети, вече беше късно. Бомбите удариха набелязаните мишени с убийствена точност. Шестнайсетте конвенционални ракети свършиха работата си за броени минути. Ракетната база в Каршун, Персийски залив, бе заличена от лицето на земята. Четирите крилати КН-55, всяка от които с ядрена глава от десет килотона заряд, намиращи се в укрепен оръжеен склад на десет метра под земята, бяха унищожени.

Операция „Славей“ приключи успешно.

В кабинета на министър-председателя цареше спокойствие. Мимолетно, но осезаемо. Израел вече не се страхуваше от унищожение. Заплахата за държавата бе овладяна, а границите ѝ — защитени.

Доказателствата за истинската същност на иранските ядрени амбиции бяха оповестени публично веднага след въздушното нападение. Световните лидери заклеиха ислямската република и призоваха към незабавно прекратяване на програмата ѝ за добив на оръжеен уран. Съединените щати изразиха още по-голяма подкрепа и излязоха с ултиматум, изискващ от Техеран да преразгледа цялото си налично количество обогатен уран в рамките на седемдесет и два часа, в противен случай рискува военна намеса. Иранското правителство се опита да шикалкави, ала в крайна сметка предпочете да се подчини на исканията, вместо да си навлича допълнителни неприятности.

Единствено Зви Хирш бе наясно със самоличността на оня тайнствен мъж, предоставил на държавата му подробна информация за цялостната ядрена програма на Иран и причинил отклоняването на атаката от Чалус към Каршун. Не възнамеряваше обаче да споделя това с никого.

Зви Хирш излезе от премиерската резиденция и докато пресичаше улицата, подхвърли в ръка миниатюрното USB устройство.

Направо не бе за вярване на какво бяха способни тези компютърни магьосници.

Издание:

Кристофър Райх. Правилата на измамата

Американска. Първо издание

ИК „Хермес“, София, 2008

Редактор: Даниела Атанасова

Коректор: Йорданка Траянова

ISBN: 978-954-26-0683-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.